

Yêu Vật

Contents

Yêu Vật	2
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2	6
3. Q.1 - Chương 3	8
4. Q.1 - Chương 4	10
5. Q.2 - Chương 5	12
6. Q.2 - Chương 6	15
7. Q.2 - Chương 7	18
8. Q.2 - Chương 8	20
9. Q.3 - Chương 9: Chương 9	22
10. Q.3 - Chương 10	23
11. Q.3 - Chương 11	24
12. Q.3 - Chương 12	27
13. Q.3 - Chương 13	29
14. Q.4 - Chương 14	31
15. Q.4 - Chương 15	34
16. Q.4 - Chương 16	37
17. Q.4 - Chương 17	39
18. Q.5 - Chương 18	41
19. Q.5 - Chương 19	44
20. Q.5 - Chương 20	46
21. Q.5 - Chương 21	49
22. Q.6 - Chương 22	51
23. Q.6 - Chương 23	54
24. Q.6 - Chương 24	58
25. Q.6 - Chương 25	61
26. Q.6 - Chương 26	63
27. Q.7 - Chương 27	65
28. Q.7 - Chương 28	67
29. Q.7 - Chương 29	70
30. Q.7 - Chương 30	72
31. Q.8 - Chương 31	75
32. Q.9 - Chương 32	78
33. Q.10 - Chương 33	80
34. Q.11 - Chương 34	83
35. Q.12 - Chương 35	85
36. Q.12 - Chương 36	87
37. Q.12 - Chương 37	90
38. Q.12 - Chương 38	93
39. Q.12 - Chương 39	95
40. Q.12 - Chương 40: Mạn Đà La Điều Linh	96
41. Q.12 - Chương 41	99

42. Q.12 - Chương 42	100
43. Q.12 - Chương 43	103
44. Q.12 - Chương 44	106
45. Q.12 - Chương 45: Chương 35	110
46. Q.12 - Chương 46	113
47. Q.12 - Chương 47	117
48. Q.12 - Chương 48	120
49. Q.12 - Chương 49	124
50. Q.12 - Chương 50	127
51. Q.12 - Chương 51	131
52. Q.12 - Chương 52	134
53. Q.12 - Chương 53	136

Yêu Vật

Giới thiệu

Truyện Yêu Vật như nói đến một chân lý: Con người sống luôn tồn tại dục vọng và mong muốn thỏa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-vat>

1. Q.1 - Chương 1

Mây đen kéo đến, mưa to tầm tã đập vào mái tòa nhà cổ. Mấy cây thường xuân xanh biếc lạnh lùng bò lên tường, chuông gió màu xanh lam treo trên cửa sổ mái nhà thỉnh thoảng phát ra tiếng vang trong trẻo. Con vẹt màu trắng đứng ở trên lan can ngủ gà ngủ gật.

“Nhà cao cấp, xe xịn, trang sức, quần áo hàng hiệu... Làm tình nhân có gì không tốt chứ?”

Trong căn gác nhỏ, trong tiếng mưa gió truyền đến giọng nói của hai cô gái dường như đang thảo luận chuyện gì đó. Người con gái trả lời hình như đã bắt đầu kích động, âm lượng không ngừng tăng lên: “Không, cô không hiểu được sự khó xử của chúng tôi! Người hạnh phúc nhất là vợ anh ta, cái tôi nhận được chẳng qua là chút bố thí của anh ta thôi! Tôi không thể nào tiến vào cuộc sống của anh ấy, cũng không thể ngửa mặt nhìn trời!”

“Cô đang oán hận sao?”

“Đúng vậy! Tôi không hiểu, thiếu phụ luống tuổi có chồng kia vì sao lại có sức hấp dẫn như vậy? ! Không sinh được con trai, lại không hiểu cách làm vui lòng đàn ông! Ngay cả gọi điện thoại cho anh ta cũng không chịu! Lạnh lùng đến mức sắp vô tình rồi. Người đàn ông kia lại yêu chiều cô ta vô cùng, chẳng những không chịu ly hôn còn mua biệt thự bên bờ biển ở Mỹ cho cô ta nữa, người hầu cùng bác sĩ gia đình còn thay đổi vài lần...” Cô gái xinh đẹp ăn mặc thời thượng dùng móng tay nghệ thuật đẹp đẽ hung hăng vò vò gấu váy, oán hận nói, “Nếu nói yêu cô ta sao còn đi ăn vụng, ra ngoài tìm phụ nữ? Hơn nữa đa số thời gian đều ở

chỗ tôi không về nhà, còn bảo tôi sinh con cho anh ta! Một khi đã như vậy, vì sao anh ta không ly hôn để cưới tôi? Ở giữa nhất định có khuất tất!”

Tiếng nói xa lạ sắc nhọn này khiến tôi bừng tỉnh từ giấc ngủ say. Tôi chuyển người nằm trên nóc TV ẩm áp vầy vầy cái đuôi, lưỡi biếng mở mắt ra, vô cùng hưng phấn nhìn trường hợp bất quá khoa trương lại giả tạo trước mặt.

“Dạ Đồng! Thu cái đuôi chết tiệt của em lại, còn động đậy linh tinh cẩn thận chị đá em ra ngoài!” Tiếng quát lớn cực có phong thái đàn chị từ phía dưới truyền đến khiến con vệt trắng vui sướng khi người gặp họa huyền não lặp lại: “Đá ra! Đá ra!”

Bà chị tên Vũ thường gọi Hồng Vũ, là sư tỷ của tôi. Dáng người cao gầy, da trắng như ngọc, thích mặc váy dài rộng thùng thình màu trắng. Mái tóc đen được búi cầu thả bằng một cây trâm huyết ngọc. Bình thường vẻ mặt lúc nào cũng lưỡi nhác như thể không quan tâm đến bất cứ chuyện gì trên đời, chỉ lăm lăm dùng ấm tử sa(1) pha trà, xem tivi, tự rót tự uống, một mình thoải mái vui vẻ. Chỉ có lúc vắng tôi tinh thần mới dâng cao gấp trăm lần, vô cùng thích thú.

Tôi nhỏ giọng nói thầm: “Cùng là yêu quái, đốt nhau sao quá gấp (2)?”

“Ai đang nói vậy?” Cô gái đang làm oán phụ kia vội hoảng sợ quay đầu lại nhìn xung quanh.

Hồng Vũ rót thêm cho cô ta một chén trà, tao nhã an ủi nói: “Một con mèo ngốc ăn uống no đủ không có việc gì làm chỉ biết ngủ.”

Lời này của sư tỷ thật bất công, tôi đang định thanh minh lại thấy ánh mắt như dao găm của chị ấy liếc đến. Nghĩ chị ấy là Tất Phương Diệu (3), tôi chỉ là mèo nhà Trung Quốc, thực lực chênh lệch quá xa, lại còn đang sống nhờ nhà chị ấy nữa nên tôi chỉ đành biết thời biết thế mà ngậm miệng.

Tôi run lấy bầy liếm bộ lông màu đen sáng bóng, u oán mài mài móng vuốt màu trắng, nhảy lên nóc giá sách đầy bụi. Còn chưa đứng vững thì đồng sách cũ và đồng đồ bỏ đi cao như núi bên cạnh đã không chịu nổi chấn động, đổ ầm ầm xuống đất đè lên người tôi, chỉ còn cái đuôi mèo đáng thương quẫy quẫy ở bên ngoài.

Hồng Vũ rất không nể mặt mà cười rộ lên.

Con vệt ở trên lan can vẫy cánh kêu to trước: “Mèo ngốc! Mèo ngốc!”

Ngay cả cô gái đang không ngừng ai oán kia cũng buồn cười.

Tôi buồn bực.

Sư tỷ giải quyết tôi xong lại tiếp tục buôn chuyện nhiệt tình với cô gái kia. Chị ấy đã ột ít hương liệu An hồn vào ly trà khiến cô gái xui xẻo kia khai tất tần tật. Sau đó chị ấy lấy một cái bút màu máu từ ngăn kéo nhỏ trong quầy ra đưa cho cô gái kia: “Sau khi tìm được nguyên nhân hãy viết nguyện vọng của cô lên tờ giấy này, nguyện vọng sẽ được thực hiện.”

“Ha, cô tin mấy thứ này à? Chẳng lẽ là ma nữ sao?” Cô gái kia cười nhạo phát phát tờ giấy trong tay.

“Không.” Câu trả lời của Hồng Vũ giống như từ chân trời truyền đến, miệng chị dần dần hiện lên một nụ cười ngọt ngào, ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng tròn, trong không trung lờ lờ ra vài đốm lửa hoa “Tôi chỉ là một yêu quái thích giúp người thôi.”

Cô gái kia hơi sững sốt ánh mắt trở nên mơ màng.

Nhiệt độ không khí xung quanh Hồng Vũ trở nên nóng rực, gần như có thể khiến mưa bốc hơi. Mái tóc đen cùng đôi mắt của chị biến thành màu đỏ như lửa, bên trái dần hiện ra một cái cánh, vẫy mạnh hai cái trong không trung khiến không gian bắt đầu vặn vẹo.

Cô gái kia đứng lên giống như uống say, máy móc đi ra ngoài cửa như đầu gỗ rồi biến mất trong mưa phùn.

Hồng Vũ thu cánh, khôi phục dáng vẻ lưỡi biếng, đi đến trước mặt tôi đang giả vờ ngủ kéo đuôi tôi hai cái rồi ra lệnh: “Dạ Đồng, giúp chị đi theo cô gái đó, có lợi chị sẽ chia phần cho em.”

“Meo meo ngao! Không muốn! Bên ngoài có nước! Để vẹt đi đi!” Mèo trời sinh ghét nước, tôi dùng móng vuốt ôm đầu, sống chết chui vào trong góc.

Chị ấy lại nhấc cái ghế lên, xách cổ tôi ra cửa sút tôi một phát bay vào vũng nước.

“Chết tiệt... Sư tỷ thì giỏi lắm à? ! Em muốn đi tìm sư phụ để người mắng chị!” Tôi phẫn nộ giữ nước trên người.

Hồng Vũ sờ sờ đầu tôi, dịu dàng cười nói: “Con mèo nhỏ ngốc nghếch, ai bảo em tu hành không cao bằng chị? Bất nạt em mấy ngàn năm nên chị đã quen mất rồi.”

Vẹt trắng vỗ vỗ cánh, hét lên: “Đáng đời! Đáng đời!”

Tôi hận vô cùng, quyết tâm trả thù, phải đoạt lấy vụ làm ăn trên tay chị ấy!

Từ xưa đến nay, phương pháp giúp yêu quái tăng tu vi nhanh nhất đó là lấy linh hồn và tuổi thọ của con người.

Một linh hồn có thể tăng một trăm năm tu vi, một năm tuổi thọ có thể tăng một năm tu vi, tu đến vạn năm có thể phi thăng, từ nay về sau không sợ lỗi kiếp.

Năm ngàn năm trước tam giới đại loạn do quá nhiều yêu quái giết người lung tung. Thiên giới tức giận, phái đại quân xuống trấn áp, giết rất nhiều yêu quái làm nhiều việc ác, nghiêm cấm phương thức tu luyện bằng cách cướp linh hồn của con người. Yêu tộc phẫn nộ, cá trùng chim thú bọn họ tu hành vốn không dễ, nếu thiếu linh hồn và tuổi thọ bổ sung thì càng khó tu luyện nữa. Cho nên yêu quái tạo thành đại quân liều chết chống cự với Thiên giới.

Trận chiến này kéo dài năm trăm năm. Thiên giới tổn binh hao tướng, yêu tộc thương vong nặng nề, cuối cùng nghị hòa.

Thiên giới mở hội nghị lần thứ bảy mươi tám, thông qua đề án cho phép yêu tộc dùng hình thức giao dịch để lấy linh hồn và tuổi thọ của loài người.

Yêu tộc đã bị đẩy đến đường cùng cũng đành đồng ý. Thi nhau dùng các loại phép thuật thần thông, tiên tài, mỹ nhân, quyền thế, các cách thức khác nhau để ký kết ước trao đổi linh hồn và tuổi thọ với con người. Đa số đều là giao dịch hợp pháp, nhưng trong đó cũng có không ít kẻ lợi dụng sơ hở làm chuyện mờ ám, chỉ cần không quá đáng thì Thiên giới cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, thế giới cũng bớt ồn ào.

Hồng Vũ là kẻ đáng chú ý trong đám gian thương. Tu vi của chị ấy rất cao, đã đạt đến vạn năm, nhưng vẫn thích ở lại nhân gian lười biếng qua ngày mà không thành tiên.

Tôi và chị ấy nhập môn cùng nhau, nhưng làm ăn không tốt bằng chị ấy, thủ đoạn không đê tiện như chị ấy, suy nghĩ không gian xảo như chị ấy, cho nên tu vi chỉ hơn ba nghìn năm, phải gọi chị ấy là sư tỷ, mỗi ngày bị nô dịch bất nạt, tôi thật sự không cam lòng!

Lưu Bá Ôn từng nói phải “xây tường cao, trữ lượng nhiều, hoãn xưng vương” [4] qua đó có thể thấy muốn tạo phản thì không được vội. Đầu tiên phải cày góc tường, tu hành nhiều, sau đó một phát lật đổ luôn, để tên khốn kiếp kia ngày ngày nấu cá, bóc tôm, dọn nhà xí cho tôi!

Sau khi phát ra ‘hùng tâm tráng trí’ lần thứ một ngàn không trăm tám mươi tư, tôi nhảy lên đầu tường, linh hoạt đi theo cô gái kia, lặng lẽ đi đến một biệt thự dưới chân núi. Tôi dùng vuốt mèo nghiêm hình tra tấn con chó Golden Retriever [5] cô ta nuôi một lượt. Con chó ngu xuẩn kia vội hét lên “Chị mèo tha mạng”, tỏ vẻ biết thì sẽ nói mà hễ nói là sẽ nói hết.

Tôi lại cào cho nó hai phát.

Nó hét: “Bác mèo.”

Tôi lại cào!

Nó: “Bà mèo.”

Tôi phẫn nộ cào cho đầu nó nở hoa.

Nó tỉnh ngộ: “Em mèo!”

Đây mới là chó ngoan thời đại internet chứ! Tôi tao nhả ngồi xuống, liếm liếm móng vuốt, nghe con chó tên William này kể lại mọi việc:

Cô gái này tên là Phương Minh Nguyệt, trong nhân loại thì khuôn mặt cô ta coi như đệ nhất mỹ nhân, rất quyến rũ, nghe nói là sinh viên chưa tốt nghiệp của trường đại học danh tiếng. Làm thư ký hai năm, sau khi quen biết với một ông chủ giàu có ở nước ngoài tên là Chu Phong thì từ chức, chuyên tâm làm phu nhân nhà giàu không danh phận.

Phương Minh Nguyệt rất có tư tưởng, biết trang điểm, biết nấu ăn, cho nên Chu Phong mê cô ta như điên đảo, chẳng những dùng biệt thự để Kim Ốc Tàng Kiều, còn tặng cô ta một chiếc xe mấy chục vạn, hàng tháng cho cô ta tiền tiêu vặt xa xỉ, rất ít khi qua đêm ở chỗ vợ cả, cả điện thoại cũng ít gọi.

Về phần tư liệu của Chu Phong kia, William lại biết không nhiều. Chỉ biết hắn là hoa kiều ở Mỹ, rất nhiều tiền, mỗi lần đến đều mang theo cao lương mỹ vị đắt tiền cùng quần áo trang sức cho Phương Minh Nguyệt. Vợ hắn ở biệt thự bờ Tây tại Mỹ, nghe nói không sinh con, cho nên Chu Phong rất hi vọng Phương Minh Nguyệt có thể sinh con trai cho hắn để kế thừa gia nghiệp.

Truyền thống Trung Quốc mẹ quý nhờ con, Phương Minh Nguyệt đương nhiên đồng ý. Tiếc là sau khi đi kiểm tra phát hiện thân thể cô ta có chút vấn đề, không có bầu được, gần đây đã hơi thất sủng, nên cô ta chạy khắp nơi cầu trời bái Phật.

Nguyện vọng lớn nhất đương nhiên là muốn con trai! Tôi nghe đến đó, trong lòng đã có ý tưởng.

William ở bên cạnh phe phẩy đuôi, do dự hỏi: “Ồ trong xã hội loài người. . . . chủ nhân tôi giống tình nhân, tôi thường xuyên nghe chó nhà hàng xóm nói chủ nhân phẩm hạnh không đoan, là hồ ly tinh.”

“Bộ tộc Hồ ly phẩm hạnh không đoan lúc nào? Ăn trộm xương hay cướp bò đào của anh? ! Tính ra các người đều thuộc loài chó, là cùng tổ tông đấy!” Tôi rất bất mãn với hành vi phản bội tổ tông, nói xấu đồng bào của con chó này.

William ngốc nghếch cũng không tức giận: “Cô giúp tình nhân sinh con trai tranh đoạt tình cảm, dường như không công bằng với vợ của Chu Phong đâu! Vi phạm chuẩn mực đạo đức loài người!”

Một con chó lại có tư tưởng giác ngộ và trình độ đạo đức cao như vậy khiến mèo thật khiếp sợ, nhưng nhớ tới tu vi đáng yêu tôi lập tức bác bỏ: “Phi phi! Một trăm năm trước còn quang minh chính đại thu thông phòng cưới di thái, một trăm năm sau lại thay đổi quy định bắt phải một chồng một vợ. Quốc gia này có thể lấy bốn bà vợ, quốc gia kia lại một vợ một chồng, quan điểm đạo đức của loài người vốn không tiêu chuẩn, hơn nữa có quan hệ gì với yêu tộc chúng ta hả?”

William cảm thấy tôi nói rất có lý, liền mặc kệ chủ nhân nó. Còn về chuyện hư hỏng này thì nên quay đầu tìm con chó Nhật vợ cả nuôi nhà bên mà biện luận đi.

[1] Từ sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà

[2] Từ câu thơ “Nấu đậu bằng cây đậu, Hạt đậu trong nồi khóc: Vốn một gốc sinh ra, Sao đốt nhau quá gấp?” trong bài Thất bộ thi của Tào Thực. Ý chỉ huynh đệ tương tàn.

[3] Tất Phương Điều: theo truyền thuyết có mặt người, mình chim, mỏ trắng, lông xanh biển, vân đỏ. Chỉ có 1 chân xuất hiện ở đâu là hỏa hoạn tới đó.

[4] Câu này là của Chu Thăng chứ không phải Lưu Bá Ôn

[5] Golden Retriever: Golden Retriever là giống chó có kích thước trung bình. Thuộc họ nhà chó ưa hoạt động, chơi đùa, chúng rất trung thành và thông minh. Chúng còn có tên gọi khác là chó săn mồi hoặc chó tha mồi. Golden Retriever là loài chó có bản năng truy tìm và phát hiện con mồi rất nhạy bén nên có thể làm chó đặc vụ để dò tìm Ma túy,... Đặc điểm chung của loài này là rất hiền lành và thông minh, trung thành và thích chơi đùa.

2. Q.1 - Chương 2

Lúc nửa đêm, Phương Minh Nguyệt nằm ở trên giường, vô cùng dịu dàng tán gẫu điện thoại. Trên ban công trang hoàng thời thượng lại có Tổng Tử Quan Âm tôn nghiêm, quả thật là không phù hợp với cảnh vật xung quanh.

Tôi chờ hơn nửa tiếng, đến khi cô ta nói chuyện điện thoại xong mới giờ móng mèo lên, rất lễ phép gõ cửa sổ kính hai lần.

Phương Minh Nguyệt lo lắng nhìn ngó xung quanh một vòng, cuối cùng tầm mắt cũng dừng ở góc ban công cửa sổ sát đất. Cô ta kinh ngạc một lát sau đó phát ra một tiếng kêu sợ hãi: “Mèo đen nhỏ thật đáng yêu!”

Tôi đoán trang ngồi chờ cô ta mở cửa sổ, không ngờ cô ta lại lộp cộp chạy xuống dưới tầng, lúc trở về còn cầm theo nửa hộp cá ngừ cùng một miếng cá sống.

Cái cô gái này rất biết làm người nhé! Nhìn mĩ vị hồi lộ trước mắt, hảo cảm với Phương Minh Nguyệt tăng vọt, càng thêm kiên quyết muốn xông lên nhổ lông con chim nhạn Hồng Vũ chết tiệt kia, cướp giao dịch của chị ta, giành tu vi về mình.

Sờ sờ cái bụng ăn đã tròn xoe, tôi niệm pháp quyết biến hóa. Sương khói màu đen bao phủ toàn thân, sau khi sương tan, đã hóa thành hình dáng của một cô bé loài người, mặc váy công chúa màu đen, cổ găng mỉm cười hiền lành.

“Yêu. . . . Yêu quái. . . .” Phương Minh Nguyệt sợ tới mức đặt móng ngồi dưới đất, ngã lùi về sau.

Tôi dẫm lên váy ngủ của cô ta, thuận tay tạo kết giới cách âm.

“Đừng ăn tôi! Tôi không ăn được đâu!” Phương Minh Nguyệt kêu còn vang hơn giết heo. William bên ngoài cảm nhận được chủ nhân hoảng sợ, cũng sửa vài tiếng coi như trấn an.

Tôi che tai, chờ bọn họ kêu xong, mới chậm rãi mở miệng nói: “Thịt cô không thể ăn thì cô sợ cái gì? Thả lỏng đi.”

Phương Minh Nguyệt vẫn trắng bệch cả mặt, ngồi ở góc tường run rẩy.

Tôi vươn tay có móng tay dài màu đen ra, nhân từ sờ sờ đầu cô ta: “Tôi tên Dạ Đồng, thuộc bộ tộc mèo yêu, là sư muội của Hồng Vũ. Tôi đến giúp cô thực hiện nguyện vọng, cô trả giá tuổi thọ và linh hồn nhất định cho tôi tăng tu hành.”

Phương Minh Nguyệt lập tức lao tới chỗ ví tiền, lấy tờ giấy cũ kĩ kia ra trả về cho tôi, liều mạng lắc đầu nói: “Tôi không muốn giao dịch với yêu quái, nhất định chẳng tốt đẹp gì.”

“Làm giao dịch với gian thương như Hồng Vũ kia quả thật sẽ phải trả một cái giá rất đắt. Nếu chỉ là chuyện con con như muốn có con mà phải trả giá bằng cả linh hồn sau khi chết thì thật sự không đáng.” Tôi gạt đầu phụ họa, sau đó lấy ra một tờ giấy cũ màu đen lấp lánh ánh vàng, thay nụ cười thương mại hóa, “Làm giao dịch với Dạ Đồng, không lừa già trẻ, giá cả phải chăng, tuyệt đối nằm trong phạm vi cô có thể trả.”

Phương Minh Nguyệt sửng sốt một lát, rồi hỏi: “Cái giá là gì?”

“Cô cũng biết bản thân mình có chỗ thiếu hụt, trong mạng đã định là không sinh được con trai đúng không? Không bằng dùng mười năm tuổi thọ đổi một đứa con, sau khi chết linh hồn của cô sẽ tự do!” Tôi ra sức dụ dỗ cô ta, “Dù sao phụ nữ có bảo dưỡng thể nào đi nữa thì sau bốn mươi tuổi nhan sắc vẫn tàn phai thôi, sau sáu mươi thì là bà già rồi, không khéo còn chẳng đi được, tai diếc hoa mắt ấy chứ. Dùng chút tuổi thọ đổi lấy hạnh phúc hiện tại, không phải có lời hơn sao?”

Phương Minh Nguyệt hơi dao động rồi.

Tôi rên sát khi còn nóng: “Chu Phong xuất thân tốt, nếu hắn ta vì con trai mà cưới cô, cô còn có thể được di dân ra nước ngoài đó! Nghĩ đến biệt thự bên bờ biển! Du thuyền! Party nhà giàu! Nhẫn kim cương hai mươi Carat!”

Phương Minh Nguyệt: “Năm năm tuổi thọ. . . .”

Tôi: “Chín năm!”

Phương Minh Nguyệt: “Sáu năm!”

Tôi: “Tám năm, mua một tặng một, đảm bảo cô sau khi sinh con dáng người không biến dạng!”

Phương Minh Nguyệt: “Chấp nhận!”

Meo cái meo! Phụ nữ ngày nay thật khôn khéo! Làm giao dịch với yêu quái còn mặc cả!

Tôi lấy từ trong bao ra một viên tiên đan ‘cầu tử’ đưa cho Phương Minh Nguyệt, bảo cô ta lấy nước uống vào.

Do tôi tranh mất mục tiêu của Hồng Vũ nên trước khi hoàn thành tôi không thể trở về, vậy nên tôi liền ẩn thân gần chỗ ở của Phương Minh Nguyệt. Sau đó tôi kinh ngạc phát hiện mỗi ngày William đều có thịt bò nướng và chân gà chiên để ăn!

Thức ăn của con chó này còn hơn của tôi! Trong lúc bi phần, tôi vừa cướp đồ ăn của William vừa thề sau khi xoay người làm chủ thì hàng ngày chỉ cho Hồng Vũ ăn lá cây vụn!

Sau khi William gây mất hai ba cân thì Chu Phong mới thông dong đến. Hắn khoảng ngoài bốn mươi tuổi, đeo một cái kính không được tương xứng cho lắm. Dáng người gầy yếu, tuy rằng không đẹp trai nhưng không đến nỗi xấu.

Phương Minh Nguyệt đã sớm làm một bàn đầy đồ ăn, lao ra đón như chim nhỏ nép vào người. Sau khi ăn uống no say thì làm chuyện tạo người.

Tôi ngồi xổm trên cửa sổ xem bọn họ lăn lộn trên giường nửa ngày, cảm thấy chẳng thú vị gì cả nên đi xuống tầng thối phòng bản thân với William rằng năm đó tôi quét ngang thiên hạ, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, dù đồ mèo yêu uy phong của pharaoh Ai Cập trong lịch sử như thế nào.

Tám được một lúc, tờ giấy màu đen không lửa tự cháy, chỗ ký tên hiện lên một cái ấn ký màu vàng, tuyên bố trong bụng Phương Minh Nguyệt đã kết châu, kế ước hoàn thành.

Tôi dương dương tự đắc cầm hiệp ước đi về nhà, còn nghĩ ra một đồng lý do để nói dối rằng Phương Minh Nguyệt không đồng ý ký kế ước linh hồn máu nên mới sửa thành kế ước thọ mệnh đen. Không ngờ Hồng Vũ chỉ hơi liếc mắt mà không thêm tranh luận gì về việc này.

Tôi cảm thấy như đắm vào bông, chẳng thú vị gì cả.

Qua hơn hai tháng sau, tin Phương Minh Nguyệt có thai truyền ra, Chu Phong quả thực vui vẻ sắp diên rồi. Hắn gác hết việc làm ăn, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất từ Đức trở về, còn mang theo một đồng thuốc bổ quý báu cùng một bộ trang sức kim cương, cung phụng cho Phương Minh Nguyệt như một người con có hiếu.

Tôi còn đặc biệt chạy tới đó quan sát tình hình công tác.

Trong phòng bệnh ở khoa phụ sản, Phương Minh Nguyệt vượt bụng, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc. Chu Phong chẳng những dùng nhiều tiền mời vài y tá chuyên nghiệp, còn tự mình đốc trực bên người, nấu canh, chăm sóc qua đêm, thỉnh thoảng còn cười ngây ngô với cô ta. Hai người đi đâu cũng dính lấy nhau như một đôi vợ chồng thực sự, vô cùng ân ái.

Phương Minh Nguyệt thấy tình hình khả quan liền ẩn ý hỏi hắn sắp xếp tương lai thế nào.

Chu Phong rất rộng lượng vẫy vẫy tay nói: “Nguyệt Nguyệt, em sinh đứa bé này dù là nam hay nữ chỉ cần nó khỏe mạnh thì đây biệt thự đó là của em, anh còn thưởng cho em một trăm ngàn.”

“Ai cần tiền của anh.” Phương Minh Nguyệt xoay người, ôm hắn làm nũng nói, “Em sợ đứa bé này sinh ra không họ khẩu, không danh phận.”

3. Q.1 - Chương 3

Chu Phong an ủi: “Việc nhỏ ấy không cần em phải quan tâm, em cứ yên tâm dưỡng thai đi.”

Phương Minh Nguyệt thấy hần sống chết không chịu nói, đành phải nói thẳng: “Chẳng lẽ anh không định cho em một danh phận sao?”

Chu Phong im lặng, sau một lúc mới chậm rãi nói: “Từ đầu, anh đã nhấn mạnh với em rằng anh có vợ ở Mỹ, không thể lấy em được rồi còn gì.”

Phương Minh Nguyệt hung hăng đẩy hần ra, phẫn nộ nói: “Chẳng lẽ anh muốn con tôi làm con riêng?”

“Bảo bối, đừng kích động! Cẩn thận cơ thể.” Chu Phong đau lòng ôm chặt cô, nói qua loa: “Chuyện này để anh nghĩ cách đi.”

Phương Minh Nguyệt nửa làm nũng nửa giận dữ, còn ném hai cái gối đầu. Chu Phong chỉ ra sức gạt đầu cúi người nhưng cũng không đưa ra hứa hẹn gì mang tính chất thực tế cả. Hần chỉ có thể cố gắng đồng ý tặng cô đủ loại châu báu, còn nói sẽ tặng một chiếc BMW đời mới nhất, thật vất vả mới trấn an được cơn giận dữ của phụ nữ có thai.

Ngày cứ như vậy trôi qua, cái bụng Phương Minh Nguyệt càng lúc càng lớn, tính tình cũng ngày càng cáu bẳn, mua đồ cũng càng ngày càng nhiều.

Tôi cảm thấy sức chịu đựng của người đàn ông Chu Phong này siêu mạnh mẽ, nên lúc về lấy chuyện đó ra pha trò cười ọi người thuận tiện đùa vô dương oai với Hồng Vũ luôn.

Không ngờ Hồng Vũ không tức giận chút nào. Chị chậm rãi lấy một tờ giấy đen từ trong ngăn kéo ra, đưa tới trước mắt tôi quơ quơ. Tôi đoạt lấy nhìn, phát hiện khế ước này giống y đúc khế ước Phương Minh Nguyệt kí với tôi, chẳng qua kí tên đổi thành Chu Phong, hơn nữa trả giá là mười năm tuổi thọ.

Vết ở trên giá treo khinh bỉ nhìn tôi: “Con mèo ngu ngốc! Con mèo ngu ngốc! Bản thân Chu Phong cũng có chỗ thiếu hụt, cho nên mãi cũng không làm cho người ta mang thai, không sinh được con. Chủ nhân đã sớm phát hiện điểm ấy nên tìm hần gia hạn khế ước, bảo vệ hần nhất định có được một đứa con trai thông minh có khả năng kế thừa gia nghiệp! Phương Minh Nguyệt mang thai là cơ hội cuối cùng của hần, sao có thể không ở bên cạnh ngoan ngoãn hiếu thuận được cơ chứ?”

Tôi phát hiện mình bị Hồng Vũ cho vào bẫy, còn mất oan một viên tiên đan.

Hồng Vũ thoải mái nhàn nhã pha trà, ngoài miệng lại hất nước vào đầu tôi: “Đàn ông thật dễ nói chuyện, còn không thêm cò kè mặc cả. Chẳng qua hần vẫn không hào phóng bằng sư muội Dạ Đồng.”

Tôi dùng bốn móng phải cùng bốn móng trái lại xòe thêm hai cái móng sau ra tính tính, cuối cùng khóc không ra nước mắt.

Sau khi dùng mọi cách để ép buộc, Phương Minh Nguyệt thuận lợi sinh một thằng nhóc béo mập ở Hongkong. Đôi mắt to tròn rất giống cha, cái miệng xinh xắn lại giống mẹ, tiếng khóc vang dội, đá chân mạnh mẽ.

Chu Phong ôm thằng con trai không dễ mà có này, cười đến rơi nước mắt, gặp ai cũng nói: “Tôi có người thừa kế rồi! Có người thừa kế rồi!” Phút vui sướng đó có thể so với Phạm Tiến trúng cử (1).

Phương Minh Nguyệt lạnh lùng ôm con về, hạ tối hậu thư: “Anh không cưới tôi thì đừng hòng ôm con về.”

Chu Phong bắt đầu thừa nhận: “Bảo bối, anh không thể cưới em, nhưng đứa con trai này anh nhất định phải lấy. Anh có thể cho em tiền, giá tùy em.”

Giọng Phương Minh Nguyệt nâng lên 8 độ: “Tôi muốn danh phận! Tôi muốn làm Chu phu nhân! Chẳng lẽ anh muốn lợi dụng tôi, sinh con xong thì đá tôi sang một bên sao?”

“Em có công lao lớn như vậy cuộc đời này anh sẽ không để em chịu khổ đâu!” Chu Phong phiền chán vò tóc rồi đi vài vòng tại chỗ, rốt cục nói ra sự thật, “Cho dù anh bất chấp thân phận, không để ý đến sĩ diện ly hôn để cưới em, em cũng không thể chộc vào phu nhân của anh. Nhà mẹ đẻ cô ấy ở Mỹ có thể lực rất lớn, cha là nghị sĩ, anh em hoạt động trong giới chính trị. Vợ anh không sinh được con, cho nên mặc dù con riêng sẽ bị xã hội khiển trách nhưng chỉ cần xử lý đúng lúc đưa nó về nuôi dưỡng dưới danh nghĩa vợ anh,

thì mọi chuyện sẽ dễ dàng xử lý hơn rất nhiều. Nếu ly hôn sẽ chạm đến giới hạn của mọi người, tài sản anh vất vả dốc sức làm ra sẽ bị chia đôi, hơn nữa hình tượng và việc làm ăn của anh cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

Sắc mặt Phương Minh Nguyệt trắng bệch, không cam lòng nói: “Thì ra anh là cái loại phế vật bám váy vợ.”

Chu Phong thay đổi cách đàm phán, ý bảo tay sai đang canh giữ bên ngoài đi vào, rút tờ chi phiếu trắng ra, viết 5 triệu đôla giao cho Phương Minh Nguyệt, sau đó áy náy nói: “Số tiền này cũng đủ cho em cả đời sống sung sướng, hãy tìm người đàn ông tốt mà lấy. Điều kiện là em phải tự nguyện bỏ quyền nuôi nấng và quyền thăm hỏi con. Em là người phụ nữ rất thông minh hẳn em biết nên lựa chọn thế nào.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Phương Minh Nguyệt vắn vẹo vì phẫn nộ: “Nếu tôi chọn muốn con, anh sẽ lấy lại tất cả?”

Chu Phong thở dài: “Nguyệt Nguyệt, làm bà mẹ đơn thân cũng không dễ dàng gì đâu.”

Hắn nhẹ nhàng mà thả tờ chi phiếu xuống sau đó ôm đứa bé đi chỉ để luật sư ở lại.

Phương Minh Nguyệt không chống cự chỉ yên lặng ngồi ở đầu giường, không ngừng rơi lệ.

Hai tháng sau tôi mới biết được mọi chuyện từ miệng con vệt. Tôi liền vội vàng vàng bụng con cá nướng đang ăn dở, phóng tới biệt thự của Phương Minh Nguyệt, nhìn xem tình huống hiện nay của cô ấy.

Màu lông vàng óng của William đã mất đi độ sáng bóng, hắn ôm tôi khóc kể: “Em mèo à! Tôi đã ăn lương khô hơn một tháng rồi! Chủ nhân giờ như du hồn vậy, không chịu ra khỏi cửa mà cũng không dẫn tôi đi tản bộ.”

Tôi đá văng hắn ra, nhảy lên cửa sổ thì thấy Phương Minh Nguyệt đang ôm chần nằm trên giường, khuôn mặt tiêu tụy như quỷ.

Cô ấy thấy tôi lập tức lao ra ban công, hét to: “Mèo đại tiên, vì sao tôi có con trai rồi mà vẫn bị như vậy? Chúng ta gia hạn khế ước, ngài — nhất định phải giúp tôi!”

Tôi thấy cô ấy tóc tai bù xù nhìn như đồ điên, vội vàng lùi ra sau hai bước, giải thích: “Tôi và cô chỉ ký khế ước sinh con thôi. Nếu cô muốn hắn ly hôn cưới cô thì phải tính kiểu khác. Cùng lắm thì tôi chiết khấu cho cô chút mê hoặc lòng người không dễ dàng đâu...”

“Ly hôn?” Phương Minh Nguyệt bỗng nhiên tỉnh táo lại, bộ dạng cũng không điên cuồng như vậy nữa. Cô ấy cắn môi rất lâu mới vô cùng oán độc nói, “Tôi sẽ không để cho hắn ta được sung sướng như thế đâu. Vợ hắn rất quan trọng với hắn, ly hôn chẳng những phải chi tiền phạt dưỡng mà thanh danh cũng coi như vứt đi hết, không khéo còn phá sản. Tương lai vào trong tay tôi cũng chỉ còn cái rẻ rách, chẳng còn gì có giá trị cả.”

Tôi rùng mình, cảm thấy đôi mắt xinh đẹp kia giờ giống như rắn độc đang ẩn núp tính kế mọi chuyện.

“Con, tôi muốn; tiền, tôi muốn; người, tôi cũng muốn!” Phương Minh Nguyệt ngồi ở trước giường suy đi tính lại, đột nhiên hỏi, “Ngài có biết vợ Chu Phong bao nhiêu tuổi không?”

Tôi bấm tay tính toán, nhanh chóng đưa ra đáp án: “32.”

“Tuyệt.” Phương Minh Nguyệt nở nụ cười, “Năm nay tôi 27, hơn kém nhau 5 tuổi. Hơn nữa tôi còn giao tám năm tuổi thọ cho ngài, tính ra cũng không chênh lệch lắm. Nghe nói dung mạo vợ hắn cũng không tệ, gia thế hiển hách. Nếu căng da, chỉnh hình, chăm sóc kỹ một chút, nói không chừng sống càng thú vị hơn.”

Tôi cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng rồi, hoàn toàn chẳng hiểu nổi hàm nghĩa không lời cô ta.

(1) Phạm Tiến trúng cử tiểu thuyết phê phán hàng đầu của Ngô Kính Tử trong đời nhà Thanh, một trong những tác phẩm hay nhất trong môn sinh. Thông qua miêu tả chuyện Phạm Tiến tham gia thi Hương trúng Cử nhân, vận dụng thủ pháp phóng đại sinh động miêu tả hình tượng Phạm Tiến vui quá hóa điên, khắc họa vạch trần linh hồn đáng ghê tởm của kẻ sĩ này, đồng thời thông qua những biến hóa trong cuộc đời của Phạm Tiến để phản ánh thời đời nóng lạnh, cùng với những hoạt động và tinh thần của Giới Tri Thức cuối thời kì Xã Hội Phong Kiến. (mèomở tạm dịch từ Baidu)

4. Q.1 - Chương 4

“Tôi không muốn làm Phương Minh Nguyệt nữa, tôi muốn trở thành vợ của Chu Phong! Là cô vợ chính thức có gia thế hiển hách kia!” Phương Minh Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi, dứt khoát nói, “Tôi muốn trao đổi linh hồn với cô ta! Muốn có được tất cả! Sau đó trả thù đôi nam nữ khốn nạn coi tôi như công cụ sinh con!”

“Cái này... Không tốt lắm đâu. Khế ước chúng ta ký là nhằm vào thân thể Phương Minh Nguyệt, nhưng nợ tám năm lại tính lên trên người vợ Chu Phong, như thế thì rất quá đáng.” Tôi hơi chần chờ, quan trọng hơn là pháp thuật trao đổi linh hồn chỉ có Hồng Vũ bản linh xuất chúng mới làm được, tôi không biết! Tôi chỉ biết mỗi đánh nhau thôi!

Phương Minh Nguyệt cười lớn: “Vậy không phải vừa khéo sao? !”

Vì sợ quả báo, tôi vội vàng khuyên can: “Trao đổi linh hồn là khế ước cấp cao nhất, sau khi cô chết linh hồn sẽ bị ăn luôn đấy.”

Phương Minh Nguyệt đã phẫn nộ tới cực điểm sớm không còn quan tâm: “Có trả giá thì mới có thể thành công chứ? Tôi không quan tâm đến những chuyện sau khi chết! Chỉ cần hiện tại thoải mái là được! Cái túi da thanh niên xinh đẹp của tôi chẳng phải giúp bà già kia có lời sao!”

Tôi nhỏ giọng nói: “Sau khi trao đổi thì bà già là cô đấy.”

Phương Minh Nguyệt sắc mặt rồi không thèm quan tâm đến tôi. Cô ta đen mặt mở ví ra lấy giấy máu cùng một cái bút bi, đặt lên bàn trang điểm bắt đầu viết nguyện vọng.

Tôi nhào lên định ngăn cản thì trong không khí bỗng xuất hiện một ngọn lửa. Thân hình Hồng Vũ dần dần hiện lên, chỉ mang theo nụ cười mê người, vươn tay gõ gõ lên môi tôi, nhỏ giọng nói: “Mèo yêu ngọc, đừng quên quy định thiên giới đặt ra cho yêu quái, tất cả giao dịch phải nảy sinh từ nguyện vọng nội tâm con người, chúng ta có thể dụ dỗ nhưng không thể can thiệp.”

Tôi không cam lòng ngậm miệng, đứng sang bên cạnh.

Phương Minh Nguyệt đã viết xong tờ giấy máu, đưa lên cho Hồng Vũ.

Hồng Vũ vẫn giữ nguyên nụ cười mê người, nhẹ nhàng hỏi: “Cô chắc không?”

Phương Minh Nguyệt kiêu ngạo ngẩng đầu: “Chắc chắn.”

Cái cánh màu đỏ rực lại xòe ra, ánh sáng lung linh rực rỡ khiến cả căn phòng như bốc cháy. Một chiếc lông chim màu đỏ dần dần tách ra, chậm rãi bay tới trước mặt Phương Minh Nguyệt sau đó hóa thành mảnh vụn tan vào thân thể cô ta rồi hoàn toàn biến mất.

Phương Minh Nguyệt lão đảo ngã xuống thảm trải, linh hồn lại dần dần trôi lên. Đầu tiên là lưu luyến vờn quanh căn phòng một lượt, sau đó hóa thành tia chớp bay về phía bên kia Trái Đất.

Ngoài cửa sổ, William liều mạng kéo dây xích, nhìn hướng linh hồn rời đi, không ngừng kêu to.

Tôi đi xuống cởi bỏ vòng cổ của nó, giận dữ nói: “Đi thôi, chủ nhân của anh sẽ không bao giờ trở lại nữa đâu.”

Tiếng kêu của William dần ngừng lại thay bằng nức nở, trong mắt lộ vẻ kinh hoàng cùng hoang mang về tương lai sau này, thường ngẩng đầu nhìn tôi.

Hồng Vũ đứng sau lưng cười nói: “Dạ Đồng, đây là lần thất bại thứ 1084 của em.”

Tôi tỏ vẻ khinh thường nói: “Đồ tham lam như chị mà lại chấp nhận bỏ qua linh hồn cũng thật hiếm thấy, chúc mừng chị lại thu được một linh hồn, tu vi tăng thêm 100 năm!”

“Sống mấy ngàn năm em vẫn không hiểu loài người sao.” Hồng Vũ xoay người bế tôi lên, vừa vuốt bộ lông đen mềm mại vừa bước ra khỏi biệt thự, đi về nhà, “Hơn nữa không phải chị thu được một linh hồn, mà là hai.”

Tôi kinh ngạc hỏi chị rốt cuộc lý do là gì, chị lại thừa nước đục thả câu cười nói: “Em làm việc luôn qua loa, điều tra khách hàng không cẩn thận, sao có thể nhìn phiên diện như vậy được?”

Những lời phía sau chị ấy chỉ bảo tôi tự tìm hiểu.

Tôi tức giận, mặc kệ.

Hai ngày sau, tôi gặp Chu phu nhân trong thân xác Phương Minh Nguyệt ăn mặc thời thượng, rất vui vẻ ngồi trong quán cà phê uống trà cùng Hồng Vũ. Hai người dùng tiếng Anh trò chuyện với nhau thật vui, tiếng cười không ngừng, giống như bạn cũ lâu năm.

Tôi ẩn thân, lặng lẽ nghe lén.

Chu phu nhân ngàn ân vạn tạ với Hồng Vũ ngồi đối diện: “Từ sau ngày Chu Phong lái xe chở tôi xảy ra tai nạn xe cộ, tôi bị liệt, miệng không thể nói, người không thể động, vài năm nay quả thật là sống không bằng chết, còn đau khổ hơn xuống Địa ngục, may mắn đã được làm giao dịch với cô.”

Hồng Vũ cười nói: “Cũng may là cô ta tự nguyện, bớt đi không ít phiền toái.”

“Con hồ ly tinh kia chỉ sợ bây giờ đang khóc muốn chết, đáng tiếc đã không thể nói được rồi. Hơn nữa ở Mỹ chết không đau là phạm pháp, Chu Phong cũng sẽ không để cho cô ta chết. Nếu cô ta yêu tiền, yêu địa vị, thì cứ từ từ hưởng thụ chức vị Chu phu nhân cô ta hằng mong ước đi, tôi quả thật rất vui vẻ.”

“Cô thật sự không cần chồng và người thân nữa sao?”

“Không sao, nằm trên giường nhiều năm như vậy, tôi cũng đã thấy rõ bộ mặt thật của bọn họ rồi. Tôi định đi du lịch một vòng, lên dãy Alps, Himalayas, đi lặn, đi nhảy Bungee, lên bar điên cuồng, đi làm tất cả những gì tôi thích.” Chu phu nhân cười khẽ nháy mắt mấy cái, “Cô xem bây giờ tôi trẻ trung xinh đẹp như thế này, lại có tiền, còn sợ không tìm được trai đẹp sao?”

...

Hai người hàn huyên thật lâu, cuối cùng Chu phu nhân rất sung sướng tạm biệt Hồng Vũ, hướng đến giấc mộng cuộc sống hạnh phúc của cô ta.

Tôi đứng tại chỗ sững sờ rất lâu, cho đến khi Hồng Vũ vỗ vỗ bả vai tôi: “Về thôi.”

“Hồng Vũ à...” Tôi kéo kéo vạt áo của chị, hơi nghi hoặc hỏi, “Phương Minh Nguyệt chỉ sống được 50 năm thôi mà. Nếu Chu phu nhân muốn trao đổi linh hồn, cái giá phải trả cũng tương đương, vì sao không chọn thể xác nào trẻ tuổi mà sống lâu hơn?”

Hồng Vũ: “Lòng dạ đàn bà trả thù ác độc hơn cả rắn rết.”

Tôi đếm đếm ngón tay: “Em còn giữ tám năm tuổi thọ của Phương Minh Nguyệt, số ngày còn lại cũng không nhiều lắm.”

Hồng Vũ vui sướng khi người gặp họa nói: “Cô ta không biết.”

Tôi đồng tình nhìn bóng dáng Chu phu nhân rời đi, không biết có nên bảo cô ta quý trọng thời gian còn lại không.

Hồng Vũ ngáp một cái, lạnh lùng cười nói: “Thôi đi, chuyện của loài người liên quan gì đến chúng ta chứ?”

Tôi suy nghĩ thấy cũng đúng, lại tiếp tục vui vẻ.

Trên đường...

Hồng Vũ thở dài nói: “Đúng rồi, Dạ Đồng, chị thay sư phụ thu một đồ đệ, em có sư đệ tên William, là chó Golden Retriever ngoan ngoãn lại xinh đẹp đó.”

Tôi chần chờ một lát, cuối cùng mới phản ứng được là William nhà Phương Minh Nguyệt, hét to: “Không! Chị điên rồi à? ! Mèo và chó là thiên địch!”

Hồng Vũ vuốt lông cho tôi, “dịu dàng” nói: “Yên tâm, em sẽ thích cậu ấy, chị đem chút trách giáo dục giao cho em, ở chung với nhau cho tốt vào.”

“Hong Vũ em sai rồi! Em không bao giờ cướp công việc của chị nữa! Em lặn cho chị xem được không? Em cho chị sờ đệm thịt nhé? Oa oa... Xin chị đẩy, đừng để chó xuất hiện bên cạnh em! Hơn nữa còn là một con chó ngốc!”

“Ai nha, chúng ta là yêu quái, không được kì thị chủng tộc. William có thể sẽ thích em.” Hồng Vũ an ủi, “Huống chi có việc làm vẫn tốt hơn, đỡ cho em nhàm chán lại muốn đi giúp chị buôn bán. Đương nhiên, chúng ta là sư tỷ muội, của em cũng là của chị, chị tuyệt đối không để ý mấy việc nhỏ này đâu.”

Trả thù lung tung sẽ không có kết cục tốt.

Làm mèo không thể quá xúc động.

5. Q.2 - Chương 5

“Tôi là chó Golden Retriever, cha mẹ đều từng nhận được giải thưởng trong các cuộc thi đấu, có giấy chứng nhận huyết thống! Lúc tôi được mua, giá là tám ngàn tệ!” Thiếu niên còn rất cẩn thận lấy ra một tờ giấy tinh xảo từ trong cái túi thêu hình đầu mèo, kiêu ngạo mà nói, “Trên đó có số thứ tự, tên cha mẹ, còn có dây số chip. Hàng năm tôi được tiêm vắc-xin phòng bệnh một lần, khử trùng hai lần, còn có dây xích nữa, cho nên tôi tuyệt đối không phải chó tạp chủng!”

Thành phố G, tầng hai của tòa biệt thự, trên đệm thêu hoa xanh lam thủ công, một thiếu niên mặc bộ tây trang theo phong cách châu âu đang ngồi ngay ngắn. Hắn khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, mái tóc vàng xõa tung phần đuôi hơi xoăn, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, trong ánh mắt lộ ra sự ngoan ngoãn và lương thiện, toàn thân khí phái quý tộc, nếu bỏ qua đôi tai chó trên đầu và cái đuôi quẫy quẫy đằng sau thì hệt như tiểu vương tử trong truyện cổ tích phương Tây.

Tên hắn là William, vốn chỉ là con chó Golden Retriever bình thường, lúc trước bị chủ nhân vứt bỏ, nhưng nhờ có Hồng Vũ tốt bụng nhận về còn dùng hai trăm năm tu vi hóa nó thành hình người, sau đó quảng cho tôi chăm sóc, làm cho tôi bị hắn sống chết quấn lấy đến tận bây giờ.

Tôi là mèo, còn là mèo nhà, đối với chó cắn thù đến tận xương tuỷ, đương nhiên không thêm hòa nhã với hắn.

William là “ma mới” trong yêu tộc, hắn không bài xích đồ dùng điện tử, mỗi ngày ôm máy tính chơi “Angry Bird” và “Plants vs Zombies”, sau đó còn chơi game online, chơi đến là sung sướng, làm cho tôi càng thêm kỳ thị con chó này!

Mấy ngày nay, Hồng Vũ về tiên sơn tìm sư phụ, trước khi đi đã dặn dò, không cho phép tôi bắt nạt William.

Hắn coi lông gà như lệnh bài, bỏ lại máy tính đến quần quít lấy tôi, càng không ngừng hỏi nhưng chuyện ngu xuẩn như “Năm nay khi nào thì chúng ta tiêm vắc-xin phòng bệnh cho vật nuôi...” vân vân.

Tôi nổi giận: “Còn nói nữa tôi lấy anh ra làm lẩu chó!”

Mèo đuổi theo chó, cãi nhau nhao nhao náo náo, William bị giật lông bay toán loạn, chơi đến mức chuông cửa kêu nửa ngày cũng không để ý.

Người ngoài cửa cuối cùng không đợi được nữa, rèm cửa hoa nhỏ bị xốc mạnh lên, chuông gió xanh lam rung nhẹ, một cơn gió mang theo mùi nước hoa gay mũi đập vào mặt mà đến. Một thương nhân trung niên bụng phệ, bộ dáng nhà giàu mới nổi, cả người hàng hiệu, mang theo bao lớn bao nhỏ quà tặng, trên mặt cười tít, thật béo chèn chúc suýt chút nữa là không nhìn thấy mắt đâu cả, cúi đầu khom lưng chào hỏi tôi:

“Nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện, lưỡng trước là Dạ Đồng cô nương không nghe thấy tiếng gõ cửa, đã đường đột rồi. Lâu rồi không gặp nhỉ?”

Ông ta biết tôi là ai, không cần che giấu.

Tôi từ trên sô pha bật dậy, biến thành hình người, chỉnh lại váy ren, nhìn người tới nhưng không nhớ được lai lịch ông ta, đành nhún mày hỏi William: “Tên béo chết bầm nào đây? !”

Khách đến sắc mặt hơi thay đổi, nhưng nhanh chóng duy trì nụ cười thân thiện.

William ở bên cạnh chọc chọc eo tôi, thấp giọng nói: “Dạ Đồng, cô kỳ thị người béo là không tốt.”

Tôi bất cần “Hừ hừ” hai tiếng nói: “Tôi còn ghét người gầy, bọn trẻ con chết tiệt, phụ nữ đáng chết, đàn ông chết bầm! Còn cả chó nữa!”

William biểu cảm rất bị thương, nhưng tiếp đón là việc anh ta phải phụ trách, vì thế ngoan ngoãn chạy tới chỗ ngăn tủ của Hồng Vũ, làm theo phương pháp đã được học lúc trước, lung tung lấy lá trà, còn cầm cả hai cái chén gốm sứ ra sau đó đổ nước ấm. Như ông quản gia nhỏ quy củ đi đến trước mặt ông khách béo, lộ ra 8 cái răng nanh nhỏ sáng bóng, mỉm cười nói: “Khách hàng, mời dùng trà.”

Khách đến nể tình mà uống một ngụm, nhưng không dám uống ngụm thứ hai nữa. Ông ta đem lễ vật đặt lên trước mặt tôi, bên trong có các loại thuốc bổ cao cấp, sơn hào hải vị cùng mấy bình rượu quý, sau đó rất quen thuộc nói: “Hơn 30 năm không gặp, muốn tìm các vị thật khó. Tôi là Thiệu Thiên, là thằng nhóc cô gặp trong bệnh viện năm đó, còn nhớ không?”

“Không nhớ nổi...” Trí nhớ của mèo rất kém, rất nhiều việc nhỏ không đáng nhắc đến đều không để ở trong lòng, quan hệ với con người cũng không ngoại lệ. Tôi nhìn bộ dạng nịnh bợ của ông ta, đoán có lẽ đây là đối tượng đã từng thực hiện giao dịch với mình, nay muốn đến đây làm giao dịch lần hai. Vì thế giả bộ mỉm cười thương mại nói: “Ông còn muốn giao dịch cái gì? Giảm béo cấp tốc? Trị bệnh tiểu đường cao huyết áp? Tôi có linh đan diệu dược lập tức có hiệu quả! Giá cũng không đắt lắm.”

“Không không, ” Thiệu Thiên xua xua tay, phủ nhận nói, “Tôi muốn hủy bỏ giao dịch trước kia.”

Tôi kinh ngạc: “Sao lại thế?”

“Dạ Đồng cô nương quý nhân bận rộn, không nhớ cũng là chuyện bình thường ” Thiệu Thiên cười hai tiếng, rút trong túi ra một cây xì gà, vừa hút một ngụm thấy tôi không vui liền vội dập đi, híp nửa đôi mắt đầu tương giúp tôi nhớ lại chuyện cũ, “Năm 8 tuổi, tôi nằm ở viện Yên Sơn, có quen một cô bé cùng tuổi, đã quên cô ấy tên gì rồi... Cả 2 đều là trẻ con, phòng bệnh lại gần nên rất nhanh đã chơi thân. Cô bé đó hình như bị bệnh bạch cầu, nhiều lần phải cấp cứu mới sống nổi. Bác sĩ nói cô ấy chỉ sống được ba tháng nữa, nhưng cô ấy rất hy vọng mình có thể sống thêm hai năm. Khi đó tôi còn nhỏ, không hiểu chuyện, thấy rất thương cô ấy. Cũng không biết trong đầu nghĩ gì mà liều mạng cầu xin để cô ấy có thể được như mong muốn. Đêm đó, Dạ Đồng cô từ trên trời giáng xuống, xuất hiện ở trước mặt tôi, miệng nói tiếng người, hóa thành hình người, nói là chỉ có giao dịch với yêu quái mới có thể cứu cô gái ấy, nhưng phải trả giá tương ứng.”

Tôi gật đầu nói: “Dùng tuổi thọ đổi tuổi thọ của người khác, quả thật có vẻ giống việc tôi sẽ làm, anh tình tôi nguyện, có gì không đúng sao?”

Thuộc Thiên vẻ mặt đau khổ nói: “Cô thừa dịp tôi trẻ người non dạ, muốn tôi dùng hai mươi năm tuổi thọ đổi hai năm tuổi thọ của cô ấy. giao dịch này rất không công bằng.”

Tôi không nhớ nổi việc này, mà nhìn bộ dáng như có thâm thù đại hận của ông ta, tôi vội vàng mạnh miệng nói: “Chỉ cần hai bên đồng ý, kế ước sẽ được thành lập, không thể hối hận.”

Thuộc Thiên vội la lên: “Khi đó tôi mới tám tuổi, không có đầy đủ năng lực hành vi dân sự!”

“Bàn luật pháp với yêu quái, ông bị hãm à?” Tôi mài móng vuốt, lạnh lùng cười nhạo: “Sau khi giao dịch không thể sửa đổi, ông muốn bắt nạt Dạ Đồng này thì về tập đánh nhau đi đã. Nếu không thì ngoan ngoãn trở về, chấp nhận số phận, đừng tìm phiền toái nữa.”

Thuộc Thiên dựa vào ghế sofa, bộ dáng kính cẩn nghe lời lấy lòng đã biến mất, ông ta có chút buồn rầu có chút ngạo mạn nói: “Hơn ba mươi năm qua, tôi phát triển thuận buồm xuôi gió, bây giờ cũng coi như gia tài bạc triệu, quyền khuynh một phương. Giờ tôi đã gần 50, lúc trước đi bệnh viện kiểm tra, kết quả CT* nói là phổi xuất hiện khối u, có thể là u ác tính, tôi lập tức nhớ ra hồi nhỏ từng gặp cô. Đời người chẳng qua bảy tám chục năm, đối với yêu tộc mà nói chỉ ngắn ngủi như đom đóm, nhưng con người mà bị trừ mất hai mươi năm tuổi thọ thì tôi còn lại được bao nhiêu ngày chứ? Cho nên vụ giao dịch không công bằng này, tôi phải hủy bỏ!”

* Chụp CT (chụp cắt lớp vi tính có sự trợ giúp của máy tính) là một phương pháp kiểm tra bằng X-quang tiên tiến có sử dụng kỹ thuật chụp X-quang và máy tính để thu được các hình ảnh của cơ thể.

Tôi ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ông có thể đưa linh hồn cho tôi, tôi cho ông năm mươi năm tuổi thọ.”

Thuộc Thiên lắc đầu nói: “Vứt bỏ linh hồn là vứt bỏ luân hồi, một ngày nào đó sẽ bị cô ăn vào bụng, tôi không đồng ý.”

Tôi giắt giấy nói: “Linh hồn của ông có màu dơ bẩn như thế, tương lai nhất định sẽ xuống Địa ngục, luân hồi hay không cũng thế.”

Thuộc Thiên cười nói: “Đừng lấy tiểu thuyết thần tiên ma quái ra để lừa tôi. Có người nói với tôi rằng con người sau khi luân hồi, Thiên đường hay Địa ngục đều do yêu tộc các cô tạo ra để hù dọa mấy kẻ nhát gan mà thôi.”

Sao hẳn biết chuyện này, tôi hơi sửng sốt.

Thuộc Thiên lại sờ sờ hộp xì gà, nhấn nài hồi lâu, lại nói: “Có tiền có thể sui ma khiến quỷ, tôi cũng không để Dạ Đồng cô nương chịu thiệt đâu. Tôi có thể dùng linh hồn khác để làm giao dịch với cô, đổi lại hai mươi năm tuổi thọ của tôi.”

Tôi hỏi: “Linh hồn ở đâu ra?”

Thuộc Thiên hèn mọn bĩu môi: “Trên đời này vẫn còn rất nhiều kẻ đã đi vào đường cùng.”

Tôi chẳng muốn nghĩ nhiều nữa, quả quyết cự tuyệt: “Tôi theo chính thống, không bắt buộc con người làm giao dịch của ác yêu!”

Thuộc Thiên hung tợn phản bác: “Cô lừa gạt tôi lúc nhỏ kí khế ước, có khác gì ác yêu sao?”

Tôi lười dây dưa với cái kẻ đáng ghét này, nhíu mày: “William, tiễn khách!”

William xưa nay không thích có người lạ xâm nhập vào địa bàn của mình, miễn cưỡng duy trì nụ cười trên mặt. Bây giờ nghe thấy khẩu khí ông ta không tốt, lại càng hung tợn nhìn đối phương chăm chăm, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng gầm nhẹ từ trong cổ họng, chỉ thiếu điều lao lên cắn cho ông ta hai phát. Sau khi tôi ra lệnh, anh ta lập tức nhảy lên, duy trì lễ phép Hồng Vũ dạy, khách khí làm tư thế mời với ông ta.

Thuộc Thiên oán hận nói với tôi: “Cô không nên ép tôi vạch mặt?”

Tôi lộ ra khuôn mặt mèo dữ tợn, vươn móng vuốt, hù dọa nói: “Chỉ bằng một con người như ông, có thể vạch được cái gì đây? Một móng vuốt của tôi là có thể đập chết ông rồi.”

Lá gan Thuộc Thiên không nhỏ, ông ta giận quá thành cười: “Theo quy định của yêu tộc, cô dám tùy tiện giết tôi sao?”

Tôi quả thật không thể tùy ý giết ông ta. Ông ta cũng khá hiểu biết quy định của yêu tộc, xem ra ở nhân gian cũng coi như là nhân vật thủ đoạn tày trời, có vẻ hơi khó chơi đây.

Cuối cùng Thuộc Thiên khuyên nhủ: “Yêu tộc có trao đổi với xã hội loài người, thậm chí có một số yêu quái còn được ngầm cho phép làm quan trong cơ quan chính phủ, làm việc cho yêu tộc, giúp đỡ lẫn nhau. Đây là chuyện tất cả chính phủ trên thế giới đều biết rõ, cũng ngầm đồng ý. Mà những đồ công nghệ cao loài người chế tạo ra cũng rất cần thiết cho yêu tộc các người. Hai mươi năm tuổi thọ ở trong mắt cô không tính là giao dịch lớn, tôi có tiền cũng có quyền, cô muốn cái gì tôi cũng có thể trao đổi với cô, tội gì phải trở mặt? Làm bạn bè không tốt hơn sao?”

Tôi lắc đầu: “Không tốt.”

Thuộc Thiên cắn răng hỏi: “Vì sao?”

Tôi lười biếng quét mắt nhìn ông ta một cái, ngáp một cái: “Bộ dạng của ông tôi nhìn không vừa mắt.”

Đáp án này có vẻ kỳ quái, Thuộc Thiên tức giận đến trợn mắt há hốc mồm.

Tôi chất vấn William: “Anh còn chưa tiễn khách xong à? Không phải Hồng Vũ đã dạy anh đối phó với những khách hàng khó chơi rồi sao?”

“Vâng!” William xắn tay áo lên, khách khí túm lấy cổ áo Thuộc Thiên, vác cả quà tặng và khách hàng ra bên ngoài, thả ông ta xuống vỉa hè xi măng, còn khách khí cúi đầu nói: “Hoan nghênh lần sau lại đến.”

P/s: Mèo cũng thích chơi Plants vs Zombies =))

6. Q.2 - Chương 6

“Dạ Đồng, cô lừa gạt Thiệu Thiên kí khế ước thật à? Hai mươi năm đổi hai năm, hình như hơi quá đáng.”

“Tôi quên rồi, nhưng tôi không ác ôn như Hồng Vũ, chắc sẽ không làm điều kiện giao dịch hà khắc như vậy đâu. Dùng chính tuổi thọ của mình để kéo dài mạng sống cho người khác được khen là thiện hạnh, cũng là giao dịch từ thiện yêu giới ngầm thừa nhận. Cho dù là những kẻ độc ác khiến người ta ghê tởm thì nhiều nhất cũng chỉ dùng mười năm đổi hai năm thôi, cho nên không thấy tôi đang tìm tởm kẻ ước kia để xem lại sao, cú ngay...”

“Nhưng tôi cảm thấy Dạ Đồng không phải mèo hư!”

“Anh cho rằng được chó khích lệ, mèo sẽ vui vẻ sao?”

“William thích mèo nhất!”

“Cút! Đừng có lao đến đây dùng lưỡi liếm loạn lên mặt tôi!”

Giao dịch với Thiệu Thiên này quả thật có chỗ không công bằng, khiến cả bản thân tôi cũng cảm thấy buồn bực. May là yêu tộc mỗi lần giao dịch thì nội dung đều in vào trong khế ước rất rõ ràng, cho nên tôi muốn tìm xem lại. Khổ nỗi tôi hay quăng đồ lung tung, đã lật tung mấy thùng khế ước đây ị mà vẫn không thấy tờ khế ước kỳ lạ kia đâu cả. Tôi nghi mình làm mất rồi hoặc tên Thiệu Thiên kia nhằm yêu rồi.

William ở bên cạnh phe phẩy cái đuôi nhìn tôi tìm kiếm, thuận tiện giúp tôi lục ra mấy tờ khế ước chẳng biết từ đời nào từ góc tủ, phát hiện toàn bộ đều không phải, anh ta đề nghị: “Cô dùng thiên lý truyền âm tìm Hồng Vũ xem, trí nhớ chị ấy rất tốt, bình thường mấy đồ cô quăng lung tung đều nhờ chị ấy tìm mà, tờ khế ước này cũng có thể hỏi chị ấy.”

Tôi hung hăng gõ lên đầu anh ta một cái, phủ định: “Tôi không muốn chị ấy giúp, nhất định sẽ bị chị ấy giấu cọt à xem!”

William sờ sờ cục u trên đầu, không dám lên tiếng nữa.

Tôi thật sự không tìm thấy khế ước giấy đành thôi.

Không ngờ, Thiệu Thiên ngu xuẩn lại khiêu chiến trước.

Tôi và Hồng Vũ không che giấu nơi ở như đại đa số yêu quái vì chúng tôi thích các sản phẩm và thức ăn ngon loài người phát minh. Vậy nên biệt thự của Hồng Vũ xây giữa khu dân cư tuyên bố với bên ngoài đây là nhà của một tên phú nhị đại* cả ngày cắm đầu chơi Game online. Hàng xóm xung quanh rất khinh bỉ cách sống đảo lộn đêm ngày của chúng tôi, nên rất tin vào lý do thoái thác này.

* “Phú nhất đại” và “phú nhị đại” là những thuật ngữ chỉ các thế hệ nhà giàu của Trung Quốc, trong khi “phú nhất đại” là thế hệ trực tiếp lao tâm khổ sức gây dựng sự nghiệp, tài sản thì “phú nhị đại” – thế hệ con cháu của họ chỉ biết ăn chơi, phá phách bằng tài sản, thế lực của gia đình, bố mẹ họ

Thiệu Thiên có mạng lưới quan hệ rộng rãi, đầu tiên ông ta tìm mấy tên côn đồ chạy đến cửa chính nhà tôi đua xe, mở loa, làm cho tôi không ngủ được. Thấy tôi lập pháp thuật cách âm, lại vận dụng quan hệ sai người một ngày gõ cửa nhà tôi ba lần, vu oan kiến trúc nhà tôi không theo quy định, gia hạn cho chúng tôi phải phá bỏ và chuyển đi nơi khác. Sau đó là mất nước cúp điện; còn có ngành trị an đến tra ID của William, nói là có người báo tôi nuôi chó không có giấy chứng nhận, sửa loạn làm phiền người khác, định tịch thu chó khiến cho rất nhiều người đến vây xem. Ngay cả máy tính của William cũng dính virus, chơi game thì bị hack trang bị...

Một con kiến thì không nói nhưng vô số con kiến có thể phiền chết người. Đủ loại quấy rầy làm cho tôi gần như không ngủ được, trong lòng tức giận đến phát cuồng. Tôi vừa phải duy trì hình dáng con người không thể sử dụng vũ lực đánh chết đám côn đồ chó má này trước mặt người khác, vừa không thể đi báo cảnh sát.

William sợ bị bắt đi nên rất khẩn trương: “Không bằng lần sau bọn chúng tới tôi biến về nguyên hình cắn bọn chúng?”

“Không có tiền đồ! Đã biến thành hình người còn cắn người thì còn ra thể thống gì nữa?” Tôi khinh bỉ lườm con chó ngốc này một cái, rất hy vọng nó bị bắt luôn đi cho rồi. Tôi lưu loát buộc mái tóc xoắn dài thành đuôi ngựa, nghiêng răng nghiêng lợi ác độc cười nói, “Tôi đi đập gãy bảy, tám cái xương sườn của kẻ dám đụng lên đầu bản miêu này, nhổ sạch răng hắc, bẻ gãy xương sống hắc, khiến hắc liệt nửa người, bất lực cả đời! Cả đời này nằm trên giường mà sống!”

“Em muốn đánh ai liệt nửa người cơ?” Ngoài phòng truyền đến giọng nói lười biếng quen thuộc. Sắc mặt tôi biến đổi, vội lao ra.

Cửa trong sân nhỏ đã bị mở ra, một người đàn ông cao lớn đeo kính đen, một chân đã bước vào cửa, trên người mặc một cái áo sơ mi màu trắng thắt caravat. Nếu bỏ qua đám râu mây ngày chưa cạo, nụ cười phong cách vô lại ở khóe miệng và ánh sáng hồ ly thỉnh thoảng hiện lên trong đôi mắt màu xanh băng thì cũng tạm coi như một người đàn ông thành thực đẹp trai. Tên anh ta là Lam Lăng, là vị khách tôi không chào đón nhất.

Lam Lăng mở miệng y như rằng chẳng có lời nào tốt đẹp: “Dạ Đồng, cái đồ chuyên gây chuyện sinh sự này, gần trăm năm đã giết bốn mươi hai người còn làm bảy mươi tám người bị thương. Thượng giới đã sớm không nhin nổi nữa rồi, nếu không phải nể mặt sư phụ em, em lại lập được chút công lao thì họ đã sớm bắt em tống lên đảo cấm chế trăm ngàn năm rồi. Nay bên trên đã hạ tối hậu thư, em giết người lung tung nữa thì anh cũng không bao che được cho em đâu.”

Tôi phụng phịu, giải thích những việc làm của Thiệu Thiên một lượt, sau lạnh nhạt nói: “Nhà chúng tôi không chào đón anh tới cửa, tôi cũng không cần anh giúp.”

Lam Lăng không quan tâm đến sự lạnh lùng của tôi, dứt khoát nói: “Theo quy định của yêu giới, con người ký khế ước dùng tuổi thọ để kéo dài mạng sống cho người khác là dùng sáu năm đổi hai năm mới hợp lý. Em lợi dụng lòng tốt cứu người của một đứa trẻ tám tuổi chưa thành thực, ký khế ước hai mươi năm đổi hai năm không công bằng kia, rõ ràng có hơi quá đáng. Linh Tiêu Chân Quân – cũng chính là kẻ trên thượng giới đặc biệt thích con người đó, không biết nghe được chuyện này từ đâu, ông ấy rất không vui nên cố ý bảo anh tới truyền lời, nói rằng yêu quái thì cũng phải có vài phần đạo đức, đừng làm xấu mặt sư phụ em.”

“Biết rồi.” Tôi hơi chột dạ, mà nghĩ tới sắc mặt khiến người ta buồn nôn của Thiệu Thiên, trong lòng tôi khó chịu: “Tờ khế ước kia chẳng biết đã quẳng đi đâu rồi, tôi không tìm được.”

Lam Lăng quan tâm nói: “Nghĩ kĩ lại xem, không thì hỏi Hồng Vũ, còn có...”

Tôi giận tái mặt, hung tợn nói: “Cái đồ đàn ông ghê tởm nhà anh, đừng có mà quẩn quít lấy Hồng Vũ nữa! Xấu xí mà không biết tự lượng sức! Cút mau!”

Về mặt Lam Lăng cứng lại một chút nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ thoải mái, anh ta nhún nhún vai, vẫy vẫy tay với tôi rồi sải bước đi ra ngoài cửa.

William nhìn của bóng lưng anh, lại nhìn tôi, cúi đầu nói: “Dạ Đồng, không nên hung dữ với người tới giúp mình như vậy. Chó rất hiểu người, tôi cho rằng anh ta thật sự quan tâm cô đấy, cho nên có vẻ cô... hơi quá đáng rồi.”

William là con chó tốt tính, tôi nói gì anh ta nghe đấy, thế nên anh ta nói thế này đã là rất nghiêm khắc chỉ trích rồi. Miệng tôi hơi chua xót, suy sụp ngồi trên sô pha, nhắm hai mắt lại, thật lâu sau mới nhẹ nhàng nói: “Anh không hiểu có một số việc có thể phân rất rõ phải trái.”

Cuối cùng tôi vẫn phải bỏ qua sĩ diện, gọi điện thoại cầu cứu Hồng Vũ.

Xã hội hiện đại phát triển, khiến cho rất nhiều pháp thuật cũng lâm vào tình trạng xuống dốc. Hỏa thuật không tiện lợi bằng cái bật lửa, Khởi Phong chú không bằng điều hòa, nếu như mà không vội, thì dùng máy bay cũng tiết kiệm sức hơn cưỡi mây, ngay cả thuật thiên lý truyền âm cũng bị di động thay thế mất rồi. Khiến William đang chờ mong rất thất vọng.

Hồng Vũ cười nhạo trí nhớ của tôi, sau đó ra lệnh cho tôi tìm ra khế ước của Thiệu Thiên ở trong góc. Tôi đưa ba phần pháp lực vào, khế ước tỏa ra ánh sáng màu xanh lam nhàn nhạt, những điểm lốm đốm nhập vào thân thể, đánh thức trí nhớ ngủ say đã lâu.

Tôi nhớ ra rồi...

Mùa hè năm đó, ve kêu râm ran, tôi ăn no xong ra ngoài tản bộ. Lúc đi ngang qua bệnh viện Yên Sơn, thấy cả khu vườn rợp bóng cây, gió mát hiu hiu thổi, đúng là chỗ tốt để nghỉ ngơi. Tôi liền trèo lên một gốc cây đa đại thụ ngủ. Tiếng vui đùa của hai đứa trẻ khiến tôi bừng tỉnh. Bọn chúng cùng tuổi, ước chừng bảy tám tuổi. Bé gái mặc đồ bệnh nhân, màu da tái nhợt có vẻ suy yếu, có đôi mắt to, cái mũi thẳng, cái miệng xinh xắn, tóc dài mềm mại, cười rộ lên còn ngọt hơn mật đường, đáng yêu như thiên sứ. Một bé trai cũng mặc đồ bệnh nhân, để tóc ngắn, dáng người như khỉ ốm, mày rậm mắt híp, thường thường làm vài cái mặt quỷ, tinh ranh nhanh nhẹn, đùa cho cô bé bật cười, tình cảm hai đứa nhìn có vẻ rất tốt.

Đối với mèo mà nói, trẻ con có đáng yêu đến mức nào cũng vẫn khiến nó ghét.

Nhưng tôi tiếc bóng cây tuyệt vời này, cũng không muốn về để Hồng Vũ nô dịch bắt làm việc. Vào mùa hè không có việc gì tôi đều leo lên cây ngủ trưa, chẳng qua thường sẽ bị hai đứa nhóc hoạt bát này đánh thức. Bọn chúng nhiệt liệt tranh luận phim hoạt hình mới ra, hoặc là cùng nhau đọc truyện cổ tích. Bé trai và bé gái chơi đùa hồn nhiên cùng nhau trong sách hay miêu tả chắc là thế này đây.

Lâu ngày, tôi phát hiện mái tóc dài xinh đẹp của bé gái là giả, thân thể của con bé càng ngày càng yếu, sau mỗi lần kết thúc trị liệu không kêu đau nhưng không ngừng nôn mửa. Các y tá nói là bệnh máu trắng, nhiều lắm chỉ có thể sống thêm nửa năm. Tất cả mọi người đều thương xót đứa bé ngoan ngoãn này. Ba của bé gái năm năm trước đánh nhau làm người ta bị thương nên bị nhốt vào tù, còn một năm mới mãn hạn tù. Sau khi ra tù sinh cách tử biệt, hai cha con kiếp này khó mà gặp lại nhau nữa.

Cô bé mỗi ngày đều khóc, nói: “Em không muốn chết bây giờ, ba ba sắp về rồi, ba ba sẽ thương em. Em nhớ ba ba, mẹ cũng nhớ ba ba, em muốn giống như hồi bé, cả nhà vui vẻ đến Vạn Lý Trường Thành, đến cố cung. Dù chỉ cho em hai năm, không, một năm khỏe mạnh thôi cũng được.”

Bé trai kéo tay bé gái nói: “Anh không muốn em chết, cho nên em sẽ không chết.”

Bé gái nói: “Bà nói, trên thế giới này không phải muốn gì được nấy.”

“Nói vậy!” Bé trai ưỡn ngực, tự tin nói: “Chỉ cần anh muốn, dù đất đỏ khó có đến mức nào, đều có thể thực hiện được! Bao gồm máy chơi game mới nhất! Gấu Teddy số lượng có hạn! Mẫu mô hình khổng lồ! Tủ sách hàng hiệu! Lần trước anh còn gặp được Tôn Ngộ Không, giống trên tivi như đúc!”

Bé gái kinh ngạc mở to hai mắt: “Cả Tôn Ngộ Không anh cũng gặp rồi sao? !”

Bé trai tự tin ưỡn thẳng ngực: “Đương nhiên! Anh nhất định có thể tìm được bác sĩ siêu cấp lợi hại tới cứu em!”

Bé gái rút cục tin lời hấn nói, gật đầu nói: “Cám ơn anh Thuộc Thiên.”

“Khách khí cái gì? Chúng ta là bạn tốt mà.”

“Cả đời là bạn tốt.”

“Cho nên anh nhất định sẽ nghĩ cách cứu em ! Cho em có thể cùng ba mẹ đến Vạn Lý Trường Thành, dạo cổ cung! Yên tâm đi, anh nhất định sẽ có cách !”

“Ừ!”

7. Q.2 - Chương 7

Những ngày tiếp theo, bé trai chạy khắp nơi, xin cha mẹ, xin bác sĩ, xin y tá, nhưng chẳng ai quan tâm đến lời nói của một đứa trẻ nít tám tuổi cả. Cái thằng bé có được chỉ là lời nói dối thiện ý hoặc qua loa cho xong. Khí sắc bé gái càng ngày càng kém, lúc tỉnh táo con bé luôn hỏi: “Anh Thuộc Thiên. . . . bác sĩ lợi hại có đến không? Em có thể được gặp lại ba ba không?”

“Được! Nhất định sẽ được mà!” Bé trai không thể thực hiện lời hứa, chân tay luống cuống, xấu hổ vô cùng. Nó khóc, thử cầu xin thần linh giúp đỡ: “Xin hãy để em Vương Huệ khỏe mạnh, muốn tôi trả giá thế nào cũng được.”

“Cầu người không bằng cầu mình, cầu mình không bằng cầu yêu quái” Tôi quan sát hai đứa thanh mai trúc mã này đã lâu, cuối cùng thừa dịp đêm tối, nhảy vào từ cửa sổ, xuất hiện trước mặt thằng bé, hóa thành hình người, mang theo nụ cười buồn bán nhân nhật nói cho nó: “Chỉ cần trả giá bằng tuổi thọ tương ứng, ta có thể thỏa mãn nguyện vọng của nhóc.”

“Có yêu quái!” Thằng nhóc sợ tới mức chui xuống gầm giường, liên mồm kêu to, “Tôn Ngộ Không cứu mạng!”

Tôi ôm nó, an ủi: “Ta là yêu quái tốt, bộ dạng tuyệt đối không hung dữ, sự phụ ta là tiên nhân lợi hại, có giao tình với sự phụ Tôn Ngộ Không, cũng coi như cùng họ.”

Lời nói dối nửa thật nửa giả khiến thằng nhóc bình tĩnh lại, dần dần cũng khôi phục sự can đảm. Tôi nhanh chóng nói thủ tục giao dịch yêu quái cho nó, dụ dỗ: “Chỉ cần nhóc trả giá bằng tuổi thọ của bản thân, ta có thể đem tuổi thọ đó chuyển cho Vương Huệ, giúp cô bé sống sót.”

Thằng nhóc không hề do dự gật đầu nói: “Tôi muốn đổi!”

Tôi thấy bộ dáng vô lo vô nghĩ của nó, chợt nảy ra ý nghĩ nửa đùa nói: “Giao dịch với yêu quái rất hà khắc, hai mươi năm tuổi thọ của nhóc cũng chỉ có thể đổi hai năm sống cho Vương Huệ thôi.”

“Chỉ hai năm?” Thằng nhóc do dự, dường như cảm thấy rất lỗ vốn.

Tôi cười nói: “Hai năm cũng đủ thực hiện giấc mộng của con bé rồi, nhìn thấy cha về nhà, cả nhà đi ra ngoài chơi, không còn gì để phải tiếc nuối nữa.”

Thuộc Thiên do dự một hồi, hạ quyết tâm, gật đầu nói: “Được! Giao dịch!”

Tuy rằng trẻ nhỏ nói năng không kiêng kỵ, nhưng tôi cảm thấy tình cảm của hai đứa bé này thật cảm động, vì thế thành lập khế ước.

Bệnh tình Vương Huệ tốt lên như một kì tích, khiến bác sĩ y tá mở rộng tầm mắt, cô bé vui vẻ xuất viện. Sau khi ba được thả ra, cả nhà ba người vui vẻ đi dạo Vạn Lý Trường Thành, cổ cung, còn vào bảo tàng, đi công viên, đi bơi ở Tây Hồ, ăn thật nhiều thứ từ nhỏ không thể ăn, đi chơi rất nhiều nơi trước kia không thể đi. Vào ngày ước định hai năm sau, bệnh tình đột nhiên tái phát qua đời. Căn cứ vào điều tra của tôi sau khi mọi việc xảy ra, trước khi lâm chung câu nói cuối cùng của con bé là: “Cảm ơn anh Thuộc Thiên, em đã rất vui vẻ.”

Thuộc Thiên biết tin, ra sức khóc một hồi không thôi.

Chuyện xưa thanh mai trúc mã kết thúc, từ đây cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ.

“Rất cảm động.” William nghe xong tự thuật của tôi, kích động không kìm chế được, qua một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần, khó hiểu đặt câu hỏi: “Vậy không phải là ông ta cam tâm tình nguyện đưa cho bạn tốt à? Sao giờ lại đổi ý?”

Tôi nghĩ một lúc lâu sau thở dài: “Đại khái là. Con người sẽ thay đổi, đồ chơi hồi nhỏ rất quý trọng sau khi lớn lên thì lại không đáng một đồng. Vốn là một thằng nhóc đáng yêu, sau khi lớn lên lại thành một tên đầu heo.”

William muốn phản bác, cuối cùng chán nản cúi đầu.

“Thôi, chuyện của con người liên quan gì đến chúng ta? Chớ ngốc, tôi đưa anh đi xem trò vui.” Tôi lấy hai tờ khế ước từ trong hòm ra, thừa dịp ban đêm gió mát, cùng anh ta nhảy lên nóc nhà, hăng hái đến thẳng chỗ của Thuộc Thiên.

Khi tôi bước vào văn phòng của Thiệu Thiên ở tầng trên cùng tòa cao ốc cao nhất thành phố G, ông ta đang lo âu bất an nhìn cửa sổ thủy tinh sát đất sau lưng. Cả thành phố đắm chìm trong ánh đèn neon lộng lẫy, át đi ánh sáng của các vì sao trên trời.

“Cô đã đến rồi?” Ông ta hơi sợ hãi lại có chút chờ mong.

Tôi đứng trên thảm Ba Tư, lặng lẽ đi qua, ghé vào bên người ông ta, đưa một tờ khế ước tới trước mặt ông ta, cười nói: “Đây là khế ước năm đó ông ký kết với tôi, mở to đôi mắt chó của ông ra mà nhìn cho kĩ đi.”

William vội vàng đứng thẳng, trợn to hai mắt.

“Này, điều đó không thể nào...” Thiệu Thiên ngạc nhiên cầm khế ước, lắp bắp nói, “Khế ước tôi ký với cô chỉ dùng hai năm để đổi lấy hai năm tuổi thọ thôi sao? Không... Không phải hai mươi năm?”

“Vô nghĩa, Dạ Đồng tôi là yêu quái! Sao có thể bắt nạt một thằng nhóc” Tôi ngồi luôn lên bàn làm việc to lớn của ông ta, gõ đầu ông ta nói: “Lúc ấy thấy đùa các người rất vui nên chỉ đùa một chút thôi, một ông còn dám vác mặt tới cửa. Bảo sao tôi không tìm được tờ khế ước hai mươi năm nào!”

Thiệu Thiên suy sụp ngồi xuống, dường như già đi rất nhiều, ông ta lẩm bẩm lặp đi lặp lại “Hai năm... chỉ hai năm...”

“Quên đi, chỉ có hai năm, trả lại cho ông đấy, ai bảo tôi là con mèo yêu rộng lượng.” Tôi rộng lượng vẫy vẫy tay, mảnh nhỏ màu đen bay bay trong không trung, dấy lên ngọn lửa màu đen sau đó biến mất.

Thiệu Thiên run run lấy ra một điều xì gà, châm lửa, hít sâu hai hơi giống như muốn mượn nó để bình tĩnh lại.

Trong lòng bàn tay tôi lại lấy ra một tờ khế ước màu đỏ, giơ lên trước mặt ông ta: “Nếu khế ước của ông đã được giải trừ, tôi lại là mèo yêu công bằng, vậy nên khế ước Vương Huệ đã ký cũng nên giải trừ chứ nhỉ.”

Thiệu Thiên ngạc nhiên: “Vương Huệ?”

Tôi chưa cho ông ta xem khế ước trong tay đã tùy tiện xé vụn, hóa thành ngọn lửa đỏ rực. Trong khế ước, một linh hồn màu lam nho nhỏ được thả tự do, trong suốt trời nổi giữa không trung, rồi dần dần biến mất. Tôi cười hỏi ông ta: “Ông đoán xem cô ấy đã ký khế ước gì?”

“Tôi đã nói cho cô ấy những việc ông làm vì cô ấy năm đó, cũng nói cho cô ấy về tình trạng sức khỏe của ông. Vương Huệ là cô bé có ơn phải báo đáp, nhưng vì không còn tuổi thọ nên cô ấy đã dùng linh hồn của chính mình để làm giao dịch cùng tôi” tôi chậm rãi nói từng chữ từng chữ với ông ta, “Vương Huệ cầu xin để cho bạn tốt của cô ấy – bé trai Thiệu Thiên được sống lâu trăm tuổi, cuộc đời phú quý.”

Thiệu Thiên run run môi: “Nhưng... nhưng u trong người tôi...”

Tôi nhún nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Có lẽ là cái nhọt không có gì nguy hiểm, đáng tiếc ông lại cứ nghĩ mình thiếu mất hai mươi năm tuổi thọ, đã xác định sẵn ngày chết, tính tình cũng nóng nảy không đi điều tra cho rõ.”

Thiệu Thiên khôi phục bình tĩnh: “Cho dù xé bỏ khế ước đó, tôi quay lại tuổi thọ như ban đầu cũng coi như số trời đã định, không thể oán trách trời đất được.”

“Số trời đã định à? Tất nhiên” tôi cười đến nheo cả mắt, giọng nói lại lạnh lùng khủng bố, “Nói cho ông thêm một tin xấu thú vị nhé? Năm đó ông nằm viện, là do — mắc một loại bệnh tim khó chữa khỏi, tuổi thọ thật ra cũng chỉ hơn Vương Huệ bốn, năm năm thôi. Cha mẹ ông thương ông, sợ ông không chịu được nên mới lừa ông nói là chỉ cần nghỉ ngơi là khỏe. Sau đó ông kỳ tích khỏe lại, mọi người đều tưởng rằng do bác sĩ chuẩn đoán nhầm nên quyết định không nói cho ông biết...”

Thiệu Thiên ôm ngực, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập. Ông ta hoảng sợ nhìn tôi, run run vươn tay, điên cuồng lao tới: “Cô... Ác ma đáng chết này... Ác ma... Đưa tôi... đưa kẻ ước cho tôi...”

Tôi linh hoạt tránh khỏi sự công kích của ông ta, ngạo mạn tuyên bố: “Do kẻ ước của Vương Huệ đã bị xé bỏ, cho nên ông nợ tôi 32 năm tuổi thọ. Lần này là tôi có lý, cho dù thượng giới biết tôi cũng không sợ, chờ kiếp sau luân hồi, tôi chắc chắn sẽ lấy lại bằng được. Đến lúc đó ông hy vọng tôi dùng cách nào để giết ông đây?”

“Không...” Thiệu Thiên tuyệt vọng nhìn tôi, thân thể bắt đầu run rẩy, giọng nói khàn khàn dường như còn muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói nên lời.

Tôi ngồi trên ghế của ông ta, vừa nhàm chán chơi dò mìn — vừa chờ đợi sinh mạng của ông ta chấm dứt.

William vừa mới thành yêu, lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, hơi bất an hỏi: “Làm vậy có được không?”

“Có gì không được?” Giọng nói của Lam Lăng từ ngoài cửa sổ truyền đến, giống như cái bóng xuyên qua cửa thủy tinh, đứng ở trước mặt tôi. Anh ta kiểm tra Thiệu Thiên nằm trên mặt đất, chờ ông ta hoàn toàn tắt thở mới đẩy kính lên cười nói, “Làm tốt lắm, anh còn lo em sẽ làm ẩu.”

Tôi lạnh nhạt nói: “Mắc mớ gì đến anh? !”

William đồng tình nhìn Lam Lăng.

“Không sao, Dạ Đồng rất ngoan” Lam Lăng dường như không để ý lại đẩy kính mắt, sau đó xoa xoa mái tóc xoăn vàng của William “Dạ Đồng là con mèo kỳ quái nhất trên đời, luôn nghĩ một đằng nói một nẻo. Khi nó nói gì em cứ nghĩ ngược lại là được, những cái khác thì để ở trong lòng thôi. Bình thường em quan tâm đến Dạ Đồng một chút đừng để con bé xúc động gấp rắc rối.”

William lơ mơ gật đầu.

Tôi tiếp tục gào thét: “Ai kỳ quái hả? ! Anh mới kỳ quái! Anh đúng là đồ ngạo kiều*!”

*Ngạo kiều: là loại người bên ngoài lạnh lùng, nội tâm ấm áp, lời nói thường mang ý châm chọc

Lam Lăng quay đầu hỏi lại: “Linh hồn Vương Huệ chất lượng thượng đẳng mà em không ăn, là đồng tình hai đứa bé này, hay muốn lưu trữ lại đợi sau khi Thiệu Thiên chết thì thả cô ấy đi?”

“Nói bậy! Tôi ghét nhất là trẻ con!”

“Vậy vì sao em lại không ăn linh hồn đó?”

“Là... Là vì sư phụ đàn độn, ngồi giáo dục tôi về Đạo Đức Kinh tám canh giờ liền, còn bắt tôi úp mặt vào tường sám hối tám ngày. Tôi bị ông ấy hành hạ đến choáng váng nên sau khi về mới quên ăn!”

8. Q.2 - Chương 8

“Em bị sư phụ phạt là chuyện từ hai, ba mươi năm trước rồi thì phải? Dám mắng chửi sau lưng sư phụ nhà mình là đàn độn cũng không tốt, cẩn thận anh nói cho ông ấy.”

“Tôi nói quên là quên! Mèo trí nhớ vốn không tốt! Nhắc lại là tôi đánh anh đấy!”

“Được, không nói nữa” Anh ta sảng khoái chuyển đề tài, “Thay anh chào Hồng Vũ.”

Tôi cố chấp trả lời: “Tôi và anh chẳng có quan hệ gì cả, chị ấy cũng không muốn gặp anh, không cho phép anh đến gần chị ấy.”

Lam Lăng đẩy nhẹ kính mắt, trong mắt hiện lên một tia cô đơn. Anh thở dài, bóng dáng màu trắng nhảy ra ngoài cửa sổ, nháy mắt đã hoàn toàn biến mất.

Chung quanh chìm vào yên lặng. Một lúc lâu sau, William nhu nhược mở miệng hỏi: “Hồng Vũ và Lam Lăng có thù oán sao?”

Tôi: “Không, Hồng Vũ thích Lam Lăng.”

William càng hồ đồ : “Thích vì sao không gặp?”

Tôi nhìn ánh đèn sáng trưng ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: “Hồng Vũ là chim Tất Phương duy nhất còn sót lại trong trời đất, trời sinh đã mang trên mình Liệt Diễm. Những nơi chim Tất Phương đi qua đều sẽ bị lửa thiêu đốt, nếu như cảm xúc của chị ấy dao động, toàn thân sẽ dấy lên liệt hỏa, thiêu hủy tất cả mọi vật xung quanh. Hàng năm chị ấy phải đi tìm sư phụ, xin ông gia cố phù chú để thu bớt sức mạnh của chính mình. Nhưng sức mạnh của phù chú có hạn, vậy nên cảm xúc của chị ấy không được phép dao động mạnh, lại càng không thể ở bên người trong lòng. Mỗi một cái hôn, một cái ôm của chị ấy đều là trí mạng, sẽ thiêu cháy người chị ấy yêu.”

William chớp chớp đôi mắt: “VẬY... Lam Lăng thì sao? Anh ấy không sợ lửa sao?”

“Làm sao có thể?” Tôi chán nản trả lời, “Lam Lăng là Băng yêu, anh ta thích Hồng Vũ chính là đâm đầu vào chỗ chết!”

William vui vẻ tổng kết: “Rõ ràng Dạ Đồng rất quan tâm đến Hồng Vũ và Lam Lăng, cho nên mới cố gắng chia rẽ uyên ương.”

“Nói hươu nói vượn!” Tôi nhảy dựng lên, hùng hổ khiển trách, “Tôi ghét Hồng Vũ nhất! Không thấy hôm nào tôi cũng cãi nhau với chị ta à? Bản mèo bình sinh thích làm chuyện đối nghịch với con chim thối đó nhất! Chẳng qua chị ta là sư tỷ, tôi làm chuyện xấu có thể đẩy chị ta lên gánh tội thay, dù bị sư phụ phạt hay là bị thượng giới phạt chị ta đều phải chịu tội trước! Nếu chị ta cứ nhất quyết tự phong ẩn, tôi biết đi nơi nào tìm người chết thay chứ?”

“VẬY...vẬY à?” William cúi đầu kéo lỗ tai, lăm bầm lâu bầu, “Chẳng lẽ tôi đoán sai sao?”

“Biết là tốt.”

Tôi kéo con chó ngọc này, mở cửa sổ sát đất, từ trên tầng 54 nhảy xuống.

Cùng tất cả các yêu quái khác đón gió đô thị mạnh mẽ, hòa vào ánh đèn.

William khẽ hỏi bên tai tôi:

“Dạ Đồng, Lam Lăng nói cô nghĩ một đằng nói một nẻo, có thật không?”

“Không phải.”

“Dạ Đồng, cô nói ghét Hồng Vũ và Lam Lăng, thật ra là thích đúng không?”

“Tuyệt đối không phải!”

“Dạ Đồng, kỳ thật cô nói ghét chó, nhưng thật ra là thích chó nhất đúng không?”

“Càng không phải!”

“Lam Lăng nói đúng, cô quả thật là con mèo kỳ lạ nghĩ một đằng nói một nẻo...”

“Câm miệng! Khắp thiên hạ động vật tôi ghét nhất chính là chó! Còn dám bóp méo ý tứ của tôi, tôi sẽ đánh anh đấy.”

9. Q.3 - Chương 9: Chương 9

Trong biệt thự bằng gỗ là một tình cảnh bi thảm. Trên sofa bọc vải, một con mèo đen Trung Hoa từ trên cao nhìn chăm chăm xuống một con chó lông vàng nằm úp dưới sàn, hận không thể bỏ cái đầu ngốc nghếch của nó ra.

“Con chó ngu ngốc! Anh làm mất hết mặt mũi của yêu quái rồi!”

“Nhưng, nhưng là...”

“Không được giả vờ đáng thương! Không được bao biện cho sự ngu dốt của bản thân!”

“Gâu!”

“Méo! Không cho phép giả tiếng chó sủa!”

Con mèo đang nhón nhác này đương nhiên là tôi – Dạ Đồng. Con chó ngốc còn lại là William.

Iphone4 bên người chúng tôi đang lóe lên, không ngừng gửi đến những tin nhắn quấy rối.

Sư phụ có chuyện cần xử lý, để Hồng Vũ ở lại trợ giúp. Chị ấy tạm thời cũng chưa về nên gọi điện thoại ngăn cản vạn dân bảo không thể xao nhãng giáo dục William. Tôi dạy William 3 ngày, ngại hẳn luôn bám theo mình, vì thế đến studio mua hoạt hình “3000 câu hỏi của mèo xanh tinh nghịch”, để mèo xanh thay mèo đen tôi làm giáo sư, dạy đồ tri thức trụ cột cho yêu quái mới vào nghề như anh ta.

William thành yêu chưa đến 1 năm, là độ tuổi thấy cái gì cũng tò mò, lập tức ôm tivi điên đảo xem ngày xem đêm, trà không nhờ cơm không nghĩ. Chỉ cần mấy ngày đã xem xong trọn bộ phim hoạt hình mèo xanh, nhưng vẫn còn thèm, thế nên lại sang mượn đĩa bé của đôi vợ chồng trẻ nhà hàng xóm “Thám tử mèo đen”, “Tom & Jerry”. Xem xong hết, lại được người ta mách, chẳng những lên mạng đăng kí số QQ là “Hoàng tử chó quý tộc”, còn làm quen với bạn trên mạng. Sau đó nhờ bọn họ cổ động, anh ta lại lên diễn đàn Anime lêu lổng, xem vô số bộ hoạt hình.

Từ đây trình độ biết chữ và tốc độ đánh chữ đều đột nhiên tăng mạnh, ngày ngày ôm máy tính cùng với di động mới mua vừa chat QQ vừa cười khúc khích. Khi nói chuyện hễ mở miệng là lại “Bé tai mèo, “Vung hành ca”, “Doujinshi”, “Fangirl”, “2D moe”.

Lời anh ta nói mỗi một chữ tôi hiểu, nhưng kết hợp lại thì tôi chịu.

William thấm thía nói: “Dạ Đồng, bây giờ là thời đại internet, cô lạc hậu rồi phải học tập nhiều.”

Tôi đường đường là mèo Trung Hoa, sống mười ba ngàn bốn trăm hai mươi năm, trải qua tất cả triều đại, sóng to gió lớn, du lịch khắp nơi trên thế giới, tinh thông tiếng Anh, Pháp, Đức, Italy và nhiều thứ tiếng khác, còn có thể đọc văn tự Ai Cập cổ! Kỹ thuật đánh nhau lô hỏa thuần thanh*! Anh ta – một con chó mới có mấy tuổi đầu, mà lại dám khinh bỉ tôi lạc hậu? !

* Lô hỏa thuần thanh: dày công tôi luyện (tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kĩ thuật..)

Tôi giận hờn không thềm để ý đến anh ta.

William xem Anime càng xem càng điên cuồng, còn học được mua sắm online, mua về nhà đủ loại mô hình màu sắc hình dáng đa dạng, có rất nhiều mô hình ‘bé tai mèo’. Bình tĩnh mà xem xét thì thoạt nhìn quả thật rất đáng yêu, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận trước mặt anh ta.

Hai tháng sau, nghỉ hè đã đến, triển lãm truyện tranh trong thành phố tổ chức vô cùng náo nhiệt. Đám bạn thường chat với William trên mạng mời tụ hội những người ở cùng thành phố, nói là muốn đến triển lãm chơi, cướp bản Doujinshi phát hành trước. William thích một quyển “Bé tai mèo Phiêu lưu (bản có

hạn)”, liền đồng ý lời mời, vui vẻ đi cùng mọi người. Trước khi đi anh ta tới hỏi tôi, hy vọng tôi đi cùng. Tôi không quen đến nơi nhiều người nên cự tuyệt .

Sau khi trở về, William bút rứt nói với tôi: “Đạo này— trực giác hình như có người theo dõi.”

Tôi cảm thấy không phải chuyện kỳ lạ, yêu tộc trời sinh có dung mạo đẹp đẽ. William là chó có huyết thống Anh quốc, biến thành yêu quái cũng là thiếu niên tóc vàng, ngũ quan vô cùng xinh đẹp. Bình thường không mặc tây trang thì mặc đường phục, cười rộ lên còn xán lạn hơn cả ánh mặt trời, khí chất nho nhã lễ độ, tùy tiện đứng ở góc tường cũng đã có thể đề bạt vài vị vương tử. QQ của anh ta còn bị vài cô bé háo sắc điên cuồng nhắn tin đến, muốn kết bạn, hẹn anh ta đi ra ngoài ăn cơm hoặc đi chơi. Hôm nay đi ra ngoài thể này sợ rằng số lượng háo sắc lại tăng lên vài lần.

William hoang mang nói: “Không phải mấy cô gái bình thường đó, dù sao cũng cảm thấy là lạ.”

Tôi lơ đãng chỉ dẫn dò anh ta không nên quá thân thiết với loài người.

William đành phải chấp nhận, tiếp tục xem hoạt hình.

10. Q.3 - Chương 10

Không ngờ, ba ngày sau di động của William nhận được một tin nhắn đính kèm, mở ra xem, là ảnh anh ta đang đứng trong góc khuất cối áo khoác, trên đầu có đôi tai chó, cái đuôi phe phẩy hóng mát – là hình dáng yêu quái.

Tôi và William nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay sau đó, tin nhắn liên tục được gửi đến, cái nào cũng là William trong nguyên hình yêu quái, đủ loại tư thế. Bao gồm đi dạo trong rừng rậm, bơi lội giữa sông, chạy trong công viên, mua sắm trong shop thú cưng.

William phục hồi tinh thần lại, nghiêm mặt nói: “Lúc tôi ra ngoài đều sử dụng pháp thuật che giấu yêu thân Hồng Vũ dạy! Tuyệt đối không thể lộ!”

Tôi vội vàng bắt anh ta thi triển pháp thuật một lần, xác nhận không có sơ hở liền nhủ mày nói: “Nếu pháp thuật không sai, vậy chắc chắn do máy ảnh của đối phương có phù chú phá giải phép ẩn thân, nhưng vì sao hắn phải làm như vậy?”

Tôi nhặt di động lên, gửi một tin nhắn hỏi đối phương có ý gì.

Đối phương cũng trả lời rất nhanh: Trong một tháng, chuyển 100 vạn vào tài khoản được chỉ định, nếu không sẽ công khai ảnh chụp và tất cả tư liệu.

Đây là... tổng tiền sao?

Từ cổ chí kim, thiên giới quản lý yêu tộc rất nghiêm khắc nếu yêu quái lộ ra nguyên hình trước mặt người khác, tạo thành khủng hoảng phạm vi lớn. Nếu phạm vào trọng tội sẽ xử quyết, vô tội và tội nhẹ thì cũng bị phạt.

Nếu là mấy thập niên trước, khoa học kỹ thuật chưa phát triển, cho dù không cẩn thận lộ ra nguyên hình ở trước mặt con người thì cũng lắm cũng là chuyện trong một trấn, một thôn. Cho dù truyền miệng cũng rất khó tìm ra chứng cứ, tất cả mọi người có thể ngênh ngang đi khắp nơi, rất ít kẻ bị phạt vì nguyên nhân này. Cho nên để lại rất nhiều truyền thuyết Thần Quỷ Tiên Yêu, có tài tử họ Bồ [1] còn viết bản tiểu thuyết yêu quái nổi tiếng, để tiếng thơm đến trăm đời sau.

Từ khi có tivi và internet chết tiệt, tin tức truyền thông tràn ngập đủ loại tuyên truyền, còn tìm ra không ít dấu vết của chúng tôi. Thiên giới vô cùng quan tâm đến vấn đề này. Nếu có yêu quái không cẩn thận hiện nguyên hình bị con người phát hiện, sẽ để chính phủ loài người bày ra tiết mục “Điều tra khoa học” dùng

lời nói dối để che giấu những hiện tượng kỳ lạ, còn yêu quái phạm tội sẽ bị nhốt lên đảo Tự Tội, giết gà dọa khỉ.

Tôi đã từng ở đảo Tự Tội đó, đó chẳng phải nơi tốt đẹp gì, đều là yêu quái phạm tội nhưng chưa đến mức bị tử hình. Nơi đó cá lớn nuốt cá bé, tuyệt đối không thích hợp với tên William ngổ tào này.

Tôi nhận trách nhiệm chăm sóc William, nếu đã chăm sóc mà lại để anh ta phải đến đảo Tự Tội thì chẳng phải mất hết cả mặt mũi sao?

William là tay sai của tôi và Hồng Vũ, dựa vào danh tiếng của chúng tôi trong thành phố này, anh ta tốt xấu gì cũng coi như là yêu nhị đại [2], lại có kẻ mất mủ dấm tổng tiền anh ta, vậy chẳng khác nào tát vào mặt Dạ Đồng tôi. Cho nên tôi thề phải bắt được kẻ dấm tổng tiền yêu quái kia ra, lột da rút gân! Băm cho William làm đồ ăn cho chó!

William rưng rưng: “Tôi không muốn ăn thịt người.”

Tôi không quan tâm đến anh ta, cầm lấy di động nhấn lại: “Giao dịch ở đâu.” Sau đó vui mừng chờ đợi, chuẩn bị bắt kẻ tổng tiền ở nơi gặp mặt – xử lý hắn.

Di động nhanh chóng truyền đến một dãy số ngân hàng ở nước ngoài và lời nhắn: “Bèo nước gặp nhau, không cần thiết phải gặp mặt.”

Tôi nhanh chóng nhấn lại: “Tôi không hiểu cách chuyển khoản ngân hàng trên mạng, xin dùng tiền mặt giao dịch.”

Đối phương yên lặng rất lâu, sau đó gửi đến một bản hướng dẫn chuyển khoản và cách liên lạc với vài cơ quan truyền thông nổi tiếng. Ý uy hiếp rõ ràng không cần nói cũng biết.

Tôi lại gửi thêm vài tin nhắn nữa, mục đích là dụ hắn ra, nhưng đối phương chỉ gửi lại một câu “Cho cô một tháng” sau đó không nhắn nữa.

Tôi thở hổn hển nhìn số hộp thư trong sản phẩm điện tử trên tay, không biết địa chỉ và thân phận, thật giống như đám phải bông vậy, tức giận mà không làm được gì. Cuối cùng tôi đập vỡ di động.

Hòm thư trên di động liên kết với hòm thư trên trang web, William mở máy tính ra xác nhận lại tư liệu một lần nữa, nhu nhược hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Tôi vỗ tai, giận chó đánh mèo nói: “Tên nhát gan kia trốn đằng sau máy tính không chịu ra, không biết hắn là ai thì tôi có thể làm gì được? Cho nên tôi đã nói thời đại điện tử là đáng ghét nhất mà! Di động và internet đáng ghét nhất! Sớm biết thì năm đó tôi đã ‘thịt’ luôn cái tên phát minh kia rồi! Xem ông ta còn nhiều chuyện được nữa không!”

William suy nghĩ một hồi: “Hình như nghe bạn trên mạng từng nói, có một người gọi là hacker, có thể tra ra dãy số IP của đối phương, tìm ra địa chỉ.”

Tôi vui mừng quá đỗi, nhảy cẫng lên hỏi: “Anh quen hacker sao?”

William chán nản lắc đầu.

[1] Bồ Tùng Linh – Nổi tiếng với tác phẩm “Liêu trai chí dị”

[2] Yêu nhị đại: chế từ cụm từ “Phú nhị đại” là thuật ngữ dùng để chỉ thế hệ con nhà giàu thứ hai của các chủ công ty, tập đoàn hoặc con cái cán bộ làm to ở Trung Quốc.

11. Q.3 - Chương 11

Ngoài cửa sở công an thành phố, tôi và William thò đầu vào nhìn, không biết có nên vào không.

Nhưng nữ cảnh sát xinh đẹp làm việc ở cửa liếc mắt một cái đã nhận ra tôi, nhiệt tình chào đón: “Là em họ Lam Lăng, Dạ Đồng phải không? Mọi người mau ra mà xem, lần trước tôi đã nói em họ Lam Lăng là người đẹp vô cùng đáng yêu, mấy người còn không tin! Lúc này nhìn thấy người thật, đã thấy tôi không nói dối rồi chứ.”

Tôi được tiếp đón mà sững sốt, vội phủ nhận: “Tôi không phải em họ của Lam Lăng... Cùng lắm thì là em họ của người trong lòng anh ta thôi.”

Nữ cảnh tiếp tục tám: “Tôi đã nói Lam Lăng có người trong lòng rồi mà mấy người cũng không tin? Lúc này thì hết hy vọng chưa?”

Tôi lại phủ nhận: “Không phải, anh ta tương tự đơn phương.”

Ánh mắt nữ cảnh sát thích tám này đã chuyển sang William, hưng phấn khen: “Đây là bạn trai Dạ Đồng sao? Thật tuần tú! Nhìn quả thật giống như trời sinh một đôi vậy, hay là bạn người nước ngoài!”

Tôi: “Không phải!”

William: “Thật vậy à? !”

Tôi liếc William một cái, anh ta ngoan ngoãn cúi đầu, uể oải nói: “Không phải...”

Dưới ánh mắt của mọi người vây xem, tôi quen đường vòng mấy vòng, đi vào góc sảnh công an, bên cạnh nhà kho có một văn phòng, trên tấm bảng viết “Ban điều tra tội phạm đặc biệt”, tất cả công nhân viên trong đó đều là yêu quái đã nguy trang thành con người.

Đây là hiệp nghị bí mật Thiên giới đã ký kết với chính phủ các quốc gia, để yêu quái thuộc quyền quản lý của Thiên giới xây dựng nơi làm việc trong cơ quan chính phủ, quản lý hộ tịch và khiếu nại của yêu quái cùng một số việc khác. Lam Lăng là chỉ huy ” Ban điều tra tội phạm đặc biệt ” chuyên môn xử lý các loại hành vi phạm tội liên quan đến yêu quái.

Tôi đẩy cửa ra, thấy Lam Lăng mặc áo sơ mi trắng vạt năm không thay đổi của anh ta, lưỡi biếng nằm bò lên bàn, cắn đuôi bút, nhìn đồng công văn đầy ụ mà ngẩn người.

Tôi tiến lên, chính nghĩa trách mắng: “Giở thủ đoạn làm biếng! Lăng phí tiền của nhân dân nộp thuế! Cẩn thận bị báo cáo!”

“Dù sao cũng không phải loài người trả lương cho anh...” Lam Lăng ngẩng đầu, liếc tôi trắng mắt một cái, sau đó nghi ngờ hỏi, “Con mèo nhàn hạ này, không có chuyện gì sao lại đến Tam Bảo Điện của anh làm gì?”

William lăm mồm cướp lời đáp: “Báo án!”

Lam Lăng giật mình suýt chút đã rơi cả mắt xuống đất: “Con bé này á?”

Tôi đỏ mặt, nhăn nhó không nói gì, chỉ lặng lẽ đẩy William mấy cái.

William hiểu ý, nói rõ ràng tất cả mọi chuyện, sau đó khẩn cầu nói: “Dạ Đồng nói nhân viên yêu quái của anh có mạng lưới quan hệ lợi hại. Muốn hỏi xem có quen hacker nào giỏi có thể giúp bọn em tìm được địa chỉ của kẻ kia, đến cửa trả thù.”

Anh ta nói rất trực tiếp, tôi không kìm chế được giãi bày cho anh ta mấy phát

“Tổng tiền sao?” Lam Lăng rơi vào trầm tư, một lát sau mở miệng hỏi, “100 vạn đối với người thường quả thật không nhỏ, nhưng đối với Dạ Đồng em chẳng qua cũng như chín cọng lông trâu thôi, đúng không?”

Tôi chính nghĩa nói: “Tiền tài là chuyện nhỏ! Sĩ diện mới là chuyện lớn!”

Lam Lăng hỏi: “Sĩ diện đủ để em đẩy William vào nguy hiểm sao?”

Tôi sửa lại: “Là một mèo yêu có phẩm đức cao thượng, muốn vì dân trừ hại!”

Lam Lăng cười, anh ta nghịch nghịch bút máy, rất không đứng đắn nói: “Nếu trong vòng ba giây không nói thật, anh sẽ đi hỏi Hồng Vũ.”

“Là Hồng Vũ chê tôi vớt bừa bãi, đem tất cả chi phiếu giao cho vẹt bảo quản rồi, nó và bạn trai đi biển Caribbean nghỉ phép, cắt đứt di động và toàn bộ pháp thuật liên lạc, chỉ để lại cho tôi mấy ngàn tệ mua thức ăn ẻo và chó, tôi không có tiền giao tiền chuộc!” Tôi sợ phải tiếp tục mất mặt, vội vội vàng vàng một hơi nói hết.

Lam Lăng thấy tôi thành thật không nhạo báng nữa, mà lấy ra mấy tài liệu phạm tội từ trong ngăn tủ, quăng đến trước mặt tôi. Tôi cầm lên nhìn kỹ, phát hiện những vụ án này có điểm giống nhau đó là đều xảy ra trong hai tháng này và đều được thực hiện bởi những tiểu yêu quái nhỏ yếu. Có cướp bóc, trộm cướp, buôn lậu thuốc phiện, lừa đảo. Số tiền phạm tội nằm trong khoảng 100 vạn gì đó, sau khi phạm tội đều đến tự thú, nhưng lại từ chối trả lại tiền.

Tôi xem xét kỹ lưỡng, cầm lấy một tập tài liệu hỏi: “Anh cho rằng đều là tổng tiền sao?”

“Đối phương rất khôn khéo.” Lam Lăng đẩy đẩy kính mắt, phân tích nói, “Đó đều là những yêu quái nhỏ pháp lực thấp, không mạnh hơn con người là bao, lại sợ nhất là bị bại lộ thân phận. Sau khi bị tổng tiền, không có tiền phải đi phạm tội, sau đó lấy thân phận con người đến tự thú, an toàn ngồi trong nhà giam mười, hai mươi năm, dù sao cũng hơn phải đến đảo Tự Tội ngồi mấy trăm năm. Bọn họ không đồng ý khai báo về kẻ tổng tiền, khiến bọn anh cũng rất đau đầu. Địa chỉ tin nhắn bọn anh cũng đã tìm rồi, là từ sever ở nước ngoài gửi đến, không thể tra ra được nguồn gốc, hiển nhiên là do cao thủ máy tính gây nên.”

“Ít nhất cũng biết thêm được một điều, kẻ tổng tiền không phải người nơi này” Tôi giải thích nói, “Chỉ cần là yêu quái bản địa hoặc là người có liên quan đến yêu quái, đều biết không thể đắc tội với tôi và Hồng Vũ, nào dám xuống tay với William.”

Lam Lăng đồng ý nói: “Tình huống yêu quái mới sinh, sau khi thành yêu mà có đại yêu quái bảo vệ rất hiếm thấy, hơn nữa Hồng Vũ không ở nhà, em chỉ ru rú trong nhà, cái gì cũng ném cho William xử lý. Chỉ có đối phương là người bên ngoài, mới có thể cho rằng William là yêu quái mới dễ bắt nạt.”

Sau đó hai người chúng tôi cùng nhìn William chằm chằm, tóm anh ta lại hỏi: “Anh có quen bạn nào ở nơi khác không?”

William phe phẩy cái đuôi suy nghĩ thật lâu: “Đại khái... Chỉ có bạn chat trên QQ thôi, nhưng đến đây rất đông.”

Lam Lăng nói: “Loại chuyện này không thể nào là đột nhiên nổi lòng tham được, hẳn phải điều tra nghiên cứu địa hình trước, có khả năng nhất chính là tiếp xúc qua internet, xác nhận lộ trình, sau đó là ảnh chụp.”

Anh ta mở máy tính ra, đăng nhập vào dãy số của William, mở lịch sử chat ra xem tất cả những cuộc nói chuyện trên QQ từ trước đến giờ. Nhìn thoáng qua liền bật cười.

William là tên ngố internet, avatar QQ là ảnh chụp của chính mình. Dù trên diễn đàn hay lúc chat vẫn mang những thói quen của người mới. Ví dụ như hỏi tên, tuổi, địa chỉ của người ta như đồ nhà quê, hơn nữa không hỏi ra đáp án thì không bỏ qua. Những người chat tương đối nhiệt tình với anh ta có vài người, ai cũng bị 10 vạn câu hỏi vì sao của anh ta oanh tạc hết, ít nhiều cũng có vài phần thật. Sau khi loại trừ những người không có khả năng thì còn lại ba người đáng nghi.

Ví dụ như người có nick “Theo gió phát phối” này, dãy số QQ là IP nước ngoài không thể tìm ra, công bố là người ở thành phố gần đây, hơn nữa hỏi thăm không ít tình huống cá nhân và chi tiết của William. William không có thường thức của loài người, tính cách lại thật thà, cho nên hỏi gì cũng trả lời hết. Anh ta nói người trên ảnh chụp là chính mình, cha mẹ không biết đi nơi nào, tuổi là bí mật, lúc trước xem 3000 câu hỏi của mèo xanh tình nghịch nên yêu thích Anime, không đi học, không xuất ngoại, cũng sẽ không nói tiếng Anh, ở cùng một con mèo đen vô cùng đáng yêu trong biệt thự, còn thành thật khai báo lịch trình sắp tới và dãy số hộp thư, số điện thoại di động!

Tôi nghe mà hận không thể vặn lỗ tai anh ta: “Con chó ngu ngốc! Anh có hình dáng của người nước ngoài, sao có thể là cô nhi trong nước? ! Người trên ảnh chụp ít nhất phải 16, 17 tuổi sao có thể không đi học ngày ngày ở nhà xem hoạt hình? ! Bị tổng tiền cũng đáng đời anh lắm!”

Lam Lăng “Khụ” 1 tiếng đánh gãy lời tôi nói: “Có vài bộ hoạt hình xem cũng hay... Anh chán cũng xem mấy tập.”

Tôi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn kẻ đã sống trên vạn năm như anh ta. Anh ta cũng xem 3000 câu hỏi của mèo xanh tinh nghịch ?

Chẳng lẽ... chẳng lẽ tôi thực sự đã lạc hậu rồi sao?

Dưới sự sai bảo của Lam Lăng, William lại lên chat với “Theo gió phát phối”. Anh ta bảo mình có việc, cần 100 vạn, thật sự là xui tận mạng.

Theo gió phát phối gửi lại một cái mặt khóc.

William bình tĩnh nói: “May mà chủ nhân tôi là phú hào, mấy đồng tiền trình này chỉ như mưa bụi, đáng tiếc là bà ấy lại đang đưa em gái tôi đi du lịch, chờ thêm mấy ngày nữa họ về là có thể giải quyết.”

Theo gió phát phối hỏi: “Chủ nhân anh chắc hẳn là người phụ nữ rất lợi hại?”

William: “Không phải! Bà ấy là một bà già lương thiện nhưng lớn tuổi rồi, đầu óc thường xuyên hồ đồ. Thấy tôi và em gái té xỉu ở ven đường không có cơm ăn, liền nhặt chúng tôi về. Bà ấy là người tốt! Tôi sẽ hiếu thuận với bà ấy!”

Theo gió phát phối gửi icon chảy nước miếng, hỏi lại: “Em gái anh có xinh đẹp như anh không?”

William: “Khuyhnh quốc khuyhnh thành!”

Theo gió phát phối: “Gạt người! Không nhìn thấy thì không tin được!”

Lam Lăng lập tức lôi tôi đến trước một cái máy tính khác, bắt tôi ông ẹo làm dáng vài tư thế rồi chụp lại để William gửi cho đối phương xem.

Theo gió phát phối gửi một cái icon mê đắm: “Xin làm quen! Xin bao dưỡng!”

William đáp: “Hắc hắc, thấy em gái tôi đáng yêu chưa, ngày mai nó sẽ đi đến triển lãm với tôi!”

William lại gửi đoạn đối thoại kia cho vài kẻ bị tình nghi trên QQ.p/s: Đây là “3000 câu hỏi của mèo xanh tinh nghịch” trong truyền thuyết =)))))))))

12. Q.3 - Chương 12

Ngày hôm sau, tôi dùng phù chú phong ấn hơi thở yêu quái cao đẳng của chính mình rồi cùng William đến triển lãm. Lam Lăng cũng ẩn giấu hơi thở, ẩn núp cách đó không xa.

Trong triển lãm có rất nhiều thiếu nam thiếu nữ mặc quần áo cổ quái, khắp nơi tràn đầy hơi thở tuổi trẻ, vui vẻ náo nhiệt, khiến tôi chẳng biết nhìn chỗ nào cho tốt nữa. Thỉnh thoảng lại có vài cậu bé thẹn thùng đến xin chụp ảnh chung, tôi còn suýt nữa bị một tên già gái vô cùng quyến rũ đẩy ngã.

Lam Lăng qua tai nghe không dây cười nhạo tôi: “Như vậy cũng tốt, nhìn qua rất giống một yêu quái mới chưa trải sự đời.”

Tôi đang cân nhắc sau này cần chết anh ta thế nào thì sau lưng bỗng nhiên truyền đến cảm giác bị người ta theo dõi.

William cũng cảm thấy, đôi mắt màu đỏ của anh ta đậm lên. Tôi rất bình tĩnh quay đầu, giả vờ như xem quầy hàng, dùng khóe mắt liếc đến nơi phát ra ánh mắt đó, phát hiện đó là một góc nhỏ dùng để nghỉ ngơi nhưng không thấy bất cứ ai.

Thuật tàng hình sao?

Tôi hoang mang đi tới góc nhỏ, tai tôi nghe thấy vài tiếng chụp ảnh tách tách rất nhỏ.

William hét lớn một tiếng: “Tên khốn nào đang chụp ảnh hả!”

Thanh âm của anh ta như sấm điếc tai, biểu tình hung ác, khiến mấy người đang vây quanh chúng tôi lên chộp ảnh hoảng sợ lùi lại mấy bước. Anh ta nhìn quét qua đám người, sau đó chỉ vào một người đàn ông khoác áo choàng màu đen, đeo mặt nạ kỳ quái, đang cầm máy ảnh điên cuồng chụp tôi: “Dạ Đồng! Là hắn!”

Người kia nghe vậy kinh hãi bỏ chạy.

Tôi nhanh chóng nhảy lên đuổi theo, nhưng ở trước mắt công chúng tôi không dám vận dụng pháp lực, cũng không thể làm ra hành động ‘siêu nhân’ khiến tên kia lẫn vào đám người đông nghìn nghịt biến mất tầm, chỉ tóm lại được cái khăn quàng cổ màu trắng của hắn. Tôi nhặt khăn quàng cổ lên, quay về bên William, khó hiểu hỏi: “Nhiều người chụp ảnh như vậy, sao anh biết là hắn?”

William nắm nắm đầm, phần nộ nói: “Mặc đồng phục tử thần của đội 13 trong Bleach, đeo mặt nạ Anbu trong Naruto, đồ trang sức trên cổ là của nữ chính trong bộ Công chúa Mononoke! Làm gì có coser nào lại mặc kiểu trang phục phối hợp hổ lốn như vậy? Người này không phải tội phạm thì chính là đồ ngu!”

Tôi nghe được mà khóe mắt co giật: “Thật ra là anh đoán đúng không?”

Lam Lăng kịp thời đưa tin tức đến: “Đoán đúng rồi! Anh xem camera ghi hình, những người có mặt lúc William tức giận, phản ứng đầu tiên đều là kinh ngạc và hoang mang vì không biết xảy ra chuyện gì, chỉ có hắn là lập tức xoay người định chạy trốn. Đây là hành động chột dạ chỉ có tội phạm mới có.”

“Đuổi theo!” Tôi xông ra ngoài.

William biến về hình dạng của chó Golden Retriever, để tránh ngoại hình to lớn của anh ta làm mọi người hoảng sợ, tôi đeo cho anh ta một cái xích xinh đẹp. Để anh ta ngửi mùi trên khăn quàng cổ, chạy như điên trên đường từ quán rượu năm sao đến quán bar hộp đêm, chạy đông chạy tây qua khoảng mười con phố, cuối cùng cũng chặn bắt được tên tổng tiền này ở bên ngoài cửa toilet nam trong sân bay.

Hắn khoảng hơn 40, là con người bình thường, bộ dạng tạm coi như đoàn chính, nhưng khóe mắt có dấu vết tử sắc quá độ, khí sắc không tốt lắm. Lúc thấy tôi và William có vẻ hơi bối rối, định tông cửa mà chạy.

William cắn vào chân hắn.

Quần chúng vây xem khùng hoảng, la to: “Chó điên cắn người! Mau gọi cảnh sát.”

Tôi lấy một quyển sổ nhỏ trong túi, dùng pháp thuật lên trên bìa, sau đó giơ lên trước mặt mọi người, nghiêm túc nói: “Cảnh sát đây! Chấp hành công vụ! Cảnh khuyến vừa mới bắt được một tên buôn ma túy lớn! Mọi người tránh ra, tôi phải đưa hắn đi!”

“Không, cô ta là yêu...” Tên tội phạm tổng tiền này định biện giải, lại bị tôi dùng một cái Cẩm Âm Phù dán lên, lập tức ngoan ngoãn, miệng ấp úng không nói nổi một câu đầy đủ, không ngừng vặn vẹo giấy dựa.

Tôi lưu loát vặn tay hắn ra sau lưng, trong sự ca ngời của quần chúng vây xem mạnh mẽ lôi hắn đi. Đi đến chỗ không có người, quăng hắn vào một căn phòng tối nhỏ, hiện yêu thân, vươn móng vuốt, mài mài răng nanh sắc nhọn, hung thần ác sát uy hiếp nói: “Thật to gan! Không hỏi thăm xem Dạ Đồng là ai, mà cũng dám tổng tiền trên đầu bản mèo? Nói! Là ai đưa cho ngươi Tham Yêu Phù?”

Tên kia ô ô hai tiếng, không trả lời.

“Muốn thử xương cứng phải không?!” Tôi thấy hắn không thành thực, lập tức hung hăng cào cho hắn mấy phát, giúp hắn vẽ ra sáu cái râu mèo hai bên trái phải.

William nhắc nhở: “Cô chưa cởi bỏ Cẩm Âm Phù.”

Tôi nhớ ra, hơi xấu hổ tát hắn một cái, gỡ Cẩm Âm phù trách mắng: “Nếu không phải ngươi định phản kháng thì ta cũng đâu có dán cái này lên!”

Tên tổng tiền thổ hổ hển mấy hơi, lại bị tôi tay nắm chân đá ột trận, đau đến mức nước mắt chảy ròng ròng, vội vàng khai tất tần tât từ đầu đến cuối: “Tôi là đệ tử thứ một trăm linh chín của đạo sĩ Mao Sơn – Mao Bất Nhạc, mèo đại nhân tha mạng. Tôi nói, tôi cái gì cũng nói hết mà!”

Ngày xưa ngày xưa, khi qui định kìm hãm còn chưa mạnh, yêu ma ở nhân gian làm xằng làm bậy, thiên giới không bắt nổi những đại yêu quái, đành ột bộ phận loài người có năng lực đặc biệt đi bắt những tiểu yêu quái nhẩn tâm không có tính người. Mao Sơn là tổ chức bắt yêu lớn nhất khi đó, kỷ luật nghiêm minh, pháp lực cao cường, nhưng thời gian trôi qua, một bộ phận đạo sĩ dần dần đã quên mất ý định ban đầu, thông đồng cùng yêu quái làm rất nhiều chuyện xấu vợ vét tài sản lừa đảo, thanh danh xuống dốc, dần dần biến mất trong xã hội loài người. Nhưng một vài pháp thuật hàng yêu bọn họ từng sử dụng vẫn được lưu truyền lại, phù chú phân biệt yêu quái chính là một trong số đó.

Mao Bất Nhạc không thể bắt yêu, nhưng kỹ thuật máy tính lại rất giỏi. Hắn có được pháp thuật phù chú tổ truyền, tâm sinh tà niệm, trong xã hội hiện đại lấy khoa học công nghệ làm trụ cột này càng dễ dàng dùng phù chú để nhận ra yêu quái. Ở trên đường cái gặp tiểu yêu vừa hóa thành hình người, quay chụp yêu thân của bọn họ, sau đó gửi ảnh chụp cho đối phương để tống tiền. Nhóm tiểu yêu quái sợ phải đến đảo Tự Tội, lại không có cách nào báo án, có tiền liền im hơi lặng tiếng nhẩn nại giao tiền chuộc, không có tiền liền nghĩ cách đi trộm chém giết, tạo ra rất nhiều hung án.

William là do hắn vô tình phát hiện ở trên mạng, lúc chat đủ loại dấu hiệu đều cho thấy anh ta không phải con người bình thường, hơn nữa bình thường toàn mặc tây trang hàng hiệu thủ công của Ý, đồ ăn là bò hầm thượng đẳng (lúc Hồng Vũ ở nhà), là kẻ có tiền mà ngu ngốc.

13. Q.3 - Chương 13

Mao Bất Nhạc nổi lòng tham, ngồi máy bay đến thành phố này. Sau đó quan sát hành tung của William mấy ngày, đến triển lãm truyền tranh ngụy trang thành coser để chụp ảnh anh ta, gửi đến hòm thư tống tiền, lại không ngờ rằng đâm đầu phải một tấm ván sắt.

“Rất đáng giận! Người xấu!” tình cảm thuần khiết bị lừa gạt, William tức giận đá hắn mấy đá.

Tôi ngăn William lại, chuẩn bị giết cái tên biến chất này.

“Này này ... Tội tống tiền đâu đến mức đáng chết?” Mao Bất Nhạc có thể là do quá khiếp sợ, ngược lại còn nở nụ cười.

Tôi lạnh lùng nói: “Người tống tiền những yêu quái không có khả năng đi báo án, buộc bọn họ đi làm những việc trái pháp luật, thậm chí vì thiếu tiền mà phải đi buôn lậu thuốc phiện giết người. Có thể nói tất cả những tội nghiệt đó phải tính đầu trên người.”

Mao Bất Nhạc vội vàng nói sạo: “Tôi tống tiền chứ đâu có bảo bọn họ phạm pháp! Chính bọn họ làm thì phải tự mình gánh vác hậu quả chứ! Hơn nữa tôi không tống tiền William thành công, cùng lắm thì tôi đền tiền cho các người, bồi thường một trăm vạn được không? Một trăm ngàn cũng được!”

“Nói cũng hùng hồn lắm, nhưng ta vẫn muốn giết ngươi, có ba nguyên nhân.” Tôi trầm tư trong giây lát, quyết đoán nói, “Thứ nhất, ta không thiếu tiền; thứ hai, ngươi chọc giận ta; thứ ba, ta nhìn ngươi thấy ngứa mắt.”

William giật nhẹ góc áo tôi nói: “Lam Lăng đã nói cô không được giết người nữa.”

Tôi nhún vai nói: “Quản anh ta đi chết đi?”

Mao Bất Nhạc lấy ra một cái di động trong ngực, cười gian nói: “Mèo yêu, cô không hiểu khoa học kỹ thuật điện tử hiện đại đúng không? Máy tính và internet có thể làm được rất nhiều thứ pháp thuật không làm được. Ví dụ như tôi ở xa ngàn dặm nhưng có điều khiển sever ở Mỹ tự động gửi những tấm ảnh chụp của các người đến hòm thư của các hãng truyền thông và các trang web nổi tiếng, tiêu đề tôi đã nghĩ xong rồi — Tàn truyền thuyết yêu quái trong thành phố , thú vị không?”

Anh ra còn chưa nói xong thì di động trong tay đã nằm trong tay tôi, bị tôi đập nát. Tôi nhún mày: “Không còn rồi.”

Mao Bất Nhạc lắc đầu: “Cô rất lạc hậu, tôi đã sớm dự đoán có khả năng sẽ bị các người tìm được, cho nên cài đặt sever tự động gửi. Nếu tôi không nhập mật mã đóng cửa, sau 24 giờ sẽ tự động gửi đi.”

Tôi vội vàng hỏi William: “Bây giờ máy tính có chức năng lợi hại như vậy sao?”

William luống cuống tay chân nói: “Không... Không biết, hình như là có.”

Mao Bất Nhạc tràn đầy tự tin nói: “Hai con gà máy tính này, có cần tôi giảng giải một chút về lý thuyết vận hành của sever không?”

Tôi nghe mà choáng váng đầu óc, vươn vuốt ra uy hiếp nói: “Câm miệng!”

Mao Bất Nhạc bình tĩnh nói: “Đừng hung hăng như vậy, con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người. Thế giới này vốn là người nhường ta một bước, ta cho người một bước. Tôi không bắt chẹt các người, các người cũng đừng đụng đến tôi. Việc này cứ kết thúc như vậy đi, bằng không tôi sẽ kéo các người chết cùng!”

“Kế hoạch hay lắm” ngoài cửa truyền đến vỗ tay, là Lam Lăng mang theo người chạy đến. Anh ta lấy ra một cái còng số tám bình thường, đeo lên tay Mao Bất Nhạc, âm hiểm cười nói: “Xét thấy của tội của anh có liên quan đến yêu quái, cho nên đưa vào danh sách phạm tội đặc biệt, báo cáo xong thì đến đảo Tự Tội thăm quan du lịch nhé? Hy vọng cái thân thể nhỏ bé của anh có thể chịu được.” Sau đó anh ta sờ sờ đầu tôi, hòa ái dễ gần nói, “William em cũng phải làm báo cáo, nhớ phải trông coi Dạ Đồng đừng để con bé giết người!”

Mao Bất Nhạc hoảng hốt, rít gào nói: “Tôi thật sự sẽ kéo bọn họ chết cùng đây!”

Tôi cũng hoảng, ngăn Lam Lăng lại nói: “Nếu vì việc này mà William bị ném vào đảo Tự Tội, bằng cái đầu ngốc nghếch, thân thủ chậm chạp của anh ta, chưa đến 24 giờ chắc chắn sẽ bị đám yêu quái trên đảo bắt làm lẩu chó! Cho dù anh ta có ngốc có đáng ghét, nhưng anh cũng không thể hại anh ta!”

William nhào lên ôm tôi, 2 mắt lấp lánh nước mắt: “Dạ Đồng đang lo lắng cho tôi! Tôi cảm động quá!”

“Cút!” Tôi đá văng anh ta ra, “Tôi sợ sự phụ và Hồng Vũ quả trách thôi!”

Lam Lăng nhìn chúng tôi trong chốc lát, cười tủm tỉm nói: “Yên tâm, ẩn sĩ tất có diệu kế.”

Mao Bất Nhạc quát: “Các người tuyệt đối không thể phá giải mật mã của tôi!”

Lam Lăng đập một phát lên đầu hắn: “Ai muốn phá mật mã của anh? Cái đồ nhà quê như anh đã sớm lạc hậu rồi!”

Tôi nhìn vẻ mặt gà chực tét chồn của anh ta, mơ hồ cảm thấy không tốt.

Ngày hôm sau, diễn đàn Anime nổi tiếng cả nước xuất hiện rất nhiều ảnh chụp, tiêu đề là Tân truyền thuyết yêu quái thành phố. Trong đó có một cô gái đeo tai mèo mặc đồ y tá, thủy thủ, maid, Lolita, hán phục, váy ngắn chụp ảnh đủ tư thế. Người kia là một thiếu niên tóc vàng mắt đỏ đeo tai chó đứng bên cô gái mặc đồ quần gia, quần áo thời đường, áo bành tô, áo sơ mi trắng, hoặc chụp theo kiểu vui vẻ rực rỡ như ánh mặt trời hoặc tà ác. Lời đề cử nói “Cosplay siêu dễ thương, cô bé mèo moe và thiếu niên chó shouta! Coser: Dạ Đồng, William”.

Bài viết nhanh chóng lên top, phía dưới là hàng dài ment, đều la hét

“Dễ thương quá!”

“Rất đẹp!”

“Tai mèo làm thế nào vậy? Nhìn rất thật!”

“Đạo cụ siêu tốt! Trang điểm siêu đẹp!”

“Cái đuôi chó rất đáng yêu!”

“Xin kết bạn!”

“Mèo vẽ mặt thật kiêu ngạo, chó trung thành!”

“Tôi cũng muốn nuôi!”

Về phần mấy hình ảnh Mao Bất Nhạc phát tán cũng được đăng lên, viết rằng đó là hình trong phòng chụp của cặp đôi mèo-chó siêu đáng yêu này. Còn được mọi người khen biểu tình sinh động rất tự nhiên, kỹ thuật của nhiếp ảnh gia cũng rất tốt.

Mấy kẻ điên cuồng này đang làm cái gì vậy?

Tôi trợn mắt há hốc mồm, William rất hưng phấn, anh ta còn mang ảnh chụp Lolita của tôi phóng to đóng khung treo trên đầu giường.

Lam Lăng lẩm bầm lầu bầu: “Hiệu quả còn tốt hơn so với dự kiến...”

Tôi yên lặng lấy từ trong ngăn kéo của William ra bộ 3000 câu hỏi của mèo xanh tinh nghịch, cho vào đầu đĩa, tua đi tua lại xem không ngừng, cố gắng nghiên cứu chỗ ảo diệu của hoạt hình.

14. Q.4 - Chương 14

“12h đêm tại bách hóa XX xuất hiện âm thanh quái dị, xin điều tra rõ.”

“Trường học cũ đã được phá bỏ và rời đi nơi khác xuất hiện nữ quỷ, bên thi công yêu cầu diệt trừ...”

“Phố Bình An xuất hiện con chuột yêu ăn vụng.”

“Vì sao toàn là mấy chuyện lật vật thể hả? !” Tôi ôm một chồng văn kiện chính phủ cơ mật, nhìn trời gào thét “Lam Lăng khinh thường tôi sao?”

William sờ sờ cái bụng lép kẹp, tủi thân nói: “Dạ Đồng, đừng soi mói nữa, còn tiếp tục soi mói ngay cả thức ăn ẻo hết hạn cũng không có mà ăn đâu.”

Tôi cảm thán: “Quả thật là mèo xuống đồng bằng bị chó bắt nạt ...”[1]

Một tháng trước, dưới sự dụ dỗ của con chó Golden Retriever William ngu xuẩn này, tôi cũng bắt đầu xem Anime. Kết quả 2 yêu quái càng xem càng không còn thuốc chữa, điên cuồng mua figure của chính mình, lên mạng đặt mua Mẹ tai mèo giả giọng gái trẻ số lượng có hạn, tiêu sạch mấy ngàn tệ tiền cơm Hồng Vũ để lại cho chúng tôi. Thức ăn ẻo tồn kho lại bị William thánh mẫu này mang đi cho lũ mèo hoang xung quanh, mà Hồng Vũ cũng gọi điện về nói ngày về sẽ lùi lại 2 tuần, vệt đã nghỉ phép căn bản không thềm liên hệ cùng bọn tôi nữa. Sắp đến thời kỳ ‘đạn tận lương tuyệt’ rồi, trong nhà cả một hạt cơm cũng chẳng còn.

Tôi nhìn William, cảm thấy anh ta giống cái lạp xườn. Để tránh nhin không được xúc động mà ăn anh ta, tôi bỏ qua sĩ diện, chạy đi tìm Lam Lăng xin cơm.

Lam Lăng ở tại tầng cao nhất của tòa nhà giữa trung tâm thành phố, có bảo vệ trông coi thường xuyên, phòng ở khoảng 180 mét vuông, trang hoàng rất đơn giản.

Anh ta rất hoan nghênh chúng tôi đến, tự mình xuống bếp làm bò hầm cao cấp, hầm canh xương bò kiểu Tây Âu, làm cá ngừ cắt lát.

Tôi ăn mà cảm động không thôi, rốt cục thừa nhận anh ta là tên khốn có điểm tốt.

Ăn cơm xong, William rất quy củ rửa đĩa, cũng học cách Hồng Vũ dạy nịnh hót: “Cảm ơn, khiến anh tốn kém quá.”

Lam Lăng cảm thán: “Hai đứa ăn một bữa cơm bằng nửa tháng tiền lương người bình thường ở thành phố G này.”

Tôi khinh bỉ anh ta: “Anh sống nhiều năm như vậy, còn cần chút tiền ấy à?”

Lam Lăng tốt bụng nói: “Anh mua nhà trả góp.”[2]

Tôi suýt chút nữa thì sặc nước, William phe phẩy cái đuôi tỏ vẻ không hiểu.

Lam Lăng đẩy đẩy kính mắt trên mũi, tươi cười mang theo vẻ chờ mong, giải thích cho tôi: “Dù là con người hay là động vật, điều kiện đầu tiên để đi đến hôn nhân là phải có sào huyết, lúc anh bị phái tới thành phố G liền mua phòng. Đồng nghiệp và những người xung quanh đều phải mua nhà trả góp khiến tâm tình họ rất áp lực. Nên để duy trì đồng bộ giống với mọi người, không để cho giống đực ghen tị hoặc khiến giống cái nảy sinh ý muốn dụ dỗ, cho nên anh cũng lựa chọn cách mua trả góp, bây giờ tiền lương hàng tháng dốc vào trả tiền nhà hết rồi.”

Tôi nghe ra điểm mấu chốt trong lời anh ta, xĩa răng nói: “Anh cần sào huyết làm gì? Dù sao Hồng Vũ cũng sẽ không gả cho anh, tôi cũng sẽ không cho phép hai người ở bên nhau!”

Sau khi tôi nói câu này, mọi chuyện rẽ sang một trang sử mới.

Lam Lăng sút tôi và William một phát bay ra khỏi cửa... (=.=)

Vô cùng nhục nhã, tôi quyết định liều mạng với anh ta!

Cuối cùng, William đầu sưng u, đứng giữa dùng mọi cách để cầu xin. Chúng tôi không tình nguyện áp dụng phương pháp điều hòa để giải quyết. Tạm thời làm thêm hè cho chính phủ, giúp Lam Lăng xử lý đồng vụ án thần quái hoặc yêu quái chồng chất như núi, sau đó dựa vào số lượng công việc giải quyết được để lĩnh tiền lương.

“Dạ Đồng” William hỏi tôi, “Rốt cuộc là nên chọn giải quyết vụ nào?”

Tôi không chút do dự vươn móng vuốt: “Trường học có nữ quỷ giá cao nhất! Sau khi giải quyết được đổi 3 gói thức ăn ẻo loại tốt nhất! Đủ cho tôi chống đỡ hai tuần!”

William nhu nhược hỏi: “Tôi thì sao?”

Tôi quyết đoán nói: “Anh tiếp tục sang nhà hàng xóm vẫy đuôi lừa cơm ăn! Thuận tiện lấy thịt gà về cho tôi làm đồ ăn vặt!”

William u oán liếc nhìn tôi một cái, không ngờ lại chịu đồng ý.

Tôi cảm thấy... con chó này dễ bắt nạt đến không ngờ.

Ở trong ký ức của tôi, hơn 100 năm trước, vị trí trường học cũ vẫn là một bãi tha ma. Gần đây phá bỏ và rời đi nơi khác động thổ, không biết làm kinh động đến cái gì, đầu tiên là rất nhiều rắn xuất hiện, sau đó công nhân thi công đều nói nửa đêm nghe thấy tiếng khóc, lúc đi ra xem thì thấy một cô gái mặc đồ cổ đại màu đỏ đứng trên sân thể dục khóc thút thít nỉ non, khóc khiến người sờn hết cả gai ốc.

Lòng người hoảng sợ, khoa học gia ào ào đứng ra bác bỏ tin đồn, trải qua phân tích nghiệm chứng kỹ càng bọn họ đã đưa ra kết luận, công bố nơi thi công có dòng từ trường mạnh, hình thành máy quay phim thiên nhiên, ghi chép lại những chuyện đã xảy ra rồi tuần hoàn chiếu lại, tạo thành sự kiện thần bí thật thật giả giả. Chờ yên ổn lòng dân xong chính phủ bàn giao chuyện này cho đội chuyên xử lý những vụ việc đặc việc của Lam Lăng, yêu cầu nhanh chóng giải quyết.

Tôi đưa William tới công trường thi công, lấy ra giấy phép chứng minh. Bởi vì tạm thời không tìm thấy ảnh chụp nên trên giấy chứng minh là hình tôi cosplay đeo tai mèo, làm cho nhân viên phụ trách trông coi dùng ánh mắt như nhìn thấy kẻ điên để nhìn tôi, còn cầm giấy chứng nhận xem đi xem lại tới bốn năm lần, cuối cùng còn gọi điện thoại cho Lam Lăng xác nhận, mới vừa nói thăm ‘Thế thời đổi thay, đầu óc có vấn đề xuất hiện đây rầy’, vừa cho chúng tôi đi vào.

William đội mũ bảo hộ, mặc đồ công nhân, thắt lưng đeo hai thanh đao phay, cầm trong tay gậy bóng chày, võ trang hạng nặng, không ngừng nhìn trước ngó sau, còn lên lút khế nói: “Dạ Đồng, đừng sợ, cô đi đằng sau tôi sẽ bảo vệ cô.”

Khóe mắt tôi giật giật, hỏi: “Anh sợ quỷ à?”

Hai chân William run rẩy, một mực phủ nhận: “Không sợ!”

Tôi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Anh đường đường là yêu quái! Trình độ hại người cao cấp hơn quỷ!”

“Đúng, bây giờ tôi là yêu quái.” William đột nhiên tỉnh ngộ, hít sâu một hơi, nắm chặt gậy bóng chày trong tay, kéo thấp mũ xuống, xung phong nhận nhiệm vụ đi trước mở đường, cũng thường đưa tay đẩy cổ khò trên đầu và đá vụn trên mặt đất, nhắc nhở tôi, “Không có đèn đường, cẩn thận.”

Anh ta quên mèo có thể nhìn trong bóng tối à?

Tôi ngại anh ta đi quá cẩn thận, động tác chậm như bà già liền phi thân nhảy lên, hai chân nhẹ nhàng nhảy lên đầu tường cũ nát, lấy tay chống lên cái mái che nắng nhìn xung quanh sau đó hưng phấn mà chỉ vào sân thể dục cách đó không xa, nhanh chóng tiến tới đồng thời cũng hét lên: “Nữ quỷ ở bên kia!”

William ngây người trong giây lát, đuổi sát theo sau: “Đợi tôi với!”

Mặt sân thể dục bằng xi-măng đã bị cạy lên, có một cô gái mặc giá y cổ đại đỏ thẫm, tóc đen như thác nước, dáng người nhỏ bé yếu ớt như dương liễu, chỉ yên tĩnh đứng trước cột bóng rổ đã đổ, đôi tay nâng ở trước ngực, nhìn ra phía xa xa, đang khóc nỉ non.

Tôi hét lên 1 tiếng: “Yêu nghiệt! Chạy đi đâu!”

William đi theo cáo mượn oai hùm: “Đây là lời kịch trong Tây Du kí! Rất lợi hại!”

Tôi tiếp tục gào lên: “Người đã chết rồi!”

William ăn theo uy hiếp: “Biết Kenshiro trong Bắc Đẩu Thần quyền không? Những kẻ xấu nghe thấy câu này đều phải chết!”

“Giống như yêu quái, đừng cảm thành Phật đi!” Tôi cho William một phát, mắng: “Ai còn dám trịch dẫn GS Mikami của tôi, tôi sẽ đánh chết hắn! Về phần nữ quỷ dùng bạch cốt hóa thành yêu quái kia, không nghe lời rút đến nơi khác ta sẽ đập người ra thành xương vụn, mang đi hầm canh cho chó ăn!”

William ôm đầu bổ sung: “Cho Chihuahua nhà hàng xóm ăn!”

Nữ quỷ bị khí thế mạnh mẽ của chúng tôi dọa sợ, qua một lúc lâu mới xoay người lại. Là một thiếu nữ tầm 16 17 tuổi, diện mạo thanh tú, mặc áo đơn màu trắng, hành vi cử chỉ coi như có lễ, không hung hãn. Nhưng cổ bị chặt mất một nửa ở đằng sau nên đầu hơi nghiêng, toàn bộ phía sau lưng bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ, từ xa nhìn lại giống như giá y đỏ thẫm.

Cô ta vội vàng chỉnh đầu cho thẳng rồi xoay người hành lễ với chúng tôi, nhỏ nhẹ nói: “Dân nữ là Phùng Nguyệt Nga, lúc này đang đợi người, tuyệt đối không có ý quấy rầy dân chúng, mong mèo yêu đại tiên thứ tội.”

William rút lui về sau lưng tôi, sau đó lại cố lấy dũng khí lộ ra đứng ở phía trước, lấy giấy chứng nhận, lớn tiếng tuyên bố: “Người đã quấy rầy dân chúng rồi! Bọn ta làm theo lệnh của đội điều tra tội phạm đặc biệt, yêu cầu người rời khỏi nơi này.”

Phùng Nguyệt Nga kiên quyết từ chối: “Không thể, dân nữ và người kia hẹn gặp ở miếu thổ địa, trước khi chàng tới dân nữ sẽ không đi.”

Hơn 500 năm trước, trước khi nơi này biến thành bãi tha ma, hình như là có cái miếu thổ địa nhưng hương khói không thịnh. Sau này lại gặp phải chiến loạn, các hòa thượng chết chết, miếu cũng dần dần hoang phế cuối cùng hoàn toàn biến mất. Nhìn trang phục và đồ trang sức của cô gái này quả thật là niên đại kia rồi.

Phùng Nguyệt Nga buồn bã nói: “Chàng sẽ không bỏ tôi lại, nhưng vì sao chàng chưa trở về?”

Tôi quyết đoán nói: “Bởi vì hắn đã chết rồi.”

Phùng Nguyệt Nga kinh ngạc hỏi: “Mèo yêu đại tiên nhận được lời nhắn của chàng sao?”

William cũng sùng bái nhìn tôi: “Cô bám tử vi ra sao?”

Tôi giải thích với hai kẻ ngu ngốc trầm trọng này: “Hơn 500 năm, xương cốt cũng đã biến thành cặn bã rồi.”

William bừng tỉnh: “Thì ra là thế, Dạ Đồng thật lợi hại.”

Phùng Nguyệt Nga ngơ ngác nhìn tôi, bỗng nhiên lớn tiếng khóc òa lên, khóc đến nỗi đầu lại hơi xộc xệch: “Tôi và Trương Sinh đã ước hẹn tam sinh tam thế, cho dù luân hồi chuyển thế cũng phải gặp nhau tại đây.”

Tôi bị cô ta khóc đến hoa mắt chóng mặt, quyết định trực tiếp xử lý cô ta, đem xương cốt cầm đi đổi thức ăn ẻo. Móng vuốt còn chưa kịp vươn ra thì William cũng đã tò mò như thằng nhóc mở miệng hỏi: “Cô và Trương Sinh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói ra đi, không chừng chúng tôi có thể giúp cô nghĩ cách.”

Bắt quỷ chính là bắt quỷ, nghe nói rất nhiều người khi còn sống làm chuyện thất đức, nhờ bị cô ta nhờ vả thật thì rất lỗ vốn .

Tôi không kịp ngăn chặn William mồm rộng, Phùng Nguyệt Nga đã dùng ánh mắt nhìn chửa cứu thế nhìn chúng tôi, dùng tốc độ như pháo liên thanh bắt đầu trả lời vấn đề.

Chuyện của nữ quỷ đã xảy ra từ rất lâu rồi.

[1] Chế từ câu “Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh” ý nói những kẻ có quyền uy một khi sa cơ thất thế, cảnh ngộ của họ còn tệ hại hơn người dân thường. [2] Mortgage house: Hình thức vay tiền của ngân hàng (hoặc một cơ quan nào đó) để mua nhà và sẽ trả góp tiền lại cho cơ quan đó sau

15. Q.4 - Chương 15

Năm trăm năm trước, gần miếu thổ địa có thôn Phùng gia, Phùng Nguyệt Nga là thứ nữ nhà trưởng thôn, cũng được coi như nhà giàu có. Người tới cầu hôn gần như đập hồng cửa. Trương Sinh là người ở cho nhà nàng, mi thanh mục tú, thông minh có tài, ngoại trừ nhà hơi nghèo thì hai người coi như xứng đôi. Nhưng thôn trưởng Phùng vừa mất con rể là con vợ kế của huyện thái gia, nghe nói diện mạo xấu xí, là kẻ quần là áo lượt nhậu nhẹt đi điểm cờ bạc cái gì cũng biết. Phùng Nguyệt Nga đương nhiên không muốn gả cho người như vậy, vì thế hẹn gặp mặt Trương Sinh ở miếu thổ địa, sau đó cùng nhau bỏ trốn. Nàng mang theo tay nải, ban đêm lén lút trốn ra. Đến miếu thổ địa lại gặp phải thổ phỉ cường đạo, chém chết nàng, cướp của. Hôn phách của nàng cố chấp không tiêu tan, bị phong ấn xuống đất. Đạo này động thổ ầm ĩ, nên nàng lại hiện ra, si ngốc chờ đợi người trong lòng tới đón nàng.

Nhắc tới việc đáng tiếc năm đó, Phùng Nguyệt Nga có chút vui sướng khi người gặp họa nói: “Bọn cường đạo kia đúng là phí công toi. Tôi tự biết mình rời nhà trốn đi là có lỗi với cha mẹ, cho nên không mang theo châu báu trang sức đáng giá, chỉ cầm theo hai cây ngân châm, vài bộ quần áo cũ cùng mười lượng lợ phí thôi.”

Tôi gãi gãi đầu, không hiểu hỏi: “Thời kỳ đó... không phải loài người có câu ‘kẻ có sinh làm vợ, bôn làm thiếp’ sao? Hành động của cô như vậy là rất tùy tiện?”

William rất ít khi được nghe loại chuyện xưa máu chó này nên bị cảm động đến đỏ cả mắt, nắm tay hò hét: “Đây là tình yêu đích thực!”

Tôi ghê tởm đá mông anh ta một cái.

Phùng Nguyệt Nga giải thích: “Trương Sinh trên không có cha mẹ, đợi chúng tôi đi đến đất khách, tự xưng vợ chồng, quan phủ cũng sẽ không truy cứu. Tôi có thể chịu khổ, lo liệu việc nhà và thêu hoa dệt vải việc gì cũng làm. Chàng lại thông minh, chịu đựng một thời gian rồi những ngày gian khổ cũng sẽ qua. Dù sao vẫn hơn là gả cho tên quần lụạ Hoàng Nhân Kiệt kia, để rồi phải đau khổ một đời.”

Hoàng Nhân Kiệt là con vợ kế huyện thái gia, tôi thấy tên này khá quen tai, vì thế hỏi: “Hắn thực sự tệ như vậy sao?”

Phùng Nguyệt Nga khinh thường nói: “Tôi bí mật sai tiểu nhị Phùng gia lên trấn trên hỏi thăm, quả thật là tên xấu xí, phẩm hạnh rách nát khôn kiếp. Cha mẹ tôi sợ tôi không chịu gả, còn dự định cùng bà mối lừa gạt tôi, nói hắn là người tốt, định đẩy tôi vào hố lửa.”

“Được rồi, cô nói xong chưa?” Tôi không muốn tiếp tục nghe nữa liền vắn vắn thất lưng, vươn móng vuốt, uy hiếp hỏi: “Cô muốn ngoan ngoãn rời khỏi đây đi đầu thai, hay để tôi xé rách hôn phách của cô, ăn vào bụng đây?”

Phùng Nguyệt Nga nghiêm mặt nói: “Người sống phải giữ chữ tín, dù chết cũng không hối hận.”

Đầu óc cô ta quả thật có vấn đề, muốn chết cũng không thể trách tôi. Tôi không kiên nhẫn hiện nguyên hình, chuẩn bị tấn công.

Không ngờ, William ôm lấy tôi, không ngừng cầu xin: “Dạ Đồng, cô ấy là người giữ chữ tín, cho nên là người tốt trọng tình trọng nghĩa, cô đừng phá huỷ hồn phách của cô ấy. Để cô ấy đi đầu thai đi.”

Tôi lạnh lùng cười: “Người tốt chẳng lẽ sẽ không ngu ngốc sao? So với người xấu, tôi ghét đồ ngu hơn.”

William phe phẩy cái đuôi, trong ánh mắt ẩn chứa nước mắt cảm động, không biết sống chết nói: “Dạ Đồng, cô mèo tốt lương thiện mà.”

Tôi rùng mình một cái: “Ai nói thế?”

William quyết đoán nói: “Lam Lăng!”

Không đợi tôi phát câu, Phùng Nguyệt Nga hai mắt rơi lệ, đáng thương nói với tôi: “Mèo yêu đại tiên, van cầu ngài giúp tôi hoàn thành tâm nguyện, tôi chỉ muốn nói tạm biệt với chàng thôi, tôi nguyện trả bất kì giá nào.”

“Muốn chết à! Cái đồ ngoan cố ... Hả? Bất cứ giá nào sao?” Tôi đang nổi giận đột nhiên bừng tỉnh, nhớ ra dạo này ngày ngày ở nhà đắm chìm trong hoạt hình, hoàn toàn không làm ăn gì cả. Thành quả lao động xuống dốc không phanh, khi Hồng Vũ về thể nào cũng bị cười nhạo. Trước mặt vừa khéo có hạt giống si tình này, vì tình nhân ngay cả hồn phi phách tán cũng không sợ, chắc hẳn sẽ không ngại giao dịch với tôi đúng không? Vì thế tôi lập tức thay bằng một nụ cười buôn bán, dịu dàng hòa nhã liệt kê thủ tục giao dịch với yêu quái ra một lượt, hỏi cô ta có chấp nhận dùng linh hồn để đổi lấy cơ hội gặp gỡ tình nhân không.

“Chỉ cần cô tìm được chàng, để tôi được ở bên chàng ba ngày, linh hồn của tôi thuộc về cô.” Phùng Nguyệt Nga lập tức đồng ý.

Tôi hỏi Phùng Nguyệt Nga ngày sinh tháng đẻ của Trương Sinh, quảng đến trước mặt Lam Lăng, nói rõ đầu đuôi câu chuyện, để anh ta đi tìm Độ Ách Tiên Tử tính luân hồi, thuận tiện xin anh ta dự chi một trăm đồng tiền ăn cơm.

“Làm không xong còn muốn lấy tiền?” Lam Lăng sờ sờ ngực một lúc mới rút ra một tờ tiền màu đỏ từ trong cái ví da nhét đầy tiền đưa cho tôi, sờ sờ đầu an ủi: “Ng ngoan, đừng tiêu tiền như nước thế, phải học cách tiết kiệm.”

Tôi cắn răng đóng hỏi: “Khi nào thì có kết quả?”

Lam Lăng nói: “Tìm Độ Ách Tiên Tử đoán số mệnh còn phải xếp hàng, ít nhất là một tuần.”

“Meo meo ô?!” Tôi kêu sợ hãi, “Bảy ngày? Tôi đói thành mèo thịt khô rồi!”

Lam Lăng cười cười âm trầm nói, “Vừa lúc giảm béo, hoặc em giúp anh tìm Hồng Vũ chuyển lời nói mấy câu tốt đẹp một chút, anh có thể cho em thêm mấy vạn.”

“Nằm mơ!” Tôi tức giận nói, “Tôi đường đường là mèo yêu vạn năm! Còn sợ không làm ra tiền sao? Có tin tôi đi chặn đường ăn cướp? Trộm cắp lừa đảo không? !”

“Biết em sẽ lại dùng mấy chiêu này mà” Lam Lăng rất bình tĩnh phản kích, “Chỉ cần em dám làm, anh cũng dám đem những chuyện gièm pha mất mặt anh giúp em giấu giếm mấy năm nay tung ra hết, cho em bị người ta chê cười mấy ngàn năm luôn! Em còn nhớ rõ lần trước cái kia... Còn có cái gì tốt nhất...”

Tôi tức giận sập cửa bỏ đi, William ngưỡng ngùng chào anh ta rồi cũng chạy theo.

Trên đường cái xe cộ như nước, tôi nâng tờ một trăm đồng, trong lòng chua xót. Bây giờ giá cả leo thang, thức ăn ồ ạt tăng như nước nâng thuyền. Chút tiền trình này còn chưa đủ mua một gói thức ăn thiên nhiên giá rẻ chứ đừng nói đến bò hầm và gà ninh thượng hạng. Tôi bắt đầu có ý định muốn đi tìm đám tiểu yêu tổng tiền hoặc mượn tiền, nhưng không bỏ được sĩ diện của tộc mèo yêu, vì thế đứng trên đường bồi hồi rất lâu, suýt chút nữa không kiềm chế được đồng ý đi ăn cơm với ông chú kỳ quặc vừa mới.

Ngoài lúc tôi bị bắt chuyện thì William có gầm gừ vài câu, còn suốt dọc đường đi anh ta rất im lặng, đến lúc bụng tôi bắt đầu kêu “ọc ọc”, mới đề nghị nói: “Không phải trong phòng Hồng Vũ có thủy kính dùng để bói toán sao? Không bằng... Chúng ta tự đi tìm tình nhân của Phùng Nguyệt Nga đi?”

Tôi hơi ngượng ngùng nói: “Tôi không am hiểu bói toán, chỉ có thể tính ra vị trí đại khái, không thể tập trung vào mục tiêu.”

William vui vẻ nói: “Tình nhân kiếp trước nhất định sẽ có mấy thứ như kiểu tâm linh cảm ứng! Chúng ta đem thủy kính đến sân thể dục, xác nhận vị trí đại khái, liệt kê những đối tượng tình nghi ra rồi để Phùng Nguyệt Nga tự chọn!”

“Chớ ngốc biến thành thông minh từ khi nào vậy?” Tôi bị kích động để anh ta chuyển thủy kính đi.

Thủy kính là cái thau bằng đồng đen, được khảm rất nhiều ký hiệu. Chỉ cần nhỏ sương sớm và máu tươi yêu tộc vào, niệm chú ngữ, kính sẽ theo tâm linh tìm kiếm vạn vật trên đời, nhưng cần năng lực rất tử mị thao túng. Tôi là con mèo cầu thả không phù hợp với loại pháp khí này, rất khó để tìm chính xác. Mất cả nửa buổi tối, cuối cùng cũng tìm được mục tiêu đang ở một trong ba tòa cao ốc trung tâm thành phố bên cạnh. Tôi thở phào nhẹ nhõm với kết quả này. May là ở trong cùng một tỉnh, không cần mất nhiều thời gian.

Phùng Nguyệt Nga mở to mắt, tìm kiếm một gương mặt xa lạ trong ba tòa cao ốc. Khi thủy kính quay qua phòng 902, cô ta hét ngừng. Chỉ vào người đàn ông đầu bóng lưng ngồi trên sofa da thật trong phòng, vui đến nổi mặt cũng đỏ ửng: “Nhìn xem! Là chàng!”

Người đàn ông này bộ dạng cũng không tệ lắm, dạng chó hình người, mặc áo ba lỗ quần đùi, trên xương quai xanh xăm hình Thanh Long. Tuy cổ ra vẻ hung ác, nhưng cười rộ lên lại rất dịu dàng. Bên tay trái hẳn là một con chó Doberman [1], bên tay phải là một mỹ nữ ngồi bên bàn trang điểm, trên mặt bàn đặt một cái lồng kính, bên trong là mấy con rắn độc đang thè lưỡi. Nhìn qua không giống người tốt.

William chần chờ hỏi: “Cô chắc chắn là hắn không? Sao tôi cảm thấy hắn không giống người tốt?”

Phùng Nguyệt Nga khẳng định: “Bộ dạng giống như đực! Sao chàng lại xuất gia vậy?”

Tôi xùy một cái: “Nào có ai xuất gia còn mang theo mỹ nữ chứ?”

William cũng khinh bỉ: “Hắn thật quá đáng! Lại đi nuôi tình nhân!”

Phùng Nguyệt Nga lại rất dịu dàng nói: “Dù sao cũng đã chuyển thế, chàng đã không còn nhớ gì nữa rồi. Huống chi chỉ là thiếp thất không đáng nhắc đến, quan trọng nhất là mèo yêu đại tiên có thể khiến chàng nhớ ra tôi không?”

“Có thể thử xem.” Trong lòng tôi cười nhạo vì cái quan niệm cũ kỹ từ trăm ngàn năm trước của cô ta nhưng không biểu hiện ra ngoài, “Cho dù nhớ ra tất cả, hắn cũng chỉ có thể ở cùng cô ba ngày.”

Phùng Nguyệt Nga si mê nhìn người trong lòng, đồng ý.

[1] Dobermann là tên của một giống chó có thể nuôi để giữ nhà, canh gác hoặc làm nghiệp vụ. Tên gọi đầy đủ và chính xác của nó là Dobermann Pinscher (theo AKC American Kennel Club). Dobermann là một trong số ít những loại chó được đặt theo tên người (Louis Dobermann).

Một con Dobermann cái có thể cao 65–70 cm và nặng khoảng từ 32 đến 35 kg, trong khi con đực thì vào khoảng 68–72 cm và nặng 40–45kg.

Thông thường Dobermann có bộ ngực to khỏe, cơ thể săn chắc vạm vỡ. Nhưng theo xu hướng hiện nay thì người ta ưa chuộng Dobermann gầy và thon thả hơn. Tuy vậy, những con Dobermann to khỏe vẫn được một số người thích chọn.

16. Q.4 - Chương 16

Thành phố bên cạnh không xa, lái xe ba giờ, chạy bộ một giờ là đến.

Thông qua mạng lưới tình báo tôi đã hỏi thăm về tư liệu của người đàn ông này. Hắn tên Trương Hổ, vào tù hai lần nghe nói là do đánh nhau. Bắt cóc tổng tiền, mở sòng bạc, buôn bán thuốc phiện, buôn bán mại dâm, chuyện xấu nào cũng có phần hắn. Cơ quan công an ba lần bốn lượt muốn bắt hắn, nhưng hắn thủ đoạn xảo trá, mạng lưới quan hệ rộng rãi, làm việc không để lại chứng cứ, mỗi lần đều dùng người gánh tội thay là xong việc. Hắn là hoàng đế ngầm ở nơi này, là Hổ thể ma vương mọi người hận thấu xương.

Mặt trời rất lớn, tôi bật ô, ăn cá muối khô, nhàn nhã đi thang máy lên tầng, ấn chuông cửa nhà hắn.

Hắn nhìn qua mắt mèo nhìn tôi: “Ai vậy?”

Tôi hướng về phía hắn cười ngọt ngào: “Chú à! Xin quyền tiền cứu trợ động vật nhỏ không có nhà.”

Có lẽ hắn cảm thấy cô nhóc mười sáu, mười bảy tuổi không có sức uy hiếp lực nên thả lỏng cảnh giác, mở chốt cửa, dùng ánh mắt mê đắm đánh giá tôi từ đầu đến chân: “Nóng như vậy mà cũng đi quyền tiền sao?”

“Yêu quý động vật, mỗi người đều có trách nhiệm” tôi dùng vẻ mặt hồn nhiên hỏi, “Chú có nước không? Có thể cho cháu vào xin một cốc không?”

Hắn mở cửa, đưa tôi vào trong: “Có, Coca hay bia đều có.”

Tôi lười biếng ngồi trên sofa da dê, cả người chìm hẳn vào ghế, đánh giá xung quanh, xác định trong phòng không có camera. Sau đó tôi cầm cốc coca hắn đưa, ngửi thấy vị thuốc trong đó liền nhẹ nhàng đặt sang bên cạnh, cười tủm tỉm nói: “Thật ra tôi tới đây không phải để quyền tiền.”

Trương Hổ cảnh giác, trút bỏ lớp nguy trang dịu dàng, trong ánh mắt chứa đầy tàn nhẫn.

Tôi không nhìn hắn, tiếp tục nói: “Tôi có một người bạn là người đẹp khí chất cổ điển, cô ấy rất thích anh, muốn cùng anh làm tình nhân ba ngày.”

Trương Hổ nghe thế thì hơi mơ hồ, hắn không dám tin hỏi: “Người đẹp? Làm tình nhân với tôi?”

Tôi bổ sung: “Là người đẹp đã chết.”

Trương Hổ sửng sốt, sau giận quá thành cười, hắn hỏi: “Cô dám đùa giỡn tôi? Biết tôi là người như thế nào không?”

“Biết.” Tôi rất nghiêm túc gật đầu, “Thế người có biết ta là người như thế nào à?”

Trương Hổ rút dao trên bàn ăn ra, đặt ở cổ tôi, khẽ cười nói: “Có cần chú dạy cháu một ít đạo lý làm người không?”

Tôi dùng hai ngón tay kẹp lấy dao, hơi hơi dùng sức đã bẻ cong nó thành chín mươi độ. Đồng tử cũng đột nhiên thu hẹp lại, biến thành kiểu dẹt thẳng đứng đứng, trên đầu tai mèo vươn ra, trong miệng lộ ra hai cái răng nanh, mang theo sát khí nhìn hắn: “Người muốn cùng ta học đạo lý làm yêu quái, hay là muốn bị ăn luôn hả?”

“Có yêu quái! Yêu quái!” Hắn sợ tới mức giọng nói cũng vắn vẹo, bỏ lại dao chạy ra bên ngoài, định gọi bọn đàn em ở sát vách tới.

Tôi búng tay, cửa mở.

William từ bên ngoài đi vào, giơ chân đá cửa, gương mặt thiếu niên tóc vàng đáng yêu đã biến mất, chỉ còn lại một cái đầu chó, uy hiếp nói với hắn: “Đám thủ hạ của người đã bị ta hạ chú cho đi ngủ hết rồi!”

Trương Hổ còn định phản kháng, sờ súng.

Tôi đá văng súng, khuyên bảo: “Chỉ làm tình nhân ba ngày thôi, giúp nữ quỷ chấm dứt tâm nguyện. Dù sao người cũng chơi đùa nhiều phụ nữ như vậy rồi, hắn là rất có thiên phú lừa phụ nữ đúng không? Coi như phát huy sở trường đi.”

“Không!” Hắn lại hét lên như heo bị chọc tiết, vẻ mặt trình tiết liệt phụ, liều chết không theo.

Để thuận lợi làm chuyện xấu, phòng hấn có trang bị thiết bị cách âm, thật thuận tiện.

Đáng tiếc tai mèo rất thính, hấn hét vậy khiến tôi đau đầu khó chịu. Tôi trực tiếp túm lấy hấn, vặn xương cổ tay kêu răng rắc, đang định cho hấn hai bạt tai để hấn ngoan ngoãn, bỗng nhiên nhớ ra lát nữa hấn còn phải gặp Phùng Nguyệt Nga. Nếu như làm hấn tàn phế, có thể sẽ bị trách tội, nếu như hạ chú Cẩm âm, lại không thuận tiện nói chuyện. Tôi thật do dự.

Quân sư quạt mo bày mưu: “Không nghe lời thì dùng kim đâm hấn!”

Đạo này hôm nào anh ta cũng xem Hoàn Châu cách cách, biết cách áp dụng những gì đã được học, thật đáng quý.

Tôi mừng rỡ, khen ngợi anh ta.

Không đợi William tìm được châm, Trương Hồ bỗng nhiên thông suốt, hiểu ra đấu với yêu quái sẽ không có kết cục tốt đẹp, lập tức trở nên ngoan ngoãn.

Tôi thuận thế dẫn dò mọi việc, cũng thử dùng pháp thuật trí nhớ để khiến hấn nhớ lại kiếp trước. Đáng tiếc tôi thao tác không tinh tế, thử mười mấy lần cũng không thành công. Tôi phần nộ hung ác gõ lên đầu hấn, hùng hồn lên án: “Người quá ngu ngốc!”

Rất nhiều người trong hắc đạo làm việc trái với lương tâm nên sợ quỷ quái như rắn rết. Trương Hồ lại là nhân tài kiệt xuất trong đó nên gần như tôi bảo gì hấn cũng nghe. Chỉ xin tôi sau khi hấn hẹn hò với nữ quỷ xong thì tha mạng cho hấn. Hại tôi chuẩn bị chú toàn tâm, phê hồn pháp, còn có châm William tìm đến không được phát huy công dụng. Chúng tôi thật uể oải.

Trên đường trở về, hấn mời chúng tôi món bò hầm để nhận lỗi, sau đó tôi đến Trường quay Thiên Long Bát Bộ trộm một bộ quần áo cổ trang, William cố gắng biến bộ tóc giả dài màu đen ngày trước anh ta dùng để COS, tôi thêm ít phấn lên khuôn mặt suy sụp xanh lét của hấn. Ngoại trừ quần lót CK bên trong và giày da đen hàng ngoại ở dưới chân, nhìn chung cũng có chút đáng chấp công tử cổ đại thanh tú. Sau đó bị chúng tôi dắt đi tìm Phùng Nguyệt Nga.

Phùng Nguyệt Nga nhìn thấy người trong lòng, lập tức nhào tới.

Tôi đã sớm dùng thuật ngưng phách để cô ta tạm thời có thực thể. Nay bộ quần áo dính máu đỏ như lửa, gương mặt bị thâm trắng hếu, cùng với gió đêm âm u tịch mịch, có vẻ vô cùng đau thương động lòng người.

Cả người Trương Hồ “Hưng phấn” phát run, hai mắt nhìn đối phương chằm chằm, giống như nhìn mãi cũng không đủ, ngay cả mặt cũng chuyển sang màu trắng để phối hợp cho phù hợp với tình nhân.

Hai người xa nhau lâu ngày gặp lại, kể tâm sự cùng nhau.

Trên trời còn rất hợp tình hình cho ít mưa phùn, thật sự là “Tình thâm thâm vũ mộng mộng, xử xử tương tư xử xử tình...”

William đỏ mắt cảm thán: “Ghost, thật quá cảm động!”

Tôi kêu sợ hãi nhắc nhở: “Nguyệt Nga! Cẩn thận đầu của cô! Lại lệch rồi kia!”

Phùng Nguyệt Nga lại chỉnh lại đầu, then thùng nói với Trương Hồ: “Phu quân, ngày ấy từ biệt bên miếu đồ nát, ta đã cho rằng sẽ không bao giờ được gặp lại chàng nữa.”

Trương Hồ xiêu vẹo tê liệt ngã xuống đất, chân giật giật hai lần không đứng dậy nổi, ngoại trừ gật đầu thì không nói được gì.

Phùng Nguyệt Nga đỡ đầu, giọng nói vui vẻ như tiểu cô nương: “Chàng còn nhớ không? Lúc ta đến miếu thổ địa này dâng hương, chàng cũng lên đi theo, còn thề muốn sinh cùng áo chết cùng huyệt.”

Trương Hồ dường như ngoài gật đầu thì không biết làm gì hết.

Hình như họ đã hết đề tài để nói, rơi vào yên lặng ta nhìn chàng, chàng cũng nhìn ta.

William hỏi: “Kế tiếp là gì?”

Tôi liếm liếm móng vuốt, quyết đoán nói: “Động phòng hoa chúc! Nếu không thật thiếu sót!”

William vui vẻ hỏi: “Cô ấy là người, Trương Hồ là quỷ (nguyên văn), bất đồng chủng tộc, có thể sao?”

Tôi: “Ngốc! Trong Liêu Trai không phải có chuyện vợ quỷ sao? Mấy buổi tối không sao đâu! Sau khi kết hôn mà không động phòng sẽ chết rất đáng thương. Dù sao cũng để cho người ta chấm dứt tâm nguyện, an tâm đi chết chứ.”

Phùng Nguyệt Nga then thùng cúi đầu, không nói có thể, cũng không nói không thể, đưa tay nâng Trương Hồ dậy.

Trương Hồ sợ hãi, đẩy nàng một cái, kết quả đầu Phùng Nguyệt Nga lại rơi xuống dưới, nghiêng lệch sang bên bả vai, tình cảnh rất là quỷ dị.

“A a a a a a a a !” Trương Hồ không chịu nổi nữa, hấn điên cuồng gào lên, tóc giả rơi xuống đất, khòe mắt chảy ra hai hàng lệ, giống như dùng hết sức lực cuối cùng đứng lên, sử dụng cả tay lẫn chân cố sống cố chết chạy ra ngoài.

Phùng Nguyệt Nga ở phía sau không hiểu hỏi: “Phu quân? !”

Tôi thấy con vịt đã nấu chín còn định bay mất, lập tức ra tay ngăn cản.

Trương Hồ quỳ xuống, liềm mạng đập đầu, nước mũi nước mắt tèm nhem: “Mèo bà nội, tha cho tiểu nhân đi!”

Tôi cào cho hấn một phát, quát khê: “Trở về! Tên ác ôn như người mà còn sợ quỷ à?”

Trương Hồ khóc cầu xin tha thứ: “Tôi trên có mẹ già dưới có con nhỏ! Trở về xin thay đổi hoàn toàn làm người một lần nữa, từ nay không dám làm chuyện xấu nữa!”

Tôi kéo hấn về: “Ai quản người có làm chuyện xấu hay không chứ? !”

“Không! Tôi không về!” Trương Hồ giãy dụa gào thét, “Tôi đến sở cảnh sát tự thú! Để bọn họ nhốt tôi lại!”

Tôi không quan tâm: “Muốn tự thú cũng phải làm xong chuyện ta giao đã, nếu không ta ăn người luôn bây giờ!”

William cũng khuyên nhủ: “Đi động phòng cùng Nguyệt Nga đi, tình yêu là phải vượt qua sinh tử! Thật lãng mạn!”

Trương Hồ: “Người đâu! Cứu mạng! Cảnh sát đâu? !”

Trên mặt đất bị kéo ra hai dấu chân thật dài, áo bào màu xanh dính đầy bùn đất. Lão đại hắc đạo ngày trước hét ra phong vân giờ khóc đến là thê thảm, quả là đáng thương.

Phùng Nguyệt Nga nhìn Trương Hồ như vậy, cũng có vẻ không chắc chắn lắm, lặng lẽ hỏi tôi: “Đây thật sự là Trương Sinh sao?”

“Yên tâm!” Cho dù là hấn con thỏ, tôi cũng sẽ bắt hấn mở miệng thừa nhận mình là Trương Sinh!

Không đợi tôi dùng hình, xa xa vang lên tiếng còi xe cảnh sát. Hai chiếc xe cảnh sát nhanh chóng mở cửa, đứng trên sân thể dục. Lam Lăng dẫn theo vài đồng nghiệp trong ban tội phạm đặc biệt xuống xe.

Trương Hồ giống như nhìn thấy người thân lâu ngày mới gặp, cảm động đến rơi nước mắt. Hấn thừa dịp tôi bị ánh đèn sáng chiếu chói mắt, cắn một phát lên móng vuốt tôi, dùng sức lùi ra xa, sau đó lao đến ôm ấp mấy người kia, nước mắt lưng tròng nói: “Đồng chí cảnh sát! Mau dẫn tôi đi với, tôi tự thú, thà rằng ở trong tù cũng không muốn ở đây.”

17. Q.4 - Chương 17

“Anh không thuộc phạm vi quản lý của ban chúng tôi.” Lam Lăng đồng tình nói.

“Không! Không!” Trương Hồ nước mắt trào ra, “Thế giới cảnh sát và nhân dân là một nhà! Phải đoàn kết hữu ái! Phải có nghĩa khí chứ!”

Chúng tôi đều cảm thấy hân đã điên rồi.

Lam Lăng không biết làm sao đành quăng hân cho đồng nghiệp, đeo còng tay, phân phó: “Tôi nay quăng cho đội tội phạm hình sự xử lý đi.”

Ban phạm tội đặc biệt là do yêu quái thành lập, đồng nghiệp Lam Lăng sờ sờ cái đầu bóng lưỡng của Trương Hồ, lau lau nước miếng, đưa hân đi.

“Này...” Tôi giơ móng, “Nghiệp vụ của tôi...”

Lam Lăng mang theo một cái rương tối, gật gật đầu với Phùng Nguyệt Nga, sau đó hung hăng gõ một phát lên đầu tôi, mắng: “Làm bừa! Nào có chuyện ‘chỉ hươu bảo ngựa’ bắt buộc người khác thế hả? Trương Hồ vốn không phải là Trương Sinh chuyển thế.”

Tôi phản bác: “Rõ ràng nhìn qua rất giống mà!”

Lam Lăng tức giận nói: “Trên đời nhiều đen mèo như vậy, sao không gọi là Dạ Đồng hết đi?”

Phùng Nguyệt Nga nhu nhược nói: “Tôi cũng thấy dường như có chỗ nào đó không đúng...”

Tôi rít gào: “Thủy kính tuyệt đối chính xác!”

“Trương Sinh chuyển thế là đây.” Lam Lăng mở chiếc rương mang đến, bên trong là một con rắn hổ mang to chừng như cái vôi nước, da màu nâu bụi, hoa văn hình con mắt trên lưng vô cùng rõ ràng nhìn rất khủng khiếp, trong miệng thỉnh thoảng lè ra cái lưỡi đỏ lừ, không ngừng bò qua bò lại, đúng là con rắn trong nhà Trương Hồ nuôi.

Cả thế giới đều tròn tròn mắt.

Đầu Phùng Nguyệt Nga lại rơi xuống, cô ta nói: “Trương Sinh là người.”

Tôi cũng hỏi: “Không phải anh tính sai đấy chứ Lam Lăng?”

“Chúng sinh trên đời là bình đẳng, không có quy định nào người đã chuyển kiếp vẫn được làm người.” Lam Lăng đẩy đẩy kính mắt, rất bình tĩnh nói, “Tôi dùng chút quan hệ để Độ Ách Tiên Tử bói cho chúng ta trước, sau đó dùng thuật hồn xác nhận. Con rắn này chắc chắn chính là Trương Sinh chuyển thế.”

Phùng Nguyệt Nga lắp bắp nói: “Có thể... Nhưng mà...”

Tôi không ngừng liếm móng vuốt rửa mặt, lúng túng nói: “Có chút sai sót cũng không sao, dù sao cũng coi như tìm được.”

William cảm động: “Tình yêu vượt qua chủng tộc rất lãng mạn!”

Lam Lăng đưa con rắn cho Phùng Nguyệt Nga, cô ta run run nhận lấy, cực kỳ không tình nguyện gọi một tiếng: “Phu quân...”

Con rắn kia dường như không quen được ôm ấp, không ngừng vặn vẹo lách ra, còn dùng răng nọc hung ác cắn lên tay cô ta. Nếu không phải cô ta đã sớm chết sợ rằng sẽ phải chết lại một lần.

Lam Lăng giải thích: “Rắn không đầu óc, trí nhớ hữu hạn, cùng lắm là nó có cảm giác quen thuộc với cô, nhưng không có nghĩa là cô có thể sờ.”

“Như vậy phu quân, tôi... Tôi...” Phùng Nguyệt Nga đứng ngẩn ngơ, con rắn quấn trên người cô ta, giống như toàn bộ thế giới đã sụp đổ.

“Kim thể duyên, kim thể liễu*, tội gì phải lưu luyến?” Lam Lăng kéo con rắn đang cuốn trên người cô ta xuống, “Tôi đã điều tra dây dưa đời trước của hai người, Trương Sinh lang tâm cầu phê, thông đồng Trương tiểu nhị, sau khi cầu thân không thành đã hợp mưu giết cô đoạt tài. Sau này bị cha mẹ cô phát hiện, bắt lên quan phủ, mùa thu năm sau xử tử.”

[*] Nôm na là duyên ở kiếp nào thì nên kết thúc ở kiếp đó

Phùng Nguyệt Nga ngơ ngẩn nói: “Sao lại... Trương Sinh sẽ không lừa tôi ...”

Lam Lăng nói tiếp: “Vị hôn phu Hoàng Nhân Kiệt của cô tài hoa xuất chúng khiến người ghen tị, bị người ta đồn đãi chửi bới, hằn yếm lạnh càng cố gắng tiến tới, sau đó không lâu trúng tiến sĩ, làm quan thanh liêm, dân chúng ca tụng.”

Tôi vỗ tay thật mạnh, ngạc nhiên nói: “Tôi nhớ ra rồi! Khi đó có một vị thanh quan, hình như tên Hoàng Nhân Kiệt! Bảo sao tôi thấy tên này nghe rất quen.”

Phùng Nguyệt Nga xụi lơ ngã xuống đất, không ngừng nức nở, trong miệng chỉ gọi phụ thân và mẫu thân. Hối hận của cô ta sợ là nước sông Trường Giang cũng không rửa sạch được.

Lam Lăng nói: “Buông chấp niệm, tiếp tục cố gắng, tôi cho người đưa cô đi luân hồi.”

“Đợi đã!” Tôi hét lên rút khế ước ra, “Linh hồn của cô ta là của tôi!”

Lam Lăng chớp lấy vò vò thành một cục rồi nhét vào túi, cười hỏi: “Công tác là anh sắp xếp, Trương Sinh chuyển thế là anh tìm được, người cũng do anh khuyên nhủ, em làm được cái gì nào? Còn dám đòi thù lao à?”

Tôi xem xét lại hành vi của mình thấy tất cả đều sai, không có cách nào cãi lại, hối hận đan xen, trái tim sắp bị vò nát rồi.

“Nể tình em có cố gắng, trả một nửa thù lao vậy.” Anh ta lấy một phong bì đưa cho tôi, bên trong có một trăm đồng, vỗ vỗ đầu tôi cổ vũ: “Tiếp tục cố gắng nhé.” Sau đó nhàn tản sung sướng dẫn Phùng Nguyệt Nga và con rắn kia đi mất.

William chán nản hỏi: “Biến thành rắn... cô ấy sẽ không thích nữa sao?”

Tôi nâng trán: “Đồ ngốc, đối phương là ác ôn, hơn nữa lưỡng cư (vừa sống trên cạn vừa sống dưới nước) và động vật có vú, chủng tộc quá cách biệt?”

William: “Chủng tộc khác nhau thì không thể yêu nhau sao?”

Tôi quyết đoán: “Đương nhiên!”

Tôi dạo quanh cửa hàng thú cưng chọn mua thức ăn. Đầu tiên là cầm ba túi thức ăn khô eo và một túi thức ăn cho chó, lúc tính tiền lại bỏ một túi thức ăn eo lại đổi thành thức ăn cho chó. Sau đó hỏi nhân viên bán hàng quà khuyến mãi, cũng nói cho William: “Mua đồ ăn cho chó mới có quà khuyến mãi, tôi không muốn bị thiệt nên mới đổi! Tất cả đều là của tôi, không cho phép anh bày ra vẻ mặt xin ăn ghê tởm trước mặt tôi!”

Sau khi trở về từ sân thể dục William vẫn không yên lòng, dường như không nghe thấy tôi nói.

Tôi phần nộ đặt tất cả đồ mua được lên lưng anh ta, để anh ta chở hết.

Trên đường về nhà, anh ta bỗng nhiên dừng lại, trong đôi mắt đỏ lấp lánh ánh sáng khác thường: “Chủng tộc khác nhau sẽ càng cố gắng thích! Nếu tôi có thể đối tốt với người ấy gấp mười lần, trăm lần, ngàn lần, có thể cảm động trời xanh không?”

Đối mặt với biểu tình nghiêm túc của anh ta, tôi lại không thể nào nói đáp án ra khỏi miệng...

18. Q.5 - Chương 18

Trên đường về nhà, anh ta bỗng nhiên dừng lại, trong đôi mắt đỏ lấp lánh ánh sáng khác thường: “Chủng tộc khác nhau sẽ càng cố gắng thích! Nếu tôi có thể đối tốt với người ấy gấp mười lần, trăm lần, ngàn lần, có thể cảm động trời xanh không?”

“Cái gì? Tiếng gió lớn quá, tôi nghe không rõ.”

Mèo và chó vốn xung khắc như nước với lửa, như virus và phần mềm diệt virus, tâm ý của William bị tôi hoàn toàn bỏ qua.

Anh ta ở góc tường âm thầm hao tổn tinh thần vài ngày, sau lại vui vẻ đuổi theo tôi chạy khắp nơi, trình độ kháng đả kích có thể so với Saint Seiya.

Từ ngày đó, có đôi khi tôi sẽ nằm mơ, trong giấc mơ là vách núi đen lúc ẩn lúc hiện trong mây mù, vô số hello kitty và snoopy cùng nắm tay nhau, mặc quần áo đỏ chói, xếp hàng, vui vẻ nhảy nhót. Cừu vui vẻ cầm hoa tươi không ngừng tung lên, còn có mèo cầu vòng và thỏ xanh khiêu vũ. Khi tất cả động vật vui vẻ, tôi mặc giả y đỏ thắm đứng yên, có một người đàn ông tôi không thấy rõ mặt đưa tay về phía tôi, lấy đi cái gì đó, lại nói cái gì đó, nhưng tiếng gió quá lớn, tôi nghe không rõ.

Giấc mơ rối bòng bong, khó chịu khiến tôi khó thở, ngực đau vô cùng, tôi có cảm giác như bị kéo vào vũng bùn địa ngục.

“Dạ Đồng! Tỉnh tỉnh, Hồng Vũ về rồi!” Tiếng kêu vui sướng của William còn vang hơn ba cái đồng hồ báo thức cộng lại.

Cuối cùng tôi cũng thoát khỏi vũng bùn, chậm rãi mở mắt ra, hít sâu mấy hơi, âm thầm thề, về sau không bao giờ xem nhiều Anime như vậy nữa ...

Cho dù Hunter x Hunter [1] có tiếp tục lấp hố tôi cũng không nhảy nữa!

Hồng Vũ kéo cái vali du lịch, từ ngoài cửa đi vào, tôi và William lập tức xông lên, cho chị ấy một cái ôm thật chặt.

William: “Hồng Vũ! Em rất nhớ chị!”

Tôi: “Hồng Vũ! Em rất nhớ tiền của chị!”

Hồng Vũ rất không có tính người xem nhẹ tình cảm vạn năm qua, sút bay tôi, khiến tôi xoay trong không trung mấy vòng. Khi tôi dùng tư thế tạo nhả hạ xuống đất thì thấy chị ấy đang dịu dàng xoa đầu William, dùng giọng điệu thương tiếc buồn nôn hỏi: “Chị đi mấy tháng, Dạ Đồng có bắt nạt hoặc để em bị đói không? Có giúp em học tập yêu pháp không? Hay không ngừng bắt em làm việc? Đừng sợ, cứ việc tố cáo đi, sư tỷ làm chỗ dựa cho em.”

William lén liếc nhìn tôi một cái, tôi bình tĩnh vươn đệm thịt bên phải ra, xòe ra móng vuốt sắc bén. William lập tức lắc đầu, lắp bắp nói: “Dạ Đồng tốt lắm, đối với em vô cùng tốt.”

Câu này thật rất xuôi tai, tôi vừa lòng gật gật đầu.

Hồng Vũ bắt đầu kiểm tra quá trình học tập của William trong khoảng thời gian này. May mà anh ta có tiềm chất, đầu óc thông minh lại chăm chỉ, bình thường luôn gọi điện thoại cho Lam Lăng để học tập kinh nghiệm, cho dù tôi dạy có hơi lộn xộn cũng không sao, giờ anh ta đã có thể viết chữ Hán một cách bình thường, không tính đến chuyện thường xuyên viết “Cái gì” thành “Thần mã”(từ mạng), viết “A di đà Phật” thành “Con tôm đậu hủ”, thì coi như OK. Dưới sự bao che của anh ta, Hồng Vũ nhìn tôi một lúc lâu, cuối cùng cũng không có truy cứu đến cùng.

Tôi thở phào một hơi, xúc động cường bức William làm nội gian, tiếp tục cướp việc làm ăn của chị ấy.

Không ngờ, tinh thần Hồng Vũ dường như không tốt lắm, càng lười hơn bình thường, suốt ngày nằm bẹp trên giường. Ngoại trừ dặn William đọc nhiều sách, học thêm ngữ pháp, đừng nói công tác, ngay cả ăn cơm chị ấy cũng không muốn động.

Tôi mừng rỡ, thở phào nhẹ nhõm.

William vâng lời cố gắng học tập, mỗi ngày ôm IPAD đọc tiểu thuyết, còn vào một trang web đọc online gì đó. Anh ta nói ở đó ngàn ngạt các loại tiểu thuyết kỳ lạ, từ ngoài không gian đến thế giới khác, từ thú nhân đến ma quỷ, thậm chí cả robot, chuyện thực vật làm nhân vật chính cũng có. So với những nhà văn lâu năm thì nơi này mọi người hành văn đều rất cầu thả, muốn nói bật nên câu chuyện tràn ngập yêu hận tình cừu máu chó cùng với những tình tiết không thể tưởng tượng nổi, khiến cho người ta đọc rất sướng khoái. Mỗi chương đều hấp dẫn khẩu vị của độc giả, hận không đọc cả ngày.

Tôi cảm thấy William mê mẩn đồng tiểu thuyết thô tục đó là không tốt, sau đó tôi cầm lấy đọc thử, định giáo dục anh ta. Không ngờ rằng xem lướt qua thì không thể kiểm chế được. Tôi thích nhất là những chuyện tiên hiệp, tuy nói quá trình tu chân khiến yêu quái tôi có hơi khinh thường, nhưng đem bản thân mình thay vào nhân vật chính, mở bàn tay vàng, đánh giết tám phương thì cảm thấy toàn thân sung sướng không thể diễn tả bằng lời.

Vì thế, tôi đi theo William, một người dùng IPAD, một người dùng laptop, mắt ăn mắt ngủ đọc, còn thảo luận sôi nổi như lửa. Khổ nỗi tiểu thuyết internet đều trong tình trạng đang viết dở, mỗi ngày một chương có khi không có chương nào, khiến lòng người ngứa ngáy khó nhịn. Càng bị kích hơn là truyện tôi đang theo dõi thì tác giả nhấn lại: “Bà xã mang thai, phải chăm sóc.” Sau đó đứt đoạn, biến mất tăm. Không lâu sau, tác giả một bộ nữa tôi đang đọc cũng nhấn lại: “Chuẩn bị tham gia cuộc thi hùng biện ở trường, tối nay sẽ có chương mới.” Từ đó về sau không thấy về nữa.

Tôi không xem được tình huống gay cấn sau này, trong lòng ghen thành một ngọn lửa.

William an ủi: “Cái này là hổ! Vùng vầy trong biển sách, sao có thể không gặp hổ được? Nhấn nài nhấn nài đi, cùng lắm thì chúng ta tìm hổ khác.”

Được, tôi nhấn nài, tiếp tục tìm hổ nhảy.

Tôi lại tìm một bộ tiên hiệp rất thú vị, tác giả tên Lý Gia Đại Thúc, văn phong trong giới tác giả internet coi như không tệ, câu chuyện về nhân vật nam chính là tên vô dụng nhất trong môn phái tu chân, trong lúc vô tình đi vào một không gian thần bí, ở trong đó tu luyện chế thuốc, đánh đấu thắng đó không gì cản nổi. Nhân vật nữ chính là mèo yêu tà ác xinh đẹp đáng yêu, thường xuyên ở sau lưng giúp hấn, nhưng là ngũ đại môn phái phát hiện ra sự tồn tại của mèo yêu, phái vô số cao thủ muốn giết nàng. Nhân vật nam chính từ bỏ tu chân, thề sống chết cứu mèo yêu, mắt thấy mười phương không còn đường thoát, mèo yêu dùng hết sức lực đẩy nam chủ đi, còn mình lại rơi vào cạm bẫy.

Tôi xem đến cong tim cong phổi, vội vàng muốn biết tình tiết sau này, lại thấy tác giả viết ở cuối chương mới cập nhật là: “Tôi đi xuống tầng mua cái bánh bao.”

Mua cái bánh bao mất bao lâu?

Một chén trà nhỏ? Một bát cơm? Cả một ngày? Một tuần?

Tên Lý Gia Đại Thúc chết tiệt đó dường như vào nhầm cửa hàng bánh bao thịt người, từ đó biến mất không thấy tăm hơi, không có chương mới cập nhật.

Sĩ có thể nhấn nhưng hổ không thể nhấn.

“Tên khốn chết tiệt! Hổ ai không hổ, lại dám hổ Dạ Đồng tôi! Tưởng mèo bà nội đây dễ bị bắt nạt sao!” Tôi tức giận đến đập máy tính, đập bàn đứng lên, tóm cổ William lại nói, “Đi! Theo tôi đi chém chết tên không muốn sống này! Kéo cái lưới dối trá của hấn ra, bằm quăng vào sông cho cá!”

“Đồng ý!” William bị hổ nhiều, đã sớm không thể nhịn được nữa, anh ta hận lớn thù sau giờ hai móng vuốt lên vẫy đuôi tỏ vẻ đồng ý, qua một lúc lại do dự hỏi: “Dạ Đồng không phải cô bị cấm giết người sao?”

Tôi nghĩ đến lệnh cấm, lâm vào khó xử đôi đường.

William giờ móng đề nghị: “Chúng ta đi hù dọa hấn, nếu chính hấn nhát gan mà chết, thì không tính là do chúng ta làm đúng không?”

Tôi sờ sờ đầu chó của anh ta, cảm thấy rất là hợp lý.

Lý Gia Đại Thúc là tác giả tùy tiện, địa chỉ trong tư liệu đăng ký là thật, cũng cách nơi này không xa lắm. Hơn nữa hấn còn từng đem quà độc giả gửi tặng ra khoe. Vì thế tôi trà trộn vào nhóm độc giả của hấn, tìm hiểu nguồn gốc, tìm được độc giả từng tặng quà kia, giả dạng loli làm nũng, nói là muốn tặng quà cho Lý Gia Đại Thúc. Ban đầu độc giả kia còn rất nguyên tắc mà tỏ vẻ mình là người có cốt khí, tuyệt đối không bán đứng tác giả hấn tôn trọng nhất. Tôi thử mở webcam, chớp chớp mắt với hấn, hấn lập tức gửi lại một cái icon tươi cười chảy nước miếng, chẳng những đem địa chỉ tác giả đăng lên hai tay, còn tỏ vẻ vô cùng khinh thường hành vi đùa giỡn loli của Lý Gia Đại Thúc trên diễn đàn hai năm trước, cũng khuyên bảo: “Đánh chữ toàn là mấy kẻ mập mạp chết tiệt, như tôi ngọc thụ lâm phong, tuần tú lịch sự...”

Tôi quả quyết tắt webcam, lui khỏi diễn đàn, không bao giờ liên hệ nữa. Sau đó dùng ba ngày nghiên cứu The Ring , The Grudge , The Texas Chain Saw Massacre , One Missed Call , House Of Wax toàn những phim kinh dị cao cấp nổi tiếng, cố ghi nhớ các chuyển động của ý thức và thị giác, các loại thủ đoạn hù dọa người, còn nghiên cứu tâm lý học đơn giản. Sau đó lừa Hồng Vũ, lén lút dẫn William và chi phiếu, đặt khách sạn, ngồi xe xuất phát.

Dự báo thời tiết nói ba ngày tiếp mưa dầm kéo dài, đúng là thời cơ tốt để hành động.[1] Từ năm 2005, bộ truyện Hunter x Hunter liên tục bị ngừng vì lý do sức khỏe của tác giả.

19. Q.5 - Chương 19

Chúng tôi đi ô tô đến khu Bích Huy. Lý Gia Đại Thúc ở phòng 801 nhà C, đó là một khu chung cư gồm toàn các tòa nhà khép kín xa hoa, có bể bơi, phòng tập thể thao, siêu thị, công viên, ở đây dường như toàn là những kẻ có tiền, ra vào đều phải đăng ký chứng minh thư. Tôi đứng ở ngoài cửa khắc hoa lan quan sát tình thế một lát rồi kéo William đến gốc tường biến về nguyên hình, nghênh ngang chui qua khe cửa vào. Tiếc rằng William quá to, thử vài lần mà đầu vẫn không chui lọt, còn suýt bị kẹt, đành tủi thân đứng bên ngoài kêu “ăng ăng”, đòi tôi ẵm thân phù.

Ắn thân phù rất quý, tôi không muốn lãng phí nó vào việc nhỏ, liền vẫy vẫy đuôi, nháy mắt ra dấu với anh ta.

Ngoài cửa có hai người dắt theo hai con chó quý hiếm đang trao đổi kinh nghiệm nuôi thú cưng, trong đó có một phu nhân dắt theo con chó Golden Retriever cái xinh đẹp, nhìn William liếc mắt đưa tình, vẫy vẫy đuôi.

William bị ánh mắt nóng bỏng của chó “khác phái” nhìn chòng chọc đến đỏ cả mặt, lắp bắp nói: “Tôi... Tôi là chó một lòng một dạ, sẽ không nhìn thấy chó cái xinh đẹp mà đứng núi này trông núi nọ.”

Tôi nghiêm túc: “Đi đi!”

William: “Không...”

Tôi ra lệnh: “Nhanh đi đi!”

William: “Dạ Đồng...”

Tôi hỏi: “Muốn ăn đòn à?”

William đáng thương nhìn tôi một cái, cụp lỗ tai và đuôi, chán nản chạy đến bên người phu nhân, mặc cho con chó cái của bà ta sủa sào cạ qua cạ lại trên người anh ta. Khi phu nhân sắp đi vào khu chung cư, anh ta nhanh chóng bám theo sau. Bộ lông mượt mà lấp lánh, trên cổ còn có dây xích thủy tinh màu đen Hồng Vũ đeo cho, thấy thế nào cũng giống chó ngoan được dạy dỗ tốt. Con chó cái bên cạnh cũng tỏ vẻ rất thân thiết, cho nên bảo vệ tướng phu nhân kia mới nuôi thêm, nên thả cho anh ta vào. Mà phu nhân thấy bảo vệ không có phản ứng, lại thấy anh ta xinh đẹp như vậy, cứ tưởng là chó của người trong khu nuôi, còn rất thường thức sờ sờ đầu anh ta, cân nhắc chuẩn bị làm mồi cho ‘khuê nữ’ bảo bối nhà mình. Khiến William sợ tới mức dùng tốc độ nhanh nhất, đột nhiên chuyển hướng chạy vào bụi cỏ.

Tôi lại sờ sờ đầu chó của anh ta, khen ngợi: “Làm khá lắm!”

William ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn bầu trời âm u, trong đôi mắt màu đỏ ngập tràn ai oán.

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất điều tra rõ tọa độ của tòa nhà. Sau đó chúng tôi tìm một góc để ẩn nấp, ngủ đến khoảng mười một giờ mới dậy. Thấy đa số các phòng đã tắt đèn, mới vận lưng, bắt đầu làm việc.

Khu dân cư không trang bị hệ thống chống trộm, chúng tôi thuận lợi men theo vách tường bên ngoài như thần lùn nhanh nhẹn trèo lên. Ban công nhà Lý Gia Đại Thúc có không ít hoa cỏ, từ cửa sổ sát đất nhìn vào, trong phòng bài trí cũng khá cao cấp. Căn phòng trống rỗng không có người, trong phòng ngủ truyền

đến âm thanh kỳ lạ. Tôi dùng pháp thuật di chuyển đồ vật, mở chốt cửa sổ sắt đất, đẩy ra một khe hở nhỏ, bảo William chờ bên ngoài, còn mình nhẹ nhàng chui vào, lặng lẽ đi đến cửa phòng ngủ, nghiêng tai lắng nghe, lại nghe thấy bên trong có tiếng nam nữ nói chuyện và tiếng vang lạch cạch lạch cạch.

“Bà già kia chết thật đúng lúc.”

“Cô ta đúng là bị bệnh thần kinh, ly hôn thì ly hôn, lại muốn đi tố cáo người đàn ông của mình, chết cũng đáng.”

“Khi nào thì cưới em?”

“Qua mấy tháng nữa, tránh bị đàm tiếu.”

“Đừng có lừa em.”

“Anh và em là hai con châu chấu đứng trên cùng một sợi dây, ai rời được ai? Bảo bối, lúc trước ông chủ công ty kiến trúc Hồng Phát có đưa đến ba trăm vạn tới, mua cho em bộ trang sức kim cương trước, rồi đi tuần trăng mật ở châu Âu nửa tháng, không phải em muốn túi xách LV, Louis gì đấy sao? Anh mua hết!”

“Chồng ơi, em yêu anh nhất!”

Tôi ở ngoài nghe xong sau một lúc lâu, khẳng định đây là sủng thiếp diệt thù. Trở về phòng thấy trên vách tường còn cung kính treo một bức chân dung đen trắng gài lụa đen. Trong bức ảnh là một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi, thướt tha thùy mị, bên cạnh còn có đồ lễ cúng bái là hương nến, trên vách tường còn treo biểu ngữ “Thanh chính liêm minh”, rất thú vị.

William ở ban công khê bảo tôi: “Dạ Đồng, tôi tìm được rất nhiều vàng! Phát tài rồi!” Anh ta dùng cái mũi chó ngửi đông ngửi tây, móng vuốt đào loạn chậu hoa lan, lục ra rất nhiều thỏi vàng, hưng phấn tranh công.

Tôi nhặt một thỏi vàng lên, phần nộ rồi: “Rõ rồi, nhất định Lý Gia Đại Thúc chết tiết kia là vì có lăm tiền, hưởng thụ xa xỉ, không muốn đánh chữ nữa nên bỏ hổ vút độc giả! Thật sự là không có chút đạo đức nghề nghiệp nào! Thật sự vô cùng đáng giận!”

William thù lớn hận sâu nói phụ họa theo: “Sách nói, phần lớn loài người có tiền đều ham hưởng thụ! Có tiền sẽ không muốn làm việc!”

Chúng tôi rất muốn trộm đồng vàng của tên tác giả có linh hồn hủ bại đáng khinh bỉ này mang đi vút. Đáng tiếc yêu quái trộm cắp cũng sẽ bị ban điều tra tội phạm đặc biệt chú ý. Tuy rằng Lam Lăng sẽ không nghiêm trị tôi, nhưng cười nhạo với dạy bảo là không thể thiếu được. Cho nên tôi đành buông tha ý kiến hay này, tiếp tục làm theo kế hoạch.

“Bên ngoài hình như có tiếng động thì phải?” Trong phòng ngủ, người đàn ông hỏi.

Người phụ nữ nói: “Đâu có.”

Tiếng mặc quần áo truyền đến.

Tôi chuẩn bị chu đáo để dọa hấn. Vốn muốn biến thành “Hollow” hoặc là “Espada”, nhưng sợ Lý Gia Đại Thúc không xem hoạt hình, liền dựa theo kinh nghiệm trong phim kinh dị, biến thành người đã chết, cũng chính là người phụ nữ trong ảnh chụp đen trắng, mặc váy dài màu trắng nhuộm máu, tóc tai bù xù, mặt mũi xanh lè, sắc môi tái nhợt, tròng trắng mắt trong mắt biến thành màu đen thui lù, sáng lờ lờ trong đêm tối, hai hàng huyết lệ chảy xuống. Sau đó nhẹ nhàng di chuyển niêm chú, làm gót chân hơi cách mặt đất, lửng lơ giữa không trung.

William hành động theo chỉ thị, tắt điện, lại dùng pháp lực ‘gậy còm’ của mình, không ngừng đưa gió vào trong phòng.

Gió đêm lạnh lẽo thổi rèm cửa sổ lên, nữ quỷ tái nhợt người đầy máu tươi, trôi giạt tựa như âm hồn.

Lý Gia Đại Thúc từ trong phòng chạy ra, người mập đeo kính gọng vàng, tầm bốn mươi tuổi, vừa nhìn mặt đã biết ngay là một tay sáng tác vô lương tâm! Ông ta nhìn chăm chú nhìn cảnh tượng trước mặt, dụi mắt,

phát ra tiếng hét chói tai kinh thiên động địa quỷ thần đều khiếp sợ. Người phụ nữ trong phòng cũng chạy ra, nhìn tôi một cái, xụi lơ trên mặt đất.

Tôi cảm thấy hẫng là không nhận sai người rồi, liền chậm rãi bay gần lại, cố hết sức dùng đôi mắt đen tuyền nhìn chăm chăm bọn họ, dùng giọng khàn khàn không ngừng lặp lại: “Lấp hố... Lấp hố... Lấp hố... Lấp hố... Tôi ở dưới hố có linh...”

“Tôi... Tôi...” Lý Gia Đại Thúc hồn phi phách tán, bắt đầu không khống chế được, giọng run lẩy bẩy, nói không rõ, “Tôi không cố ý đẩy cô xuống hố sâu đâu, tôi... Tôi... Tha cho tôi đi, tôi không dám nữa đâu ...”

Tôi nghe thấy hấp dẫn liền tiếp tục giục: “Lấp hố... Lấp hố...”

Người phụ nữ điên cuồng hét âm lên: “Đẩy cô ngã xuống hố chết không liên quan gì đến tôi đâu! Kế hoạch là của tên khốn kiếp vô liêm sỉ này đây! Cũng là hẫng ra tay đây!”

Cái đó tôi biết mà. Cách hành văn của Lý Gia Đại Thúc không hề tồi, tuyệt đối không phải do người đàn bà nhìn rất vô dụng kia viết ra.

Tôi chậm rãi vươn tay, xòe ra móng tay dài dài, hướng đến cổ ông ta: “Không lấp hố thì phải xuống Địa ngục.”

Hô hấp của Lý Gia Đại Thúc bắt đầu dồn dập, ôm tim, miệng sùi bọt mép, cả người ngã xuống đất, toàn thân cô giật, không bao lâu sau thì không động đậy nữa. Á đàn bà bên cạnh như đánh mất thần trí điên cuồng cười lớn, ánh mắt tan rã, hình như điên rồi.

[1] Hollow, Espada: Đây là từ chuyên dùng trong manga “Bleach”, bạn nào đọc truyện thì sẽ hiểu rõ hơn, mình chỉ giải thích sơ thôi nhé

Hollow: hững sinh vật khổng lồ gọi là Hollow vốn là linh hồn của những người không thể nghỉ ngơi trong thanh bình sau khi chết

Espada: Espada (, (), Esupāda, tiếng Tây Ban Nha nghĩa là “Sword” (tức Tay Kiếm), còn tiếng Nhật nghĩa là “Mười Lưỡi Dao”, đây là tên gọi của 1 nhóm Arrancar dưới sự chỉ huy của Sōsuke Aizen, họ là Hollow-Shinigami, Hollow mạnh mẽ nhất của Aizen, và là những kẻ thù chính của Gotei 13. Mặc dù họ xuất hiện khá là muộn để thực hiện âm mưu của họ, song họ lại là lực lượng đối lập chính của truyện Bleach, đặc biệt xuyên suốt phần thứ 2 của truyện, họ chính là thủ phạm của nhiều cuộc xung đột được tiết lộ trong loạt truyện kế tiếp.

20. Q.5 - Chương 20

“Ể?” Tôi sờ sờ mặt mình, hiệu quả quá lại làm tôi thấy buồn, nhưng mà để ông ta lấp hố, cửa điện, điện thoại, búa máy đạo cụ chuyện nghiệp dọa người tôi còn chưa được lấy ra mà, đã bị hù chết rồi sao? Lý Gia Đại Thúc nhìn qua thì cao lớn béo tốt, mà sao lá gan lại nhỏ như vậy? Tôi buồn bực nói lảm nhảm, “Tốt xấu gì cũng chờ tôi hỏi ra cái kết rồi hẵng chết chứ...”

William đi vào từ ngoài cửa, nhìn người đàn bà cười điên cuồng không ngừng, hoang mang nhức đầu, tỏ vẻ không hiểu.

Tôi nhìn thấy trên mặt bàn có cái hóa đơn điện nước, bỗng nhiên cảm thấy có chữ không đúng, lấy lại đây so địa chỉ với William, do dự hỏi: “Lý Gia Đại Thúc ở khu Bích Huy*đúng không?”

William khẳng định: “Đúng vậy!”

Tôi thấp giọng hỏi: “Vì sao trên hóa đơn điện nước này lại viết là khu Bích Huy**?”

[*][**] Hai chữ Huy này trong tiếng Hán viết khác nhau.

William lại khẳng định lần nữa: “Công ty điện nước viết sai rồi!”

Tôi mở di động tìm tên khu chung cư này, phát hiện ra có hai khu Bích Huy, một khu ở đông, một khu ở tây, cách xa nhau khá xa.

William nhu nhược hỏi: “Chẳng lẽ lái xe taxi nhằmà?”

“Ừ...” Tôi vội trốn tránh trách nhiệm, “Lái xe taxi hại chết người, đều là anh ta sai!”

Chúng tôi nhìn hai con sâu một chết một điên trên mặt đất, hơi đỏ mặt.

William hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Tôi buồn bực: “Chuồn đi...”

Tiếng hét chói tai của người đàn bà kinh động đến hàng xóm xung quanh, họ nhao nhao xuống giường sang xem. Tôi thấy không ổn, vội kéo William nhảy ra từ cửa sổ trốn. Không qua bao lâu sau, xung quanh vang lên tiếng còi ò ò của cảnh sát, khiến chó các nhà sủa vang.

Ngày hôm sau, tit trang đầu của mỗi tờ báo đều là “Tham quan bệnh tim tái phát chết trong nhà, tình nhân quá hoảng sợ nhập viện chữa trị”. Bên cạnh còn có rất nhiều thối vàng mà William đào từ bồn hoa ra cùng với một đồng tiền mặt lớn không biết từ đâu, thêm cả khuôn mặt tươi cười của anh cảnh sát đẹp trai. Không đưa tin gì về việc tôi và William đột nhập, dù bọn họ có phát hiện ra mấy sợi lông chó lông mèo, cũng sẽ không ngờ là yêu quái. Vì thế chúng tôi yên tâm, tập trung vạch ra kế hoạch hành động lần hai.

William lương thiện, phản đối tiếp tục dọa người: “Bỏ hồ không lấp, tội không đáng chết đúng không?!”

Tôi không cẩn thận nhằm đối tượng, đang rất bị đả kích. Vốn sát ý tràn ngập đã giảm hơn phân nửa, liền theo anh ta: “Chúng ta trời Lý Gia Đại Thúc lại, bắt đến trước máy tính, dựng hình bắt ông ta lấp cho xong hồ, sau đó làm mất trí nhớ, vậy được không?”

William ngồi trên ghế gờ cả hai tay hai chân cùng với cái đuôi tán thành phương án này.

Chúng tôi tìm một lái xe đáng tin cậy lại quen tay, đi đến khu Bích Huy thực sự. Đó là một khu chung cư bình thường, có lẽ xây đã lâu, nhà lầu có hơi cũ nát, trật tự trị an cũng rất lỏng lẻo. Cho nên tôi và William thuận lợi lên vào trước con mắt ngủ gà ngủ gật của đám bảo vệ. Vì không được dọa người nữa, nên chúng tôi không đợi đến khi đêm đen gió to mà trực tiếp xông vào cửa lớn nhà ông ta luôn.

May mắn là nhà ông ta vẫn chưa khóa cửa, tôi lặng lẽ đẩy ra mắt nhìn vào trong thấy có người mập, mặc tây trang, ông chú trong bộ dạng hình người dạng chó đang lục lọi tìm đồ, hình như không thấy người khác đang ở đây.

Trải qua sự kiện nhằm lần lần trước, lần này tôi chú ý hơn, ấn chuông cửa trước, rồi đẩy cửa ra, dùng cái mặt loli vô cùng trong sáng hỏi: “Xin hỏi có ai ở nhà không?”

Ông chú đang lục lọi hình như bị dọa, ông ta ngừng tay, nhanh chóng trở lại, thấy tôi và William, do dự hỏi: “Các người là?”

Tôi sờ soạng trong túi càn khôn nửa ngày, tìm ra cái vòng cổ đá mắt mèo không biết quăng đi từ lúc nào, lấy ra giơ lên, mỉm cười trả lời: “Ông là Lý Gia Đại Thúc? Chẳng lẽ chưa nhận được bưu kiện công ty chúng tôi gửi cho ông mấy ngày trước? Chúng tôi là nhân viên của công ty văn học mạng, vì năm ngoái ông biểu hiện xuất sắc, nên đặc biệt tới đây tặng lễ vật cho ông, là trang sức vàng đá quý nha!”

Đá mắt mèo phát sáng rạng rỡ giữa không trung.

Đại thúc vội gật đầu: “A, tôi chính là Lý Gia Đại Thúc, lễ vật gì đấy cứ để xuống là được rồi.”

Tôi lại xác nhận: “Ông là chủ nhân căn nhà này?”

“Thế mà cũng nói! Tôi không phải là chủ nhà này thì còn ai vào đây nữa?” Lý Gia Đại Thúc sợ chúng tôi không tin, vội mời tôi ngồi xuống sofa, còn bưng hoa quả tới, vẻ mặt tươi rói rồi gọt chuyện: “Trong tủ lạnh còn bia, hai người có muốn một lon không?”

Tôi xác nhận thân phận xong, liếc mắt ra hiệu với William: “Lần này đúng chứ?”

William xoa tay nói: “Chắc chắn là người này! Ra tay đi!”

Chúng tôi nhanh chóng vào nhà, tiện tay đóng cửa lớn lại, thi triển chú cách âm, William nhanh chóng đi đóng chặt cửa sổ, sau đó cả hai cùng lộ ra vẻ mặt hung ác, bắt lấy tên khốn này. Ông ta kinh ngạc muốn giãy dụa, còn muốn với đến con dao, tôi bắt lấy con dao găm, bẻ gãy thành hai đoạn, quăng vào thùng rác, sau đó kéo áo hắn, đến trước máy tính, ấn mạnh xuống, hung thần ác sát nói: “Lắp hồ xong cho tôi đi!”

Lý Gia Đại Thúc giật mình đến độ lắp bắp: “Gì? Lắp hồ gì?”

“Còn giả ngu!” Tôi chém một cái vào ót ông ta, đánh ngã ông ta ngã thẳng trên bàn phím, lòng đầy căm phẫn nói, “Ông là cái loại tác giả không có trách nhiệm! Sao truyện viết được một nửa rồi lại bỏ độc giả biến mất không thấy tăm hơi đâu! Hôm nay bản mèo sẽ giáo huấn con chó đại gian đại ác là ông, cho ông biết bỏ quên hồ, hậu quả làm độc giả tức giận!”

William luôn ở bên cạnh trợ uy chần chừ nói: “Vì sao phải mắng chó...”

“Bọn chuột nhắt đại gian ác!” Vì hai ngày nay anh ta biểu hiện rất tốt, tôi nhanh chóng sửa sai, tiếp tục răn dạy, “Đồ vô dụng mới sống được mấy chục năm! Đến nghị lực liên tục viết văn cũng không có! Ý thức trách nhiệm của con cháu Hoa Hạ [1] đi hết đâu rồi hả? Nếu không lắp cho xong cái hồ này, bản mèo sẽ đánh vỡ đầu ông ra!”

[1] Hoa Hạ (chữ Hán: 华夏; bính âm: huá xià) là tên thường dùng để chỉ Trung Quốc hoặc nền văn minh Trung Quốc.

Lý Gia Đại Thúc nhìn màn hình máy tính, nét mặt như kẻ ngốc, vẫn không nghĩ ra phải đánh chữ gì.

Tôi càng tức giận, để William đi tìm dây thừng đến, trói chặt ông ta trên ghế, chỉ chừa hai cái tay có thể mò đến bàn phím, sau đó hiện nguyên hình, quát hỏi: “Rốt cuộc ông có lắp hồ không?”

“Yêu... Yêu quá!” Sắc mặt Lý Gia Đại Thúc đại biến, người vụng vụng cầu xin nói: “Tôi... Tôi không phải là Lý Gia Đại Thúc, tôi chỉ là tên ăn trộm, cô thả tôi đi đi!”

“Không có tiền đồ!” Ông ta như con gấu, đến cả William cũng khinh thường, “Vừa mới dọa một tí đã nói dối mình là trộm, ông then với liệt tổ liệt tông Lý gia đấy!”

Lý Gia Đại Thúc nỉ non nói: “Tôi là trộm thật mà.”

Xét thấy ông ta thật sự vừa mới có biểu hiện phong độ của chủ nhà, chúng tôi không tin, chỉ cảm thấy ông ta đang chống chế nên đâm mạnh mấy cái, lại sợ đánh ông ta đến dần độn không viết được văn nữa, vì thế rút cái cửa điện vốn dùng để dọa người, mở chốt mở ra, đặt cạnh cổ ông ta, tà ác hỏi: “Rốt cuộc ông có lắp hồ không?”

“Lắp! Tôi lắp! Tôi rất khỏe, hồ gì cũng có thể lắp được hết!” Lý Gia Đại Thúc nhanh chóng trợn trắng mắt nói.

Tôi vui vẻ mở word hộ ông ta, sai William mở tủ lạnh lấy chai Coca lạnh ra, rót đầy cho ông ta, mở điều hòa, còn rất thân mật sợ ông ta phải đối mặt với áp lực yêu quá quá lớn, không viết ra được bản thảo, tắt cửa điện, biến về thành thiếu nữ bình thường, vỗ vỗ vai ông ta nói: “Ngoan, mỗi ngày viết hai vạn chữ, viết xong thì tôi để ông đi, mỗi bữa cơm đều cho ông ăn đồ ăn thiên nhiên nguyên chất của mèo với cá ngừ.”

William cũng đổi về hình dạng cũ, vui vẻ nói: “Tôi cho ông ăn xương hầm.”

“Viết văn sao?” Lý Gia Đại Thúc ngơ ngác nhìn văn bản, hình như mới hiểu ý của chúng tôi, lại ghen rất lâu không ra được một chữ.

Tôi không kiên nhẫn, lấy cửa điện gõ gõ bả vai ông ta: “Này ... Động tác nhanh lên chút.”

21. Q.5 - Chương 21

Lý Gia Đại Thúc rưng rưng nhìn tôi, lại nhìn cái cửa điện trong tay tôi, run rẩy gõ bàn phím: “Hôm nay ánh nắng rực rỡ, tôi đi chơi công viên với Tiểu Hồng, trên đường gặp được cụ bà bị ngã, tôi giúp bà đứng lên...”

“Đây là cái gì?” Tôi mở to mắt, không hiểu hỏi.

William rất kinh nghiệm nói: “Chắc để làm nền, tiếp sau đại khái sẽ bị xe đâm chết, chết oan uổng hoặc là thất cổ chết, xuyên qua đến thế giới tiên hiệp, biến thành siêu nhân không gì làm không được, cứu vớt nhân vật nam nữ chính.”

“Ồ... Cầu huyết thật.” Tôi gạt đầu ra vẻ dăm chiêu.

William lại buồn bực nhìn tôi một cái.

Lý Gia Đại Thúc khẽ cắn môi, tiếp tục viết: “Cụ bà nói tôi ‘dùng’ cảm làm việc nghĩa quả thật là người tốt cho nên tặng một món tiền thưởng, tôi cầm tiền mua nhẫn vàng và vòng cổ...”

William sửa đúng: “Viết sai rồi, thành ngữ này là dùng cảm làm việc nghĩa, phải là “Dùng” không phải “Dùng”[1].”

Tôi cảm thấy lối hành văn với cách phát triển chuyện này càng ngày càng kỳ quái, hay hẳn ta lù khù vác lu chạy? Vì thế tiếp tục vuốt cằm đứng xem...

Trong lúc đang hết sức chăm chú, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng mở chìa khóa, cửa lớn mở ra, ngay sau đó chìa khóa rơi xuống đất, có một người thanh niên cách ăn mặc như ở nhà, bộ dạng hơi dần, khí chất có hơi cà lơ phất phơ, người gầy như sào trúc, nhìn không hề đáng tin cậy đang kéo cái túi du lịch rất to, trợn mắt há mồm nhìn chúng tôi: “Các người là ai?”

Tôi chào hấn một tiếng, hỏi Lý Gia Đại Thúc: “Em trai ông à?”

Lý Gia Đại Thúc không trả lời.

William nhìn dò thử của ông ta, lắc đầu: “Hôn mê rồi.”

Ngoài phòng lại truyền đến tiếng bước chân lộn xộn, như là hàng xóm đang lên tầng, chào hỏi nhiệt tình: “A Hải, lâu rồi không gặp! Đứng ở cửa ngăn người làm gì?” “Đi du lịch Nhật Bản về, có mang quà gì về không?” “Anh Hải! Có kẹo không?!” “Sao còn sững sờ ở cửa không vào đi?” “Ba mẹ cháu có khỏe không? Còn cả nhà anh cháu nữa? Lúc nào gọi họ đến mở bàn tiệc chược nhé?”

A Hải nhìn biến số nhà, lại nhìn chúng tôi trong phòng, chớp chớp đôi mắt, ngơ ngác nói: “Hình như... Có trộm?”

Tôi đánh giá người trẻ tuổi trước mắt từ trên xuống dưới vài lần, do dự hỏi: “Anh... là Lý Gia Đại Thúc à?”

A Hải sững sờ gạt đầu, dường như hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Còn chưa kịp bắt ông chú bộ dạng hoàn toàn không giống Lý Gia Đại Thúc đánh một trận, mấy bác trai bác gái hàng xóm đã thò đầu vào đây, đều sợ hãi kêu lên: “Có trộm! Mau báo cảnh sát!”

William chọc chọc cánh tay tôi: “Dạ Đồng, tình thế không ổn rồi.”

Giữa ánh mắt kinh dị và vòng vây của mọi người, cuối cùng tôi cũng hiểu mình lại bắt sai người, còn để nhiều người nhìn thấy như vậy, tâm trạng rất sâu muộn, để xử lý cũng rất phiền toái, vì thế oán hận đập hai cái lên tên hàng giả, nói thầm: “Rõ ràng là trộm, còn giả làm tác giả? Thật đáng chết!”

Hàng giả bị tôi đá tỉnh, hét to như mỗ heo: “Cứu mạng! Giết người!”

Tôi cân nhắc cục diện, không dám khinh xuất làm bừa, quyết cho hắn một cái tát, uy hiếp không cho phép nói lung tung, sau đó trối gô tên trộm này lại, mỉm cười giải thích với mọi người: “Chúng tôi là cảnh sát, phát hiện nơi này bất thường, khi lên thấy tên trộm này đang lục đồ, còn định mở máy tính của anh tìm tư liệu, vì thế bắt hắn chuẩn bị đưa đến cục cảnh sát xử lý. Anh kiểm tra chút xem có bị mất gì không, đợi lấy lời khai.”

“A...” A Hải chần chừ rất lâu, hỏi: “Vì sao các người biết bút danh của tôi là Lý Gia Đại Thúc, rõ ràng tôi họ Ngô mà.”

Lấy bút danh còn dám quên tổ quên tông, đứa trẻ này thật sự là vô liêm sỉ!

Tôi áp úng một lúc, giải thích: “Chẳng lẽ cảnh sát thì không được đọc tiểu thuyết à?”

A Hải tiếp tục hỏi: “Thẻ cảnh sát của hai người đâu?”

“Quên mang theo.” Tôi bị hỏi đến mức trên trán chảy ra hai giọt mồ hôi lạnh, cảm thấy vẫn nên nhảy lầu chuồn êm, rồi đêm nay về chinh anh ta. Nhưng lại lo lộ nguyên hình giữa ban ngày ban mặt, sẽ gặp phiền phức.

Dưới vô số ánh mắt nghi ngờ, tôi và William lặng lẽ dịch về phía ban công.

“Ha ha...” Ngoài phòng truyền đến giọng nói lười nhác xen lẫn tức giận, cô gái có mái tóc đỏ chói mắt đi giày cao gót, chậm rãi đi tới, đi theo sau là Lam Lăng vui mừng đến mức caravat cũng chưa thắt lại cho tử tế. Chị ta vào trong phòng, liếc bốn phía, dịu dàng răn dạy: “Dạ Đồng em càng ngày càng xằng bậy, tự bản thân mình vô liêm sỉ thì chớ còn làm hư William! Nếu không phải chị có việc tìm cậu ta, không nhờ thủy kính thì đã bị con mèo ngốc nghếch em giấu diếm!”

Mất hết mặt mũi, tôi hổ thẹn gơ móng vuốt lên che mặt, không ngừng liếm liếm.

Quần chúng nghị luận ồn ào, Lam Lăng vội lấy thẻ cảnh sát ra, giải thích ọi người: “Họ là tuần tra viên nghĩa vụ nghỉ hè ở cục cảnh sát, không phải là người xấu.”

Hàng giả vội vàng kêu lên: “Bọn họ là người xấu! Còn lấy cửa điện muốn giết người! Cảnh sát bao che tội phạm giết người! A... A hu... Oa oa oa oa oa...”

Ngón tay nhỏ nhắn của Hồng Vũ điểm nhẹ, còn chưa niệm chú đã che được giọng ông ta.

Lam Lăng đi tới, giả vờ giả vệt răn dạy chúng tôi: “Hoang đường! Đỡ người già qua đường, đi tuyên truyền an toàn giao thông là được rồi, còn dám đi bắt trộm! Không sợ nguy hiểm sao?! Nếu xảy ra chuyện thì anh biết ăn nói thế nào với ba mẹ hai đứa!”

Tôi tức giận đến mức máu nóng trào lên khắp người, hai gò má nóng hầm hập.

Mặt William thoát trắng thoát đỏ, còn xấu hổ cúi đầu, thật sự rất giống trẻ con làm việc gì sai.

Cấp dưới của Lam Lăng cũng tới đây, đều mặc đồng phục uy phong lẫm liệt, áp giải hàng giả đến cục cảnh sát xử lý.

Một tay Hồng Vũ xách tai tôi, một tay xách tai William, không quay đầu lại, nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Cảm giác nóng bừng truyền đến, tôi đau đến mức hít mấy ngụm khí lạnh, hung hăng cắn chị ấy một phát, lại phát hiện chị ấy đã tức đến mức da thịt cháy còn nóng hơn lửa, suýt chút nữa làm bỏng môi tôi.

Tôi biết chị ấy rất tức giận, đành phải tạm thời nghe lời, ngoan ngoãn trở về.

Lam Lăng ở sau lớn tiếng hét to: “Đừng đi! Cùng uống chén trà đi! Em đúng là người phụ nữ nhẫn tâm, đừng lợi dụng xong lại vứt bỏ anh luôn thể chứ! Hơi quá đáng đấy!”

William vẫn còn nhớ rõ mục đích chúng tôi tới đây, quay về phía Ngô Hải gọi: “Chừng nào thì anh lấp hố!”

Ngô Hải từ trò cười hồi phục lại tinh thần, đại khái là phát hiện trong nhà không có chuyện gì mới nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu tiếp tục cà lơ cà phát. Anh ta ngoáy ngoáy lỗ tai, quả quyết nói: “Có lẽ là một ngày sau, có lẽ là một tháng sau, có lẽ là một năm sau... Chưa nói trước được.”

William nóng nảy: “Dạ Đồng còn đang ở đấy hố chờ xem đấy.”

Ngô Hải buông tay: “Viết văn cho vui, không phải chuyện lớn, cô cậu cứ coi như mình chưa bao giờ gặp hố này là được rồi.”

Tôi uy hiếp: “Có tin độc giả tới chém chết anh không?”

Ngô Hải dùng ánh mắt thành khẩn nhìn tôi: “Tôi thật sự rất muốn viết, nhưng giờ không viết ra được, cần chết tôi cũng không có cách viết đâu.”

Tôi tròn tròn mắt: “Về sau làm sao bây giờ?”

Ngô Hải vuốt cằm nói: “Mở hồ mới, nhớ nhảy hồ thì tung hoa chấm điểm duy trì nhé...”

“Cút!”

“Dạ Đồng! Không cho phép vì mấy chuyện nhỏ này mà âm ỉ nữa! Thật mất mặt!”

“Hong Vũ! Chị buông tay ra, đừng cản em! Dù bất cứ giá nào, hôm nay em cũng phải cắn chết tươi tên khốn này!”

“Dạ Đồng ngoan, đừng chọc Hong Vũ tức giận, sắp xảy ra hỏa hoạn rồi!”

(lời cuối sách: tác giả có hồ không lấp xin cẩn thận, có thể nửa đêm sẽ thấy đầu Dạ Đồng dán vào cửa sổ âm trầm nhìn người đấy...)

[1]Câu gốc là ‘kiến nghĩa dũng vi’ bị bác này viết sai là ‘kiến nghĩa dụng vi’ mình ed như trên cho thuận viết

22. Q.6 - Chương 22

“Con người là loài động vật rất thích YY, thời cổ đại thì ảo tưởng hồ tiên xinh đẹp mang theo vàng bạc tiền tài yêu thương nhưng nhớ, nửa đêm thông đồng thần nữ Vu Sơn, thiên kim Long vương báo ân, hoặc là dựa vào khuôn mặt thông đồng với mỹ nữ trong khuê phòng đại viện, song túc song phi. Đến cận đại, văn học Fastfood phát triển nhanh chóng, YY bình thường đã không thể thỏa mãn nhu cầu. Vì thế có mèo máy đến từ tương lai chui ra từ ngăn kéo cứu vớt tên học sinh tiểu học vô dụng. Bị nhện cắn bị thương biến thành một đại hiệp. Mua xe cũ biến thành người máy siêu giàu. Nhật được quyền sở hữu khả năng giết người... Thậm chí, rơi vào bồn cầu, nhật rác, bị xe đâm, bị sét đánh, lại có thể không ngừng xuyên không từ trong nước ra ngoài nước, từ hiện tại về quá khứ tương lai! Nam thành bá vương, hổ gầm rồng ngâm, trăm ngàn tiểu đệ quy thuận; nữ thành mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, ngoài đầu nhìn lại cười, ngàn vạn mỹ nam khom lưng ...v.v..., thật sự là không thực tế, vô căn cứ...”

“Cái gì? Tiếng gió lớn quá, tôi nghe không rõ.”

“Lời này rất đúng, nhưng từ trong miệng cô nói ra có hơi kỳ cục...”

“Sao lại thế?”

“Ở trong mắt loài người cô cũng không tồn tại.”

“Nói vậy! Tôi sẽ không cùng loài người yêu thương nhưng nhớ, sẽ không biến thành Ultraman vô địch trong vòng ba phút! Sẽ không biến hình thành xe thể thao hàng hiệu màu vàng! Sẽ không mặc quần lót màu đỏ bay khắp trời! Sao lại không thực tế ? !”

“Cô... cô là mèo yêu, đáng yêu y như trong truyện tranh!”

“Cút!”

Một cú sút hoàn mỹ bay lên tận trời à loài mèo vẫn luôn tự hào.

Chú chó Golden Retriever xinh đẹp bay ra từ ban công tầng mười lăm của bệnh viện, xoay ba vòng ba trăm sáu mươi độ rơi xuống đất, ngã đứng chuẩn thành tư thế chó cắn bùn. Đáng tiếc là có yêu khí bảo vệ nên không ngã thành chó ba chân. Anh ta không thèm để ý, nhanh chóng nhảy lên, chạy như điên về, thè lưỡi, thở phì phò, còn đứng trước gương hành lang sửa sang bộ lông mượt mà sáng bóng.

Chúng tôi đang làm nhiệm vụ, anh ta lại có biểu cảm như đi hẹn hò để làm gì?

Tôi không nhìn anh ta, tiếp tục quan sát cô gái nằm trong phòng bệnh.”

Cô gái năm nay mười lăm tuổi, tên là Chu Tư Tư, mặt tròn, mắt một mí, mũi tẹt, môi dày, da đen, có mấy cái mụn, dáng người trong thời kỳ phát triển lớn như cây đậu nành, so với bạn cùng lứa thì to cao hơn, để kiểu tóc ép thẳng từng hợp một nhưng hoàn toàn không hợp với khuôn mặt. Cô gái này mồ côi cha, quan hệ với mẹ không hòa hợp. Nay trên đầu quấn băng vải, tay chân bó thạch cao, vừa mới đưa từ phòng bệnh nguy kịch ra, đã qua giai đoạn nguy hiểm, giờ đang hôn mê.

Đây là lần thứ ba cô ta tự hại mình.

Lần đầu tiên là trong đêm mưa sấm sét vang dội cầm thanh thép dẫn điện lên đỉnh núi, may là khi cô ta leo đến đỉnh núi thì hết mưa rồi.

Lần thứ hai là bỗng nhiên lao ra đường cái xe cộ như nước, may mà lái xe taxi kỹ thuật thành thạo, phản ứng linh hoạt, phanh lại đúng lúc, đâm vào cột đèn điện bên cạnh, khiến cô ta không bị thương.

Lần thứ ba là ở cửa miếu, cố ý lăn từ bậc thang chín mươi chín xuống, cuối cùng thành công ngã vỡ đầu, được đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Nguyên nhân Chu Tư Tư tự mình hại mình là vì đọc quá nhiều tiểu thuyết truyện tranh đến mức choáng váng đầu óc, tin chắc chắn trên đời này có xuyên không, cũng cố gắng đi chứng minh điều này...

Loại hành động này chỉ có thể dùng hai chữ “Đần độn” mới có thể hình dung chính xác.

Sau khi tôi nghe ủy thác không thể tưởng tượng này đã trợn mắt há hốc mồm nửa giờ, cuối cùng cũng tin trên thế giới này còn có sinh vật ngu ngốc hơn cả William.

Trên đời này, không có đối tượng nào dễ lừa gạt hơn bọn đần độn.

Xét thấy dạo này hiệu suất công việc thấp thê thảm, tôi không cần nghĩ mà chấp nhận luôn giao dịch này, suốt đêm mang theo William vào bệnh viện. Đứng ở ban công quan sát tình hình rất lâu, chờ sau khi cô gái tỉnh lại, tôi cố gắng chế William biến thành hình người, ông ọ làm dáng, ra vẻ lưu manh ở hành lang hấp dẫn sự chú ý của em y tá, còn mình lặng lẽ lẻn vào phòng bệnh, run run lỗ tai, thanh thanh cổ họng, lấy từ trong túi tiền ra đủ loại kịch bản do tài tử William tinh thông các loại kịch xuyên không viết, thì thầm: “Tiểu thư Chu Tư Tư, xin chào, tôi là nhân viên sở hành chính – Dạ Đồng, cô quả thật là người may mắn ngàn năm khó gặp. Cô đã giành cúp trong cuộc thi cho những người muốn chết lần thứ bảy trăm bảy mươi sáu do điện Diêm La tổ chức, vinh dự giành giải ý tưởng tự sát sáng tạo nhất, phần thưởng là hành trình xuyên không năm mươi năm siêu xa hoa... giải tặng kèm hộp cá ngừ kali cao nhất cấp của tộc mèo yêu.”

Đoạn lời kịch này chỉ có đần độn mới có thể tin.

“Thật sao?!” Có lẽ là thấy mèo tôi buồn bã ỉu xìu cúi xuống, đôi mắt của Chu Tư Tư nháy mắt đã sáng lên, đến cả lai lịch yêu quái thiện ác cũng không tra cho kỹ, không để ý chai truyền cảm trên người, trực tiếp muốn nhảy lên từ trên giường, chạy về phía xuyên không mơ ước.

Tôi lập tức thấy bọn đần độn là sinh vật đáng yêu nhất thế giới, nếu mọi người đều đần độn chẳng phải rất tốt sao?”

Chu Tư Tư kích động không ngừng cười ngây ngô: “Thời gian không phụ người khổ tâm, tôi biết nhất định có thể xuyên không mà...”

Cô ta dường như không lo lắng khi giao dịch với yêu quái, có lẽ là định trả giá rất nhiều để thực hiện được nguyện vọng.

Tôi cười vui vẻ.

Chu Tư Tư nịnh hót: “Yêu quái thật sự là rất lương thiện đáng yêu.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Tôi cười đến mức mặt đã cứng lại rồi.”

Chu Tư Tư bình tĩnh lại, vui mừng tóm lấy góc áo tôi, hỏi như bắn pháo liên thanh: “Xuyên đến chỗ nào? Đại Đường Tống Nguyên Minh Thanh? Dị giới hay là tiên giới? Truyện tranh hay tiểu thuyết? Xuyên hồn

hay vẫn là mình? Xuyên thành thân phận gì? Có siêu năng lực tặng kèm không? Không gian vũ trụ hay là xuyên vào điện văn hay là hậu cung? Có mỹ nam không?”

Tôi cố gắng nhớ lại các loại tiểu thuyết đã từng xem lúc trước, do dự nói: “Tôi thuộc viện yêu quái châu Á, là cổ đại châu Á, truyện tranh tiểu thuyết trên thế giới chỉ là hư cấu, không thể xuyên qua. Mặt khác mệnh hôn mặc nghịch thiên địa sẽ phá hỏng linh hồn kí chủ nguyên gốc, hoặc xâm chiếm cơ thể của người khác đều phạm trọng tội, không có nguyên nhân đặc biệt không thể thực hiện, vẫn xuyên tốt. Về phần siêu năng lực... Tặng kèm cô nghe hiểu được tiếng mèo, muốn không?”

“Muốn!” Chu Tư Tư thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Tôi tò mò: “Yêu cầu cụ thể của cô là gì?”

Chu Tư Tư: “Thứ nhất, tôi muốn làm đại mỹ nữ siêu cấp! Thứ hai, tôi muốn địa vị cao quý! Thứ ba, tôi muốn người lạnh lùng thông minh võ công cái thể cầm kỳ thư họa ca múa hát khúc mọi thứ đều có thể! Thứ tư, tôi muốn làm ra mấy thứ phát tài được như là pha lê, xe ngựa, xà phòng! Thứ năm, tôi muốn là người có rất rất nhiều tiền! Thứ sáu, tôi muốn soái ca vây quanh tôi!”

Mèo có rất nhiều loại, cô ta cho rằng tôi là Doraemon sao?

Mặt tôi không biểu cảm: “Có thân phận tốt như vậy, tự tôi xuyên luôn cho rồi.”

“Xin cô...” Chu Tư Tư mắt trông mong nhìn tôi, chỉ kém không vẫy đuôi.”

“Sáu điều kiện, chỉ chọn ba cái, lạnh lùng thông minh tự động bỏ đi” Tôi không khỏi dả kích cô ta không hợp giao dịch, cố gắng nghiền ngẫm từng chữ một, dùng từ ngữ ít tổn thương để nói rõ, “Linh hồn của cô ngu ngốc như vậy, đây là vấn đề thuộc về bản chất rồi, rất giống con chuột không thể biến thành con hổ, sắt vụn không thể hóa thành kim cương, nếu cưỡng ép thay đổi, rất có khả năng trí nhớ sẽ thay đổi, có 80% xuất hiện tinh thần phân liệt, mơ mộng hão huyền, mất trí nhớ, rất mạo hiểm, tôi không mong cô sẽ thành như vậy.”

Chu Tư Tư bị dả kích, ai oán nói: “Tôi nào có ngốc như vậy?”

Tôi không phủ nhận.

Cô ta sợ mất phần thưởng, không dám đắc tội tôi, đành phải cố gắng nghĩ, lẽ dễ không đưa ra quyết định.

Trong lúc đó, William để em y tá với mỹ nữ chung phòng bệnh ăn hết đậu hũ, gọi mười tám cuộc điện thoại cầu cứu tôi, di động để rung không nghe, tôi sợ có người chạy vào phát hiện ra, cố gắng giục ba lần.”

Chu Tư Tư cuối cùng cũng ra quyết định: “Vẻ đẹp tuyệt thế với soái ca nhất định phải có, hơn nữa phải làm kẻ có tiền.”

Tôi giả vờ giả vịt lấy hiệp ước ra, để cô ta dính máu trên miệng vết thương của mình, lấy cái dấu tay, sau đó dịu dàng sờ sờ đầu cô ta, “Cô đừng thương trước đi, chờ thương thể bình phục xong, tôi sẽ đón cô đi xuyên.”

Chu Tư Tư khẩn trương nói: “Đừng lừa tôi, nhất định phải tới đấy!”

“Yêu quái làm giao dịch không lừa người.” Tôi cười tủm tỉm thu hiệp ước lại.

Chu Tư Tư nghi hoặc: “Giao dịch? Tôi không trả giá gì cả...”

“Meo meo, thói quen dùng từ, đừng để ý.” Tôi xấu hổ vươn móng vuốt quơ quơ, coi như tạm biệt, sau đó nhảy xuống mười lăm tầng lầu, biến mất trong bóng đêm, vui vẻ chạy đến nhà hàng Nhật cao cấp ăn cá ngừ kali khuyến khích chúc mừng mình. Ăn đến khi cái bụng tròn vo, chợt nhớ tới một chuyện, lau lau miệng, chạy nhanh về bệnh viện nhật William về, đưa cho anh ta 2 con tôm chiên ăn thừa làm lễ vật. Tôi cười ha ha, che giấu nói: “Vất vả rồi, tôi sợ anh đã đói bụng, cố ý mua cho anh ăn khuya này.”

William quần áo xộc xệch, mặt đầy dấu môi son đang cầm tôm chiên, cảm động hốc mắt ứng đo: “Dạ Đồng, lần đầu tiên cô đưa tôi đồ ăn đấy.”

Tôi ngẩng đầu mà đứng: “Thi thoảng cũng có lương tâm.”

William liều mạng gạt đầu, đúng lúc bụng kêu hai tiếng, lại đưa một nửa phần tôm chiên cho tôi, quan tâm nói: “Cô có đói bụng không?”

Chó là sinh vật đáng ghét nhất thế giới, đối mặt với ánh mắt đầy thiện ý của anh ta, tôi lại chẳng phân biệt được bộ mặt thật. Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vượt vượt cái bụng đã no, chịu đựng, nhét tôm vào.

Trong thiên hạ, có thể nắm trong tay dòng chảy của thời gian chỉ có Tứ Trụ Công Tào bảo vệ thời gian trên thiên giới và được xưng là “Vu tổ thời gian” của yêu giới – Chúc Cửu Âm.

Hai giới thiên – yêu không cùng chí hướng nên không cùng đường, Tứ Trụ Công Tào tự mình là rất cao, sẽ không thêm để ý tới yêu quái như tôi đâu.

Chúc Cửu Âm cao cao tại thượng là nhân vật cấp tiền bối của yêu giới, tôi không có mặt mũi vì chút việc nhỏ mà mồi người ta đích thân xuống núi.

Cho nên tôi quyết định lợi dụng cách lừa gạt đặc biệt con người chuyên dùng để đạt được mục đích.p/s: từ giờ trở đi “Yêu vật” sẽ do đồ phụ trách, mèo lười sẽ tiếp tục lười thêm .= [ký tên: mèomỡ]

23. Q.6 - Chương 23

Thông qua tin nhắn, email với QQ, tôi dùng hết giao tình cùng với thủ đoạn uy hiếp, lợi dụng, tập hợp từ khắp nơi trong cả nước 3600 tên tiểu yêu đến giúp. Còn dùng ảnh chụp dạo này của Hồng Vũ và Lam Lăng đối lấy tình báo, điều tra rõ địa chỉ cụ thể của vệt đang nghỉ phép ở biển Caribbean, đuổi giết tới tận cửa, gây đánh uyên ương, phá đám cô ta hẹn hò lãng mạn với vệt soái ca xanh lam Brazil, cưỡng ép kéo về nước. Sau đó tìm cái thôn có mỏ than vứt đi, lấy lý do là quay ngoại cảnh cho truyền hình, bỏ tiền đuổi đám dân bản xứ gần đấy đi, tập hợp yêu lực, lấy phim Xà Tinh dạo này đang chiếu làm bản gốc, cùng thi triển phép thuật, biến ra một trấn thời cổ đại.

Hàng liễu rủ bóng, hoa đào bay theo gió, hương sen khắp nơi.

“Như vậy sẽ không lộ chứ? Hoa đào với hoa sen khác mùa nhau mà? Hơn nữa...” William đội mũ bảo hiểm, đang cầm một đồng sách kiến trúc cổ, đối chiếu với xung quanh, cực kì lo lắng nói, “Phía đông là kiến trúc Đại Đường, phía tây là kiến trúc triều Minh, phía nam là vùng sông nước Giang Nam, phía bắc là nhà lớn kiểu tây, ở giữa là... Tử Cấm Thành thu nhỏ? Còn có bể phun nước đầu 12 con giáp?”

“Đào yêu với hà yêu là đối thủ sống chết của nhau, mấy cô ấy ở cùng nhau, không lấy hoa đề chết đối phương sẽ không cam lòng. Anh yên tâm, tên kia sẽ không xem sách lịch sử đâu mà lo, cứ nói giờ đang chuyển mùa xuân sang hè là được.” Tôi không để ý khoát khoát tay, linh hoạt đi tuần tra vòng cuối, bỗng nhiên thấy một vật, gầm thét lên, “Đáng chết! Ai đặt thuyền The Going Merry [1] ở bến cảng thế này hả!”

Rùa yêu mặc áo T-shirt “One Piece” chậm rì rì gờ móng lên.

William khinh bỉ: “Tốc độ đọc sách của rùa rất chậm, đã đổi thành thuyền Thousand Sunny [2] từ lâu rồi!”

Thỏ yêu ôm tong teo lại gần, đẩy đẩy kính mắt, rất nhã nhặn hỏi: “Cổ đại có thuyền cướp biển à?”

“Đương nhiên là có” tôi do dự trong giây lát, “Mấy người thu cờ cướp biển vào, sửa lại hình dáng, nói là thuyền quý phương Tây dùng, đừng để nhìn không hợp... Hươu yêu! Không được COS Chopper ở đây!”

“Một đám hổ cha [3]!” Vệt còn đang đau lòng ôm ảnh bạn trai, lúc nhìn tôi chỉ có thể dùng từ khổ đại cừu thâm để hình dung, không ngừng vỗ cánh, đau thương mắng: “Dạ Đồng đáng ghét nhất, Dạ Đồng đáng ghét nhất, phá hỏng tình yêu phải bị trâu đá! Bị trâu đá!”

“Hồng Vũ không biết cô đã về.” Tôi cầm một đôi cánh gà nướng KFC, vừa ăn cơm trưa vừa nhìn cánh cô ta.

Cô nàng vội vàng dụ lại, sửa thành: “Dạ Đồng tốt nhất, Dạ Đồng đẹp trai nhất, Dạ Đồng tuyệt! Vệt lập tức làm việc đây! Vệt yêu làm việc nhất!”

Mọi việc đã sẵn sàng, chỉ thiếu mỗi đồ đàn độn.

Trước một tối Chu Tư Tư xuất viện, tôi lại lén vào bệnh viện lần nữa, làm cái dấu tay OK với cô ta: “Chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Chu Tư Tư ra sức gạt đầu: “Tôi phấn khởi không ngủ được.”

Tôi điềm tĩnh nói: “Lên đường thôi.”

Chu Tư Tư hưng phấn: “Mèo đại tiên, cô muốn thi triển đại pháp thời không sao?”

Tôi phang một phát lên đầu cô ta, phang cho ngất luôn rồi khiêng đi, quăng vào cốp sau ô tô, nghe bài “Chi’s Sweet Home”, vui vẻ ra ngoại ô. Nhóm yêu quái đã sớm biến thành hình người, vai soái ca, vai mỹ nữ, vai người già, vai trẻ nhỏ, vào hết vị trí của mình. William mặc bộ đồ đạo diễn, cầm loa chỉ có yêu tộc mới có thể nghe thấy đứng trên không chỉ huy. Vệt sớm đã không còn kiên nhẫn, đợi chúng tôi đến xong, lập tức nở ra một cọng lông chim trắng như tuyết, tỏa ra vàng sáng nhàn nhạt, thi triển ảo thuật, bao lấy Chu Tư Tư, tạo ra một tầng màng giả ở ngoài cơ thể cô ta, hỏi: “Muốn tạo hình gì?”

“Đợi đã.” Tôi là lớp yêu quái già, trải qua nhiều triều đại và bộ lạc, gặp qua lắm kiểu phong cách thẩm mỹ khác nhau của loài người, hoàn phi yến gầy, cổ dài, mặt xăm hình ... Kiểu mỹ nhân gì cũng có hết, tiêu chuẩn không chính xác nên không dám tự tiện quyết định, đành phải lôi tờ giấy nhỏ Chu Tư Tư viết từ trong ngực ra, nghiêm túc thì thầm: “Dung mạo như tiên trên trời, dáng người nóng bỏng, băng thanh ngọc khiết, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, khí chất tao nhã...”

Vệt mở di động ra lục web tìm từ khóa, trong khoảng thời gian nửa chén trà nhỏ thì cuối cùng cũng tìm ra một người miễn cưỡng phù hợp với yêu cầu trong ảnh chụp của mấy ngôi sao nữ, biến cô ta thành hình dáng của Phù Dung tỷ tỷ [4].

Sau khi Chu Tư Tư tỉnh lại, nhìn gương hét thảm một tiếng.

Trực giác của tôi thấy không ổn, hiện thân an ủi: “Thẩm mỹ của cổ đại khác hiện đại, gầy ốm tong teo không ngực không hông, mỹ nữ mặt trái xoan ở nơi này không được ưa chuộng. Cô bây giờ ngực lớn hông to, mặt tròn cằm nở, mới là tiêu chuẩn của mỹ nữ tuyệt sắc, cũng là đối tượng được các bà mối cướp phá đầu tiên. Cô xem bao nhiêu soái ca bên cạnh liếc mắt đưa tình với cô kia kìa?”

William cầm loa, hắng giọng điên cuồng hét lên: “Nhân vật soái ca! Mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng! Liếc mắt đưa tình —— “

Chu Tư Tư nhìn xung quanh.

Đám yêu quái sống ít nhất đã mấy trăm năm, đều từng thực sự trải qua thời cổ đại, trang phục trang sức với hành vi cử chỉ đều không quá lệch lạc, nhưng mà tính cách có hơi lệch.

Soái ca bán thịt heo cầm dao chặt xương trong tay, cười tà mị; soái ca khiêng bao tải to ngẩng đầu lên, yêu mị phong lưu phóng mị nhãn; soái ca yên lặng hơn bánh hấp cười ngượng ngùng; soái ca kéo xe bò tràn đầy sức sống đi qua, quay đầu hai mắt nhìn lên.

Chu Tư Tư kinh ngạc xen lẫn vui mừng, tóm lấy đuôi mèo của tôi, lặng lẽ hỏi: “Cổ đại có nhiều soái ca vậy sao?”

Không có cách nào, yêu quái trẻ tuổi được TV soi sáng nên có vẻ phản nghịch, không ai chịu biến thành người xấu xí.

Tôi cười ha ha giải thích: “Chỗ này phong thủy tốt, dưỡng người, trị an tốt, không có giặc cỏ thổ phỉ. Là tôi muốn thực hiện nguyện vọng của cô thật hoàn mỹ nên ngàn chọn vạn tuyển chỗ tốt.”

Tập thể mỹ nữ trang điểm xinh đẹp đi ngang qua, có người giống Phạm Băng Băng, giống Vương Thánh Y, giống Đại S, giống Lâm Thanh Hà, giống Lưu Diệc Phi... Ai ai cũng xinh đẹp, ai ai cũng khí chất, y phục tóc mai bay theo chiều gió, đi ngang qua đến thêm đá cũng thơm lên ba phần.

Chu Tư Tư trong nháy mắt đã tự ti, lo lắng nói: “Mỹ nữ cũng rất nhiều.”

William cầm loa hét: “Các vị soái ca chú ý hình tượng!”

Nhóm yêu quái nam nghiêm túc thu tầm mắt lại, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nhìn không chớp mắt, nhưng thật ra nhóm yêu quái nữ đã nhìn bọn họ cười nhạo mấy lần.

Tôi vỗ vai Chu Tư Tư, cười tủm tỉm nói: “Mấy cô đây không phải là mỹ nữ, soái ca còn chưa thêm liếc mắt nhìn các nàng cái nào!”

Chu Tư Tư ngây ngẩn gật đầu.

Không ngờ, ngõ nhỏ bên trái lại có người giống người đẹp Marilyn Monroe mắt xanh tóc vàng đi ra, đồ gọi cảm môi đỏ mọng, mặc trang phục đời Đường thân nhiên đi qua...

Chu Tư Tư run run chỉ vào: “Cái ày...”

“Đây là Thịnh Đường, cô ấy là người Hồ [5].” Dù mạnh mẽ như tôi cũng không chịu được, vừa bịa chuyện vừa giết gà cắt cổ nháy mắt với William.

William hiểu ý, tiếp tục cầm loa hét lên: “Các đồng chí! Tất cả nghiêm túc nào! Chuột yêu ngủ trên cây xuống dưới ngay, giữ vững tinh thần! Ốc sên không được nghịch di động gửi tin nhắn nữa! Nếu không Dạ Đồng tịch thu nhà của cậu đấy!”

Mọi người bắt đầu nghiêm túc làm việc, ngoại trừ soái ca mỹ nữ, còn có phái yêu quái bảo thủ không thích phô trương, họ biến thành nhân vật người bình thường, trộn lẫn bên trong, khiến ngã tư đường có vẻ náo nhiệt hơn rất nhiều.

Chu Tư Tư dưới sự giáo dục tẩy não mạnh mẽ của tôi, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, bắt đầu kế hoạch xuyên không lớn của cô ta.

Tôi cho cô ta một ngàn lượng bạc với vài đồng tiền lẻ để bắt đầu, dặn dò: “Đồng ý với cô có tiền cả đời, tiền tiêu hết sẽ có người đưa cho cô thêm, cứ việc tiêu xài thoải mái. Tặng cô thêm quà dịch vụ, có việc gì thì có thể ngẩng lên trời gọi ‘Mèo đại tiên’, tôi sẽ đến giúp cô, nhưng chỉ có ba cơ hội, hãy quý trọng sử dụng. Dù sao tôi là yêu quái có trách nhiệm, công việc bề bộn, bận rộn nhiều việc.”

Chu Tư Tư ngàn ân vạn tạ.

Tôi nhảy lên giữa không trung, làm chú ẩn thân, chạy tới bên cạnh đạo diễn William, cùng nhau ngồi xem kịch.

Chu Tư Tư đi vòng vòng trên con đường cái ở cổ đại, sờ sờ cái này, vuốt vuốt cái kia, còn mua kẹo hồ lô ăn, cảm thán: “Hương vị đồ ăn ở cổ đại với hiện đại chẳng khác nhau mấy, cũng giống vị kẹo hồ lô của quầy bán quà vặt gần nhà mình.”

William nhìn tôi.

Tôi buông tay: “Ai rảnh mà chú ý đến cái này? Tất cả vịt nướng với banh bao thịt mà mèo không bao giờ đếm xỉa đến trong cửa hàng đều là tôi mua đấy!”

Chu Tư Tư đi dạo đủ rồi, quyết định bước bước đầu tiên để sinh tồn ở cổ đại, dưới sự giúp đỡ của soái ca môi giới, chạy tới phòng cho thuê. Rất nhanh đã chọn được một trong những tiểu viện có sân có vườn chọn tôi đã sắp đặt cho cô ta.

Sói yêu biến thành bà cho thuê đánh già cô ta từ trên xuống dưới vài lần, dùng chiêu sư tử ngoạm: “Hai lượng bạc một tháng.”

Trong ngực Chu Tư Tư không thiếu tiền, không lo lắng cho tương lai chút nào, cô ta đứng cầm lấy ra hai mươi tư lượng bạc, nói: “Được! Thuê một năm!”

Bà cho thuê theo chỉ thị của tôi, phải làm đúng quy định của cổ đại, bà hí mắt hỏi: “Cô nương không giống người ở đây? Cha mẹ người nhà ở đâu? Đã qua quan, đến quan phủ đăng ký lạc tịch chưa?”

Chu Tư Tư cũng nhanh trí, bịa ra lý do: “Quê tôi bị thiên tai, cha mẹ đều mất, lưu lạc đến tận đây, chưa kịp đăng ký.”

Bà cho thuê nói: “Vậy thì không được, không có hộ tịch không thể cho cô thuê phòng được, tránh liên lụy đến lão nương phải chịu.”

Ông cho thuê lập tức kéo bà sang bên cạnh, dùng giọng không lớn không nhỏ nói thầm nói: “Nếu cô ta không có cha mẹ song thân, lại trôi giạt khắp nơi, trước giữ lại đây đã, đêm nay bán cho người khác làm thê thiếp cũng không tệ, Vương Nhị mặt rỗ ngày nào cũng kêu gào muốn lấy vợ đây ...”

Chu Tư Tư sợ tới mức hồn bay phách tán, xoay người bỏ chạy.

Hai đại sói xám ở sau lưng cười đến ôm bụng.

Tôi vút xương gà, cười lăn lộn, William vội cầm loa, nghiêm túc nói: “Đừng cười nữa! Tiếp tục!”

Vài Bồ Khoái có vẻ mặt dữ tợn lập tức cầm lấy dây xích sắt trói Chu Tư Tư đi, hét to: “Hoàng thiên hậu thổ, mưa thuận gió hoà, làm sao có nơi nào chịu thiên tai được? Không thông quan, không có quê quán đảm bảo, lại nói năng bậy bạ! Chắc chắn là gian tế! Bắt về phủ quan đánh hai mươi gậy rồi nói!”

Chu Tư Tư ngã nhào mấy cái, mắt thấy đối phương mang dây xích sắt đến, vội vàng hét to: “Mèo đại tiên! Mèo đại tiên!”

Tôi nhin cười, bình tĩnh nhảy xuống, giả vờ giả vịt thổi khí, bọn bồ khoái lập tức đứng bất động, rất giống phép định thân, lộn rùng có quan hệ tốt còn nháy mắt với tôi, tôi cóc đầu hấn liền ngoan ngoãn.

Chu Tư Tư thở hổn hển, hết hồn chưa bình tĩnh lại.

Tôi hỏi: “Có gì cần phục vụ?”

Chu Tư Tư bóp cổ tôi hét: “Vì sao bọn họ muốn bắt tôi? Rõ ràng... Rõ ràng tiểu thuyết không viết vậy mà!”

Tôi đẩy cô ta ra, nghiêm mặt nói: “Quy định về hộ tịch ở cổ đại vốn rất chặt chẽ, dù là chuyển nhà đến chỗ nào, đều phải thông báo cho quan phủ, cho dù là lưu dân di cư, cũng phải đăng ký với quan phủ. Hơn nữa con gái chưa xuất giá không được phép ở ngoài một mình, giao cho quan phủ xử lý.”

Chu Tư Tư không phục: “Rõ ràng có nữ hộ [6]mà!”

“Ở triều Minh nữ hộ là chỉ những nhà chỉ sinh con gái.” tôi thấy mặt cô ta rất khó nhìn, vội chuyển sang chuyện khác, “Đương nhiên, đời Đường cũng cho phép phụ nữ đã lập gia đình cùng làm buôn bán, nhưng đều là quả phụ hoặc phụ nữ từng li hôn. Con gái mười bốn, mười lăm tuổi phải lập gia đình, nếu không nghe cha mẹ trưởng bối làm chủ, sẽ do quan phủ ghép đôi, sợ là cô sẽ bị kiểm đại người nào đó rồi gả đi. Nhưng đừng lo, tôi sẽ mở rộng quan hệ, cho cô mỗi tốt.”

[1] & [2]: Going Merry (ゴイング Merry , Gōingu Merī-gō) là chiếc thuyền đầu tiên của nhóm hải tặc Mũ Rơm trong truyện tranh One Piece. Thousand Sunny là chiếc thứ hai.

[3]: Hồ cha: từ mạng

[4]: Phù Dung tỷ tỷ: Phù Dung tỷ tỷ tên thật là Lâm Khả, ‘xuất hiện’ từ năm 2005 với những hình ảnh ‘tự sướng’ được đăng tải trên các diễn đàn mạng. Sau đó, cô dần thu được chú ý khi đăng ký tham dự chương trình Tìm bạn đời của đài truyền hình Bắc Kinh cùng một số trò chơi và thi tuyển diễn viên không chuyên trên truyền hình. Nhờ cá tính ‘tự nhiên đến hoang dã’ trong cách thể hiện thân thể, giọng hát và vũ đạo, cô đã nhận được sự chú ý đặc biệt của đông đảo khán giả. Chính yếu tố này đã mang đến hợp đồng chính thức trở thành nghệ sĩ, phát triển trong lĩnh vực điện ảnh âm nhạc của cô. Hiện tại Phù Dung tỷ tỷ đã hoàn thành vai diễn trong bộ phim điện ảnh đầu tay mang tựa đề The double life cùng nhiều tác phẩm truyền hình khác.

[5]: Người Hồ: chỉ các dân tộc phía bắc và phía tây Trung Quốc, cũng chỉ chung nước ngoài[6]: Nữ hộ: Là những nhà không có con trai, để con gái làm chủ gia đình.

24. Q.6 - Chương 24

Chu Tư Tư sống chết lắc đầu: “Tôi muốn tự do yêu đương! Trong sách đều như thế hết!”

Tôi buông tay: “Yêu đương tự do cũng phải để cha mẹ hoặc trưởng bối làm chủ, chỗ này là cổ đại đấy. Cô còn mười ngày nữa là tròn mười lăm tuổi nhỉ? Cho dù là tự do yêu đương, trong mấy ngày này thì cố tìm lấy một người tâm đầu ý hợp, nhớ tìm soái ca nào mà có cha mẹ già bệnh tật ốm đau, đầu óc có vấn đề nhé, như vậy cưới người có lai lịch không rõ như cô mới dễ? Nếu để người xấu thấy cô xinh đẹp mà lại không nơi nương tựa, mua chuộc quan phủ, kiên quyết bắt cô về cưới thì thảm lắm.”

Chu Tư Tư trợn tròn mắt.

Tôi vỗ vỗ vai cô ta, cổ vũ, “Yên tâm đi, tôi làm việc rất có trách nhiệm, đã nghĩ đến vấn đề này từ sớm nên đã chuẩn bị sẵn hộ tịch ở cổ đại cho cô rồi, nhưng cô muốn tự do yêu đương với tự lập gia đình thì chỉ có thể dùng thân phận cho phù hợp quy định thôi.” Tôi đưa cho cô ta tài liệu về Mao Chu thị “Trượng phu mắc bệnh lao của cô Mao A Cầu vừa mới thành thân còn chưa kịp động phòng thì đã ngỏm, cô là quả phụ trẻ tuổi mới cóng. Quy định ở cổ đại, cưới lần đầu do cha, tái giá do mình, cô không có gia tộc can ngăn, quan phủ cũng không thể bức hôn, có thể tha hồ buôn bán, quyền rũ tán tỉnh các soái ca.”

Quả phụ Mao Chu thị mới ra lò: “Nhưng.. Nhưng mà...”

“Đừng khách khí, quy định của mỗi xã hội mỗi khác, chúng ta phải tập làm quen.” tôi tiếp tục cổ vũ, “May là triều đại này không bắt thủ tiết, mọi người rất khoan dung với việc tái giá, rất nhiều mỹ nữ nổi tiếng đều tái giá, nghĩ lại Dương Hiến Dung là hoàng hậu của hai triều mà xem, cô cứ tin tôi.” Sau khi nói xong, tôi liền vui vẻ chạy đi.

Mao Chu thị cầm văn thư, biểu cảm trên mặt rất giống như bị một vạn tia sét đánh khét.

William rung đùi đắc ý cảm thán: “Cô bé mười bốn tuổi, lập tức đã thành quả phụ, Dạ Đồng cô thật nhẫn tâm.”

Tôi cười: “Phụ nữ cổ đại địa vị thấp kém như món hàng, là chính cô ta thích thế. Tôi đã cho cô ta vào thời thái bình thịnh thế, quy định nghiêm ngặt, trị an chặt chẽ, không có lưu manh kẻ trộm nửa đêm đi lục lọi trèo tường, tham quan ác bá gõ cửa nhà cô ta, chỉ cần an phận thủ thường là có thể sống, còn hơn là thời buổi loạn lạc? Khi đó...”

Quên đi, có vài thứ tôi không muốn nhớ lại.

William lén đến gần tôi hơn, màu lông vàng dưới ánh sáng mặt trời nhìn thật ấm áp.

Mao Chu thị cuối cùng cũng thuê được nhà, mua rất nhiều đồ dụng gia đình đẹp đẽ (có một phần thì dùng pháp thuật biến ra, có một phần thì phải đi trộm trong thành mà đài truyền hình dựng để đóng phim cổ trang, cô ta cũng không phân biệt được gỗ tử đàn với gỗ lim khác nhau thế nào, dễ lừa), thuê hai nha hoàn thanh tú giỏi giang, tản bộ trong hoa viên xinh đẹp, cố gắng giả vờ phong thái của cung nữ cổ đại. Rất nhanh nhiều vấn đề cứ lũ lượt kéo đến. Không có bồn cầu tự hoại, không có Simmons, không có máy tính, không có MP3, không có phim ảnh, không có tivi, không có tủ lạnh, không có khăn giấy, không có băng vệ sinh, không có máy chơi game, không có tiểu thuyết ngôn tình với truyện tranh...

Buổi tối chưa đến bảy giờ trời đã tối, cửa hàng đóng cửa, trên đường không có lấy một bóng người. Cô ta ở trong phòng với ngọn đèn lập lòe, nằm yên trên cái giường đẹp đẽ, ngoài cửa sổ treo mấy ngọn đèn lồng, bóng cây lay động, tiếng ếch khắp nơi, xem lẫn vài tiếng gà gáy chó sủa heo kêu sói hú, bỗng nhiên không biết nên làm gì, buồn bực khó chịu.

Cô ta dờ dẫm hỏi: “Mỗi ngày đều thế này sao?”

Yêu quái nha hoàn A: “Đúng vậy.”

Yêu quái nha hoàn B: “Lễ hội có diễn kịch, có thể làm buổi tối vui hơn.”

Cô ta buồn bực: “Kịch thì có gì mà dễ nghe? Diễn đi diễn lại cũng vẫn thế.”

Yêu quái nha hoàn B: “Không nghe kịch thì còn làm gì nữa? Buổi tối không nên đánh bài mã điệu, rất hại mắt.”

Yêu quái nha hoàn A: “Đi ngủ sớm đi.”

Tôi đoán hai chuột yêu này đang không kiên nhẫn muốn chạy về chơi game online.

Mao Chu thị bực mình, không nói chuyện nữa, trong mơ, tôi nghe thấy cô ta gọi “Mẹ” .

Nhưng rất nhiều chuyện đã lựa chọn rồi thì không thể hối hận được nữa.

Ngày hôm sau, cô ta chỉnh đốn lại tinh thần, giấu đi đôi mắt thâm quầng mỗi mệt, ngóc đầu trở lại.

Trước khi xuyên không không phải cô ta không chuẩn bị gì hết, thuộc lòng hai bản thơ Đường Tống, còn chép rất nhiều tài liệu cách làm xà phòng, pha lê, xe ngựa để trong ngực, còn luyện tập cách vẽ nhân vật hoạt hình đơn giản mấy tháng, giống hệt như đúc. Không biết tại sao cổ đại rất nhiều đồ gọi tên khác với hiện đại, cô ta tìm mấy ngày, vẫn là thánh mẫu William từ bi âm thầm giúp đỡ, đến cửa hàng hóa chất mua nguyên vật liệu gia công, còn nhờ éch yêu biến thành cụ già chỉ bảo dạy dỗ tỉ mỉ cẩn thận, mới giúp con nhóc thành phố thường xuyên thi trượt môn hóa này hiểu được tài liệu. Cô ta máy móc, thử rất nhiều lần, liên tục thất bại, cuối cùng nản lòng. Lại tìm nha hoàn vẽ hình hoạt hình lên khăn tay bán, chuột yêu giúp cô ta sửa đường vẽ xiêu vẹo, may vá thành thạo, nhanh chóng làm xong một con chó Snoopy. Tôi cũng không quan tâm đến sự khác nhau về thẩm mỹ xưa và nay, tùy tiện phái yêu quái đi mua giá cao. Cô ta mừng khắp khối đếm bạc, tính làm một trận lớn. Ngày hôm sau, vô số sản phẩm nhái ngập tràn đầy, xung quanh nở hoa, giá rẻ, thêu cẩn thận và đẹp hơn của cô ta gấp trăm lần.

Mao Chu thị phần nộ báo lên quan phủ, hiện đại có pháp luật cũng không làm tốt được vấn đề bảo vệ bản quyền, huống chi cổ đại còn không có luật bảo vệ bản quyền? Huyện thái gia mặt đen không thích giúp người, khách khí tiễn cô ta ra.

Khi cô ta nhằng nhằng ở ngoài, tôi phái hồ yêu bảnh bao nhất, giải cứu cô ta ra ngoài.

Bộ dáng của hồ yêu cực kỳ tuấn mỹ, tài hoa hơn người, anh ta dịu dàng săn sóc, nói hai ba câu khiến em gái chưa bao giờ trải sự đời này thần hồn điên đảo. Nghe nói Mao Chu thị am hiểu làm thơ, liền mang cô ta chạy tới bên hồ, tham gia tiệc thi cùng rất nhiều soái ca mỹ nữ, chàng chàng thiếp thiếp, rất náo nhiệt.

Giữa tiệc, hồ yêu chỉ vào con ong mật đậu trên bông hoa đào, để mọi người lấy đề thơ về ong. Mọi người đều trưởng thành dưới sự giáo dục cổ đại, dù không thể so với danh gia nhưng ngâm thơ đối câu đối bình thường thì không thành vấn đề. Liễu yêu suy nghĩ, giành trước ngâm một bài ngũ luật, khen ong mật cần cù, từ ngữ trau chuốt cảm động, được mọi người vỗ tay khen thưởng. Thỏ yêu cũng ngâm thơ uyển chuyển hàm xúc ứng đối, cảm thán ong mật sinh ngăn mệnh khổ. Con chim trĩ tạo náo nhiệt, mượn ong mật chăm chỉ trào phúng kẻ lười biếng, khiến tôi ở giữa không trung cũng phải vỗ tay không dứt. Đáng thương cho Mao Chu thị lúc trước tự xưng là tài nữ, đầy tự tin, bây giờ vết hết ruột gan cũng không sao nghĩ ra được một bài thơ về ong mật, nghiêm mặt đứng đó. Trường hợp khó xử, chúng yêu ngoài miệng khách khí khiêm nhường, lén che miệng châm biếm, sự xấu hổ hiện lên mặt cô ta hồng rồi lại trắng. Cô ta tự biết mất mặt quá lớn, trở mặt nhìn hồ ly soái ca mình ngưỡng mộ trong lòng liên tục nhìn về mỹ nữ chim trĩ, hận không thể cắn nát khăn lụa trong tay.

Bên hồ mọi người lại bắt đầu thi vẽ tranh, Mao Chu thị ngồi một bên không hài lòng, hoàn toàn xa lạ. May mắn hồ yêu có nhiệm vụ trong người, làm như không biết sự thiếu hiểu biết của cô ta, vẫn thâm tình ôn tồn như trước.

Tôi cướp lấy cái loa trong tay William hét mấy câu.

Hồ yêu tìm cơ tạm thời rời tiệc, Liễu yêu lắc lắc eo nhỏ, thần nhiên đi đến cạnh cô ta, cười hì hì nói: “Đại tài nữ, Hồ Quân được sinh ra trong nhà quyền quý, phép tắc rất nhiều. Nghe nói mẫu thân của chàng đã sớm chọn cho chàng khuê nữ của nhà Lưu đại nhân rồi, tuyệt đối sẽ không lấy quả phụ của nhà nghèo đâu. Cho dù chàng có thích cô đi chăng nữa, đồ cưới của cô có nhiều đi chăng nữa, không được giáo dục cũng vô dụng thôi.”

Mao Chu thị bị châm chọc khó chịu, kiên quyết nói: “Không cần người lo.”

Liều yêu nhẹ nhàng nói: “Không phải có tiền là có thể thành danh môn. Thương nhân hạ lưu, cô chẳng qua là loại nhà giàu mới nổi. Không được cha mẹ chàng cho phép, cùng lắm cô chỉ làm tiểu thiếp thôi.”

Mao Chu thị bị hồ yêu mê hoặc, lại bị Liều yêu nói cho tâm hoảng ý loạn, vội tới chỗ vắng, nói: “Mèo đại tiên, mèo đại tiên, mèo đại tiên.” Sau khi tôi hiên thân, nói hết tất cả chuyện vừa mới xảy ra.

Tôi khẳng định: “Quy tắc cổ đại nghiêm khắc, bất hiếu là tội lớn, mẹ của Hồ Quân có vẻ cố chấp, cho dù cô và hần yêu nhau, cũng không thể chưa được cha mẹ cho phép mà ở cạnh nhau, cho dù bị trục xuất khỏi cửa, cũng chỉ có thể làm thiếp. Cô nên đổi sang thích soái ca có địa vị thấp hơn chút đi.”

Tất cả soái ca cộng lại công lực mê hồn cũng không bằng một nửa hồ yêu.

Mao Chu thị quên hết tất cả, nũng nịu: “Tôi muốn Hồ Quân! Anh ấy là người đàn ông tốt nhất tôi từng gặp trên đời.”

Tôi nói: “Không thể được, bất hiếu là tội lớn, chúng tôi không thể làm trái luật của con người.”

Mao Chu thị: “Cô còn nợ tôi hai lần phục vụ nữa, bây giờ tôi muốn dùng! Làm cho Hồ Quân có thể hợp lý hợp pháp cưới tôi!”

Tôi ra vẻ khó xử nghĩ nghĩ, khốn khổ đồng ý: “Được rồi, tôi đi thôi miên cha mẹ của Hồ Quân, để bà ta nghĩ cô và Hồ Quân ước định chung thân từ nhỏ. Họ là người giữ lời, chắc chắn sẽ lấy cô qua cửa...” Về phần vì sao ước định chung thân từ nhỏ rồi mà còn có thể biến thành quả phụ, tạm thời mặc kệ đi.

May mà Mao Chu thị không nhớ ra mình là quả phụ, có lẽ là cảm thấy yêu quá không gì không làm được, cũng không nghĩ nhiều, vui vui mừng mừng đồng ý. Gấu yêu sắm vai mẹ của Hồ Quân, cũng xem nhẹ BUG (lỗi) lung tung lộn xộn này, về mặt hiền lành đồng ý hôn sự này.

Mao Chu thị yên tâm, vui mừng đi làm tân nương.

Hồ yêu lấy cớ, nói là muốn đi nơi khác chọn mua đồ trang sức trân châu cho tân nương, tạm thời rời khỏi. Chờ qua hai ngày, lại đổi sang dung mạo của tiểu tử hư hỏng tà mị tuần tú trở về, đổi tên thành Lê quân, tản ra hơi thở làm người ta tăng nội tiết tố, mê hoặc vô số thiếu nữ xung quanh, sau đó chủ động xuất kích, dùng thủ đoạn inh, nhiệt tình như lửa quuyến rũ Mao Chu thị.

Mao Chu thị lúc đầu còn cự tuyệt, không biết tại sao đối phương còn quyến rũ si tình hơn nam chính trong tiểu thuyết Quỳnh Dao, rốt cuộc có hơi lung lay.

Lê Quân đau lòng muốn chết: “Rõ ràng tôi yêu em hơn tất cả mọi người, đối xử tốt với em hơn mọi người, vì sao chỉ vì lễ pháp phong kiến ngăn cản mà không thể ở bên nhau sao? Nếu không thể ở cạnh em chẳng thà tôi chết đi còn hơn.” Sau đó giật giấy, “Để tôi đưa em đi nhé, dù sao tôi không cha không mẹ, thay nơi ở, dùng kiểu hoa đỏ rước em về làm nương tử chính quy cũng không thành vấn đề. Chúng ta mai danh ẩn tích, bắt đầu lại một lần nữa, em ở nhà kín cổng cao tường, sẽ không có người phát hiện ra đâu.”

Tôi buồn bực: “Hồ ly này tùy tiện quá rồi đấy, phép tắc phong kiến bay hết rồi.”

Mao Chu thị cảm động rồi tỉnh rồi mù, nhưng coi như là có chút đầu óc, cự tuyệt thỉnh cầu của anh ta.

Lê Quân tiếp tục kích động: “Hồ Quân có ba thông phòng trong nhà, nghe nói có thông phòng đã quen biết từ nhỏ, tình cảm rất tốt, lại được mẹ chồng sủng ái, tôi sợ em tâm tư thuần khiết, đi vào sẽ chịu thiệt.”

Mao Chu thị quá sợ hãi: “Không phải hần nói mình độc thân, không có thê thiếp sao?”

Lê Quân hí hóp mắt, giải thích: “Thời xưa... Chỉ cần không phải là chính thê, dù có bao nhiêu thiếp thất, đều tính độc thân, thông phòng là nô tỳ, đương nhiên không tính là thê thiếp. Hơn nữa Hồ Quân là đàn ông hơn hai mươi tuổi rồi, lại nhà cao cửa rộng giàu sang, khai chi tán diệp kế thừa gia môn là đại sự, nếu hần hoàn toàn không gần nữ sắc, mẫu thân hần sẽ nghi ngờ hần có bệnh không tiện nói ra hoặc là ham mê đoạn tụ, có chết cũng phải bắt hần nạp hai thông phòng.”

Mao Chu thị lại choáng váng.

Lê Quân hỏi: “Không phải em muốn cả đời chỉ có hai người sao?”

Mao Chu thị: “Trong sách rõ ràng đều là...”

Lê Quân ôm lấy vai cô ta, nhẹ nhàng thở dài.

Cô ta rơi nước mắt rồi.

William cảm thán: “Dạ Đồng cô quá độc ác!”

Tôi buông tay, trào phúng: “Luật pháp hiện đại quy định một chồng một vợ mà vẫn còn rất nhiều người không nhịn được muốn trạch ray, hưởng chi là trượng phu lãng nhăng hợp pháp. Thời cổ đại không phải nam nữ rất bất bình đẳng sao? Không phải dùng thất xuất [1] và tam tòng để kết án sao? Ngồi trên triều đình, công đường đều là đàn ông, pháp luật sẽ giúp ai? Cha mẹ chồng để giúp con trai bỏ vợ, cương quyết nói là con dâu bất hiếu, chống đối mình, nàng dâu lấy gì mà phản bác? Khi đó nông dân chỉ biết cố gắng làm ruộng quần quật mong sao thu được thêm mấy đấu lương thực, để năm sau đổi thiếu phụ luống tuổi lấy vợ khác, hưởng chi kẻ văn sĩ? Kẻ có tiền ăn chơi đàn điếm, thê thiếp thành đàn, hoa tàn ít bướm thì ném sang bên cạnh, tục ngữ người nhà nghèo ‘Tam triều [2] quỳ nát ba cái váy hoa, ba ngày đánh gãy ba cái chùy’, ‘con dâu nhiều năm thành bà già’, ‘mua nàng dâu mới mua ngựa mới, để cho ta cười cho ta đánh’ là giả sao?”

William: “Cô đừng nói tuyệt tình như vậy, cổ đại cũng không phải không có đàn ông tình thâm ý trọng?”

[1] Thất xuất: Bảy cơ để bỏ vợ trong thời phong kiến.

Không con, dâm, không thờ cha mẹ chồng, lười điều, trộm cắp, ghen tuông, bị bệnh khó chữa.

[2] Tam triều: ngày thứ ba lại mặt sau khi cưới, cô dâu về nhà mẹ đẻ

25. Q.6 - Chương 25

Tôi cười giễu nói: “Cô ta ở hiện đại còn không vớt được một chàng trai tình thâm ý trọng nào, chẳng lẽ đến cổ đại sẽ vớt được sao? Mà theo quan điểm của phụ nữ mà nói, đàn ông tốt ở cổ đại so với đàn ông tốt ở hiện đại còn thiếu gấp một nghìn lần, chẳng khác nào tìm cả vũ trụ không thấy, đến đây lại ăn may vớ bở?”

William cảm thán: “Rốt cuộc cô ấy bị rút gân chỗ nào thế, bày đặt nam nữ bình đẳng với nhau, thế mà lại bỏ thời đại có cơ hội dạy dỗ đàn ông làm nô dịch cho vợ, đến cổ đại làm trâu làm ngựa?”

Tôi nói: “Làm một phụ nữ xuyên không, sẽ nhận vận mệnh cung đấu, trạch đấu. Tôi đã lo đến chuyện cô ta sẽ tin xuyên không có thật cùng với cái chỉ số thông minh thấp tẹt làm người ta tức điên của cô ta, nên đã chọn đối thủ có độ khó thấp rồi đây.”

William chuyển đề tài: “Dạ Đồng, tôi nhất định sẽ trở thành người đàn ông tốt tình thâm ý trọng siêu cấp! Trăm phần trăm làm nô dịch cho vợ!”

Tôi: “Ai thích chó đực?”

William nhu nhược nói: “Dạ Đồng, cô mắng chửi người...”

Tôi: “Ai mắng chửi người?”

Chó đực lông vàng: “Gâu!”

“Buộc đá ném sông!”

“Đim lồng heo!”

Diễn trò sắp kết thúc, quần chúng phát ra tiếng reo hò giải thoát.

Vì Hồ Quân không chung tình, Lê Quân anh tuấn hơn, si tình hơn, có tiền hơn càng có bản lĩnh hơn vui vẻ có được Mao Chu thị. Mong muốn của cô ta là được xuyên không giống nữ chính tiểu thuyết, mọi việc đều thuận lợi, ái muội với đám soái ca, đáng tiếc lúc nửa đêm vụng trộm gặp gỡ tâm sự bị phu canh “Đi ngang qua” phát hiện, sau đó thông báo về Hồ phủ. Hồ lão phu nhân thấy mình cười cho con “Vợ ngoại tình”,

giận dữ, dẫn người đi bắt gian, gặp hai người lồi lõm kéo kéo, lập tức phán tội, yêu cầu xử lý, răn đe cả nàng dâu không tuân thủ nữ tắc và người quyền rũ con dâu nhà người ta.

“Tôi yêu nàng! Vì nàng mà chết cũng cam tâm!” Gian phu Lê Quân bị mọi người hăng hái khiêng đi, dùng dây thừng trói lại. Mọi người ca hát, vui vẻ giống như ăn tết quăng hắc vào trong hồ nước. Hắc thuận theo đám yêu quái, “đau khổ” giấy dựa một hồi, trợn trừng mắt, làm ra “vẻ mặt khi chết” dữ tợn, sau đó chậm rãi chìm vào trong nước, niệm quyết tránh nước rồi chuồn mất. Hắc vậy khô bộ lông cáo đỏ ướt sũng, ngồi cạnh tôi, liếc mắt đưa tình: “Dạ Đồng, đại ân lần này giúp cô, cô hẹn hò với tôi đi.”

“Cút!” William sửa diên cuồng.

Tôi làm như không nghe thấy.

Bây yêu quái đã rất lâu chưa được bắt nạt người, càng lúc càng làm loạn.

“Đến đũa còn lại! Đến đũa còn lại!”

“Không thành vấn đề!”

Mọi người nhiệt tình trối Mao Chu thị thành cái bánh tét, vui mừng khiêng đến bên bờ hồ.

“Không! Tôi chẳng làm gì cả! Tôi không muốn chết!” Mao Chu thị khiếp sợ, cô ta khóc chảy nước mắt nước mũi tùm lum, dùng hết sức mà giấy dựa.

Đám yêu quái cười vang: “Thời đại này, quả phụ không giữ quy củ càng đáng chết hơn!”

Cô ta khóc gọi: “Cứu mạng! Tôi không phải là quả phụ, không phải Mao Chu thị, tôi là Chu Tư Tư!”

Yêu quái cười nói: “Thế gian chỉ có Mao Chu thị, Chu Tư Tư ở đâu ra?”

“Mẹ ơi, mẹ cứu con! Tôi là Chu Tư Tư, mèο đại tiên!” Chu Tư Tư cuối cùng cũng nhớ tới sự tồn tại của tôi, liên tục hét to, “Mèο đại tiên cứu mạng! Mèο đại tiên cứu mạng!”

Tôi thấy mục đích đã đạt được rồi, một cơn cuồng phong nổi lên, cuốn cô ta đi, mang đến sườn núi nhỏ.

Chu Tư Tư lượn một vòng cửa ải sống chết, giờ cuộn mình thành một đồng, đã muốn sợ tới mức không nói được gì.

“Xuyên không vui không?” Tôi hỏi.

Chu Tư Tư thút thít, liều mạng lắc đầu: “Tôi muốn về nhà, tôi muốn mẹ, tôi không muốn ở lại cổ đại ...”

Tôi nói: “Cô từng gặp nữ chính nào xuyên không mà trở về hiện đại chưa?”

Chu Tư Tư ngẩn ngơ, gào khóc.

Tôi ngồi bên cạnh cô ta, sờ sờ đầu cô ta, chỉ vào non xanh nước biếc dưới chân núi, nhẹ nhàng nói: “Cổ đại rất đẹp, nhưng đã không còn hợp với người hiện đại lâu rồi. Cô gái bình thường khác xa nữ chính kiên cường, vì sao cô vẫn mơ xuyên không?”

“Từ nhỏ, tôi đã là đồ ngốc,” tiếng gào khóc dần thành tiếng nức nở, “Vừa béo vừa xấu, thành tích thi vĩnh viễn không tốt, mẹ luôn mắng tôi, bạn học cũng không thích tôi, tôi nghĩ... Nếu có được khuôn mặt đẹp và trí tuệ, thay đổi thế giới, chắc chắn sẽ không giống như vậy.”

Tôi thương xót: “Cô dù lớn lên có hơi béo, nhưng mặt nhỏ, ngũ quan dù khó coi nhưng đặc sắc. Ba phần nhan sắc bảy phần trang điểm, khi còn là học sinh ăn mặc bị hạn chế, đều là canh suông mì sợi, kỳ trường thành thì ai ai cũng gây, thẩm mỹ cũng chỉ có một. Rất nhiều người sau khi lớn lên mới biết hoàn phi yền gây, mới đẹp, chỉ cần tìm được cách trang điểm hợp với mình là được rồi. Hơn nữa con gái mười tám sẽ thay đổi, vốn sinh ra đã kém cõi thì còn có ngày sau bù lại. Nhìn ảnh chụp hồi nhỏ của một số ngôi sao chưa, sao cô biết mình trong tương lai không phải là người đẹp? Cô sẵn lòng tiêu phí nhiều thời gian học Đường Thi Tống Từ, đọc tiểu thuyết xuyên không như vậy, vì sao không đặt nghị lực đó lên sách giáo khoa, thi cho tốt? Cô sẵn lòng đến cổ đại học nữ công thêu thùa, cầm kỳ thư họa, vì sao ở hiện đại không chăm chỉ làm việc đi học quốc họa thư pháp, đàn cổ tỳ bà? So với cổ đại cạnh tranh kịch liệt, hiện đại chỉ cần học được năm phần kỹ năng là có thể thay đổi. Nếu cô có khả năng xuyên thành nhân vật chuyện gì cũng

có thể phong sinh thủy khởi, vậy thì ở hiện đại, cô cũng có thể làm được như thế... Cùng lắm là nhân vật nam chính không trong đẹp trai có tiền si tình như chuyện xưa thôi.”

“Bởi vì...” Chu Tư Tư không nói lại được.

“Cô đang trốn tránh,” tôi vỗ vỗ vai cô ta, “Cô không có năng lực, không cố gắng nỗ lực, chỉ muốn dựa vào việc ăn trộm tài hoa với đầu cơ trục lợi để nhận được nhiều thứ. Cô đọc tiểu thuyết hư cấu thấy cảnh đẹp sáng lệ chói lọi, lại xem nhẹ hiện thực u ám, truyện thiếu nhi đều viết công chúa và hoàng tử kết hôn trong nháy mắt, nhưng sau hôn nhân thì sao? Không có bảo hiểm dưỡng lão, không có đồ chữa bệnh tiên tiến. Cổ đại mẹ chồng con dâu ở chung, quan hệ qua lại, giáo dục con cái, quản gia quản lý tài sản, khó khăn đó cô có thể chịu được sao? Nếu muốn dùng sắc đẹp, nhan sắc của cô có thể giữ được cả đời sao?”

Chu Tư Tư hồi hận đan xen.

26. Q.6 - Chương 26

Tôi nói: “Mộng qua rồi sẽ tỉnh. Cô còn một cơ hội cuối cùng có thể sử dụng, cố gắng nghĩ kỹ con đường nên đi.”

Chu Tư Tư nghẹn ngào nói: “Tôi muốn về nhà...”

Tôi nói: “Lựa chọn chỉ có một lần, chỉ cần cô muốn tôi có thể dẹp yên chuyện buộc đá ném sông này, hoặc giúp cô đổi triều đại khác.”

Chu Tư Tư: “Tôi không xuyên nữa, tôi muốn về nhà, tôi muốn mẹ.”

Tôi nhắc nhở: “Cô tự sát mấy lần, làm bà ấy rất đau lòng.”

Chu Tư Tư: “Tôi đi xin lỗi.”

Tôi hỏi: “Giọng điệu cô thật chắc chắn, thoải mái nhỉ, sao biết xin lỗi bà sẽ tha thứ cho cô?”

Chu Tư Tư do dự: “Nguyên nhân... Bởi vì bà là mẹ tôi.”

Dù có làm sai gì, cuối cùng mẹ vẫn sẽ tha thứ cho cô.

Tôi đứng lên: “Trở về thôi.”

Khuôn mặt Chu Tư Tư bắt đầu thay đổi, phục hồi lại bộ dạng như cũ không chớp mắt.

Hoa đào héo rũ, lá sen úa tàn, cảnh đẹp cổ đại mất đi trong nháy mắt, trấn nhỏ phồn hoa hóa thành mỏ quặng phế thải. Xa xa một chiếc ô tô ngừng trước đó, phụ trách tiếp đón hồ yêu đang không kiên nhẫn giữ loa, giục chúng tôi nhanh tay nhanh chân hơn chút.

Chu Tư Tư dụi dụi mắt, không thể tin được tất cả những gì trước mặt: “Đây...”

Tôi xoay người rời đi: “Cứ coi như là giấc mơ đi, bị đánh thức là tốt rồi, đừng có vờ ngơ ngẩn đi lăn đùng ra chết rồi xuyên không nữa, nếu chết rồi thì đã có một đồng đầu trâu mặt ngựa tới đón cô rồi, lão yêu quái Chúc Cửu Âm kia sẽ không tốt bụng giúp cô xuyên đến cổ đại đâu.”

“Đợi đã!” Chu Tư Tư cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, gọi tôi lại, cúi đầu thật thấp nói, “Dạ Đồng, cảm ơn cô. Tôi... Tôi sau này sẽ không làm chuyện ngu ngốc nữa.”

Tôi rộng lượng vẫy vẫy tay: “Đừng khách khí, dù sao cũng chỉ là một giao dịch.”

Chu Tư Tư ngây ra hỏi: “Giao dịch gì?”

Tôi cười nói: “Việc nhỏ thôi, đừng để trong lòng.”

“Có thể khiến Dạ Đồng điều động binh lực như thế, đương nhiên là giao dịch lớn rồi,” William chạy tới tìm tôi, nghe thấy đoạn đối thoại liền thánh mẫu tràn đầy ánh sáng lấp lánh, “Người giao dịch là mẹ cô, bà

dùng chính linh hồn mình sau khi chết để cô tỉnh ngộ như bây giờ. Cô phải nhớ kỹ công ơn này của mẹ, đừng nghĩ đến mấy chuyện không thực tế rồi đi làm loạn, đi tự sát làm bà đau lòng.”

Sắc mặt Chu Tư Tư thay đổi.

Lần sau làm nhiệm vụ, nhất định phải cho William đeo cái rọ mõm chó chuyên dụng vào.

Tôi cụp tai xuống, vờ như không nghe thấy, định chuồn êm.

“Đợi đã!” Chu Tư Tư xông tới, ngăn tôi lại, cô ta nắm lấy đuôi tôi, khóc cầu xin, “Mẹ là người tốt, xin cô, cô... Cô không thể lấy linh hồn của bà đi! Cô muốn lấy linh hồn để làm gì?”

“Đương nhiên là ăn luôn,” Tôi là mèo độc ác ý chí sắt đá, hiện ra sắc mặt tà ác, “Giao dịch chính là giao dịch, hoàn thành nhiệm vụ là được, ai quan tâm mẹ con cô sống chết thế nào?”

Chu Tư Tư ngây người rất lâu, có lẽ là dưới tình thế cấp bách, đầu óc lại đột nhiên thông minh, cô ta lui ra sau vài bước, biểu cảm lộn xộn không sợ nước sôi, uy hiếp nói: “Giao dịch của cô chỉ được tính là thành công khi tôi không làm loạn, không xuyên không nữa, có phải không?”

Tôi vô lại: “Cô đã bỏ ý nghĩ xuyên không rồi.”

Chu Tư Tư càng vô lại hơn nói: “Tôi bỏ ý xuyên không, chứ không bỏ ý định tự sát. Nếu như tôi đi tự sát, giao dịch của cô sẽ thất bại, không lấy được linh hồn của mẹ tôi đúng không?”

Đến phiên tôi trợn tròn mắt: “Cô vừa mới khóc lóc không muốn chết.”

Chu Tư Tư hét to: “Vì cứu mẹ, tôi không sợ gì cả! Nếu cô muốn lấy linh hồn thì phải đợi sau khi bà mất! Giờ tôi sẽ đi chết! Cho giao dịch của cô bay luôn!”

Tôi có ý an ủi: “Đừng xúc động, cô chết rồi mẹ cô sẽ đau lòng.”

Chu Tư Tư: “Tôi dùng tính mạng cứu mẹ, còn tốt hơn là để cô ăn linh hồn của bà!”

Tôi giận: “Cô dám lấy cái chết để uy hiếp, bắt chẹt yêu quái! Hạ lưu! Có tin tôi ăn cô luôn bây giờ không?”

Chu Tư Tư chân hơi mềm ra, nước mắt lưng tròng nhưng vẫn kiên trì: “Cho dù có ăn tôi cũng không sợ! Dù sao cũng không được lấy linh hồn của mẹ, thương lượng điều kiện khác! Tôi... Tôi có thể cho cô cái khác, sẽ không để cô chịu thiệt ...”

William đến gần, nhỏ giọng khuyên: “Mẹ con người ta cũng rất đáng thương...”

Tôi giận quá: “Chó chết! Muốn tôi phun ra miếng thịt đến miệng càng đáng thương hơn!”

William vẫy vẫy cái đuôi: “Bức chết người sẽ bị Lam Lăng lấy có đến cửa lãi nhãi mấy tháng đấy.”

Nhớ đến chuyện mỗi ngày đều phải thay Hồng Vũ đối phó với những đợt tấn công cầu yêu khủng bố của Lam Lăng, tôi rung mình, chịu thua, đành phải sửa hợp đồng giao dịch thành hợp đồng vay nặng lãi của yêu tộc, giải thích: “Dùng linh hồn của cô vay nợ, tạm hoãn thu linh hồn của mẹ cô; khi cô còn sống, tìm cho tôi hai người muốn trả linh hồn làm giao dịch, tôi thu hồn của họ xong, hợp đồng với mẹ cô sẽ tự động mất đi. Nếu thất bại, tôi chẳng những thực hiện hợp đồng, sẽ lấy luôn linh hồn cô làm lãi.”

Tôi sửa giấy kẻ ước màu đen xong đưa cho Chu Tư Tư: “Xác nhận một chút.”

Chu Tư Tư xác nhận điều khoản không sai sót chỗ nào, không suy nghĩ nhiều ký tên luôn, chạy như kiêu chim sợ cành cong.

William nhìn bóng cô ta: “Người như cô ta liệu sẽ tìm được ai? Nếu thất bại thì làm sao bây giờ?”

Tôi cười nhạt: “Trên đời này, những kẻ mơ mộng quá đáng, sẵn lòng trả giá có rất rất nhiều.”

“Dạ Đồng, đây là sơ hở nhỏ cô cố ý để lại hả?”

“Không phải.”

“Nếu Chu Tư Tư chấp nhận vì cứu mẹ hy sinh bản thân mình, cô sẽ tha cho họ đúng không?”

“Tuyệt đối không phải.”

“Dạ Đồng đúng là mèo nói một đằng làm một nẻo!”

“Cút!”

27. Q.7 - Chương 27

“Bình hoa là anh làm vỡ!”

“Lông thú trong phòng chủ yếu là anh làm rơi!”

“Người bán hàng đến nhà không chịu đi, đều do anh nói đồng ý!”

“Mèo biến chất cũng là lỗi của anh!”

“Điều khiển từ xa của điều hòa không có pin, đều do anh loạn làm!”

“Thời tiết quá nóng! Là vì lông anh dày!”

Tôi đứng cao trên bàn thủy tinh, dựng thẳng đuôi mèo xinh đẹp, giơ móng vuốt, rít gào.

Trên tấm thảm xinh đẹp chú chó Golden Retriever rũ tai xuống, đôi mắt màu đồng thiếc đã ngăn nước mắt, làm ra vẻ rất đáng thương, không ngừng phe phẩy cái đuôi xin lỗi: “Dạ Đồng, là tôi không tốt, cô đừng giận.”

“Chó là sinh vật đáng ghét nhất thế giới! Toilet rỉ nước, cỏ không cắt, dị ứng phấn hoa, bệnh chó dại tất cả đều là lỗi của anh! Đáng giận hơn là sáu giờ sáng đã để mèo rời giường! Tắm rửa xong mang cái đám lông ướt sũng lại đây cọ tôi! Ngu xuẩn! Ngu ngốc! Ngu ngốc!” Tôi mang theo tức giận rời giường, chân cao khí ngang ra sức mắng chó dữ, “Cổ nhân nói như thế nào?! Không bằng heo chó! Thiếu găm chấp vãi thô! Chồn chó cùng loài! Lang tâm cầu phê! Mắt chó nhìn người thấp! Chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng! Thuốc cao bôi trên da chó! Ăn trộm chó trộm! Hồ bằng cầu đẳng! Chó nhà có tang! Miệng chó không thể khạc ra ngà voi! Có thể thấy được chó chính là sinh vật gian ác nhất thế giới!”

William bị loài người tàn nhẫn đả kích, đầu càng cúi càng thấp, gần như sát mặt đất rồi.

Vệt ở bên cạnh hóng hớt rất lâu, đi đến cạnh Hồng Vũ nói thầm: “Họ lại âm ỹ nữa, Trái Đất có thể nóng lên, phim Mỹ dừng chiếu, rừng rậm sa mạc hóa, chiến tranh Trung Đông bùng nổ đều biến thành lỗi của William? Con người thật kỳ quái, rõ ràng mèo gian ác như vậy, chó trung thành như thế, vì sao không mắng mèo, ngược lại lại chửi chó?”

Hồng Vũ nhấp ngụm trà, thản nhiên nói: “Ai biết...”

Vệt rất nghĩa khí vì sự dè dặt của chó mà hát đệm: “Dạ Đồng thật xấu, thật xấu, chẳng trách nhân vật phản diện trong phim hoạt hình đều là mèo!”

“Meo meo ——” tôi hung dữ nhìn vệt, chớp chớp mắt mèo, nhắc nhở loài chim như cô ta cũng là thức ăn ngon của mèo.

Vệt lập tức không nghĩa khí lùi ra sau, không lên tiếng nữa.

Tôi quay đầu tiếp tục mắng William: “Tôi là mèo, mèo ghét nhất trên thế giới chính là chó! Về sau không được lượn lờ quanh tôi nữa!”

William thâm trầm nhìn tôi, cuối cùng xoay người, chạy ra ngoài cửa.

Tôi: “Này —— tôi còn chưa nói xong? ! Chạy cái gì?”

Hồng Vũ luôn tham dự vào chuyện không liên quan đến mình, đặt chén trà trong tay xuống thật mạnh: “Dạ Đồng, nói quá đáng rồi.”

Vệt phụ họa: “Đúng vậy! Đúng vậy!”

Tôi bị tầm mắt của hai kẻ địch nhìn chằm chằm, lông đuôi đều dựng hết lên, chột dạ biện minh: “Đâu có? Mấy câu mắng chửi người đầy đều ở trong từ điển thành ngữ, không phải mèo nghĩ ra, muốn trách thì cũng nên trách con người kỳ lạ, đâu có liên quan gì đến tôi...”

Vẹt trách móc: “William đánh cô như vậy, đối xử tốt với cô như vậy, cô lại nói tàn nhẫn như thế, nhẫn tâm! Nhẫn tâm!”

Tôi trầm mặc trong giây lát, cái chày cái cối: “Tôi bắt anh ta đánh tôi, đối xử tốt với tôi sao?”

Vẹt vội trốn ra sau Hồng Vũ, tiếp tục mắng: “Mèo không tốt! Mèo xấu xa! Quá đáng! Thật quá đáng!”

Lông trên người ướt sũng tôi run lấy bầy, nổi giận: “Rõ ràng anh ta làm tôi ướt lúc đang ngủ, các người dựa vào cái gì đều mắng tôi!”

Hồng Vũ thản nhiên nói: “Chỉ bằng em là sư tỷ của cậu ta, em sống hơn vạn tuổi, William tuổi vẫn còn nhỏ, phải trân trọng sư đệ hiểu không?”

Lý do này còn có tỷ đạo lý, tôi miễn cưỡng nhận.

Hồng Vũ hướng dẫn từng bước: “Sư đệ trốn khỏi nhà, em nên làm gì bây giờ?”

Tôi nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Phơi lông khô, tiếp tục ngủ, chờ anh ta về.”

Nháy mắt, Hồng Vũ đi đến bên cạnh tôi, khí thế sét đánh không kịp bịt tai, cầm đoạn da sau gáy tôi lên, mở cửa sổ, hung hăng ném ra ngoài: “Cút! Không tìm William về thì đừng có vào cửa nữa!”

Tôi đứng vững người, đang muốn chống lại.

Trên người Hồng Vũ dấy lên ngọn lửa bùng bùng.

Đánh nhau với Tất Phương Điều đang tức giận rất nguy hiểm, tôi cân nhắc mãi, thức thời mới là anh hùng, nhảy lên tường, chán nản chạy đi.

Sau lưng là tiếng vẹt kêu: “Đáng đời! Đáng đời!”

2.

Xin lỗi chó thể nào đây?

Chuyện làm mèo mất mặt này làm tôi ngồi xổm trên tường tự hỏi năm sáu giờ đồng hồ, nghĩ mãi vẫn không có đáp án.

Cuối cùng tôi quyết định tìm được William xong, mặc kệ hấn khóc lóc cũng được làm loạn cũng được, trực tiếp dắt tai, kéo về báo cáo kết quả công tác là được.

Tôi biến về hình người, ăn cá mực sợi chậm rì tìm theo mùi nước hoa nhàn nhạt William lưu lại. Đi đến trung tâm phố Anime, bỗng nhiên có một cô gái quen mặt chạy đến, khuôn mặt tươi cười nịnh nọt, chào hỏi: “Chào chị Dạ Đồng, lâu rồi không gặp.”

Người quen quen này là ai?

Tôi nhìn chằm chằm mặt cô ta, suy nghĩ rất lâu, móng chụp mạnh, kêu lên: “Hình như cô là đàn độn?”

“Không, không,” Đàn độn đứng giữa đường cái, khuôn mặt đỏ bừng, tay chân luống cuống nói, “Tên tôi không phải là đàn độn, là Chu Tư Tư.”

Tôi nhớ ra rồi, không lâu trước đây có cô gái đầu óc có vấn đề khóc lóc muốn xuyên không, còn tự sát ba bốn lần, tôi nhận nhờ vả của linh hồn mẹ cô ta, kéo nha đầu cổ chấp kia ra khỏi vực sâu, triệu tập yêu quái thiết kế ra một vở kịch xuyên không năm 2012 vô cùng tỉ mỉ, dùng chín chín tám một khó khăn cuối cùng cũng làm cô ta tỉnh ngộ, quay về vòng tay đạo đức của gia đình.

Tôi đánh giá: “Một ngày đàn độn, cả đời đàn độn.”

Bởi vì Chu Tư Tư có nợ, lập xong khế ước, tôi trao đổi cách liên lạc với cô ta, tiện cho việc đòi nợ.

Cô ta ôm lấy tâm lý may mắn, không giúp yêu quái làm ác, hại tính mạng con người. Lại thấy mình tuy là đứa nhỏ mồ côi cha, nhưng mẹ cũng là cán bộ cao cấp, trong nhà có ba phòng, cũng có ít tiền. Thời gian trước gọi điện thoại tìm tôi thương lượng, muốn dùng tiền để trả giá cho hai linh hồn. Tôi mềm lòng đồng ý. Sai William dùng laptop tìm giá vàng bạc thế giới, cô ta quên đi món nợ: “So với tiền tài, yêu quái coi trọng tu vi hơn, trừ phi là bất đắc dĩ, nếu không tuyệt đối sẽ không lấy tu vi đi đổi tiền. Nhưng trước kia từng có yêu quái nhận ân tình con người. Đã làm giao dịch đặc biệt, khoảng một ngàn lượng vàng đổi một năm mạng, cổ đại một lượng vàng tương đương ba mốt chỉ, hiện tại giá vàng tính ba trăm năm mươi tề một lượng, một ngàn lượng vàng là một ngàn tám trăm năm mươi tề. Một linh hồn có thể sống lâu nhất là một trăm năm, cho nên là mười triệu tám nghìn năm trăm tề, nhân đôi nữa, là hai mươi mốt triệu bảy trăm ngàn tề, William, đúng vậy không?”

William lấy máy tính ra kiểm tra lại một lần, gật đầu.

Tôi tiếp tục: “Xem như cô có hiểu, không tính tiền lẻ, đưa hai mốt triệu là được rồi, việc này xóa bỏ... Ngày này?”

Một tiếng « tút tút », đầu kia điện thoại yên tĩnh.

Sau đó chó thánh mẫu William cầm điện thoại an ủi cô ta rất lâu, để cô ta không tuyệt vọng, còn lấy ví dụ là Bill Gates gây dựng sự nghiệp, cổ vũ cô ta dũng cảm đi tiếp trên con đường đời. Bây giờ gặp lại, người cô ta rất gay, đi đường cũng như bay.

Chỉ nợ có hai mươi triệu! Đã bị áp lực bức thành như vậy! Con người thật sự là rất vô dụng!

Trong lòng tôi dùng đủ loại thủ đoạn tồ tề khinh bỉ đồ vô dụng trước mặt.

Về mặt Chu Tư Tư rất khó coi, nhưng cô ta khôi phục lại rất nhanh, lại lộ ra khuôn mặt tươi cười ghê tởm giống William lần nữa, lấy lòng nói: “Chị Dạ Đồng, chị đang rảnh sao?”

Tôi lắc đầu: “Không rảnh.”

Chu Tư Tư hỏi: “Có việc?”

Tôi: “Ừ, tìm... Đánh chó!”

Ánh mắt Chu Tư Tư hơi lay động, sau đó không ngừng cố gắng: “Chúng ta cùng đi uống trà, nói chuyện phiếm đi, tôi mời chị ăn cá.”

Tôi cảnh giác: “Lấy giấy quýt nợ là không được đâu!”

“Không phải không phải,” Chu Tư Tư liên tục xua tay, “Tôi không phải là kẻ dè tiện vô sỉ như vậy?”

28. Q.7 - Chương 28

Con người có câu: khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp..

Tôi mang theo thái độ nghi ngờ đi theo cô ta.

Chu Tư Tư không biết làm sao: “Dạ Đồng! Chẳng nào thì sinh nhật chị?”

Tôi cảnh giác: “Cô muốn lấy ngày sinh tháng đẻ của tôi gắn lên hình nộm? Nói cho cô biết, đừng tưởng bỏ, đại đa số yêu quái đều không biết ngày sinh của mình, ngoại trừ con chó William ngu ngốc có giấy chứng minh huyết thống kia.”

Chu Tư Tư ngẩn người, chớp chớp mắt nhìn tôi.

Tôi quả quyết lui lại, tiếp tục đi tìm William.

William ngồi trong quán cà phê Anime cách đó không xa, trước mặt làm bộ làm tịch đặt hai cốc nước trái cây đã uống xong, khư khư ôm lấy cái máy tính anh ta hay mang theo mình, không ngừng tìm cái gì đấy.

Bên cạnh có vài người phục vụ mặc đồ nữ hầu gái đeo tai mèo, lén lút lấy máy ảnh chụp hình anh ta, có người còn dũng cảm lén lút chạy tới gần anh ta chụp trộm cùng, anh ta cũng không quan tâm.

Tôi đẩy cửa thủy tinh, nghênh ngang đi vào, ngồi trước mặt anh ta, vươn ngón trỏ, gõ bàn thủy tinh, sau đó quay đầu, tầm mắt nhìn xe cộ tấp nập ngoài cửa sổ, không chút để ý nói: “Hong Vũ gọi anh về.”

“Ừ.” William không nhào lên như bình thường, cũng không nhìn tôi, anh ta sửa sang lại cúc áo trên áo sơ mi, vươn móng vuốt thon dài trắng nõn vén mái tóc vàng mềm mại xoăn xoăn ra sau tai. Ấm áp trong đôi mắt màu đỏ ngày xưa đã mất đi rồi, giống như quả cầu thủy tinh lạnh băng, thoát nhìn thành thực hơn rất nhiều. Anh ta dọn máy tính với đồ dùng cá nhân xong, mau lẹ đứng dậy, bỏ tôi lại, bỗng nhiên đi đến trước quầy, hỏi bà chủ: “Mọi người có cần người phục vụ không?”

“Có!” Yêu quái có quản lý hộ khẩu đặc biệt, có cơ cấu chính phủ chuyên môn làm đăng ký giúp yêu quái có cuộc sống ở xã hội con người, cũng căn cứ theo diện mạo để làm chứng minh thư. Chứng minh thư của tôi mười năm đổi một lần, bây giờ là mười bốn tuổi, mà chứng minh thư Hong Vũ làm cho William cũng chưa đến mười sáu tuổi. Đáng tiếc bà chủ này bây giờ có khi cả tên mình là gì cũng đã quên, chứ đừng nói đến lao động hợp pháp, sổ tay lao động, hợp đồng lao động, thuê lao động trẻ em ngay tại chỗ luôn.

“Thật ngẫu nhiên...” Nữ hầu gái nữ A kéo tạp dề nữ hầu gái B.

“Rất đẹp trai...” Nữ hầu gái B nắm lấy cánh tay nữ hầu gái C.

“Rất công*...” Nữ hầu gái C hưng phấn như sắp ngất đến nơi.

[*] Công – thụ trong đam mỹ đó

Tôi vội vàng ngăn lại: “Anh cần tiền tiêu vặt chỗ tôi có rất nhiều mà, sao lại đi làm công cho người ta?”

“Sáng mai đi làm.” William không quan tâm đến tôi, tự mình quyết định thời gian đi làm, bà chủ gật đầu như già tởm. Sau đó anh ta sải bước đi ra ngoài cửa.

“Đợi đã!” Tôi nhìn bóng lưng anh ta chẳng hiểu ra sao.

.
. .
.

Tôi lén đi theo William, quan sát cái vẻ khả nghi của anh ta.

Trên đường đi, thái độ kỳ quái của anh ta không hề thay đổi, về nhà còn không biết tìm ra cái kính đen từ xó xỉnh nào, nghiêm túc chăm chỉ làm việc nhà xong, dựa vào ban công cửa sổ sát đất bên cạnh, pha cốc cà phê, cầm quyền tiểu thuyết của Haruki Murakami [1] cẩn thận đọc, vẻ mặt nghiêm túc giống như... khi Lam Lăng nghiêm chỉnh?

Anh ta thật sự bị tôi mắng nên ngu đi đấy à?

Tôi có chút lo lắng, thừa dịp Hong Vũ còn chưa phát hiện ra, vội lấy quyển Doujinshi [2] Bé tai mèo 18+ lần trước tịch thu được còn có figure Black Rock Shooter quý báu đặt trước mặt anh ta, mong có thể trấn an cảm xúc không bình thường của anh ta.

William cũng chẳng liếc mắt nhìn bảo bối lấy một lần.

Tôi thấy không đúng, vòng quanh anh ta vài vòng, thử: “Anh bị bệnh?”

William đẩy đẩy kính, lạnh lùng nói: “Cô rất phiền.”

Tôi sờ sờ tai anh ta: “Anh không thoải mái?”

William nói: “Nói lắm.”

William đen hóa, toàn bộ thế giới cũng kỳ lạ theo.

Trực giác tôi thấy không ổn, lao xuống nhà cầu cứu: “Hong Vũ! Chị ở đâu? William trúng tà! Anh ta điên rồi! Thật đáng sợ! Cả người hoàn toàn thay đổi, chắc chắn là bị yêu quái lợi hại thao túng! Bị vật thể

không xác định nhập vào người! Bị phần tử khủng bố thế giới xuyên qua! Bị người ngoài hành tinh tẩy não! Chạy nhanh đi xem đi!”

“Suyt, Hồng Vũ đi ra ngoài có chút việc, ngày mai về...” Vệt đứng trên giá ngủ gà ngủ gật, ngạc nhiên nhìn tôi, “Cô cuối cùng cũng chọc giận chó rồi? Mặt trời mọc từ hướng tây! Kỳ tích! Kỳ tích!”

Tôi chỉ lên trời, tỏ rõ cõi lòng: “Tuyệt đối không liên quan gì đến chuyện tôi mắng anh ta! “

Vệt vui sướng khi người gặp họa: “Chờ Hồng Vũ về trừng trị cô! Trừng trị cô!”

Hồng Vũ không ở nhà, cô ta cũng dám hỗn xược? Tôi giật hai cái lông chim của cô ta, coi như cảnh cáo.

Vệt nước mắt lưng tròng chuồn mất.

Đánh chim không nghe lời xong, trong biệt thự trống không chỉ còn lại có tôi với chó kỳ quái.

Hồng Vũ không muốn tiết lộ thân phận nên cực kỳ ít gây chuyện, vệt đánh nhau phé vật, là kẻ theo chủ nghĩa hòa bình, tôi ở ngoài ăn hiếp yêu quái quá nhiều. Tôi nghi đám phé vật vô dụng kia không trả thù được tôi thì không cam lòng, nên mới xuống tay với William, thi triển tà thuật lên người anh ta, khống chế tinh thần, lợi dụng sơ hở trả thù tôi.

Nghĩ đến đủ loại hậu quả, tôi lo lắng, sợ Hồng Vũ sẽ giận chó đánh mèo, quyết định trước khi chị ấy về nhanh chóng giải quyết vấn đề này. Cho nên tôi xuống phòng sách ngầm, lục ra đủ loại điển tịch trong ngoài xưa nay, tìm cách tốt nhất để trừ yêu, ví dụ như: hắt máu chó mực, ném chân lừa đen, đập kiếm gỗ đào, rắc tro lư hương, dán bùa chú... Cảm giác đều rất không đáng tin. Cuối cùng quyết định dùng trận pháp trừ tà.

Tôi chuẩn bị tài liệu, khí thể hùng hổ chuẩn bị lên tầng.

William còn đang chăm chú đọc sách, mắt cũng không thèm liếc nhìn tôi một cái.

Tôi rung rung tai mèo, nở nụ cười dịu dàng nhất cuộc đời: “William? William? Anh thật sự không có việc gì sao?”

Trong mắt William thoáng qua vẻ sợ hãi, sau đó tiếp tục đọc sách, vẫn không nhúc nhích.

Không sai, chó hoạt bát hay nhảy loạn biến thành tính cách này, chắc chắn là do trúng tà rất nghiêm trọng.

Tôi nhanh chóng gõ lên đầu anh ta một cái, đánh cho anh ta về nguyên hình. Sau đó lấy sợi dây trói yêu trói bốn cái móng vuốt lại, khiêng xuống hầm âm u, ném vào hỗn hợp máu cá với nhện độc. Mất hai giờ, trải qua đủ loại cay đắng gian khổ vẽ ra một trận pháp, thấp năm cây nền âm đỏ quý giá, không tiếc trả giá dán thêm đủ loại bùa chú lên gáy anh ta, sau đó giờ bản “Niệm chú trừ tà nhập môn đơn giản” mới phát hành lên, vung kim cương xua khí, chậm rãi đọc chú ngữ trong sách.

“Gâu oa oa oa gâu oa oa oa gâu —— cứu mạng! Dạ Đồng cô đang làm gì đấy?!” Chú trừ tà quả là có hiệu quả với yêu quái có pháp lực yếu, William lúc đầu còn cố tình nằm sấp trên mặt đất giả làm núi băng, chờ chú ngữ bắt đầu có tác dụng, liền đau đến mức lăn lộn khắp sàn, gương mặt vặn vẹo cuối cùng cũng khôi phục lại vẻ đần độn vốn có, cầu xin tôi tha thứ, “Tôi sai rồi, dừng tay đi! Dừng làm bùa!”

Tôi an ủi: “Anh trúng tà, lúc đuổi đi có hơi đau, nhẫn nại chịu đựng là qua thôi.”

William gào lên: “Tôi không trúng tà.”

Tuy rằng rất đáng thương, nhưng vì muốn tốt cho anh ta, tôi kiên quyết hạ quyết tâm: “Trúng tà đều nói mình không trúng tà!”

Nước mắt William trào ra, điên cuồng vẩy đuôi nói: “Cô nghe tôi giải thích đi.”

“Giải thích cái gì?” Lòng tôi thoáng lay động, chợt thấy việc này có gì đấy không đúng, tạm dừng đọc chú, lộ ra mặt mèo dữ tợn với bộ móng sắc nhọn, tôi gần nói: “Thành thật nhận tội! Vì sao giả thần giả quỷ? “

William quỳ rạp trên mặt đất thổ hổ nửa ngày, tai cụp xuống, tủi thân nói: “Chu Tư Tư nói tôi rất thành thật chất phác, là điển hình của nam phụ hi sinh, trong ngôn tình đều là nam không xấu nữ không yêu. Muốn làm nhân vật nam chính phải tà mị lạnh lùng cay nghiệt, ngang ngược bá đạo mới tán được con

gái, cho nên phải thay đổi hình tượng, thay đổi bề ngoài mới hấp dẫn được con gái...” Anh ta chọc chọc hai ngón tay vào nhau, then thùng nói, “Đối với người trong lòng tốt nhất là nên đẩy ngã, cường hôn, nhưng cơ hội không dễ có...”

Tôi khi nghe xong lý do hệ ngân hà này, chân hung hăng đạp anh ta, tức giận mắng, “Đần độn nói mà anh cũng tin? Ngu ngốc! Ngu xuẩn! Không có não! Phế vật! Không bằng heo chó! Cầu cầm thú! Đi chết đi!”

William nhìn trộm tôi, hạnh phúc cười ngây ngô nói: “Vừa rồi cô rất lo lắng sao?”

“Cút!” Tôi hung hăng đạp anh ta, nhào lên đánh mấy cái, “Ai lo lắng cho anh? Tôi sợ Hồng Vũ tìm tôi tính sổ thôi! Sinh vật tôi ghét nhất trên thế giới này chính là chó, trong tất cả chó trên thế giới này tôi ghét nhất là anh!” Tôi hỗn hển xoay người bỏ chạy.

William ở sau lưng, mặt mũi sưng lên hét to: “Đợi đã, cởi dây trói yêu trước đã!”

Tôi đứng trên bậc thang quay đầu ngạo mạn nói: “Cứ từ từ mà ngốc đi!”

[1] Murakami Haruki (Tiếng Nhật: 村上 春樹, âm Hán Việt: Thôn Thượng Xuân Thụ), sinh năm 1949 tại Kyoto và hiện đang sống ở Boston, Mỹ, là một trong những tiểu thuyết gia, dịch giả văn học người Nhật Bản được biết đến nhiều nhất hiện nay cả trong lẫn ngoài nước Nhật. Từ thời điểm nhận giải thưởng Nhà văn mới Gunzo năm 1979 đến nay, hơn một phần tư thế kỷ hoạt động và viết lách, tác phẩm của ông đã được dịch ra khoảng 38 thứ tiếng trên thế giới, đồng thời trong nước ông là người luôn tồn tại ở tiền cảnh sân khấu văn học Nhật Bản. Murakami đã trở thành hiện tượng trong văn học Nhật Bản đương đại với những mỹ danh “nhà văn được yêu thích”, “nhà văn best-seller”, “nhà văn của giới trẻ”.

[2] Doujinshi tương tự như truyện đồng nhân của TQ: là thể loại truyện lấy bối cảnh trong một bộ truyện tranh, phim hoạt hình hay kiếm hiệp, tiên hiệp.... nào đó. Nhân vật chính có thể là từ thế giới hiện tại bằng lý do nào đó mà tới thế giới trong truyện hoặc tác giả cho thêm một nhân vật hoàn toàn mới vào trong truyện.

29. Q.7 - Chương 29

Tiếng chó sủa thê lương của William kéo dài mấy giờ liền dưới tầng hầm, đến tận khi vệt lén lút trở về, thả anh ta ra. Anh ta muốn chạy đi tìm tôi xin lỗi, tôi cuộn mình trong ổ mèo ngủ, bịt tai, anh ta có nói gì cũng không quan tâm. Đến sáng tinh mơ sau khi Hồng Vũ trở về, hai người nói chuyện nhỏ trong vườn hoa.

Hồng Vũ: “Dạ Đồng đánh em bị thương?”

William: “Em không cẩn thận ngã xuống cầu thang.”

Hồng Vũ: “Vừa nãy vệt cũng rách rồi, mèo này không đá chó cũng đánh chim, thật sự là thiếu dạy dỗ.”

William: “Đừng, là em không tốt, làm cô ấy ghét. Đúng rồi, Dạ Đồng thích cái gì?”

Hồng Vũ: “Mùi nó mẫn cảm với phấn hoa, ghét hoa nhất.”

William: “Đợi đã, em lấy giấy bút ghi lại.”

Yên lặng một lúc.

Hồng Vũ: “Dạ Đồng rất xinh đẹp...”

“Dạ Đồng đáng yêu nhất thiên hạ!”

Hồng Vũ: “Hơn vạn năm qua, người và yêu quái nhất kiến chung tình với con mèo kia rất nhiều, thần tiên cũng không ít, đáng tiếc nó tùy hứng, kỳ lạ, ích kỷ, tàn nhẫn, bạo lực, xấu xa, không ai vượt qua được hơn một tháng, hầu như lần nào cũng đều cắt đứt hoàn toàn quan hệ, thậm chí còn không ít lần ra tay quá nặng, chết dưới móng vuốt của nó. Giờ chẳng có yêu quái nào chán sống dám thân thiết với nó. Sư đệ, tuy rằng sắc đẹp rất tốt, nhưng cái mạng nhỏ quan trọng hơn...”

William: “Em đã thấy lạ là Dạ Đồng đáng yêu như thế sao lại không có bạn trai, em biến thành yêu quái sinh sau quả nhiên là tốt...”

Nghe đoạn đối thoại vô sỉ của hai người kia, tôi nổi hết da gà.

Hồng Vũ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, kể lại đủ loại chuyện khủng bố ngày xưa: lúc trước có yêu quái muốn theo đuổi Dạ Đồng, kết quả hấn tàn phế; ngày trước có thần tiên muốn quyến rũ Dạ Đồng, kết quả hấn thân bại danh liệt; từ trước có con người để mắt đến Dạ Đồng, kết quả hấn đã chết...

Cô nói nửa thật nửa giả.

Tôi ôm đuôi, ngồi trong ổ ngẩn người, nhớ tới một vài ký ức khiến mèo buồn bực.

Mèo không cần bạn bè, không cần tình cảm, một thân một mình cũng sẽ không cô đơn, là giống loài trời sinh thích hợp ở một mình! Bầu bạn gì đấy đều là loài người không có tiền đồ mới cần...

Trong vườn hoa cuộc nói chuyện vẫn tiếp tục.

William: “Khi nào thì đến sinh nhật Dạ Đồng?”

Hồng Vũ: “Yêu quái không có sinh nhật, nếu muốn nói ngày quan trọng, hấn là...”

Tôi thấy chị ấy đến cả chuyện riêng cũng định nói, vội mở cửa sổ ra, hắt chậu nước xuống hai kẻ vô lại ở dưới.

Hồng Vũ bình tĩnh tránh được, nhìn cảnh cáo tôi một cái, lại khó không phát hỏa đánh nhau. William bị dội thành chó không nhà, vầy vầy lông, đáng thương nhìn tôi, sau đó về phòng thay quần áo sạch sẽ, thật sự đi ra ngoài làm việc.

Yêu quái làm việc cho con người cũng rất nhiều, mà tôi với Hồng Vũ đường đường là đại yêu quái, có trăm triệu gửi ngân hàng Thụy Sĩ, cần tiền thì cứ tiện mà ngoắc ngón tay, thu gấp đôi phí bảo vệ của đám tiểu yêu quái, bán ít đồ cổ, anh ta cần gì phải đi làm? Truyền ra bên ngoài, người ta lại nói sư tỷ tôi cố ý khắt khe với anh ta.

Tôi phản đối với Hồng Vũ, chứng minh mình không cắt xén đồ ăn cho chó của William.

Hồng Vũ đang đọc báo uống trà, không hề để ý: “Để cậu ấy tiếp xúc nhiều với con người, thử hạ mình kiểm tiền cũng tốt, tóm lại là nên hòa nhập với xã hội.”

Tôi hung dữ làm tư thế chém giết hỏi: “Để anh ta ngấm phải kiến thức xã hội không lành mạnh thì sao? Đến cửa hàng thịt chó làm việc còn nhanh hơn.”

Hồng Vũ ngẩng đầu khỏi tờ báo, nâng trán: “Em không lạc quan một chút được sao?”

“Nhưng mà...” Tôi nhu nhược hỏi, “Cơm trưa ai làm? Ăn lương khô à?”

Hồng Vũ nấu cơm có thể đốt cháy toàn bộ phòng bếp, hơn nữa cực kỳ kiêng ăn, tôi tình nguyện ăn tươi nuốt sống cũng không động móng vuốt nấu cơm. May mà bây giờ kỹ thuật ẩm thực của nhân loại phát triển rất nhanh, có thể đến cửa hàng vật nuôi mua đồ hộp với lương khô để giải quyết, nhưng ăn không ngon, ăn nhiều sẽ ngấy, ngấy thì tính khí cũng kém, tính khí kém thì sẽ cố tình gây sự. Trước kia gánh nặng nấu cơm là đổ lên đầu vệt, cô ta biết cách bắt chước, bề ngoài thức ăn rất đẹp... Có cả giấy tráng kim, nhưng mùi vị lại chẳng ra gì, thường xuyên nhiều muối thiếu đường. Tuy rằng có thể ăn, nhưng không ngon. Mà đồ ăn trong khách sạn không tươi, gia vị ăn, hơn nữa những món Hồng Vũ ăn quá cay so với người thường, tôi muốn ăn đồ siêu thanh đạm ít muối, vệt thích đồ ăn không cần nhai kỹ. Cho nên ăn cái gì là chuyện chúng tôi đau đầu nhất.

Từ sau khi William đến, mọi chuyện hoàn toàn thay đổi.

Chó học đánh nhau không tốt, học chú ngữ không tốt, tất cả các kỹ năng làm yêu quái đều không tốt. Nhưng lại là thiên tài làm việc nhà, quét tước vệ sinh mọi thứ không gì không biết, biệt thự lộn xộn mười mấy năm được thu dọn gọn gàng, đến cả tầng hầm cũng chẳng có tí bụi nào. Hơn nữa anh ta chỉ cần ăn thử một lần là sẽ biết làm, dù là cách thái, độ lửa gia vị đều giống như đầu bếp, luôn mua được nguyên liệu nấu ăn tươi ngon nhất, thỏa mãn tất cả mọi nhu cầu ẩm thực soi mói nhất, bao gồm cả tôi nửa đêm tâm

huyết dâng trào muốn ăn khuya cá không ngọt không mặn không cay, chiên qua lại không được nóng. Hồng Vũ muốn ăn bữa tối Ma Lạt Thang cay gấp mười, vệt muốn ăn bàn lớn cây quỳ rang hạt dưa làm điểm tâm, anh ta đều có thể làm được.

Vệt mỗi ngày khen Hồng Vũ có mắt nhìn xa trông rộng, có thể trong nhiều chó như vậy mà liếc mắt một cái tuyển được William nhìn qua vừa ngốc vừa vô dụng, thật sự rất tinh mắt. Cô ta quyết định phản bội tôi, lao vào lòng kẻ địch, mỗi ngày ở trước mặt Hồng Vũ mách lại nguyên nhân tôi ăn hiếp William, Hồng Vũ lúc nào cũng che chở William, đó cũng là nguyên nhân dù tôi có tức giận cũng không dám đánh anh ta không ra khỏi giường được.

Từ tiết kiệm mà sa vào xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ thành tiết kiệm mới khó.

Vấn đề nghiêm trọng đến rồi đây: William đi làm, đồ ăn làm sao bây giờ?

Vệt tủi thân hỏi: “Tôi làm sao? “

Hồng Vũ quyết đoán: “Cố chịu ăn đồ mua ngoài đi.”

Tôi lật phonebook, tự quyết định: “Ăn nhà hàng nào? Tôi muốn miếng cá sống.”

Liên tục suốt ba tháng tiếp theo, William đi sớm về muộn, tuy rằng nhà cửa vẫn gọn gàng ngăn nắp như trước, nhưng ngoại trừ bữa sáng thì chúng tôi chẳng ăn được cái gì ngon. Tôi giống như quay về quãng thời gian Hồng Vũ không ở nhà, không mua nổi nguyên liệu ăn được, chỉ có thể ăn thức ăn ẻo giá rẻ qua ngày. Trong tay cầm một bó tiền lớn, đầu bếp tay chân đầy đủ hết, quan trọng là sáng nào cũng bị bữa sáng dẫn khẩu vị, thật sự hậm hực. Các nhà hàng gần đây đều đã ăn một vòng, vệt bắt đầu cân nhắc xem đi tìm bạn trai Brazil, Anh, Mỹ, Australia, Congo hay Nam Cực để đổi mùi vị. Chỉ có Hồng Vũ kiếm chế rất tốt, chỉ ấy bình tĩnh uống thêm vài cốc trà, tiết kiệm lương thực.

Ức chế thèm ăn là không phúc hậu, tôi ghét nhất là tiết kiệm lương thực.

Tôi tìm William thương lượng: “Lúc chán dù là bản mô hình mới nhất hay máy tính mới nhất, thậm chí cả xe thể thao nhà cửa tôi đều mua cho anh. Đừng mất công, làm một tháng kiếm tiền còn chưa bằng tiền ăn một ngày của tôi, anh cũng trải nghiệm cảm giác xã hội đen tối bóc lột lao động rồi đúng không? Mau về nấu cơm!”

William sống chết mặc kệ: “Không được! Cửa cô là của cô, cửa tôi là của tôi.” Bỗng nhiên ngượng ngập nói, “Nhưng nếu cô muốn đồ của tôi, cho tất cô cũng không sao.”

Tôi không quan tâm, tiếp tục đe dọa: “Ở chỗ này, còn có thể bị mấy bà cô quái dị động tay động chân.”

William u oán: “Cô đẩy tôi ra ngoài làm sắc dụ rất nhiều lần, quen rồi.”

Tôi giận: “Chẳng lẽ tôi chưa từng phải sắc dụ chú già chắc? “

William lập tức vỗ ngực nói: “Lần sau quyến rũ chú già vẫn nên để tôi đi!”

Anh ta và chú già khẩu vị đều nặng quá rồi ...

Tôi bị đả kích, thất vọng cuộn người trong ổ mèo.

William tiếp tục đi làm.

30. Q.7 - Chương 30

Tôi quyết định phá rối kiếp làm công của William, cho anh ta ngoan ngoãn về nhà.

Mèo là động vật am hiểu ám sát, tôi dùng phép ẩn thân, che hơi thở, lén lút đi vào quán cà phê anh ta làm việc. Trong quán chật ních, đa số là khách nữ, William đang mặc đồng phục màu đen, động tác tiêu chuẩn, như một quản gia nghiêm túc đón khách. Tôi thừa dịp anh ta đang bê một đồng khay lớn khay nhỏ, lặng

lẽ đến cạnh anh ta, ngáng — chân. Anh ta như hồ lô lăn trên mặt đất, hết đổ cả bốn cốc cà phê nóng lên bộ ngực của người đẹp mặc áo trễ ngực, người đẹp hét thảm thiết kinh thiên động địa.

William ù ù cạc cạc nhìn bên chân, sau đó nhận lỗi.

Ngay sau đó, ở phòng bếp anh ta lại ngã — ngã, làm vỡ một đồng đồ thủy tinh.

Tôi vụng trộm cười, niệm pháp quyết.

Trong tách đồ uống xuất hiện một đám lông chó vàng, mấy con rắn nhỏ màu sắc sỡ chui ra từ mấy cây leo trong phòng ăn, con chuột hôi chạy dưới cái tủ, tất cả các cô gái trong phòng sợ tới mức hoa dung thất sắc, cướp đường mà chạy, đến cả bà chủ cũng không ngoại lệ. Ngay sau đó cục vệ sinh đến kiểm tra, cưỡng chế nhà ăn ngừng kinh doanh sửa sang lại, bà chủ khóc sụt mướt, thề chắc chắn là bị nhà hàng đối diện trả thù.

William thất nghiệp, vì không đủ tuổi, không có hợp đồng lao động chính thức, lại được bà chủ với mấy cô xinh đẹp ngưỡng mộ, cho nên bị ông chủ ghen lấy lý do phá sản và làm vỡ nhiều đồ nên cắt xén rất nhiều tiền lương. Anh ta cũng không truy cứu, đành phải cúp đuôi, xám xịt trở về nhà. Tôi thấy kế hoạch thực hiện được, gọi điện thoại nói với Lam Lăng, để anh ta ra mặt giúp tôi, bồi thường cho ông chủ của quán cà phê Anime gấp năm lần, hơn nữa cảnh cáo ông ta nếu thuê lao động trẻ em nước ngoài trái phép sẽ bị bắt giam vào ngục! Lam Lăng tức giận gần chết, suýt chút nữa chạy đuổi giết tôi, tôi đồng ý đưa cho anh ta ảnh Hồng Vũ mặc bikini ở Maldives, anh ta lập tức tắt lửa, bày ra cái vẻ khen tôi làm tốt lắm, bắt kẻ ác ôn thuê lao động trẻ em chịu trách nhiệm.

Tôi khải hoàn trở về.

Hồng Vũ nhìn tôi lắc đầu, không nói gì, nhưng vệt lại động vào tôi, khó được khen: “Dạ Đồng làm tốt lắm, làm tốt lắm!” Tôi chạy tới tầng hầm, tìm William đang đau lòng, ra vẽ đồng tình, an ủi anh ta vài câu, sau đó ném luật lao động cho anh ta học, sau đó vỗ vỗ vai: “Tuổi nhỏ nên lấy tu hành làm mục đích chính, sự tỷ cũng đâu có keo kiệt tiền tiêu vặt, cần gì thì nói, làm việc thì để sau hẵng làm.”

“Ừ.” William chán nản đồng ý, “Dù sao cũng không kịp nữa rồi.”

Cái gì không kịp nữa rồi?

Mèo và chó có lối tư duy không thể kết nối được với nhau, tôi chẳng hiểu gì giật giạt tai, trong lời ca ngợi của vệt, vui vẻ chạy về ổ mèo ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau, hương hoa hồng nồng nặc xông vào cái mũi mẫn cảm của tôi.

Tôi từ trong ổ mèo nhảy dựng lên, sau đó lùi ba bước, không dám tin nhìn chó mặc tây trang đeo caravat trước mặt.

“Sinh nhật vui vẻ.” Hình như anh ta ở bên cạnh đã lâu rồi, cầm trong tay bó hoa hồng, nở nụ cười chói mắt hơn ngày thường. Tôi sắp bị anh ta ép vào sát tường, cảnh giác nhìn khuyến yêu có thể đã bị người ngoài hành tinh nhập vào trước mặt này: “Không phải đã nói tôi không có sinh nhật sao?”

William nghiêm túc nói: “Hồng Vũ nói, yêu quái có thể lấy ngày kỷ niệm đáng giá làm ngày sinh nhật, cho nên là hôm nay.”

Tôi sửng sốt: “Hôm nay là ngày kỷ niệm gì?”

Hồng Vũ thông thả xuất hiện ở cửa cầu thang giải thích: “Là ngày em trùng sinh cải tà quy chính, bái nhập sư môn.”

Tôi nhớ rồi, hôm nay hình như là ngày tôi bị nhốt trong đại lao mấy trăm năm, được sư phụ nộp tiền bảo lãnh ra ngoài nhìn ánh mặt trời. Ngày này hàng năm, sư phụ đều bắt tôi đến dạy dỗ một phen, bảo tôi ghi nhớ bài học, giữ đúng lời hứa, trăm ngàn lần đừng phạm sai lầm lớn. Sau này rời khỏi sư phụ, công tác giáo dục này do Hồng Vũ đảm nhận. Lam Lăng chịu trách nhiệm trông giữ nộp tiền bảo lãnh yêu quái cũng sẽ gọi điện thoại đến niệm “Chú Kim Cô”, nhắc nhở tôi bây giờ không còn là năm tháng chiến loạn, giết người cướp của rất khó tìm được lý do để giấu giếm. Văn bản pháp luật mới nhất mà thiên giới ban ra quy định: yêu quái giết người cướp của không được nộp tiền bảo lãnh, ném vào đại lao tiếp tục ngồi.

Quy định của tam giới càng ngày càng nhiều.

Sau khi ra tù, đã là thời đại công nghiệp , chờ chiến loạn ngấn ngủi qua đi, cải cách thay đổi từng ngày, phát triển một ngày xa nghìn dặm, xã hội thay đổi nhanh chóng chạy cũng không kịp theo. Yêu quái am hiểu chú thuật, chế tạo pháp khí, chiêu vận, thậm chí là dệt vải, thủ công mỹ nghệ, sản xuất thuốc, gặt người, ví dụ như nhện tinh, hồ ly tinh giờ đều rất nổi tiếng. Mà tôi là loại yêu quái chuyên đánh nhau, giết chóc, trộm cướp, ngoại trừ có được vài tiếng tôn kính, dọn dẹp mấy tiểu yêu không có mắt thì cuộc sống giống như anh hùng không có đất dụng võ.

Núi xanh liễu rủ, Thịnh Đường Trường An quen thuộc, đã sớm bị che kín bởi nhà cao tầng.

Tây Hồ từ vùng sông nước biến thành khu du lịch, du khách như mắc cửi.

Là tốt? Hay xấu? Tôi cũng không rõ.

Sống quá lâu , có đôi khi nhớ lại những chuyện, những người đã qua, nội tâm sẽ có chút áp lực.

William tiến lại gần, nhét hoa hồng vào tay tôi: “Sinh nhật vui vẻ.” Đôi mắt anh ta sáng ngời, không dính chút bụi nào.

Tôi lại nhớ về những kỷ ức xa xôi.

Giữa thời gian ngấn ngủi trong năm tháng dài lâu, dường như cũng đã từng có một người làm bạn bên cạnh, dù tôi có phát cáu thế nào, giận dữ, đùa giỡn tùy hứng, anh ta vẫn cười ở bên tôi , dỗ tôi vui vẻ.

Vui vẻ làm bạn mấy năm, sau đó bị vứt bỏ, đổi lấy kết cục tàn khốc nhất trên đời.

Tôi mất rất lâu mới quên đi đoạn ký ức khắc cốt ghi tâm này, quên gương mặt của anh ta, cất giấu chuyện xưa vào sâu trong lòng, nhưng dù thế nào cũng không quên được đôi mắt anh ta cũng giống William không dính chút bụi, không ngừng gọi lại chuyện cũ, khiến người ta chán ghét. Tôi oán hận tất cả những gì liên quan đến anh ta.

Biết rõ rành rành William vô tội, mà tôi...

“Hừ... Đáng ghét...” Tôi cầm hoa hồng, gục đầu xuống, đè nén, khẽ nói, “Đáng ghét nhất.”

William lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

Mấy móng vuốt của tôi xé nát hoa hồng, ném lại lên người anh ta, đau đớn mắng: “Ngu ngốc! Ngày ra tù có gì hay mà chúc mừng? Chúc mừng sinh nhật chỉ là trò bịp bợm của con người, tôi không cần! Hơn nữa... Hơn nữa không biết còn chưa tính, rõ ràng Hồng Vũ đã nói cho anh biết tôi miễn cảm với phấn hoa, còn đưa hoa đến làm quà? ! Thế này mà coi là thích? Mà coi là quà à? Căn bản chính là hành vi không có đầu óc! Chỉ số thông minh thấp cũng phải có mức độ chứ? !”

William yên lặng nhặt bó hoa nát vụn lên, ném vào thùng rác, lại xin lỗi: “Thực sự xin lỗi.”

Tôi tức giận đẩy anh ta ra, lao ra cửa phòng, muốn trốn khỏi nhà.

Dưới tầng, treo rất nhiều dải băng đẹp, trên bàn cơm có miếng cá cali ghép cái bánh sinh nhật nhỏ, bên trên cắm mấy cây nến nhỏ, bên cạnh bày lẵng hoa bằng lụa, phía trên có thiệp, viết “Dạ Đồng sinh nhật vui vẻ” . Vệt đội mũ màu rực rỡ, cầm pháo trong tay, hình như bị sự tức giận của tôi dọa cho ngây người, sững sờ nhìn tôi.

Tôi cũng ngẩn cả người.

“Cái đó...” William đuổi theo, lấp bắp giải thích, “Chu Tư Tư nói sinh nhật ăn bánh ngọt, nhận quà là kỷ niệm vui vẻ nhất của mỗi người, tốt nhất là nên làm đối phương bất ngờ, cho nên tôi đã lên kế hoạch từ rất lâu. Đi làm là vì quà không thể lấy tiền của cô mua tặng cho cô, nhưng tôi thật sự quá ngu ngốc, tất cả tiền lương phải dùng để bồi thường mất rồi, con gái thích kim cương vàng bạc túi xách hàng hiệu tôi không mua được, chỉ mua được bó hoa hồng với cá ngư cali nhỏ, tôi... Rất xin lỗi... Là tôi tự ý quyết định, luôn không để ý cô thích hay không thích đã làm vậy, tôi lập tức thu dọn hết đây.” Anh ta vừa xin lỗi vừa luống cuống tay chân thu dọn căn nhà, sau đó nhìn tôi một cái, cất bánh sinh nhật cá sống vào tủ lạnh.

Hồng Vũ ở sau lưng gõ gõ vai tôi: “Vừa lòng chưa?”

Tôi nhớ lại hành động của mình, cả người hơi nóng lên.

Hồng Vũ nhặt bó hoa hồng bị vò nát từ trong thùng rác nhét vào tay tôi: “Mang quá nhiều thành kiến để nhìn sự việc, không tốt đâu.”

Tôi chậm rãi cầm lấy hoa hồng, đưa lại gần.

Không dị ứng như trong tưởng tượng, không hắt xì.

Đây là một bó hoa hồng đã cẩn thận bỏ hết phần hoa.

Nát vụn.

Tôi là con mèo khiến cả thế giới chán ghét.

31. Q.8 - Chương 31

Tôi là Dạ Đồng, một mèo yêu Trung Hoa khiến người ta chán ghét.

Anh ta là William, một khuyển yêu giống Golden Retriever khiến người thích thú.

Tôi có ác cảm với anh ta!

Chó là sinh vật đáng ghét nhất quả đất!

Tôi mang theo đầy thành kiến với chó, dùng thái độ ngạo mạn nhất, lấy lời khó nghe nhất làm hồng tiệc sinh nhật anh ta đầy công chuẩn bị cho tôi. Anh ta lại lần thứ một nghìn lễ một cúi đầu xin lỗi vì một sai lầm không phải của mình, sau đó buồn bã thu dọn, không dám tiếp tục tới quấy rầy nữa. Tôi lúng túng khó xử một lúc lâu, vẫn không nói được câu xin lỗi, quay đầu mà đi. Hoa hồng bị xé nát nằm im trong thùng rác, dường như không còn lộng lẫy rực rỡ nữa.

Sư tử Hồng Vũ không đánh tôi, sư muội vẹt cũng lười oán giận, mấy người đẩy về cùng phe với chó, không ai bảo ai, tập thể tiến hành chiến tranh lạnh ngầm với tôi. Tôi cô đơn nằm trong ổ mèo, ôm đuôi lông to xù, trong lòng khó chịu.

Biết rõ rành rành làm như vậy rất đáng ghét, biết rõ rành rành là không cần ai thích mình, biết rõ rành rành chó là thứ có cũng được không có cũng chẳng sao, nhưng ánh mắt William bi thương lại cứ vờn quanh trước mặt, không gạt bỏ được, không quên được.

Nên xin lỗi, lại không có dũng khí xin lỗi.

Có lẽ thứ tôi ghét nhất trên thế giới này chính là bản thân?

Ở trong một góc âm u không ai để ý tới liếm lông, tôi còn nghiêm túc cân nhắc cả một ngày, cuối cùng cũng nghĩ ra một chủ ý thông minh.

Đến trước tủ lạnh lấy bánh ngọt cá ngừ cali William chuẩn bị ra ăn hết, sau đó trốn khỏi nhà đến một nơi không ai biết mười ngày nửa tháng để giảm bớt không khí xấu hổ. Chờ khi mọi người không tức giận nữa, đến cửa hàng vật nuôi mua một tá bánh bích quy chó đất tiền, bên trong đặt một cái hình mèo, lên đặt lên giường William. Anh ta nhìn thấy sẽ hiểu thành ý của tôi.

Dù sao William là đồ ngốc, anh ta nhận được quà rồi chắc chắn sẽ vui vẻ phần chần, sau đó sẽ quên cái việc ngu ngốc của tôi. Chỉ cần anh ta vui, Hồng Vũ và vẹt sẽ không trách tôi nữa.

Nói làm là làm luôn.

Đối với mèo việc trốn khỏi nhà là sở trường. Tôi thừa dịp mọi người không chú ý, lén gói bánh ngọt cá ngừ cali vào, sau đó thu xếp hành lý đơn giản, lén lút nhảy xuống ban công, nhanh chóng rời đi. Đến khi đến đường cái, mới bắt đầu cân nhắc nên trốn chỗ nào?

Nếu ra nước ngoài, yêu quái giả nhân viên nhà nước Lam Lăng kia sẽ điều tra được hành tung của tôi. Nếu đi trên đường cái, dễ dàng để lại mùi William tìm được. Nuông chiều trong thành thị quen rồi, núi sâu rừng già tôi không muốn ở. Nếu như đến nhà yêu quái khác... Bọn họ có khả năng sẽ không chịu được tra tấn, tiết lộ hành tung của tôi cho Hồng Vũ biết. Không được mấy ngày, Hồng Vũ sẽ mang theo lửa giận đầy người, bắt tôi về.

Có nơi nào có điều kiện thoải mái, có điều hòa, lại có người hầu hạ không?

Tôi ôm IPAD nghiên cứu một lúc, nhanh chóng tìm được mục tiêu hoàn hảo.

“Đáp án chính là nhà tôi?” Chu Tư Tư ngồi trên ghế máy tính, dùng vẻ mặt sống không bằng chết nhìn tôi.

“Bingo!” Tôi lấy vẻ mặt trúng giải thưởng lớn chúc mừng cô ta.

Mẹ Chu Tư Tư là thành phần trí thức cán bộ cấp cao, sự nghiệp làm trọng, cả ngày đi công tác, bay đi khắp nơi, không chú ý đến con gái. Bình thường cùng lắm nói được với nhau vài câu, cho nên quan hệ của hai mẹ con họ rất tệ. May mắn có tôi giúp hai người sắp xếp một màn xuyên không dần dần, cuối cùng cũng làm cho hai mẹ con nhận rõ tình cảm của nhau, quay về hướng tốt. Vì thế Chu Tư Tư nợ tôi hai mươi triệu kinh phí hoạt động, tôi sợ cô ta chạy trốn hoặc tự sát nên giữ lại địa chỉ nhà cô ta với cách liên lạc. Hôm nay thật ra là lần đầu tiên đến nhà thăm hỏi.

Tôi đánh giá trái phải, mẹ Chu Tư Tư đi Mỹ công tác, Chu Tư Tư đang nghỉ đông. Trong nhà trang hoàng rất xa hoa, có bốn phòng, sàn gỗ, điều hòa mát ấm đầy đủ hết, bồn tắm mát xa lớn, toilet nhiệt độ ổn định, còn có 3 bộ máy tính và các loại đồ ăn ngon. Ở nơi điều kiện như vậy, mặc dù kém hơn quán rượu năm sao nhưng cũng có thể miễn cưỡng làm tôi vừa lòng. Tôi quyết định cho cô ta sĩ diện, ở đây nửa tháng, vì thế chiếm lấy phòng ngủ chính.

Chu Tư Tư cực kỳ không tình nguyện hỏi: “Vì sao?” Vẻ mặt giống như muốn đuổi tôi đi.

Tôi thuận tay mở IPAD, lục ra một văn bản, nhẹ nhàng ném cho cô ta, ăn đồ ăn vặt nói: “Ngày trước tôi làm rơi hỏng IPAD, muốn mua màu đen, kết quả William ra ngoài lấy nhầm, còn không cẩn thận nhìn thấy một vài thứ không nên nhìn, cô cũng nhìn xem.”

Chu Tư Tư ngó lại gần nhìn.

Trong mấy văn bản của William viết tiêu đề lớn “Tuyệt mật! Báo cáo yêu đương siêu hoàn mỹ của Chu Tư Tư”, “Giáo trình theo đuổi mèo kiêu ngạo của Chu Tư Tư”, “Bí quyết giảng thuật chó nghèo theo đuổi mèo giàu của Chu Tư Tư”, “Một trăm phương pháp dạy dỗ nhào vào mèo meo của Chu Tư Tư”...

Chu Tư Tư hóa đá.

“Ai nha, cô nói xem đầu sỏ trong chuyện này là ai đây?” Tôi cúi đầu ngấm nhìn ngón trỏ tay phải của mình, sau đó nhẹ nhàng động đậy, bắn ra một móng vuốt sắc lẹm dài bảy tám cm, màu máu rực rỡ long lánh, sau đó lại bắn ra một cái, một cái nữa...

Chu Tư Tư từ từ ngẩng đầu, nhìn móng vuốt của tôi, nháy mắt đột nhiên bỏ nhào xuống đất, cái trán đặt trên sàn gỗ, hô to: “Tiểu nhân có tội, tiểu nhân nhận tội, xin Dạ Đồng đại nhân thứ tội.”

Tôi vươn móng tay, vén mái tóc dài của cô ta, mấy lọn tóc uốn cong mềm mại trên đầu ngón tay tôi bị cắt đứt, nhẹ nhàng rơi xuống, tôi đưa tai qua, ái muội hỏi: “Cô nói... Tôi ở chỗ cô có được không?”

Chu Tư Tư run run nói: “Được! Tất nhiên là được! Tôi thích mèo nhất! Tôi sẽ nằm trên băng chờ cá chép[1], Thái Y ngu thân [2], nhị thập tứ hiếu [3] hầu hạ mèo!”

“Như vậy...” Tôi dùng đầu ngón tay lướt qua khuôn mặt cô ta, hỏi lại, “Cô sẽ phản bội mèo, theo phe chó sao?”

Chu Tư Tư thông minh, lập tức chỉ lên trời thề thốt: “Cho dù xé rách miệng của tôi, tôi cũng sẽ không nói với người khác, tuyệt đối sẽ không để lộ tin cô ở đây với William!”

Tôi vừa lòng thu móng vuốt lại, nằm hình chữ “Mộc” () trên giường, lăn hai vòng rồi gom hết đồng truyện tranh của cô ta mang lên giường, sau đó sai bảo “Tôi chỉ ăn cá ngữ cali loại tốt nhất, sò Bắc Cực, uống nước

khoảng, còn muốn hai mươi hộp thức ăn ẻo ắt nhất, sữa tắm dùng cho cả con người và mèo, phải mua đồ ăn vặt của loài người, tôi muốn của hãng...”

Về mặt Chu Tư Tư cầu xin, gọi điện thoại vượt biển hỏi mẹ mặt mã thể.

Suốt một tuần, tôi ở nhà Chu Tư Tư ăn rồi ngủ, tỉnh ngủ lại ăn, rồi rãi xem truyện tranh tiểu thuyết phim ảnh, còn có chuyên gia hầu hạ hai tư giờ bên cạnh. Bên tai không có William ầm ĩ, ngày trôi qua thật sự thông dong, quả thực không muốn trở về. Vì không thể để người giúp việc theo giờ nhìn thấy tôi, trong tuần này Chu Tư Tư từ đại tiểu thư mười ngón tay chưa từng dính giọt nước mùa xuân nhanh chóng lột xác thành bảo mẫu vạn năng. Chẳng những quét tước, giặt quần áo, nấu cơm có tiến bộ nhảy vọt, ngay cả tính khí điệu ngoa cũng có sự cải thiện rất lớn.

Tôi ném miếng cá hồi rán, khen ngợi: “Cố gắng mấy tháng nữa, cô đã có thể gả đi được rồi.”

Chu Tư Tư vừa thu dọn vừa mặt cười lòng khóc: “Cảm ơn đã khen.”

“Nhớ dọn sạch lông mèo rụng trên sofa.” Tôi mở phòng chiếu phim gia đình ra, tiếp tục tiếp tục lục lọi trong tủ đĩa, bỗng nhiên phát hiện bên cạnh DVD hoạt hình còn có một bộ phim là “Thiên Nữ U Hồn” [4], đọc giới thiệu thì cảm thấy tên nhân vật chính rất quen bèn quay đầu hỏi Chu Tư Tư, “Này lừa đảo... Nhân vật chính tên là Nhiếp Tiểu Thiên? Kể về cái gì?”

Chu Tư Tư cũng không ngần ngại: “Ừ, nhân vật chính là Nhiếp Tiểu Thiên và Ninh Thái Thần, chuyện đại khái kể về một nữ quỷ làm sao gả được ột soái ca đầy hứa hẹn.”

“Hai cái tên này sao nghe quen thế?” Đầu tôi nghiêng nghiêng suy nghĩ rất lâu, bỗng nhiên hiểu ra, hào hứng hỏi, “Có phải là chuyện một nữ quỷ điên cuồng tìm một người đàn ông? Trong đó còn một đại yêu quái thông minh, lương thiện, xinh đẹp, ngay thẳng ở Hắc Sơn đúng không?”

[1] Nằm trên băng chờ cá chép: Người đời nhà Tấn, mẹ mất sớm. Vương Tường ở với cha, nhưng bị bà mẹ ghẻ rất sâu cay thường kiếm lời nói ra nói vào, khiến cho cha ông ghét bỏ. Nhưng ông không oán ghét bà mẹ ghẻ mà ăn ở rất có hiếu. Mùa đông, nước đóng lại thành băng, bà mẹ ghẻ đòi ăn cá tươi, ông cõng trần trên băng giá để tìm cá. Bỗng nhiên băng nứt đôi ra, có hai con cá chép nhảy lên, ông bắt về làm món ăn cho mẹ. Trước lòng hiếu thảo chân thành của đứa con chồng, bà mẹ ghẻ hồi tâm và cha của Vương Tường cũng hết giận, từ đó hai người yêu mến đứa con như vàng.

[2] Thái y ngu thân: Lão Lai Tử vốn người ở nước Sở, sinh vào đời Xuân Thu, đã 70 tuổi mà cha mẹ vẫn còn sống, ông thờ cha mẹ rất có hiếu.

Không muốn cha mẹ thấy con già nua mà lo buồn, ông thường mặc áo sắc sỡ, rồi tay múa miệng hát trước mắt cha mẹ. Lại có khi bưng nước hầu cha mẹ, ông giả vờ trượt té rồi ngồi khóc oa oa trước mặt cha mẹ như trẻ nít mới lên 5, 3 tuổi vậy. Cha mẹ vui cười trước trò ngộ nghĩnh của con mình.

[3] Nhị thập tứ hiếu (chữ Hán: 二十四孝) là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi Quách Cư Kinh, bính âm: Guō Jūjīng) vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, và sau khi cha mất ông đã xuất bản quyển này. Hầu hết các người con hiếu thảo là nam giới báo hiếu ẹ già. Các câu chuyện được kể lại xảy ra từ thời Thuấn Đế đến đời ông.

[4] Thiên nữ u hồn (chữ Hán phồn thể: 天女幽魂; bính âm: qiānnǚ yōuhún; tiếng Anh: A Chinese Ghost Story, nhiều tài liệu phiên sai thành Thiên nữ u hồn; chữ thiên có nghĩa là xinh đẹp, duyên dáng. Khi phiên ra tiếng Việt vì vài lý do chủ quan lẫn khách quan nên thường bị đọc chệch thành thiện)

Thiên nữ u hồn được thực hiện dựa theo một câu truyện ngắn vào đời nhà Thanh trong bộ truyện Liêu trai chí dị của Bồ Tùng Linh.

Nhân vật chính của câu truyện, Ninh Thái Thần là một anh chàng chất phác, tốt bụng, và hiền lành, chuyên đi khắp nơi thu thuế các cửa tiệm. Một lần làm việc, hoàn cảnh đưa đẩy anh phải tới trọ qua đêm ở Nam Nhục Tự – ngôi chùa nổi tiếng với dân trong vùng vì đã có nhiều người mất mạng bởi ma quỷ tại đó. Ninh Thái Thần đến đây và gặp một cô gái xinh đẹp tên Nhiếp Tiểu Thiên – thực chất là một hồn ma chưa thể siêu thoát. Trải qua nhiều chuyện, họ nảy sinh tình cảm với nhau. Sau khi biết Tiểu Thiên là ma, cùng với sự giúp đỡ của vị pháp sư tài ba Yến Xích Hà, Ninh Thái Thần tìm cách giúp Nhiếp Tiểu Thiên được siêu thoát...

32. Q.9 - Chương 32

Editor: đồ béo Betor: mèm mèm

Chu Tư Tư không để ý chút nào nói: “Ừ, rất nổi tiếng, là biên soạn lại từ « Liêu trai ».”

Tôi như có đăm chiêu nói: “Thư sinh nghèo kia khá đấy.”

Chu Tư Tư bỏ băng dính dính lông mèo ra, hoang mang: “Thư sinh nghèo nào?”

Tôi vui nói: “Chính là thư sinh họ Bồ hay Phở gì đấy, bán canh đậu xanh ở ven đường đổi chuyện xưa, nói muốn viết sách. Tôi tâm huyết tôi dâng trào, liền kể chuyện tỷ muội xưa cho hắn nghe, không ngờ tên nghèo kiết hủ lậu kia viết lại nổi tiếng.”

Chu Tư Tư há to mồm, không dám tin nhìn tôi: “Lừa người à? Cô biết Nhiếp Tiểu Thiển?”

Tôi ngây người thề độc thiên hạ độc nhất: “Lừa cô tôi là chó con.”

Chu Tư Tư vứt băng dính, nhào đến, mắt lấp lánh hỏi: “Nói nghe chút.”

Tôi ăn chùa uống chùa không cần trả tiền, sai bảo cô ta lâu như vậy, để báo đáp lại thì kể một câu chuyện cũng không có gì. Vì thế rất rộng rãi ngồi trên sô pha, để cô ta rót hai cốc nước trái cây tươi, rồi kể về chuyện cũ bị phủ đầy bụi này.

“Thật lâu thật lâu trước kia, con gái đều rất béo, hắn là đời Đường. Rất nhiều yêu quái thích chỗ âm u ẩm ướt, Hắc Sơn yêu khí dồi dào, cây cối xanh um, không có người đến, rất hợp để tu yêu, cho nên tụ tập rất nhiều yêu quái. Đương nhiên, Dạ Đồng tôi chắc chắn là lão đại của bọn chúng! Lúc ấy có rất nhiều tiểu yêu vì muốn tránh họa đều dựa vào tôi xin cơm ăn, khi tôi không ở nhà thì giúp trông coi sào huyệt,” nhớ lại chuyện cũ, không khỏi thổn thức, “Tôi thường ở ngoài gây rối, nghe nơi nào có yêu quái lợi hại liền đến đây đánh nhau. Có lần khiêu khích Tất Phương Diệu, kết quả bị thương, nán lại xã hội loài người chữa thương rất lâu. Lúc ấy tôi tổ chức sóc vết thương cho tôi là giống đực, suy nghĩ cổ hủ, sau khi phát hiện ra tôi là nữ yêu cũng vẫn không chịu bôi thuốc ở mông với bụng cho tôi. Cấp bách không biết làm sao, tôi đành để hắn mang tôi về Hắc Sơn, gọi bạn lâu năm Nhiếp Tiểu Thiển đến. Cô ấy là quý yêu chuyên mê hoặc con người, có mấy phần nhan sắc, chỉ là tính khí không tốt lắm.”

Chu Tư Tư vĩnh viễn không bắt được trọng điểm trong câu nói, ngu ngốc hỏi: “Sao cô lại để đàn ông bôi thuốc vào mông cô? Cối hết à?”

Tôi nổi giận: “Mông tôi là do Hồng Vũ làm bỏng! Tôi có cách nào khác sao? Hơn nữa tôi là mèo! Lúc nào thì mèo lại phải mặc quần áo hả? Cái tên vô liêm sỉ chết tiệt kia, lúc chưa biết tôi là yêu quái, không phải còn sờ soạng lông trên mông tôi sao?! Kết quả đến khi phát hiện tôi có thể biến thành con gái xong, đến cả vuốt lông cho tôi cũng không chịu, đạo đức giả! Đáng xấu hổ! Hèn nhất!”

Chu Tư Tư vội ngắt lời: “Sau đó?”

Tôi xuôi xuôi, liếc mắt nhìn cô ta: “Tôi không phải là loại có nợ không trả như cô, cô ấy giúp tôi, đương nhiên tôi sẽ thực hiện nguyện vọng của anh ta.”

Chu Tư Tư oán niệm: “Hai mươi triệu...”

Tôi không quan tâm đến cô ta, đắm chìm vào chuyện cũ.

Tôi tổ tiên tên Tô Trọng Cảnh, là người ăn xin, gầy tong teo. Ở thời đại thịt mỡ đất hơn sườn, nhìn qua là biết lỗ vốn. Anh ta đọc rất nhiều sách, có thể là vì nửa người và mặt đều bị bỏng lửa nặng, bộ dạng có hơi giống yêu quái, thường xuyên quần mảnh vải lên mặt, đi đường cũng hơi cà nhắc, cho nên ở xã hội loài người rất bị kỳ thị. Vì tôi bị thương không nhúc nhích được, cho nên tốt bụng thu giữ anh ta lại làm người hầu hạ tôi, anh ta lại thích khoa chân múa tay với tôi, nói cái gì mà “Dạ Đồng cái này không thể, Dạ Đồng cái kia không được.”

(Chu Tư Tư gơ tay: “Anh ta chăm sóc cô bị thương, không phải là ân nhân cứu mạng sao? Vì sao cô gọi anh ta là đầy tớ?”)

Tôi tức giận: “Nghe chuyện cũ đi, quan tâm lắm chuyện nhỏ không đáng kể đấy làm gì?”)

Tóm lại, phần trên xem như anh ta có chút ơn cứu mạng với tôi, tôi không so đo anh ta lỗi nhai vô lễ, đáp lại anh ta bằng biệt hiệu nghe rất hay lại dễ nhớ “Bánh chưng”.

Nhiếp Tiểu Thiên khi còn sống là cô nàng nhà giàu, từ góc độ của yêu quái cũng coi như có mấy phần nhan sắc, đáng tiếc tuổi còn trẻ đã bệnh chết, nhìn rất dịu dàng ngoan ngoãn nhu thuận, đi không động vẩy, cười không hở răng, là kiểu mỹ nhân tiểu thư khuê các. Nhưng bên trong thật ra có hơi ngốc, khi còn sống cô ấy thích đọc những loại sách kỳ lạ nhất, không có việc gì thì ngửa đầu lên trời bốn mươi lăm độ ngắm sao, đọc vài câu trong chuyện ‘Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài’ ‘Romeo và Juliet’, khi không có người còn có nhìn tranh của soái ca mà cười kỳ dị.

(Chu Tư Tư lại gơ tay lần nữa: “‘Romeo và Juliet’ không phải là chuyện nước ngoài sao? Cô bắt nạt tôi là học sinh trung học tưởng tôi không hiểu sao?!”)

Tôi thẹn quá hóa giận, đập cô ta một phát thật mạnh, “Nhiều năm rồi, sao tôi có thể nhớ rõ toàn bộ chi tiết được? Ý đại khái không khác lắm là được rồi.”)

Khi đấy, tôi không hề biết gì về tình yêu nam nữ, cho nên không hiểu tâm tư của những kẻ điên loạn.

Bánh Chưng lén liếc mắt nhìn tôi, giải thích: “Dã hử tử quân, bạch mao bao chi, hữu nữ hoài xuân, cát sĩ dụ chi” (1)

Tôi hiểu ra: “Chính là động dục sao?”

Bánh Chưng không thở được một hơi, mặt xầu đỏ hơn lửa.

Tôi khoanh tay hướng đông, thì thào tự nói: “Đã qua kinh trập*, cũng là lúc vạn vật xuân tâm nảy mầm,” bỗng nhiên nhớ ra bên cạnh còn có giống dục loài người, tò mò hỏi, “Bánh Chưng anh động dục sao?”

[*]Kinh trập: vào ngày 5 hoặc 6 tháng ba

Một câu hỏi đứng đắn như vậy mà mặt Bánh Chưng lại có thể luộc được trứng gà, xoay người bỏ chạy.

Anh ta nghĩ gì đấy?

Không chỉ có Tiểu Thiên vạn vật phát tình, xuân tâm nảy mầm, còn có một xà yêu ngàn năm gần Yên Sơn. Con mắt dài màu vàng, toàn thân lạnh như băng. Nhiếp Tiểu Thiên bị hấp dẫn nhìn trúng, theo đuổi bằng đủ loại thủ đoạn, hôm nay đưa hoa, ngày mai đưa chocolate, ngày kia đưa thư tình, ngày kia chạy dưới nhà hát tình ca, khiến người ta phiền không nổi. Nhiếp Tiểu Thiên tuy điên loạn nhưng không thích tên có vẩy kia, khổ nỗi pháp lực lại không phải là đối thủ của xà yêu, vì thế chạy tới khóc lóc xin tôi che chở.

Cùng sống ở Hắc Sơn, hơn nữa Dạ Đồng tôi còn là một cô mèo lương thiện như vậy, sao có thể mặc kệ cô ấy được? Vì thế sáng khoái đồng ý, qua bàn bạc, quyết định tìm phu quân cho cô ấy, chặt đứt tương tư của tên quần quýt làm phiền kia. Tôi hỏi Nhiếp Tiểu Thiên thích dạng yêu quái gì.

Nhiếp Tiểu Thiên lại nói chêm đinh chặt sắt: “Tôi muốn gả cho con người!”

Tôi sững sờ nhìn tên Bánh Chưng loài người duy nhất kia.

Bánh Chưng rất bình tĩnh nói: “Tiểu Thiên cô nương không muốn gả cho tôi đâu.”

Nhiếp Tiểu Thiên phát hiện lỗi trong lời nói, gật đầu như già tởm. Sau đó kể ra yêu cầu: “Là người đọc sách, bộ dạng anh tuấn, a a cao lớn uy vũ, phải có tình có nghĩa, gia cảnh tốt, mẹ chồng dễ ở chung, muốn...”

Tôi nghe cô ấy nói tầm nửa canh giờ, mắt trợn trắng: “Cái khác còn dễ nói, nhưng tương mạo anh tuấn hay không, tôi cảm thấy con người chỉ cần không thiếu cái mũi thiếu đôi mắt thì bộ dạng cũng không khác nhau lắm, rất khó nhận ra. Hay là dựa vào tiêu chuẩn của tôi đi?”

Tiểu Thiên hỏi: “Tiêu chuẩn của cô là gì?”

Tôi lập tức vẽ ra bức tranh một con mèo yêu được da lông dày, đuôi thô to, hai mắt có thần, sau đó chỉ vào nói: “Đây là sói ca!”

Sắc mặt Tiểu Thiển rất khó nhìn, kiên quyết phản bác thẩm mỹ của tôi.

Chúng tôi tranh luận một lúc lâu, cuối cùng thống nhất, để Bánh Chưng con người giống được đến nhận xét người đàn ông bên nào đẹp trai hơn. Bánh Chưng suy nghĩ rất lâu, yếu ớt nói: “Con người và yêu quái có thể kết hôn sao?”

Tôi: “...”

Tiểu Thiển: “...”

Chúng tôi lập tức tra cứu lượng lớn sách vở tư liệu, bao gồm ‘Truyện Bạch xà’ vân vân, rồi đi xin ý kiến của yêu quái lấy vợ và lấy chồng ở nhân gian, kết luận rằng: “Chỉ cần không lừa dối, không hút dương khí làm chuyện xấu, không bị hòa thượng bùa nổ chính nghĩa quấy rầy thì không thành vấn đề!”

Bánh Chưng tổng kết cho nhóm chúng tôi: “Hôn nhân hợp pháp vượt qua chủng tộc giữa con người và yêu quái cần phải có điều kiện đầu tiên là không lừa dối. Chỉ cần đối phương biết Nhiếp Tiểu Thiển là ma mà vẫn muốn cưới nàng như cũ thì không có vấn đề gì.”

Không sợ ma —— Chồng đúng tiêu chuẩn mà Nhiếp Tiểu Thiển chọn, bụi bặm rơi đầy.

Muốn đến Trường An phải đi qua Hắc Sơn, vô số người khuôn chó dạng người lên kinh ứng thi, đều đi qua đây.

Để tiện việc quan sát cẩn thận phẩm giá và dũng khí của đàn ông, chúng tôi dựng lều cỏ ở ngoài Hắc Sơn, bảo hồ yêu làm phép, bắt nó biến ra một ngôi chùa nguy nga, phái lão rùa đen tu hành thâm hậu làm chủ trì trong chùa, chuyên thu nhận thanh niên sói ca hơn 16 tuổi và dưới 30 tuổi vào ở. Tôi hóa trang thành mẹ, chị gái, em gái của Nhiếp Tiểu Thiển, hoặc là bố, anh em vân vân, đưa cô ấy và vài tiểu yêu quái cùng ở trong căn phòng nhỏ cạnh chùa, chờ có sói ca thích hợp xuất hiện thì trèo tường rình coi, thấy bộ dạng đáng hoàng thì để Tiểu Thiển trang điểm lộng lẫy, đi thử đối phương trước. Nếu đối phương là chính nhân quân tử, không sợ ma, nguyện ý cưới cô ấy, tôi sẽ dùng ba trăm lượng vàng, năm ngàn lượng bạc và một hộp bảo thạch làm đồ cưới cho cô ấy, vui mừng hoan hỉ đưa ra khỏi cửa.

Khổ nổi... Con người thật sự vô dụng.

(1) “Dã hửu tử quân, bạch mao bao chi, hữu nữ hoài xuân, cát sĩ dụ chi”

Dã hửu tử huân (Thiệu Nam) kể chuyện “chàng trai tốt đẹp” vào rừng săn hươu nai và hái củi, gặp một người con gái mà chàng khen là “đẹp sao như ngọc” rồi yêu cô, ngơ ngẩn lơ lửng đi theo cô, khiến cho chó trong nhà cô “cắn ran”. Tình điệu chất phác thật thà, rất ăn khớp với cảnh núi rừng ngày xuân.

33. Q.10 - Chương 33

Editor: đồ béo Betor: mèomỡ

Ước chừng có một phần ba đàn ông khi nhìn thấy ma nữ xinh đẹp xuất hiện, chẳng những không nảy sinh sắc tâm mà còn bị dọa tè ra quần, quỳ trên mặt đất dập đầu xin tha. Dù ham mê sắc đẹp sói ca như Nhiếp Tiểu Thiển cũng không thể giả vờ ngưỡng mộ với những kẻ như vậy, trong lòng vừa hận vừa giận, phẩy tay áo bỏ đi. Còn có một phần ba đàn ông thấy mỹ nữ nửa đêm đi ra, sắc đảm che trời, cứ tưởng mình số đào hoa. Không đợi Nhiếp Tiểu Thiển nói mấy câu đã động tay động chân, vẻ mặt háo sắc khó coi đến cả tôi còn không chịu nổi, phá hủy giấc mộng của Nhiếp Tiểu Thiển. Một phần ba đàn ông khác, bị vàng làm cho lóa mắt, có ý định không nên có, bị chúng tôi phát hiện ra. Còn có mấy người có tướng mạo đẹp thì lại ham mê đoạn tụ, thấy Nhiếp Tiểu Thiển thì dừng dừng, mà thấy hồ yêu đi theo xem náo nhiệt thì hơn hớn... Gọi ca ca đệ đệ không ngừng. Hồ yêu liền đưa họ vào sâu Hắc Sơn, mở yến hội với bầy yêu.

Khi đó thông tin không phát triển, không có mạng lưới máy tính, người ra ngoài đột nhiên biến mất cũng không thể tìm ra được.

Tiểu Thiển ba lần bốn lượt bị cự tuyệt, trở về khóc lóc. Tôi then quá hóa giận, tự mình ra trận, đánh cho bọn đàn ông vô liêm sỉ hất hủi Tiểu Thiển xinh đẹp nhà tôi một trận, rồi để cây yêu xóa hết trí nhớ của họ đi. Những kẻ phẩm hạnh không đứng đắn trực tiếp ném vào sâu trong Hắc Sơn, phân phối cho đám yêu quái làm cu li lao động trong hầm than đá.

Rất nhanh, mỗi yêu quái trong Hắc Sơn đều có tôi tớ của mình.

Tiểu Thiển hàng tháng thất tình vài chục lần mà vẫn không gả đi được, thật vất vả mới tìm được một người không sợ ma, cả nhân phẩm cũng nghiêm chỉnh, lại bị xà yêu ba ngày hai bữa đến bức hôn nuốt mất.

Tôi đánh xà yêu một trận tàn bạo, trở về thì người đàn ông tiếp tục đến mà còn kỳ cục nữa thì đánh chết kéo đi làm bánh bao thịt bán.

Bọn yêu quái cũng rất vui, mỗi ngày đều gõ bát đũa chờ ăn ngon.

Lúc này, có một thư sinh nghèo kiệt hủ lậu mặc quần áo có miếng vá đến đây.

Thư sinh này chính là Ninh Thái Thần.

Ninh Thái Thần hai mươi tư tuổi, dáng vẻ bên ngoài không tồi, trắng trẻo nõn nà, rất giống bánh bao thịt ngon, cho nên lũ yêu quái đều yên lặng cầu nguyện hắn không qua được thử thách của Nhíp Tiểu Thiển. Tôi xoa tay, đang muốn ra trận, không ngờ Bánh Chưng cũng có tâm địa Bồ Tát, nghe thấy tôi vừa muốn loạn khai sát giới, lập tức thay trang phục hiệp sĩ, vác cái kiếm không biết là của ai về động, thêm vẻ mặt râu ria xồm xoàm, lên đến ngôi miếu gặp Ninh Thái Thần, muốn cảnh cáo hắn.

Tôi rất tức giận, nhưng phát hiện ra hắn lại không bị khuôn mặt bị bóng của Bánh Chưng dọa sợ, có mấy phần mong đợi lòng dũng cảm của hắn, im đi bất động.

Trong ánh sáng chiều toàn bộ ngôi miếu đều tản ra ánh sáng màu hồng nhàn nhạt, có vẻ quý báu trang nghiêm. Chim yến non quay về tổ, ríu rít không ngừng, làm tan đi cảm giác quỷ dị mà khu rừng u ám mang lại.

Ninh Thái Thần báo danh xong, chấp tay hỏi: “Cao tính đại danh của tráng sĩ là?”

Bánh Chưng suy nghĩ một lúc lâu, nhìn mái hiên, nhìn trời, ngập ngừng nói: “Họ Yến... Ừm... Tự Xích Hà.”

Đều là văn nhân đọc sách vở cổ hủ, mới gặp đã quen, trắng đêm trò chuyện với nhau. Ánh trăng sáng trong xuyên qua cửa sổ phía tây chiếu vào, hai người họ nói về lý tưởng, nói về cuộc sống, nói về phụ nữ, nói về ăn uống, nói quên trời quên đất. Bánh Chưng như quyết chí bảo vệ Ninh Thái Thần, không cho hắn tiếp xúc với chúng tôi. Kết quả để Tiểu Thiển ngồi ngoài cửa rất lâu mà vẫn không thể vào. Tôi ra hiệu với anh ta mấy lần cũng không được đáp lại, rất buồn.

Bánh Chưng hỏi: “Thái Thần huynh đệ, sao lại đi thi một mình? Chẳng lẽ chưa từng nghe trên núi này thường có yêu quái xuất hiện sao?”

Ninh Thái Thần ngập ngừng, bỗng nhiên kể tai nói thầm, thần bí nói: “Yêu vật không là gì, nghe nói Hắc Sơn có ngôi miếu, lão hòa thượng trong miếu thích đàn ông, chuyên môn ăn hiếp đàn ông trẻ.”

Nói thêm, nghe nói sau khi lời đồn này truyền ra vợ lão Rùa Đen tức hộc máu, quay đạp đổ đàn nhô.

Bánh Chưng vô cùng đau đớn: “Biết mà vẫn đến?”

Ninh Thái Thần lẩm bẩm nói: “Nghe nói Hắc Sơn không rộng lớn lắm. Tôi đi nhanh, nghĩ có thể đi ra trước trời tối, không biết làm sao...”

Hừ hừ, bọn họ cho rằng trận pháp Quỷ Đạp Tường của tôi là trò đùa hả?

Ninh Thái Thần rất nghiêm túc lấy một con dao từ trong ngực ra: “Huynh đệ đừng sợ. Nếu lão hòa thượng có quấy rối, chúng ta liền liều mạng với hắn.” Sau đó lại rút từ trong cái bọc ống trúc trang bị máu chó, chân lừa đen, kiếm gỗ đào, bùa chú phù phép, thật thà nói, “Tôi không sợ yêu quái. Nếu yêu quái xuất hiện, tôi cũng liều mạng với nó.” Sau đó rất nghĩa khí nói, “Tuy mới quen biết huynh đệ nhưng chúng ta

thật hợp nhau. Nếu gặp chuyện không may, huynh chạy nhanh đi, tôi chờ cho huynh. Hắc hắc, thế nào cũng phải giết được hai con yêu quái.”

Bánh Chưng cảm động đến mức rối tinh rối mù, nhân lúc hấn thay quần áo, chạy đến chỗ tôi cầu xin: “Người này nhân phẩm tuyệt đối tốt! Cô đừng giết hấn!”

Tôi hết nói nổi với hai kẻ ngây thơ này.

Quay đầu lại phát hiện Nhiếp Tiểu Thiên đang nhìn chăm chăm vào Ninh Thái Thần. Hai mắt hiện lên hình trái tim, biểu cảm si mê thật giống Chu Tư Tư gặp được Hồ Quân, nói nhỏ: “Chính là chàng, chính là chàng ~ “

Đây là cái người ta hay nói là ‘Vừa gặp đã yêu’ sao?

Tôi ác ý đả kích: “Hấn tuổi không còn nhỏ, có thể thất rồi thì sao?”

Tiểu Thiên yếu ớt nói với tôi: “Tôi đây chắc chắn sẽ quấn lấy cô cả đời.”

Tôi cũng không phải là Bách Hợp*, bị cô ấy nhìn đến mức ớn lạnh, sợ công sức đổ sông đổ biển, nói rất dứt khoát: “Không sợ, hấn có vợ rồi cũng giết.”

[*]Bách hợp: Ý nói nữ x nữ

Bánh Chưng nói: “Không được.”

Tiểu Thiên nói: “Đừng.”

Tôi nghiêm túc giải thích với họ: “Cách chọn phối ngẫu ở động vật, chính là thắng làm vua thua làm giặc, kẻ mạnh làm vua. Thế giới mèo, giống cái tuyệt đối có quyền kén vợ kén chồng! Còn giống đực chỉ có quyền chờ bị chọn thôi! Nếu vừa ý cùng một con mèo, chúng tôi phải quyết đấu, thắng lấy phần thưởng, thua khóc lóc trong góc, hoặc là đi ăn hiếp kẻ yếu hơn. Nếu mèo cái nhà ai dám cướp chồng với Dạ Đồng tôi, tôi nhất định sẽ móc mắt đối phương, đánh cho nó kiếp sau cũng không dám làm mèo. Bây giờ Tiểu Thiên là quý yêu, chắc chắn mạnh hơn con gái loài người yếu đuối, rất có phần thắng! Trực tiếp đi quyết đấu với thê tử đối phương! Tôi giúp cô!”

Bánh Chưng bắt đầu giáo dục đạo đức bằng lời nói thấm thía: “Con người có ràng buộc đạo đức, không thể giống yêu quái mỗi ngày đều thay vợ đổi chồng mà không có ai quản. Dù sao Tiểu Thiên trước khi thành yêu quái cũng là con người, phải tuân theo quy tắc của con người, tam môi lục súc[1], lấy chính thê làm chủ. Cô đừng phá vợ con nhà người ta, đến lúc đó tam quan** bất chính thì sao bây giờ? Hơn nữa... Chừng nào cô quyết đấu cướp đàn ông với nữ yêu thế?”

[**] Tam quan: nhân sinh quan; giá trị quan; thế giới quan.

Tôi kiêu ngạo: “Đàn ông khiến tôi vừa mắt vẫn chưa sinh ra đâu.”

Tâm trạng Tiểu Thiên tồi tệ, châm chọc: “Tính cách cô tệ như vậy, đàn ông nhìn thấy đều đi đường vòng, cho nên cần cân nhắc mèo già ăn cá non.”

Tôi thẹn quá hóa giận, đánh cả Tiểu Thiên và Bánh Chưng.

Bánh Chưng lập tức nhận lỗi, dặn tôi: “Dạ Đồng, cô không thể làm chuyện gì cũng tùy hứng như thế được.”

Tôi khinh thường: “Trời đất bao la, bản mèo mới là lão đại. Ai quản được tôi sao? !”

Bánh Chưng khéo léo khuyên nhủ: “Cô rất đáng yêu, nhưng thông cảm cho người khác một chút thì sẽ càng đáng yêu hơn.”

Tôi nói: “Ai thèm?!”

[1] (2): Tam môi lục súc: còn gọi là ‘tam thư lục lễ’ là những nghi thức bắt buộc phải có trong tục cưới gả truyền thống Trung Quốc.

Tam thư: là ba loại văn bản sẽ được hai bên trao đổi theo những thời điểm nhất định. (thời nay thì chỉ còn mỗi một loại là ‘giấy đăng ký kết hôn’ thôi)

Sính thư: trao đổi khi đính hôn.

Lễ thư: trao đổi sau khi đính hôn.

Nghênh thư: nhà trai trao cho nhà gái khi rước dâu.

Lục lễ: sáu bước tiến hành hôn lễ.

Nạp lễ: nhà trai chuẩn bị lễ vật, cầy người mới đến đặt vấn đề với nhà gái.

Vấn danh: nhà trai viết tên họ, ngày tháng năm sinh của người nam lên thiệp hồng, nhờ người mới đưa đến nhà gái, nếu nhà gái ưng thuận kết thân, cũng sẽ ghi tên tuổi, ngày tháng năm sinh của người nữ lên thiệp hồng, sau đó gửi cho thầy tướng số để tính bát tự cho đôi trẻ.

Nạp cát: sau khi đã có kết quả hòa hợp hay xung khắc về bát tự của hai bên nam nữ, sẽ có bàn luận sơ bộ về hôn sự.

Nạp trưng: đính hôn.

Thỉnh kỳ: chọn ngày tốt làm đám cưới.

Nghênh thân: đúng ngày lành tháng tốt, tân lang đến nhà tân nương chính thức rước về nhà mình.

34. Q.11 - Chương 34

Editor: đỗ béo Betor: mèmỡ

Bánh Chưng không biết làm sao, nhún nhún vai, Tiểu Thiên phát huy ‘trăm hoa thúit thúit đại pháp’, ngồi xổm cạnh tôi khóc. Khóc đến mức tôi tâm hoảng ý loạn, buồn bực không thôi. Tranh cãi âm ỉ không ngớt. Trời dần dần sáng, Bánh Chưng phí hết tâm tư, cuối cùng quanh co lòng vòng hỏi thăm hóa ra Ninh Thái Thần đã có vợ nhưng lại nhiễm bệnh nặng, đã qua đời.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, xoa xoa tai đã phát đau: “Không phải tôi giết, không thành vấn đề chứ?”

Tiểu Thiên lo lắng: “Sợ là tình cũ khó quên...”

Tôi chân thành tin tưởng: “Chỉ là tình cũ, không đáng nhắc đến, thời gian sẽ xóa nhòa đi tất cả. Cô ấy chưa sinh con cho anh ta, qua vài năm sẽ quên thôi.”

“Có người sẽ không quên...” Bánh Chưng nói một nửa, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Tiểu Thiên ngẫm nghĩ, hạ quyết tâm: “Tôi sẽ theo chàng.”

Giờ nghĩ lại, ở thời đại mà tiêu chuẩn phụ nữ ngược đời mới là đẹp, cô ấy dám theo đuổi người trong lòng, quả thật có mấy phần khí phách.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ninh Thái Thần mang theo tay nải rời đi, kết quả lại gặp được Quỷ Đả Tường. Ngoại trừ hai cái bọt nước trên chân thì chẳng thu hoạch được gì. Đêm đã khuya, lão hòa thượng trong miếu bị vợ trừng trị xong, đầu đầy cục u, cố gắng ngồi thiền. Ninh Thái Thần thấy ông ta nhìn mình không chớp mắt, còn mời mình ăn đồ chay, xung quanh cũng không có quỷ quái hiện ra, dần dần buông lỏng cảnh giác, tiếp tục cùng Yến Đại hiệp học thức phong phú soi đuốc nói chuyện trong đêm.

Bánh Chưng tìm cơ rời đi, để lại cơ hội thử thách cho tôi.

Thứ nhất, đàn ông tốt là có người ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.

Lần này Tiểu Thiên động lòng vô cùng lợi hại, can đảm chấp nhận kết quả thất tình. Tôi dứt khoát tự mình ra tay, mặc quần áo sa mỏng diêm lệ, bùng cao lương mỹ vị, gõ cửa lớn ngôi miếu, xấu hổ nói: “Đêm nay trăng đẹp, không bằng chúng ta vào trong chốn nói chuyện nhân sinh và lý tưởng đi.”

Ninh Thái Thần trợn mắt há hốc mồm nhìn tôi một lúc lâu, tông cửa: “Không đứng đắn!”

Tôi thất bại, vui vẻ phấn chấn trở về bật ngón cái với Tiểu Thiển : “Người tốt!”

(Tay lão luyện ngôn tình có thâm niên Chu Tư Tư bình luận: “Thủ đoạn của cô đúng là đồ bỏ! Sao có thể trực tiếp như vậy được? Dù gì cũng phải nửa từ chối nửa hòa theo, ỡm ờ, rồi nước chảy thành sông chứ!” Tôi: “Câm miệng!”)

Thứ hai, đàn ông tốt sẽ không tham tiền tài.

Tôi sai tay sai hồ yêu mang một đồng vàng chạy vào phòng hắc, để lên giường, ngạo nghễ nói: “Số tiền này cho người hết, người ngoan ngoãn nghe lời đi.”

Ninh Thái Thần nhìn hồ yêu khí thế cường công, líu lưỡi, tức giận, ném hết vàng ra ngoài, quát: “Cút! Ta... . Ta không bán mình cho kỹ viện!”

Tôi quay đầu lại bật ngón cái với Tiểu Thiển, không ngừng khen: “Quả nhiên là người tốt!”

(Tay lão luyện ngôn tình có thâm niên Chu Tư Tư che mặt: “Đến Nhật Bản tìm Ngưu Lang cũng không trực tiếp như mấy người...” Tôi: “Lắm chuyện!”)

Thứ ba, đàn ông tốt không sợ ma.

Màn đêm buông xuống, lũ yêu điên loạn, nhảy nhót còn sung hơn « Pom Poko » [1]. Ninh Thái Thần bắt đầu run lên một lúc, sau đó tay phải giữ cây kiếm gỗ đào, tay trái cầm chân lừa đen, canh giữ ở cửa. Heo yêu chưa ăn no, đã nhỏ nước miếng với cái chân lừa đen và hắc rất lâu. Khi hắc cảm thấy mình sắp xong đời đến nơi rồi, Nhíp Tiểu Thiển như thiên nữ giáng trần, xuất hiện giữa không trung, cầm trong tay lụa tơ bảy màu, mang theo bong bóng bảy màu, trong nháy mắt vung lên, bảy yêu bị gạt hết ra sau. Sau đó cô ấy quay đầu, nhìn hắc chăm chú, muốn nói nhưng thôi. Ninh Thái Thần cũng sững sờ nhìn cô ấy, ở giữa giống như có dòng điện mười vạn vôn xuất hiện, hai người đều bất động.

Ninh Thái Thần khấn trương hỏi: “Cô nương là?” Hình như hắc phát hiện Nhíp Tiểu Thiển ở dưới ánh nến không có bóng.

Bước tiếp theo làm sao bây giờ?

Nhíp Tiểu Thiển vò vò góc áo, nhanh chóng chuyển đường dây nóng xin giúp đỡ với quần chúng.

“Meo meo ngao ~” tôi ngồi xổm trên cửa sổ, chuyển đường dây nóng xin giúp đỡ sang Bánh Chưng.

Bánh Chưng lập tức dàn dựng sau lưng Ninh Thái Thần: “Giả vờ yếu ớt! Nhận được thông cảm!”

Nhíp Tiểu Thiển lập tức nức nở, ăn nói lung tung: “Tôi vốn là thiên kim nhà giàu, sau khi bị bọn yêu quái xấu xa trong núi bắt làm nô tỳ, bị bọn chúng ép làm chuyện xấu, nhưng thấy công tử tốt bụng ngay thẳng, không kìm lòng được ra tay giúp đỡ...” Cô ấy càng nói càng thái quá.

Trời đất chứng giám, cái đầu quỷ này đi theo tôi tác oai tác quái, ai dám ngược đãi cô ta?

Nước mắt phụ nữ là vũ khí mạnh nhất.

Dường như Ninh Thái Thần đã bị thân thể bi thảm của Tiểu Thiển mềm mại đáng yêu làm cho rung động, quay đầu nhìn Bánh Chưng, hùng hồn chính nghĩa nói: “Tráng sĩ, chúng ta cùng nhau xử lý yêu quái Hắc Sơn làm điều xấu đi?”

“Hả?” Bánh Chưng trợn tròn mắt.

“Hả?” Nhíp Tiểu Thiển cũng trợn tròn mắt.

Ninh Thái Thần rất giống thiếu niên ngu ngốc hăng hái trong truyện tranh, nắm nắm đấm, tức giận nói: “Yêu quái giết hại người lương thiện như vậy, đáng yêu như vậy. Mười tám đời tổ tiên của ta cũng là đạo sĩ, hơn nữa Yển Đại hiệp kiếm thuật cao thâm, nhất định có thể trừ hại cho dân!” Có lẽ trong lòng hắc có chí lớn trừ yêu, lại tám đời chưa từng gặp yêu quái, vô cùng hưng phấn.

(Tay lão luyện ngôn tình có thâm niên Chu Tư Tư : “Chuyện xưa cô thổi phồng rất dần ộn? !” Tôi hỏi lại: “Cô muốn xuyên không chẳng lẽ không dần?” Chu Tư Tư rơi nước mắt...)

Nhiếp Tiểu Thiên dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn tôi. Tôi nghĩ tiết mục Hắc Sơn dù sao cũng phải hạ màn, cũng nên tìm một con nai tơ chết thay cho xong chuyện. Nhưng ánh mắt tôi quay sang bên trái, yêu quái bên trái tản ra, nhìn bên phải, yêu quái bên phải lùi hết. Bất đắc dĩ, tôi đành phải tự mình đích thân ra trận, biến về thành hình mèo yêu, bắt chước Lý Quỷ, cầm trong tay hai cái rìu to, hùng hổ xông lên, quát: “Đường này ta mở, cây này ta trồng, nếu muốn qua đây, để đàn ông lại!”

Một rìu giáng xuống, long trời lở đất. Lão Rùa đen nhanh chóng rụt vào trong mai, không bao giờ đi ra nữa.

Hai rìu giáng xuống, sơn động rung chuyển, Nhiếp Tiểu Thiên ôm chân tôi, khóc lóc xin cho người đàn ông của cô ấy đi.

Mỹ nhân trọng tình nghĩa, Ninh Thái Thần bị cảm động, hắn lấy kiếm gỗ đào ra, chân tay vung về cố gắng cứu người. Chiêu thức của hắn yếu đến mức tôi cũng không biết đánh hắn thế nào.

Bánh Chưng ở phía sau nâng bàn lên cho tôi: “Cô nhận thua!”

Tôi giận, lấy tay ra hiệu: “Chẳng lẽ muốn tôi bị đánh? Trong tay rìu hành loài người kia?”

Bánh Chưng không biết làm sao, đoạt lấy kiếm gỗ đào của đối phương, hét to một tiếng: “Ta là Yến Đại hiệp, yêu nghiệt nhận lấy cái chết.” Sau đó bỏ tới chỗ tôi, tôi hiểu ra, rồi lùi lại. Nhiếp Tiểu Thiên lại quần lấy Ninh Thái Thần, không cho hắn đuổi theo. Sau đó tôi thi triển vài chiêu phép cho sấm sét dội, rồi phát ra từng tiếng mèo kêu chói tai, rất khoa trương và giả tạo.

Bánh Chưng cầm con gà mái hôm qua bọn tôi ăn thừa, lau mồ hôi trên trán, đi ra nói: “Chính là con gà yêu này tác quái, sau này Hắc Sơn thiên hạ thái bình.”

Ninh Thái Thần: “Rõ ràng tôi vừa nghe thấy tiếng mèo kêu...”

[1] Pom Poko – Cuộc chiến gấu trúc, một bộ Anime của Nhật

35. Q.12 - Chương 35

Editor: đồ béo Betor: mèmom

Nhiếp Tiểu Thiên nhanh chóng ngắt lời: “Con gà này là tay sai của lão yêu Hắc Sơn. Giờ tôi phản bội lão yêu Hắc Sơn, Yến Đại hiệp lại đánh ả bị thương, trong lúc dầu sôi lửa bỏng thể này tốt nhất nên đi nhanh đi.”

Ninh Thái Thần: “Nhưng...”

Bánh Chưng vỗ ngực cam đoan: “À ta mấy chục năm nữa cũng không làm được chuyện xấu nữa đâu!”

Ninh Thái Thần: “Nhưng...”

Nhiếp Tiểu Thiên nước mắt lưng tròng: “Công tử muốn cứu tôi, nếu để chị em lão yêu Hắc Sơn biết tôi phản bội, chắc chắn sẽ đuổi giết tôi.”

Đương nhiên, quá trình thương lượng này đều là họ nói với tôi, nội dung cụ thể còn phong phú hơn cả tôi nói. Chi tiết cho qua, tóm lại, Ninh Thái Thần thật sự nhìn trúng Nhiếp Tiểu Thiên có tình có nghĩa lại háo sắc, hơn nữa Bánh Chưng cố gắng ‘đẩy mạnh tiêu thụ’, quyết định dẫn cô ấy về. Đầu tiên là ở chung rồi kết hôn, tình tiết đằng sau cơ bản là na ná như nhau.

Nhiếp Tiểu Thiên thấp đèn Ninh Thái Thần miệt mài đọc sách, trai tài gái sắc, vô cùng hòa hợp, có lẽ trong tay họ thật sự có tơ hồng của Nguyệt Lão. Sau này Nhiếp Tiểu Thiên biết nếu thương thể của xà yêu khỏi chắc chắn sẽ không bỏ qua ỳnh, dứt khoát bỏ tu hành yêu quý, dùng thuốc Ngưng Hồn hóa thành người phàm, qua một đời một kiếp vợ chồng, rơi vào luân hồi.

Nhiếp Tiểu Thiên đi rồi, đột nhiên tôi có chút cô đơn.

Tôi quyết định làm cho cô ấy một việc cuối cùng, đánh con xà yêu không ngừng lằng nhằng kia đến mẹ nó cũng không nhận ra, hại hấn mất đi rất nhiều nguyên khí, không hơn trăm năm không thể khôi phục được, sau đó ở bên cạnh lớn tiếng cười nhạo.

Mặt xà yêu hết đỏ rồi lại đen, nằm úp sấp trên mặt đất, tức giận mắng: “Ngươi, con ác miêu kia, 300 năm trước, hại nghĩa huynh ta thân bại danh liệt, bị nhốt vào Hắc Ngục, nay còn hại ta!”

Nghĩa huynh của hấn là ai? Tôi suy nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra, là một con rắn hai đầu một vạm năm đến cầu hôn từ rất nhiều năm trước, cũng liều chết làm phiền như thế này. Tôi ghét nhất cái loại yêu quái máu lạnh không lòng này, từ chối đủ kiểu không có hiệu quả, đánh hấn vài lần cũng không có hiệu quả. Sau đó tôi thấy phiền, liền ra cho hấn một yêu cầu rất khó khăn. Tôi muốn ăn cá quý nhất thế giới, bảo hấn từ từ đi tìm. Mỗi lần tìm được, tôi đều nói không được. Không ngờ rằng, con rắn hai đầu kia lại chạy đến chỗ Bồ Tát trộm cá vàng trong hồ phóng sinh, kết quả bị phát hiện, thiên giới tức giận, nhốt vào thiên lao. Nghe nói trước khi đi vào hấn nguyện rửa mười tám đời tổ tông nhà tôi.

“Hấn không có đầu óc, liên quan gì đến ta?” Tôi chẳng hiểu gì cả, “Cũng chẳng phải là tôi muốn hấn trộm cá vàng, hơn nữa cá vàng cũng không thể ăn.”

Xà yêu nhỏ ra ngậm nước miếng có máu: “Yên tâm, chờ huynh ấy ra rồi, nhất định sẽ tìm ngươi tính sổ.”

Tôi nói: “Cung kính chờ.” Xà yêu mang vết thương đi khỏi.

Bánh Chưng ngồi xổm bên cạnh tôi, nhẹ nhàng hỏi tôi: “Cô không lo lắng sao?”

Tôi nói: “Dù là yêu hay hận, thứ tình cảm này, thời gian quá dài nên đã quên mất rồi.”

“Sẽ không đâu.” Bánh Chưng nói, anh ta nghĩ ngợi rồi bổ sung, “Nếu xà yêu hai đầu trở về, ta sẽ bảo vệ cô.”

Lòng tôi có chút ấm áp, mạnh miệng nói: “Xà yêu hai đầu về là chuyện mấy trăm năm sau, lúc đó anh đã sớm thành bộ xương trắng rồi.”

Bánh Chưng gãi gãi đầu, ngược ngùng nói: “Vậy trước khi thành bộ xương trắng, ta sẽ chăm sóc mèo yêu xằng bậy là cô đã, ta rất sợ ngày nào đó cô gặp rắc rối bị bắt vào Hắc Ngục hoặc thiên lao.”

“Được, ” tôi do dự trong giây lát, đồng ý, “Huynh phụ trách nấu cơm rửa chén quét tước giặt quần áo, ta sẽ cho huynh ở lại cạnh ta...”

Bánh Chưng nói: “Được!”

Ánh mắt khi anh ta cười lộ lên sáng lấp lánh, vết sẹo xấu xí trên mặt không che lấp được hào quang bên trong, không oán hận thân hình không trọn vẹn, không phẫn nộ với ông trời bất công, không bất mãn khi tôi tùy ý bắt nạt anh ta, bên trong chỉ có sự dịu dàng như nước, tựa như biển lớn. Tấm lòng anh ta quả nhiên là rộng lớn nhất, lương thiện nhất, vĩnh viễn không có góc nào u tối.

Sau đó, chúng tôi ở cùng nhau rất nhiều năm, làm rất nhiều chuyện thú vị.

Anh ta là ăn mày, cũng là quân tử. Tôi tin từng câu hứa hẹn của anh ta.

Tuy cuộc đời con người ngắn ngủi, nhưng tôi không ghét anh ta, cảm thấy có thể vui vẻ như vậy mà sống.

Nhưng tôi không ngờ có một ngày, anh ta sẽ dùng ánh mắt nhìn người xa lạ nhìn tôi, xoay người vứt bỏ tôi. Phá vỡ mọi lời thề, phá bỏ mọi tín nhiệm, trở thành bóng tối không nhìn thấy tận cùng giam cầm tôi. Trong những năm tháng đáng ghét nhất kia, tôi cố gắng quên khuôn mặt của anh ta, nhưng tôi vẫn nhớ rõ ánh mắt ấm áp kia của anh ta.

Ánh mắt giống hệt William.

Chu Tư Tư bị sự thật của “Thiên Nữ U Hồn” đả kích, mãi không nói được gì.

Tôi nhanh chóng quảng tình cảm đau buồn linh tinh không cần thiết, khôi phục lại thành mèo vô tâm vô phách, mở DVD, bỏ đĩa phim vào đầu đĩa.

“Đợi đã! Sao bản mèo trong đây lại là nhân vật phản diện chính! Còn xấu với khủng bố như vậy!”

“Thì ra nguyên hình của lão yêu Hắc Sơn là cô.”

“Nói bậy! Không phải! Tôi loli đáng yêu thuần khiết như thế! Tôi muốn kéo tên vô liêm sỉ họ Bồ kia ra ngoài giày xéo!”

“Bình tĩnh bình tĩnh! Đây là nghệ thuật sáng tác.”

“Nói bậy! Chắc chắn anh ta tức tôi trộm cá khô của anh ta, cố tình nói xấu tôi!”

“Dạ Đồng, cô nói Nhiếp Tiểu Thiên chuyển thể có thể nào là tôi không?”

“Cô đang kể truyện cười hài hước nhất trên đời đấy hả?”

“Dạ Đồng, Ninh Thái Thần có đẹp trai như Trương Quốc Vinh không?”

“Cô muốn ăn đòn à?”

“...”

Buồn bực xem phim xong, Chu Tư Tư thần thần bí bí thăm dò nói: “Dạ Đồng, tôi cũng nói một chuyện bí mật nhất cho cô nhé?”

Tôi nghi ngờ nhìn dần dần.

Chu Tư Tư lấy từ trong túi áo ra 2 tờ rơi nhỏ được gấp lại, vuốt phẳng đưa đến trước mặt tôi. Tôi nhìn qua tức giận đến mức lông cũng muốn nổ tung. Trên tờ rơi có ảnh chụp lúc tôi biến thành mèo, tiêu đề là “Thông báo tìm mèo”, nội dung: một con mèo nhà Trung Hoa lạc đường, dài 43 cm, cả người đen, mắt màu vàng. Tính cách kén ăn, kiêu ngạo, thích ngủ, bắt người, xấu tính, không nên giữ. Nếu nhìn thấy vui lòng gọi điện đến: 134XXXXXXXX, liên hệ: William. Cung cấp tin tức có ích, phát hiện ra tung tích của nó, tiền thưởng một vạn.

Còn có một cái là ảnh tôi biến thành người, tiêu đề là “Thông báo tìm người”, nội dung: một cô bé lạc đường, 14 tuổi, cao 1m58, tóc đen mắt đen, diện mạo đáng yêu đáng yêu siêu đáng yêu! Tính cách kén ăn, kiêu ngạo, thích ngủ, bắt người, xấu tính, không nên giữ. Nhìn thấy vui lòng gọi điện thông báo: 134XXXXXXXX, liên hệ: William. Cung cấp tin tức có ích, phát hiện ra tung tích của cô bé, tiền thưởng mười vạn.

“Cô âm thầm ra đi, William toàn ở ngoài đường tìm cô đấy,” Chu Tư Tư vui sướng khi người gặp họa, “Mấy hôm nay, đã gọi điện cho tôi bảy tám lần, nói chuyện giọng cũng nức nở, cậu ta sắp điên đến nơi rồi, sợ cô bị biến thái bắt cóc. Tờ rơi tìm mèo rồi tìm người được dán ở gần khu nhà tôi, mọi người đều bàn tán, ảnh chụp rất đẹp.”

Dạ Đồng tôi sao lại sợ biến thái?!

Mất mặt!

Tôi quả quyết đứng lên, xé nát tờ quảng cáo.

Quá mất mặt!

Tôi lấy tốc độ như gió lốc nhảy xuống nhà, chạy vội.

Cả đời chưa từng bị mất mặt như vậy!

Tôi muốn bắt con chó ngu xuẩn kia lại, đặt lên sô pha đánh nhừ tử!

36. Q.12 - Chương 36

Editor: đỡ béo

Betor: mèmomẽ

Khắp đường dán đầy thông báo tìm mèo, trên đây in gương mặt đáng yêu của tôi, tiền thưởng lớn làm xôn xao cả thành phố. Vô số trai gái già trẻ cầm dụng cụ bắt mèo trong tay, phố lớn ngõ nhỏ hỗn loạn, thấy

mèo đen liền bắt, thà giết lầm còn hơn bỏ sót, hy vọng nhờ chuyện này mà có được một khoản tiền. Khiến tôi trên đường về nhà bị sa vào vòng vây, nhiều lần phá vây, trèo cây chui lỗ mới thoát khỏi dòng người hùng dũng kia, chạy được về nhà.

Vệ nhìn thấy tôi, vội vàng bỏ thìa kem ra, chạy đi gọi điện thoại cho William.

Hồng Vũ bước tới tóm lấy cổ tôi, nhấc lên giữa không trung, hung dữ nghiêm mặt dạy dỗ. Mỹ nữ tức giận, ngọn lửa bùng lên khắp người, tiếng chim hét chói tai rất khủng bố. Tôi bị mắng đầu choáng mắt hoa, hồn bay phách tán, chỉ hận không thể tìm cái hang chui vào không ra nữa.

Khoảng ba tiếng đồng hồ sau, William ôm chồng tờ rơi to dùng từ cửa đi vào, khí thế sét đánh không kịp bịt tai nhào lại đây. Anh ta vung tay lên, tờ rơi bay đầy trời. Anh ta ôm chặt lấy tôi như sợ mất đi cục xương thịt, rồi sờ tai, rồi kéo cái đuôi, đến khi xác nhận thân phận xong, trong cổ họng hu hu hai tiếng, mới bình tĩnh lại. Sau đó đầu óc anh ta lại bắt đầu đập mạch, không biết lại học dáng vẻ của nam chính trong bộ phim truyền hình nào, mặt đầy nước mắt vui mừng, nắm lấy bả vai tôi liều mạng lắc lắc: “Rốt cuộc cô đi đâu? Bọn tôi lo lắng sắp chết rồi! Không bị thương chứ? Không xảy ra việc gì chứ!”

Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình trong lòng rít gào mà bên ngoài ngoan ngoãn nghe lời, dáng vẻ này của anh ta thật sự rất ghê tởm! Tôi sợ tới mức dờ ra một lúc lâu, cho dù bị sờ lung tung, cũng quên đánh anh ta.

Hồng Vũ khuyên: “William, em bình tĩnh đã. Nó bình yên trở về, chắc là không được gặp người đó.”

“Mèo ba ngày năm bữa trốn nhà không phải rất bình thường sao.” Trước đây tôi lên chuồng ra ngoài mười ngày nửa tháng không về nhà cũng là chuyện thường, William không biết thì thôi, Hồng Vũ biết thì cũng nên giải thích cho anh ta chứ. Giờ đến cả Hồng Vũ cũng không bình tĩnh, khiến trong lòng tôi nghi ngờ, bắt trọng điểm hỏi, “Tôi sẽ gặp được ai?”

William vẫn ôm tôi không buông tay.

Hồng Vũ yên lặng nhìn tôi một lúc, phiền muộn thở dài: “Kết giới Hắc Ngục bị phá, bọn yêu quái trốn khỏi ngục, xông vào trần gian rồi.”

Chuông cảnh báo trong lòng tôi báo động, cuống quýt xua tay thanh minh: “Chuyện xấu lần này tuyệt đối không phải em làm! Khi em ở Hắc Ngục rất ngoan ngoãn, đừng đổ oan ề!”

“Ai nói là do em làm? Cô làm thì tự mình biết lấy! Có phải là còn giấu chuyện xấu gì nữa không?” Hồng Vũ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, gõ tôi một cái nhưng cũng không truy cứu nữa, giải thích, “Là Xi Ly Quân trong ngục giam chữ Thiên, hẩn dùng nghìn năm tìm ra cách mở được kết giới, chạy trốn ra ngoài. Lúc Thiên giới phát hiện ra, thì đã muộn. Tất cả ba trăm yêu ma cực kỳ hung ác ở Hắc Ngục đã trốn theo Xi Ly Quân, lên vào nhân gian, biến mất không thấy. Chị và Lam Lăng thấy em đi mấy ngày không về, không có tin gì, sợ em bị hẩn tìm thấy. Không ngờ con mèo vô liêm sỉ em chỉ vì việc nhỏ mà trốn nhà đi chơi!”

Chị ấy càng nói càng giận, ngọn lửa trên người lại bắt đầu bốc lên, rít gào nói, “Hôm nay không đốt tất cả đồng lông trên người em, cái tên Hồng Vũ của chị sẽ viết ngược!”

Từng đợt nóng ập đến, tôi thấy tình hình không ổn, vội rút đầu lại, trốn sau lưng William, đôi mắt quét khắp nơi, tìm đường chạy trốn.

William run rẩy đứng trước che cho tôi, nói năng lộn xộn nói: “Sư tỷ Hồng Vũ, đừng đốt lông Dạ Đồng, muốn đốt thì đốt em này, đến mùa hè rồi, lông em dày, sợ nóng...”

Lúc hoạn nạn gặp chân tình, tôi cảm động: “Sư đệ William, anh đúng là chó tốt, lần sau tôi tức không lấy móng vuốt cào anh nữa.”

William rất vui sướng, phản ứng cũng rất nhanh: “Dạ Đồng, tôi muốn có phiếu chó ngoan.”

Vệ khinh thường, cao giọng kêu: “Đồ ngốc đồ ngốc! Hai tên ngốc!”

Rốt cuộc Hồng Vũ không tức giận nữa, lửa giận cũng ngừng lại, ngồi bên cạnh buồn bực uống trà.

Tôi thấy tình thế dần ổn, ở sau lưng William giờ móng vuốt, thật cẩn thận hỏi vấn đề lớn nhất trong lòng: “Xi Ly Quân là ai? Vì sao hắn lại tìm em gây chuyện?”

Hồng Vũ ngạc nhiên: “Em quên rồi?”

Vệ khinh bỉ: “Cô quên rồi?”

William mừng như điên: “Cô quên rồi? !”

Tôi vò đầu: “Tên này nghe quen lắm, rốt cuộc hắn là ai?”

Đúng lúc này, Lam Lăng đi từ ngoài cửa vào. Bởi vì khó có cơ hội được vào nhà, anh ta ăn mặc sạch sẽ, khoe môi nhếch lên tươi cười hiền hòa, đôi mắt nhìn chăm chăm Hồng Vũ, nói với tôi: “Là xa yêu hai đầu tìm con cá vàng cho em!”

Cuối cùng tôi cũng nhớ ra cái tên vô lại này.

Thời Hồng Hoang, thiên hạ đại loạn, yêu quái hoành hành, dùng sức mạnh quyết định địa vị. Tôi dẫn theo hơn một nghìn con tiểu yêu, chiếm lấy Hắc Sơn xưng vương, ức hiếp dân quê, làm xằng làm bậy, thanh danh lan rộng. Cùng bốn vị yêu ma xung quanh là Yên Sơn, Hà Sơn, Hồng Sơn, Bạch Sơn, xưng là Ngũ đại thánh. Trong đó đứng đầu đám yêu quái Hà Sơn chính là Xi Ly Quân.

Xi Ly Quân là yêu quái mạnh nhất trong chúng tôi, rắn hai đầu thể gian hiểm có, một đầu có thể phun lửa, một đầu có thể phun độc, trí tuệ ác độc, yêu quái bình thường khó có thể địch nổi. Cho nên trong Ngũ đại thánh, mấy vị yêu quái còn lại đều lấy hắn làm chỉ. Duy mình tôi trời sinh kiêu ngạo, thích sống một mình, không thèm để hắn vào mắt, tiệc rượu cũng không tham gia.

Xi Ly Quân có hai cái đầu, cũng có hai tính cách, luân phiên xuất hiện, ngày đêm không ngủ. Ban ngày hắn tàn bạo, buổi tối hắn háo sắc, chỉ vào lúc canh ba khi ngày đêm giao nhau là hai tính cách đều tỉnh.

Ngày đó, có con Đại bàng yêu đến từ phía tây coi thường tôi phạt con gái, mang người tấn công Hắc Sơn.

Tôi chỉ huy bảy yêu, huyết chiến ba ngày. Xi Ly Quân nghe tin, theo thỏa thuận giữa năm núi, mang binh tới giúp.

Đúng lúc mặt trời lặn, ánh nắng chiều đầy trời, khắp Hắc Sơn đều là vết máu.

Xi Ly Quân đứng dưới đám mây, mặc áo dài đen, đôi mắt vàng trên khuôn mặt yêu nghiệt phi giới tính kia lấp lánh nhìn tôi.

“Người đến muộn.” Tôi ném đoản kiếm đồng đen được khảm đá Hắc Diệu cướp được xuống, ngồi trên núi hài cốt, khắp người đều có vết thương, ngẩng đầu cười đắc ý với hắn. Đột nhiên tôi lấy đoản kiếm đâm lên người đại bàng yêu, vừa liếm miệng vết thương vừa ngoe nguẩy đuôi, sau đó đứng lên trên tảng đá lớn, rất có khí thế của chị cả sai lũ yêu thu dọn tàn cuộc.

Mấy lần gặp trước kia, tôi đều dùng hình mèo. Cho nên Xi Ly Quân ngơ ngác đứng giữa không trung, nhìn tôi chăm chăm, qua lúc lâu mới hỏi: “Cô là Dạ Đồng?”

Tôi giận, chỉ vào đầu hỏi: “Tai mèo đuôi mèo, mèo yêu mà cũng không phân biệt được à. Ta không phải Dạ Đồng, chẳng lẽ ngươi là Dạ Đồng? !”

Xi Ly Quân nhảy xuống khỏi đụn mây, hỏi: “Ta chưa bao giờ gặp cô trong yến hội.”

Ánh mắt tôi không vui, xoay một vòng, châm chọc hỏi: “Bây giờ không phải đã gặp rồi sao?!”

Xi Ly Quân nở nụ cười: “Là do ta không ngờ Dạ Đồng Hắc Sơn lại xinh đẹp như vậy.”

Không đánh người cười, tôi cực kỳ tự tin với vẻ ngoài xinh đẹp của mình, nghe thấy lời khen, cái đuôi lập tức dựng thẳng, vênh mặt lên, kiêu ngạo đáp: “Đương nhiên!”

Màn đêm buông xuống, nhưng đôi mắt Xi Ly Quân sáng lên, nhìn đến khi trong lòng mèo tôi bắt đầu sợ, hắn mong đợi hỏi lại: “Có thể mời Dạ Đồng đến Hà Sơn làm khách được không?”

Tôi lùi về sau một bước, nhú mày: “Có rảnh thì đi.”

Xi Ly Quân ân cần: “Ta có thể chữa thương cho cô.”

Trực giác của tôi thấy không có việc gì mà ân cần, không phải lừa đảo cũng là quân trộm cắp, từ chối.

Xi Ly Quân có hơi đắm chiêu: “Người đứng đầu Hắc Sơn đã có phu quân chưa?”

Tôi cảm thấy này người rất đáng ghét, chạy.

Xi Ly Quân còn muốn lãng nhăng.

Nhị vương ở Hắc Sơn là hổ yêu, cũng thuộc loài mèo, da mặt dày, mặt mũi anh tuấn, tính cách chất phác thành thật, là trợ thủ đắc lực tôi tin tưởng và nể trọng nhất. Anh ta thấy đối phương khó chơi, liền thay tôi chặn lại: “Số người thích yêu quái đứng đầu Hắc Sơn có thể xếp hàng dài từ đỉnh núi xuống chân núi. Phu quân của cô ấy, ta còn chưa đến lượt chứ đừng nói là người.”

Ba ngày sau, anh ta ra khỏi núi tìm cá cho tôi, bị mấy yêu quái lợi hại vây đánh, chết dưới chân Hắc Sơn. Tôi giận dữ, thề báo thù, quyết tìm ra hung thủ. Nhưng tôi lắm kẻ thù, hiện trường không để lại dấu vết gì, khó xác định được hung thủ. Xi Ly Quân nhân cơ hội đến bên cạnh tôi, nói là thấy sói yêu núi Lưu Vân dạo này thường hay đến chân Hắc Sơn, ân cần nói muốn cùng tôi truy tìm hung thủ.

Tôi nghĩ nghĩ, đồng ý. Cùng hắn đến núi Lưu Vân khiêu khích sói yêu đang cùng bạn bè giết người phóng hỏa. Nhưng thủ lĩnh sói yêu thật ra rất có khí phách, đến chết cũng nói chưa gặp bao giờ hổ yêu nhà tôi.

Manh mối gián đoạn, tôi tiếp tục thăm dò, lại thêm Xi Ly Quân sống chết quấn lấy đi theo bên người, hận không thể ngày đêm không rời. Nhưng hắn không thích hình mèo của tôi, chỉ thích dáng vẻ tôi biến thân. Lúc tôi viết chữ, hắn muốn cầm tay tôi cùng nhau viết. Lúc tôi ăn cá, hắn sẽ dùng đũa gấp cá nướng đưa lên miệng tôi. Lúc tôi ngủ, cái tên hai đầu vĩnh viễn không cần ngủ như hắn quanh quẩn ở cửa động, không đánh đàn thì đọc thơ ca chưa xốt. Buổi sáng Xi Ly Quân thường đến mời tôi đi đánh nhau, buổi tối Xi Ly Quân thường đến muốn động tay động chân, mà phụ nữ yêu tộc không có tư tưởng trinh tiết mạnh, xằng bậy chiếm đa số. Tôi chưa ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy, nhìn tính tình hắn như vậy, cho dù là người mù, cũng biết rõ hắn nghĩ gì.

Có yêu quái quen biết đến làm thuyết khách: “Hà Sơn rất gần Hắc Sơn, có thể liên kết thành một. Xi Ly Quân lớn mạnh, liên thủ với cô, đúng là ông trời tác hợp, yêu quái xung quanh muốn cũng phải cúi đầu xưng thần, dù là Thiên giới cũng chưa chắc đã dám hành động thiếu suy nghĩ, đây là chuyện tốt nhất thiên hạ.”

Vì thế, tôi đi hỏi hắn: “Người thích gì ở ta?”

Ban ngày Xi Ly Quân nói: “Ta thích nàng độc ác tàn nhẫn trong máu tươi.”

Buổi tối Xi Ly Quân nói: “Ta thích nàng đứng trên thi cốt cười rộ lên lưỡi nhác lại xinh đẹp, rất giống như đang quyến rũ người ta.”

37. Q.12 - Chương 37

Khi đó thiên giới không có quy định nghiêm khắc, lũ yêu quái thích đánh nhau, không để mạng người vào mắt. Mặc dù tôi vô liêm sỉ, nhưng chỉ thích cướp bóc ăn cắp và ăn hiếp nhỏ yếu, chứ thật ra không giết nhiều người lắm. Chỉ cần con người hay yêu quái không chọc tôi phát hỏa, tôi cũng tình nguyện mất nhắm mắt mở cho qua. Gặp được tên đáng ghét, nhiều lắm là đánh hơi mạnh tay một chút, chỉ cần hắn không lãng nhăng tiếp nữa, thì cũng thôi. Cũng không nên hung ác tàn nhẫn? Hơn nữa tôi ghét nhất nữ yêu không có năng lực, bảo tôi dựa vào nhan sắc đi quyến rũ nam yêu thế lực lớn, thà rằng tôi cắt cổ tự sát còn hơn!

Nhưng Xi Ly Quân lại lấy giết người làm vui, mỗi ngày hắn phải giết một người, lấy tim gan nhắm rượu. Dù là trai gái già trẻ, hễ rơi vào trong tay hắn, chỉ có nước bị nuôi như gia cầm. Hắn thấy tôi không quan tâm đến hắn, lại phán đoán lung tung, máu lạnh vô tình giết hết nữ yêu được bao nuôi ở Hà sơn, còn có rất nhiều sự tích ghê tởm, cũng — không kể hết được.

Tôi nói gọn gàng dứt khoát với hắn: “Thân thể xà yêu lạnh như băng, tim cũng lạnh. Ta thích ấm áp, nằm lẫn lộn dưới ánh mặt trời mới là cuộc sống mà mèo theo đuổi.”

Đôi mắt vàng của hắn híp lại, đôi môi mỏng đỏ tươi nhẹ nhàng nhếch lên, cực kỳ ái muội nói bên tai tôi: “Ta có thể cùng phơi nắng mặt trời với nàng, cũng có thể ủ nóng cơ thể để ôm nàng.”

Tôi thấy ghét kíp tên đàn ông cặn bã không gì sánh này nhưng cũng thấy kỳ lạ. Khổ nỗi tôi sợ ý lơ là, điều tra qua quýt, không biết tính tình hắn, từng bắt tay ký hiệp nghị Ngũ Sơn với hắn, căn cứ vào nội dung hiệp nghị, yêu quái năm đỉnh núi chúng tôi tình như anh em, có nghĩa vụ giúp đỡ nhau, không được trở mặt thành địch.

Khế ước yêu tộc có hiệu lực cưỡng chế, làm trái sẽ bị xử phạt nghiêm khắc. Dù tùy hứng như tôi cũng không dám tùy tiện làm bậy.

Xi Ly Quân nắm chắc điểm ấy, quán quýt làm phiền không nghỉ, thậm chí tìm người theo dõi tôi.

Tôi cực kỳ tức giận, chửi rủa, đánh tàn bạo, mấy lần phát động đại chiến. Thực lực của hắn cao hơn tôi, chỉ là có ý nhường, không muốn xuống tay giết. Tôi lại không kiêng nể gì, thế nên khi đánh lực lượng ngang nhau. Đánh mười mấy năm, đều không có kết quả, hơn nữa hắn nhân nhượng nhường nhịn bằng mọi cách, lũ yêu thay nhau tẩy não khuyên bảo, bọn chúng phân tích thật sự có lý, đáng tiếc tôi trời sinh kiêu ngạo, coi ‘thấy việc lùi bước’ là hổ thẹn nhục nhã, dù thế nào cũng không chấp nhận.

Trong lúc do dự, khi tôi đi tuần núi thì gặp được một nữ yêu.

Tên cô ta là Tổ Tổ, là bò cạp yêu xinh đẹp. Khi ký kết hiệp nghị Ngũ Sơn, tôi và hổ yêu từng đến Hà sơn, xong việc thì đi trước. Trước khi đi, thấy nàng ta khiêu vũ ở bữa tiệc, quốc sắc thiên hương, mị thái bách sinh, liền tò mò hỏi tên. Yêu quái sẽ không già đi, nhưng hôm nay nhan sắc của cô ta đã vô cùng tiêu tụy, hóa ra là không còn yêu lực, gần như đến cả hình người cũng không giữ được.

Tôi biết quyết định của Xi Ly Quân vì tôi mà dùng chiêu bài giết hết tì thiếp. Bò cạp yêu này may mắn chạy trốn được, tìm tới đây, sợ là muốn tìm tôi gây chuyện. Tuy rằng nàng ta rất vô tội, tôi cũng rất vô tội, mọi chuyện đều rất xúi quẩy, nhưng người ta đã tìm tới cửa, tôi cũng không thể đứng đấy để người ta đánh, vì thế xoe móng tay làm ra tư thế chuẩn bị ứng chiến.

Tổ Tổ hình như không có ý động thủ, nàng ta ngửa đầu cười quyến rũ, dung nhan tiêu tụy toả sáng ra mấy phần động lòng người, sau đó lạnh lùng hỏi tôi: “Thủ lĩnh Hắc Sơn, người có phát hiện ra đám yêu quái trước kia từng tìm người bày tỏ tình cảm hâm mộ đã không thấy nữa rồi không?”

Tôi không để ở trong lòng mấy người đàn ông đã từng cự tuyệt, lắc đầu, phủ nhận.

Tổ Tổ hỏi lại: “Thủ lĩnh Hắc Sơn, người có phát hiện đạo này không có người tìm người cầu hôn không?”

Tôi cảm thấy không có người cầu hôn là chuyện tốt, cũng không để ở trong lòng, lắc đầu, phủ nhận tiếp.

Tổ Tổ lại hỏi: “Thủ lĩnh Hắc Sơn, người là kẻ vô tâm vô phế, có phát hiện ra tất cả yêu quái đó đều đã chết không?”

Lần này tôi không phủ nhận. Tôi nhớ tới một việc, chần chờ một lúc lâu: “Ta biết A Hổ đã chết.”

Hổ yêu thích tôi, tôi với hắn mặc dù không thể nói là thâm tình hậu ý gì nhưng dù sao cũng có mấy phần tình cảm. Nếu thực sự động dục muốn tìm đàn ông thì trong đám tướng quân hắn vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận được. Nhưng giữa chúng tôi rất trong sạch, là anh em tốt.

“Thích chính là tội, ” Tổ Tổ nhìn tôi chằm chằm, “Xi Ly Quân tuyệt đối không cho phép có người nhìn trộm đồ của hắn, cho dù là ý nghĩ trong đầu cũng không cho phép nghĩ.”

Tôi hỏi: “Chúng có đâu?”

Tổ Tổ nghiêng rằng nghiêng lợi: “Nhị đương gia Hắc Sơn võ công xuất chúng, Xi Ly Quân không muốn tự mình ra tay, sợ bị người phát hiện ra sơ hở, cho nên phái Gấu yêu ra tay. Nhưng Hổ yêu dũng mãnh, hắn sợ Gấu yêu không địch lại được, sai ta dùng độc bò cạp cộng thêm hỗn hợp thuốc độc, bôi lên đao. Loại độc được ta có thể luyện ra, người cứ nhìn trên thi cốt Hổ yêu là sẽ thấy. Ta ở Hà sơn, là người của Xi Ly

Quân, tuyệt đối không thể có ân oán gì với nhị đương gia Hắc Sơn. Nếu không phải Xi Ly Quân cưỡng bức, vô duyên vô cớ, tội gì phải chế độc giết hắc?”

Tôi lạnh lùng hỏi: “Người nói ra sự thật, không sợ ta giết người?”

Tổ Tổ hận nói: “Ta thoát khỏi tay hắc, yêu lực mất hết, yêu cốt hổng hết rồi. Người muốn giết cứ giết, còn phải sợ gì nữa? Nhưng thủ lĩnh Hắc Sơn thì khác, người là yêu ma mạnh mẽ như vậy, thật sự có thể cam tâm bị hắc lừa bòn? Bị hắc quản thúc?”

Tôi nghe xong, xoay người rời đi.

Tổ Tổ sưng sốt, đuổi theo hỏi: “Người không báo thù?”

Tôi quay đầu đáp: “Người muốn mượn đao giết người, còn hiệp nghị ngũ sơn, sao ta có thể cho người được như ý?”

Tổ Tổ hốt hển, ở phía sau dậm chân mắng: “Đồ bỏ đi! Thùng cơm, vô dụng! Ta nhìn lắm năng lực của người rồi!”

Con chồn theo tôi đi tuần, nghe thấy tiếng mắng, tức giận nói: “Không giết con ả đáng ghét này sao?”

“Yêu cốt của ả đã hổng rồi, sẽ quay về nguyên hình nhanh thôi, còn bị rơi và Súc Sinh Đạo chịu khổ nữa,” tôi cười, “Á ôm quyết tâm liều chết muốn báo thù, đồng thời cũng xin giải thoát. Yêu quái ta là thân phận gì? Sao có thể làm như ả mong muốn được?”

Chồn giận nói: “Xi Ly Quân thật sự quá kinh khủng, yêu quái Hắc Sơn chúng ta không phải dễ ăn hiếp, cùng liều mạng với hắc đi! Báo thù cho nhị đương gia!”

Tôi lắc đầu: “Hiệp nghị Ngũ sơn rất phiền phức.”

Chồn nóng nảy: “Mèo lão đại, cứ thế mà bỏ qua sao?”

Tôi liếm liếm móng vuốt sắc bén, âm trầm nói, “Giết người không cần dùng đao?” Tôi phân phó chồn, “Đi nói với Xi Ly Quân, bảo hắc tới đây, muốn nghe ta nói thì hai đầu đều phải tỉnh táo,” chồn dù không rõ cũng không phục, nhưng ưu điểm của hắc là nghe lời, vì thế ngoan ngoãn đi.

Mèo câu hồn ở đôi mắt, mèo xinh đẹp ở lưỡi nhác.

Chờ đến khi Xi Ly Quân đến, tôi mặc chiếc váy đỏ rực, tóc buông xuống, đeo vòng hoàng kim, lộ ra nửa bờ vai trắng nõn, gáy đeo lục lạc, lưỡi biếng nằm nghiêng trên giường mềm. Xi Ly Quân nghe tin, bỏ tất cả mọi việc, vội vàng đến đây, ngồi bên cạnh tôi, mỉm cười châm rượu cho tôi. Tướng mạo tinh xảo xinh đẹp, đôi mắt như nước hồ thu lấp lánh dưới ánh đèn. Nếu không biết bản tính của hắc, quả thật cũng có mấy phần sắc thái quyến rũ người. Đáng tiếc khi đầu ngón tay lạnh lẽo của hắc lướt qua tay tôi, nháy mắt tôi lạnh nổi cả da gà.

Tôi kìm nén không phát hỏa, ngoắc ngoắc ngón tay, tới gần hắc nói: “Ta đã suy nghĩ mấy ngày, đề nghị của người cũng đáng tin. Hà sơn và Hắc Sơn hợp lại, thế lực của chúng ta trong phạm vi nghìn dặm cũng là số một, lấy năng lực chiến đấu của hai chúng ta, nếu cố gắng có thể nắm lấy toàn bộ phương bắc.”

Xi Ly Quân vô cùng vui mừng: “Đúng vậy!”

Tôi hỏi: “Người định dùng gì làm sinh lễ?”

Xi Ly Quân không cần nghĩ ngợi: “Dùng Hà sơn làm sinh lễ!”

Tôi tức giận nói: “Người lấy Hà sơn làm sinh lễ, ta dùng Hắc Sơn làm đồ cưới, thành ý ở đâu? !”

Xi Ly Quân sợ việc không thành, lấy lòng hỏi: “Nàng muốn gì?”

Tôi ôm lấy cổ hắc, chậm rãi nói: “Thân phận Dạ Đồng ta không tầm thường, muốn thành thân với ta không thể lấy vật bình thường làm sinh lễ!”

38. Q.12 - Chương 38

Editor: đỡ béo

Betor: mèomỡ

Xi Ly Quân nói: “Vật báu trong thiên hạ, chỉ cần nàng muốn, ta sẽ tìm về hết cho nàng.”

Tôi nói: “Ta là mèo, chỉ thích cá, nhưng cá ngon nhất thiên hạ ta đều đã ăn, chỉ có ba loại chưa được ăn. Cá đoàn phiến trong Đông Hải, cá chép nhiều màu ở chỗ Vương Mẫu, cá vàng bảy màu trong Tử Trúc Lâm của Bồ Tát.”

Xi Ly Quân do dự một lúc lâu, khó xử nói: “Công chúa Đoàn Phiến là nghĩa nữ của Đông Hải Long vương, cá chép nhiều màu sớm tu luyện thành tiên, được sủng ái yêu chiều, là yêu vật có tiên khí. Cá vàng bảy màu cũng là yêu vật của Bồ Tát, sao có thể bắt đến cho nàng thỏa mãn ham mê ăn uống của mình?”

Tôi hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi: “Cút! Còn tưởng ngươi là đàn ông có chí khí, trong lòng đang cân nhắc có thể miễn cưỡng chấp nhận. Nay xem ra cũng chẳng có gì hơn!”

Xi Ly Quân ngàn xin vạn cầu, tôi căn rằng không chịu, còn giật dây nói: “Công chúa Đoàn Phiến với tiên nữ cá chép sẽ trốn, sẽ kêu cứu, không dễ bắt được. Nhưng cá vàng bảy màu cũng không ít, hơn nữa Tử Trúc Lâm canh giữ lỏng lẻo, ngươi nhân lúc Bồ Tát bế quan, lén chạy đến vớt một con rồi bỏ chạy. Bồ Tát có phát hiện ra thì cũng đã là chuyện mấy ngày sau, ngài cũng không biết là ai làm đâu.”

“Được, ai bảo ta thích con mèo tham ăn như nàng.” Xi Ly Quân nhẹ nhàng mà hôn tay tôi, mang theo rất nhiều tình ý, thấp giọng nói, “Nàng thề đi, nếu ta bắt được cá vàng bảy màu, nàng phải làm vợ ta.”

Tôi không chút do dự đồng ý: “Được, ta thề.”

Yêu tộc trọng nhất là thề ước, Xi Ly Quân nhìn tôi cười, đôi mắt cong cong, rất vui vẻ.

Tôi lặng lẽ dò hỏi rõ ràng ngày Bồ Tát bế quan, lại thám thính rõ ngày hẩn chuẩn bị ra tay. Trước mấy ngày hẩn ra tay, tự mình chạy đến Tử Trúc Lâm kiêu ngạo làm càn, trước khi đi, tuyên bố trong vòng 3 ngày chủ nhân của tôi sẽ tới trộm cá vàng bảy màu, sau đó trốn đi. Chờ Xi Ly Quân dựa vào đường dẫn đã điều tra cùng với kế hoạch ban đầu đi vào Tử Trúc Lâm, vừa bắt cá vàng đã rơi vào cái bẫy thiên giới đã giăng sẵn. Hẩn hết đường chối cãi, lại liên quan đến đủ loại việc ác của hẩn trước kia, bị thiên giới ‘giết một người răn trăm người’, nhốt vào Hắc Ngục.

Tôi báo thù thành công, còn nhân cơ hội tiếp quản Hà Sơn của hẩn, thế lực lớn mạnh, mấy năm oai phong. Sau đó cảm thấy quần hai núi rất phiền, liền tặng Hà Sơn cho người khác.

Chuyện cũ trước đây thân nhiên kể lại.

Vệ nghe trợn mắt há mồm, chỉ vào mũi tôi nói: “Con mèo cô này, thật đúng là vô sỉ. Nếu không phải hẩn yêu cô đến tận xương, sao dám mạo hiểm sinh mạng đi trộm cá vàng? Cô ghét hẩn thì chém chết đi, lừa hẩn rơi vào hoàn cảnh thê thảm như vậy, bị thương đến chết tâm, thật sự là... Dạ Đồng đáng xấu hổ! Đáng xấu hổ!”

William giọng cờ lớn, kiên định đứng về phe tôi: “Tên kia không phải là người tốt! Hoa tâm phong lưu, tội ác chồng chất! Rõ ràng Dạ Đồng không thích, còn lấy hết thủ đoạn hèn hạ đến quán quýt làm phiền, Dạ Đồng không thoát khỏi hẩn lằng nhằng mới dứt khoát ra tay, bị bắt là đáng!”

Vệ khinh thường: “Xi Ly Quân thích Dạ Đồng là không sợ hy sinh, anh thì sao? ! Anh thì sao? !”

William không cãi lại được, đáng thương tội nghiệp nhìn tôi.

Tôi cảm thấy biểu hiện của anh ta trong khoảng thời gian này rất tốt, vì thế sờ sờ đầu chó của anh ta, an ủi: “Tuy anh đã đắc tội với tôi nhiều lần, tính cách cũng rất đáng ghét, nhưng chưa từng giết anh em của tôi. Cùng lắm tôi chỉ đánh đầu anh đầy u, sẽ không tàn nhẫn như vậy.”

William lại bắt đầu vẫy vẫy đuôi.

Vệ rất bị ảnh hưởng bởi nam chính tà mị lạnh lùng cận bã trong tiểu thuyết ngôn tình nên có hơi dằn. Ý mình rằng sắc lưỡi nhọn, lấy một chọi hai, tiếp tục lải nhải, không ngừng tranh cãi với chúng tôi.

“Đủ rồi, ” Lam Lăng in lặng đã lâu cuối cùng đã mở miệng, bình tĩnh phân tích, “Xi Ly Quân trộm cá vàng tuy không đúng, nhưng nguyên nhân chủ yếu hẳn bị giam cả đời là do bình thường làm nhiều việc ác, phạm vào thiên nộ, không thể đổ hết lên đầu Dạ Đồng được. Nhưng quả thật cũng do Dạ Đồng châm dầu vào lửa. Hẳn bị giam nhiều năm, tình ý với em sớm đã hóa thành thù hận, lần này trốn ra rất có thể là tìm em trả thù.”

Tôi đã từng ở trong đó, nhớ lại những ngày trong Hắc Ngục, trong lòng có chút ưu tư.

Vệ châm biếm: “Nếu như bị hãm bắt được, chắc chắn cô sẽ thành nồi súp thịt mèo! Súp thịt mèo!”

Tôi không thể phản bác lại.

Hồng Vũ ra quyết định: “Yêu ma trong Hắc Ngục đều là những tên cực kỳ hung ác. Sau khi chúng nhập thể, làm loạn khắp nơi. Chị nhận được chỉ thị, phải cùng Lam Lăng bắt chúng quy án. Xi Ly Quân ở trong Hắc Ngục chịu khổ tu hành nhiều năm so với em lưỡi biếng sô là chênh lệch không nhỏ. Chị lo sau khi bọn chị đi, nếu hãm tìm tới, Dạ Đồng em sẽ không đối phó được.”

Tôi bĩu môi, cố chống đỡ: “Nói linh tinh! Em không sợ đánh nhau!”

Hồng Vũ không để ý đến tôi, tiếp tục nói: “Em để William với vệ ở lại đây, chị đã mở trận pháp che yêu khí của em, chỉ cần em không ra ngoài, sẽ không bị phát hiện.”

Lam Lăng nghe thấy Hồng Vũ đi bắt yêu quái với anh ta, cao hứng đến mức đầu óc choáng váng: “Anh để lại cho em hai bùa truyền âm nghìn dặm, nếu Xi Ly Quân tìm đến em xé nó, bọn anh lập tức quay về. Đến đây, anh nói cho em biết dùng bùa truyền âm nghìn dặm như thế nào...”

Hồng Vũ không giữ nửa phần tình cảm, cắt lời anh ta: “Có việc gọi di động cho chị.”

Lam Lăng ủ rũ.

Vệ với William lập tức lấy số điện thoại của chị ấy cài vào phím gọi tắt.

Hồng Vũ ngàn cân vạn dặm, chắc chắn trong phòng không còn nguy hiểm, rồi đi cùng Lam Lăng.

Ba chúng tôi không có việc gì ngồi không trong phòng. Ai xem hoạt hình thì xem hoạt hình, đọc tiểu thuyết thì đọc tiểu thuyết, chơi game thì chơi game, vô cùng im ắng, không có ai có ý nói chuyện. Đến chập tối, tôi chơi game xong, đói bụng không chịu được, trở người chọc chọc William chưa xem xong một quyển truyện tranh, khẽ nói: “Tôi đói bụng.”

William phát hoảng, ngẩng đầu thấy là tôi thì nhẹ nhàng thở ra, bò ra khỏi sofa, chạy vào phòng bếp: “Tôi nấu cơm cho hai người ăn, muốn ăn gì?”

“Đừng vội.” tôi ngăn anh ta, sai bảo, “Không cần, ăn đơn giản là được, cá ngừ cali cắt miếng, salad cá ngừ, cá thu nướng, đầu cá hầm, nầm cá hồi chiên, hàu chưng, tôm hùm nướng là được.”

Vệ cũng nói: “Hạt dưa xào, trứng gà nướng, hạnh nhân ngũ vị hương, bánh hạnh đào!”

William mở cửa tủ lạnh, đóng cửa tủ lạnh, cầm một cái chân giò hun khói, ngượng ngùng nói với chúng tôi: “Xin lỗi, mấy hôm nay đi dán tờ rơi khắp nơi, quên mua đồ ăn rồi...”

Ba yêu quái tham ăn, sao có thể chỉ ăn một cái chân giò hun khói?

Nếu không nể tình mấy hôm nay thật sự rất có lỗi với William, tôi nhất định đã nổi điên lên, vệ cũng có chút oán giận, cúi đầu không ngừng nói thầm. Nhưng Hồng Vũ không ở nhà, tôi không thể ra ngoài, mỗi người đành phải ăn một phần chân giò hun khói, nhịn cơn thèm ăn xuống, chán nản ngồi trong phòng tối om tiếp tục chơi máy tính.

Tôi không quên chịu đói, bụng kêu hai tiếng rột rột.

William không nỡ để tôi chịu đói, nghĩ trước nghĩ sau, quyết định cầm điện thoại gọi đồ ăn ngoài.

39. Q.12 - Chương 39

Editor: đồ béo Betor: mèmomở

Anh chàng đưa đồ ăn là người mới, không quen địa hình khu này vì thế lạc đường. Anh ta cười khổ nhờ William ra ngoài chỉ đường. William nghe thấy bụng tôi lại kêu hai tiếng, không nghĩ nhiều vội vàng ra ngoài nhận đồ ăn ngoài.

Khu chúng tôi ở rất nhiều biệt thự, cột chỉ đường không rõ ràng, quả thật rất khó tìm, gần như tất cả nhân viên đưa đồ ăn mới tới đều lạc đường. Hơn nữa chỗ nhận đồ ăn ở ngay ngoài cửa, William chỉ là yêu quái mới, lại là ông ba phải, chưa từng có thù oán gì với ai, vì thế tôi với vết không nghi ngờ gì, vui vẻ ngồi quanh bàn ăn, cầm dao nĩa chờ ăn cơm.

Một phút trôi qua, năm phút trôi qua, mười phút trôi qua, hai mươi phút trôi qua...

William đi mà lại không trở về.

Vết hỏi: “Không phải anh chàng đưa đồ ăn nhìn thấy anh ta đẹp nên quần lấy đấy chứ?”

Trong lòng tôi đột nhiên có linh cảm xấu, mặc kệ phó bản (game), không để ý đến sự ngăn cản của vết, lao ra ngoài cửa.

Ngoài cửa trống không, không thấy bóng dáng của William, hai thùng đồ ăn gia đình mua ngoài bị ném trên mặt đất, cánh gà vắng đầy đất.

Yêu khí rất mạnh từ giữa không ào đến.”Là người?” Tôi ngẩng đầu, thấp giọng hỏi.

“Năm ngàn sáu trăm bảy mươi ba năm lẻ hai mươi bốn ngày, mỗi một ngày đều là sự chờ đợi đau khổ, nhưng đã đến điểm cuối của nỗi đau này!” Trên cột điện, người đàn ông cao gầy đứng yên, cúi đầu, như cười như không nhìn tôi. Dáng người hắn gầy đi rất nhiều, nhập gia tùy tục mặc quần jeans, áo T-shirt màu đen bình thường tôn lên màu da vốn đã trắng nay càng thêm trắng nõn, đôi mắt màu vàng xinh đẹp, gương mặt phi giới tính khó phân biệt như trước. Chỉ có mái tóc óng ả màu đen kia nay đã biến thành màu trắng bạc, phát phơ trong gió, giống như vampire trong truyện tranh. Hắn nhìn tôi, nhẹ nhàng nói, giọng không còn trong trẻo mà khàn khàn giống như đắm chìm trong địa ngục, “Lâu rồi không gặp, ta đã trở lại.”

Tôi quát hỏi: “Xi Ly Quân, William đâu?!”

“Nàng nói con chó tạp chủng ngu xuẩn hạ lưu kia?” Xi Ly Quân thích híp mắt, nụ cười trên mặt không chút sứt mẻ, “Dạ Đồng, nhiều năm thế rồi, mắt nàng lại càng ngày càng kém.”

Tôi vươn móng vuốt, dùng cách chửi rửa mạnh nhất: “Mắt của bản mèo liên quan đến người cái rắm!”

Xi Ly Quân từ trên cao nhìn xuống tôi, vẫn cười.

Vết run rẩy đi ra ngoài, lộ đầu dò xét, cầm di động định gọi điện thoại.

“William vẫn còn trong tay hắn.” Tôi ngăn hành động lỗ mãng của cô ấy lại.

“Thông minh, ” Xi Ly Quân búng búng ngón tay, một con bướm giấy màu trắng nhẹ nhàng bay tới, xoay trong mấy vòng trong gió, vừa khéo dừng ngay bên cạnh kết giới của Hồng Vũ. Tôi mở con bướm giấy ra, mặt trên viết thời gian cùng với địa điểm. Xi Ly Quân thả người nhảy lên mái hiên, tiếng cười âm trầm khàn khàn truyền đến, “Dạ Đồng, ước hẹn với vị hôn phu cũ là phải đi một mình đó. Nếu để người khác biết, ước hẹn bị vỡ, có lẽ ta sẽ không nhận được ăn chút tim chó gan chó làm dịu nỗi đau của trái tim mình.”

Tiếng cười điên cuồng càng ngày càng xa, trong bóng đêm càng trở nên đáng sợ.

Vết ngoại trừ biết ‘cáo mượn oai hùm’ thì không hề có năng lực chiến đấu, cô ta run rẩy hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Móng tay sắc nhọn của tôi đâm vào trong thịt, chảy ra vài giọt máu tươi. Đau đớn mãnh liệt không hề được sát khí điên cuồng tràn ra, thù mới hận cũ trào lên trong lòng, phong ấn sát giới hơn một nghìn năm chưa từng được mở bắt đầu rục rịch, dự vọng chiến đấu mãnh liệt không cách nào kiềm chế được. Tôi muốn chặt hai cái đầu của hắn huyết tể.

Vệ thấy tôi rất lâu không đáp lời, hỏi lại: “Làm sao bây giờ? Hay gọi điện thoại đi?”

“Lúc Hồng Vũ đi, Xi Ly Quân cũng không ở gần đây, hắn lợi dụng điện thoại dụ William ra, hiển nhiên hắn có thủ đoạn theo dõi chúng ta. Chỉ cần cô gọi cho Hồng Vũ, William sẽ không còn là con tin có giá trị nữa, chắc chắn sẽ chết.” Tôi hít sâu một hơi, ra quyết định, “Nhưng đầu sỏ gây ra chuyện này là tôi, mục tiêu của Xi Ly Quân cũng là tôi, tự tôi đi thăm dò điểm mấu chốt với yêu cầu của hắn, có lẽ William còn có một con đường sống.”

Vệ lấp bắp nói: “Nhưng... Nhưng, hắn muốn giết cô.”

“Đúng vậy,” tôi quyết đoán nói, “Nếu sau một giờ tôi không có động tĩnh gì tức là lành ít dữ nhiều. Cô lập tức gọi điện thoại nói với Hồng Vũ với Lam Lăng, để họ đi giết Xi Ly Quân, báo thù cho tôi và William.”

Vệ không dám tin, hỏi: “Nhưng không phải cô ghét chó sao? Không phải tôi nhạt nhẽo, nhưng trong phim truyền hình thường xuyên có tình tiết xúi quẩy. Cho dù cô có đi thì cũng có nguy cơ trúng bẫy cao. Một người hi sinh còn hơn hai người hi sinh...”

Tôi nói: “Cô không hiểu đâu.”

Vệ chớp chớp mắt. Người ở bên ngoài rất biết giả vờ, khiến người ta vui vẻ lại có nhiều bạn bè như cô ta tuyệt đối không hiểu.

Tính cách xấu xa còn hay nổi nóng, đáng ghét giống như tôi, nếu William chết, trên đời này sẽ không còn kẻ ngu xuẩn thứ hai thích tôi vô điều kiện như vậy nữa...

40. Q.12 - Chương 40: Mạn Đà La Điều Linh

Editor: đỗ béo

Betor: mèomỡ

Mèo sống còn có thể bị chó làm cho ghen chết?

William bị bắt cóc, khiến tôi mất — tinh thần. Đến khi tỉnh táo lại đã chạy qua hơn nửa con phố, sau đó đứng ở ngã tư đường yên lặng suy nghĩ hành động tiếp theo. Một con mèo đen ngẩn ngơ ngồi ở ven đường, có khi thì được nữ sinh phổ thông trung học cho cây xúc xích, có khi thì chú già qua đường có âm mưu bắt cóc, có khi thì bị chó Nhật buộc nơ con bướm quấy rầy, cuối cùng bị học sinh tiểu học đang cầm tờ rơi tìm mèo mà William dán khắp nơi phát hiện, khiến tôi chạy thực mạng khắp nơi, trốn vào góc tối mới thoát.

Tôi thì, nếu có thể cứu được con chó William chết tiệt này trở về, tôi sẽ ninh anh ta làm lẩu ăn.

Thiên giới thất thủ, Xi Ly Quân chạy trốn tới xã hội hiện đại này đã được mấy tháng, chỗ nào cũng là mỹ nữ lộ tay ba vòng siêu chuẩn, chắc đã sớm bị hoa mắt rồi. Nếu hắn muốn trốn, tìm đất nước nào đang chiến tranh mà trốn, không làm chuyện xấu kinh thiên động địa gì là có thể thoát khỏi sự truy bắt của Thiên giới. Chờ thêm mấy trăm năm nữa, chuyện mới chuyện cũ chồng chất thành tầng, chỉ cần không lớn vồn trước mặt đám quỷ lười trên Thiên giới kia, nói không chừng họ sẽ mắt nhắm mắt mở mà tha cho hắn. Hắn tội gì đến tìm tôi với William trả thù?

Trước mặt hai chúng tôi mang danh tâm phúc của Lam Lăng, sau lưng lại có chim thần Hồng Vũ làm sư tử, có sư phụ là Nam Sơn Tiên quân hay bao che khuyết điểm. Nếu chúng tôi chết, tình hình ngay lập tức sẽ chuyển sang cục diện đuổi tận giết tuyệt.

Tất cả những yêu quái có thể sống yên bình được ở yêu giới lâu năm quan trọng không phải tài thiện chiến mà là sự bình tĩnh. Chỉ cần có thể, bọn họ đều không muốn tham gia vào chuyện bao đồng, cố gắng hết sức giữ tính mạng, cách mấy kẻ liên quan đến Thiên giới càng xa càng tốt, trừ phi đó là đồ ngu. Vì báo thù mà đồng quy vu tận, đã ngu lại càng ngu.

Chó vừa thấy mèo đáng yêu đã hóa đá giống William, cả núi đao biển lửa cũng dám xông vào là loại vô dụng nhất!

Chỉ số thông minh của Xi Ly Quân chẳng lẽ bị Hắc Ngục tra tấn đến mức chẳng khác gì chó rồi sao?

Đều là yêu quái Ngũ sơn, tôi chảy mấy giọt nước mắt chia buồn với hần, cho dù bản thân tôi cũng bị rất nhiều kẻ ngu xuẩn như vậy quần lấy.

Từ xưa đến nay, cái kiểu bắt cóc bắt chẹt đều na ná như nhau.

Địa chỉ Xi Ly Quân cho tôi là cái đảo nhỏ giữa hồ trong công viên trung tâm thành phố. Bây giờ đã hai giờ đêm, du khách tản bộ buổi tối đã sớm trở về nhà, hơn nửa số đèn đường đã tắt, trong bụi cây có âm thanh lạo xạo, không biết là rắn, côn trùng, chuột, hay là đôi tình nhân nào đó ở lại không biết để làm gì.

Đầu mùa hè có hơi lạnh, tôi đi vào du thuyền tối đen đậu bên cạnh, không tìm thấy sự tồn tại của Xi Ly Quân và chó. Ánh trăng màu bạc phản chiếu trong nước, sóng nước trong vắt, thỉnh thoảng có mấy con cá chép nhảy lên, mang theo hương sen nhàn nhạt. So với buổi sáng khi du khách tập trung ở đây, đẹp hơn không biết bao nhiêu lần. Đáng tiếc mèo là chủng tộc trời sinh sợ nước, Xi Ly Quân lại am hiểu thủy chiến, tôi tự biết đánh nhau với hần ở mép nước thì phần thắng thấp đi mấy phần, trong lòng hơi buồn bực. Hướng về phía đảo nhỏ giữa hồ gọi tên William mấy lần mà vẫn không nghe thấy tiếng đáp lại, chỉ nhìn thấy sâu trong đảo nhỏ có ánh sáng yếu ớt, sợ rằng anh ta đã biến thành chó nường rồi. Thế nên dù biết có bấy tôi cũng đành nghĩ cách sang hồ.

Xã hội hiện đại, còn làm Nhất Vĩ Độ Giang[1], Bát Tiên Quá Hải [2] làm cái quái gì cơ chứ, rất 13[3].

[1] Nhất vĩ độ giang: Qua sông bằng một cọng lau

[2] Bát tiên quá hải: Tám vị tiên qua sông

[3] 13 đọc giống từ “Thời thượng” nhưng 13 đương nhiên không phải thời thượng. Vậy nên người ta dùng 13 để nói về những người ra vẻ thời thượng, giả vờ thanh cao.

Tôi thuần thục cạy khóa phòng quản lý du thuyền, cầm chìa khóa thuyền đạp vịt, ngoan ngoãn tuân theo quy định thời gian thuê thuyền rút từ trong ví tiền mười mấy tờ tiền đồ, đặt dưới cái cốc người quản lý chưa rửa, sau đó đóng cửa lại như cũ, rồi hùng hồn đạp thuyền đến đảo nhỏ giữa hồ. (Quất Hoa Tán Lý hữu nghị đưa ra ý kiến: mở khóa trộm thuyền là kỹ thuật cao siêu, không phải yêu quái chớ học.)

Đảo nhỏ giữa hồ là một vườn hoa, trồng hoa hồng, hoa đào, sơn trà với hoa cỏ đủ màu. Trong đó có mấy giống cây rất quý, ví dụ như hoa Hạc linh, Phi Trảo Phù Dung với Ngọc Bàn Kim Hoa linh tinh, hương phần hoa thơm nồng, mũi tôi bị tắc khó chịu, ngứa ngáy từng cơn. Tôi phải rất cố gắng kiềm chế mới không hắt xì. Bóng dáng gầy yếu quen thuộc đứng trên đảo nhỏ, là liễu yêu xưa nay thích lấy lòng tôi, mang theo vết thương đầy người, run rẩy chờ tôi, trong tay cầm hộp sứ xinh đẹp, rất vâng lời trình lên, khóc thảm nói: “Xi Ly Quân sai tôi nghênh đón thủ lĩnh Hắc Sơn ở đây.”

Tiểu yêu quái bị đại yêu quái đánh, bình thường đều rất phục tùng.

Tôi biết thủ đoạn của Xi Ly Quân, không phải ai cũng chịu đựng được, cho nên với dù cô ta ‘gió chiều nào theo chiều ấy’ tôi cũng chẳng để ý, chỉ cảm thấy bất an với hộp sứ trên tay cô ta.

Liễu yêu tiếp tục cố gắng chuyển lời nhắn: “Xi Ly Quân nói, ngài muốn đánh nhau với cô, sẽ không cần phải hạ độc.”

Tôi cảm thấy mất mặt, cố chấp cãi: “Ai sợ độc! Tôi sợ hần không biết xấu hổ hạ xuân được!”

Liễu yêu nhìn vốn đã rất yếu ớt hơn nữa gương mặt như hoa, dường như tôn tôi lên thành nữ phụ ác độc cướp chồng cô ta, còn ghen ngào nói: “Chị Dạ Đồng, chị đi ngay đi. Xi Ly Quân bắt tôi làm nha hoàn hầu

hạ, hấn rất hung dữ, rất lợi hại, ai chống lại hấn đều chết sạch, rất nhiều tiểu yêu đã chết, tháng sau tôi sẽ kết hôn với người chồng thứ bảy mươi hai, vẫn chưa muốn chết!”

Tên của liễu yêu ở trần gian là Liễu Oánh Oánh, là đứa bé ngoan rất chung tình, mỗi ông chồng của cô ta đều là con người, nhưng tình cảm rất tốt. Từ trước đến nay, những người có danh tiếng tốt trong yêu giới đa số đều là những kẻ đần độn.

Tình thế cấp bách, tôi không chần chừ, nhận hộp, xúc cảm lạnh lẽo.

Mở nắp, trong hộp là một đóa hoa sơn trà màu trắng muốt lộng lẫy nằm trong khối băng, tất cả phần hoa và mùi hương đều bị phong tỏa, kín đáo xinh đẹp như mỹ nhân dưới trăng.

Giấc mộng trước kia ào về, thì ra trí nhớ phủ bụi đã lâu kia cũng không bị quên sạch như trong tưởng tượng của tôi.

Đó là lễ vật mà năm nghìn năm trước hấn từng tặng cho tôi.

Xi Ly Quân yêu hoa, sâu trong Hà sơn hấn ở trồng rất nhiều hoa đào. Mùa xuân hàng năm, hoa đào nở, bình tĩnh đón lấy ráng mây hồng chiếu xuống nhuộm cả ngọn núi thành màu đỏ như lửa. Có con người đi qua thấy cảnh đẹp đó, nghĩ là mình đi vào tiên cảnh, trở về truyền miệng, vì thế mà nơi đó được gọi là Hà sơn. Xi Ly Quân đặt tên sơn động mình ở là Mạn Đà La Quán, ở trước động trồng bảy mươi hai cây hoa Mạn Đà La, đỏ rực rỡ, hồng mềm mại, trắng thanh nhã. Trong đó có cây hoa sơn trà trắng bây giờ người ta gọi là Sái Kim Bảo Châu, ở cổ đại không có kỹ thuật trồng nên biến thành vật báu hiếm thấy, đến Tam Hoàng Ngũ Đế cũng khó mà có được, đồng thời cũng là bảo bối khiến hấn yêu thích không buông tay, dồn hết công sức, hết lòng che chở. Khi hoa nở, hấn sẽ tổ chức tiệc hoa long trọng, mời yêu quái Ngũ Hồ Tứ Hải và sơn thần đến cùng thưởng hoa sơn trà. Là một thành viên của đồng minh Ngũ sơn, lại ở ngay bên cạnh Hà sơn, khi đó tôi thích mắng hấn, nhưng vẫn chưa chán ghét đến mức sâu như vậy, cho nên trước mặt người ngoài tôi vẫn nể mặt hấn, tránh cho có yêu quái thừa cơ chia rẽ, đành phải mang người đi đến chỗ hấn làm cảnh.

Mạn Đà La thời cổ đại chính là hoa sơn trà, bảy mươi hai bông hoa sơn trà ganh đua khoe sắc, duyên dáng yêu kiều như thiếu nữ kiều mỹ, khoe ra lớp lớp dung nhan xinh đẹp, thanh nhã đáng yêu, mềm mại thướt tha, xinh đẹp át cả hoa đào. Cây Sái Kim bảo Châu bên cạnh Xi Ly Quân kia, hoa nở nhiều cánh, tuyệt không thể tả, ngay cả tôi vốn không thích hoa cũng không thể không thừa nhận nó thật sự rất đẹp.

Uống rượu dưới hoa, nhóm nữ yêu nhảy múa tấu nhạc, hát vang tiếp khách.

Mỹ nhân rượu ngon hoa đẹp, hơn nữa chủ nhân hiếu khách, thật sự là phong lưu khoái hoạt nói không nên lời, đủ để tan hết ba ngàn phiền não.

Đoàn người hết một ly rồi lại một ly, đều đã say chuẩn choáng. Đám yêu quái tửu lượng kém dần dần thất thố, có ôm mỹ nhân ca hát, có cởi quần áo múa bụng, có trượt chân ngã xuống sông, còn có kẻ cãi nhau suýt nữa đánh nhau may mà dưới sự trấn áp của Xi Ly Quân giải nguy trạng này lại tiếp tục vui vẻ.

Bạch Sơn có Đẳng yêu, tên Tử Cẩn, là nghĩa muội của thủ lĩnh Bạch Sơn, nghe nói có tình ý ngưỡng mộ Xi Ly Quân, vì thế mà vô cùng ghét tôi. Rượu vào ba phần, mặt đỏ rực, đã mất đi hình người, nhưng lại đi đến bên cạnh Xi Ly Quân, dựa lên vai hấn, nhìn tôi, nhân cơ hội châm ngòi: “Xi Ly Quân, hoa sơn trà xinh đẹp, thủ lĩnh Hắc Sơn động lòng người, chàng nói xem hoa đẹp hay là Dạ Đồng Quân đẹp?”

Xi Ly Quân chuẩn bị cho tôi rất nhiều hải sản mỹ vị, rồi tìm đầu bếp giỏi của loài người hòng đề sự chán ghét của tôi xuống, chịu đựng hương hoa gay mũi, vì mỹ thực ở lại đến giữa tiệc. Bỗng nhiên nghe thấy tên mình, tôi ngẩng đầu từ khúc xương cá lên, ngạc nhiên nhìn họ.

[1] Nhất vĩ độ giang: Qua sông bằng một cọng lau – Đạt Ma là đại đệ tử đời thứ 28 của Phật Thích Ca Mâu Ni, là người sáng lập pháp môn Thiên tông. Năm 527 SCN, ông đến miền Bắc Trung Quốc truyền Phật Pháp; khi vượt sông Trường Giang, ông đứng trên một cọng lau, dùng Phật Pháp thần thông vượt qua dòng sông chảy cuộn cuộn.

41. Q.12 - Chương 41

Xi Ly Quân say khướt giương mắt nhìn hội hoa, rồi lại nhìn tôi, ung dung dựa sang bên cạnh, đẩy Tử Cẩn ra, đáp: “Hoa tuy đẹp nhưng sao bằng một phần vạn của Dạ Đồng Quân?”

Yêu quái Ngũ sơn đều biết được ‘lòng lang dạ sói’ của hắn, yêu quái từ nơi khác đến thấy tình cảnh bất thường, hỏi người bên cạnh một chút cũng biết.

Yêu quái trong cả sảnh đường đều phát ra tiếng cười ái muội, tiếng trò chuyện cười cợt ăn nhip không dứt.

Lời khuyên đứng đắn: “Thủ lĩnh Hà sơn tình thâm ý trọng, Dạ Đồng muội tử phải quý trọng đấy.”

Kêu gào đáng khinh: “Bây giờ, đàn ông có tiền có thể có đáng, làm tốt việc trên giường không dễ tìm được đâu.

Còn có kẻ giả trò muốn khiêu khích chia rẽ, giả vờ say xỉn hứng thú kêu lên: “Xi Ly Quân thông minh, là khóm hoa gương mẫu của chúng ta. Xin hỏi thủ lĩnh Hắc Sơn hung hãn, ngài đắc tội với hoa, hoa sẽ không tìm ngài tính sổ, nhưng mèo con sẽ cào cái đầu đầy hoa của ngài đấy.”

Xi Ly Quân bản tính độc ác tàn nhẫn, cũng rất thích làm ra vẻ phong lưu tài tử trước mặt yêu quái, trừ người thân cận với sắp chết ra, rất ít người nhìn ra được bộ mặt thật của hắn, khiến không ít nữ yêu không biết gì rất ngưỡng mộ hắn. Giờ bị mọi người trêu đùa, vẻ mặt cũng không thay đổi chỉ nhìn tôi cười ha ha, mặt mày đưa tình.

Ai thêm đưa tình với con rắn hai đầu tính cách phân liệt này chứ?

Tôi ghét bị người ta nói nhảm, cho nên càng nghe càng tức, bảo thủ hạ nhớ kỹ mấy tên nói lung tung, đợi tìm cơ đi đánh.

Tử Cẩn nhìn kỹ sắc mặt, che miệng cười khẽ, hỏi lại: “Sao sắc mặt Dạ Đồng Quân không được tốt vậy? Tuy cá tốt nhưng không đẹp như hoa, lại càng không đẹp bằng chủ nhân hoa sơn trà, không phải là ngài xấu hổ cúi đầu chứ?”

Xi Ly Quân biết tính tôi càng ép càng dễ cáu, vội vàng ngăn Tử Cẩn, tiến lên nói: “Bọn chúng nói đùa thôi.”

Hơn nữa yêu quái ở đây là bạn của hắn, đương nhiên sẽ nói giúp hắn, nhất là nhóm yêu quái nam, có kẻ nào chưa từng theo đuổi phụ nữ? Thấy hắn hành động như vậy, lại càng tin vào lời đồn, vì tình nghĩa bạn bè thế nào cũng phải nói giúp vài câu. Hơn nữa tính tình yêu tộc phóng khoáng, chỉ hận chúng tôi không thể lập tức thành thân, động phòng ngay tại chỗ.

Xi Ly Quân nói: “Không được không được, mọi người đừng nói nữa.” Nhưng ai mà chả nghe được một vạn lần đồng ý trong lời hắn, trong đầu có lẽ đã YY đến bước động phòng luôn rồi, hiện tại chẳng qua chỉ ồm ồm kêu “Ngừng lại đi” thôi.

Tôi càng nghe càng giận, mèo bắt đầu tức giận, không quan tâm, phát tay áo đứng lên, xoay người bước đi.

Xi Ly Quân thấy tôi đến cả mặt mũi liên minh Ngũ sơn cũng không cần, vội đến ngăn.

Tôi xoay người, ngoài cười nhưng trong không cười, bực tức nói: “Hoa nở tuy đẹp, nhưng rắn không thấy mùi, sao biết hương hoa gay mũi? Làm mèo khó chịu? Khắp nơi đều là phấn hoa như vậy, mùi hương như vậy, nơi đây thật sự không thể giữ lại được. Về sau chỉ cần hoa Mạn Đà La ở đây, bản mèo tuyệt đối không đặt chân đến Hà sơn nữa bước.”

Xi Ly Quân có lẽ không ngờ có yêu quái ghét hoa bảo bối của hắn đến vậy, hai cái đầu đều ngẩn ra.

Tử Cẩn nhân cơ hội “Khuyên”: “Ý của thủ lĩnh Hắc Sơn là có hoa không có ngài, có ngài không có hoa? Sống lâu như vậy, vẫn còn tính khí tranh giành ngậy thơ nhiều như vậy? Cho dù là cái mũi của ngài mất cảm, nhưng vì người trong lòng mà chịu đựng hương hoa cũng không có gì là quá đáng.”

Tôi lập tức ghi cô ta vào sổ đen cần úp sọt đánh, còn khoanh thêm hai vòng tròn thể hiện trọng điểm, sau này đánh thủ lĩnh Bạch sơn vô cùng thâm hiểm cô ta sau này thấy tôi liền quay đầu trốn, im đi không nhắc tới.

Lúc ấy ai không biết bảy mươi hai cây Mạn Đà La là bảo bối trong lòng của Xi Ly Quân.

Tử Cẩn ghen quấy rối kết cục lại không xấu, khiến tôi sau này có cơ cự tuyệt không qua lại với tên quỷ đáng ghét này.

Không ngờ, ba ngày sau, có người đưa đóa hoa sơn trà bị băng tuyết che mất hương thơm đến đến Hà Sơn.

Đào yêu truyền lời, mang theo đôi mắt khóc hồng, miễn cưỡng cười nói: “Chủ thượng nói, mời người đến Hà sơn ngắm hoa.”

Cảm giác quái lạ truyền đến, tôi nhận thấy được không ổn, bỏ lại hoa sơn trà băng tuyết, nhanh chóng lao tới Hà sơn. Lúc tới đã thấy núi cháy mấy ngày liền, hoa đào khắp núi, bảy mươi hai cây Mạn Đà La đã nhỏ tận gốc, chìm trong đám cháy, phương hồn tiêu tan.

Xi Ly Quân yên lặng đứng bên biển lửa, tro tàn cháy bay bên người hắn, nhuộm đen áo lông cáo trắng. Hắn cầm cốc đồng trong tay, nhìn yêu hoa tan thành mây khói, không thấy rõ vẻ mặt. Ngay cả khi tôi nhẹ nhàng đi đến gần hắn cũng không để ý.

Tôi cố ý giẫm vào một cành cây khô.

Hắn quay đầu mỉm cười với tôi: “Ta nói rồi, mèo còn đẹp hơn hoa.”

Vì sự quyết đoán của hắn tôi sợ tới mức không nói gì, việc này cũng in sâu trong lòng, không thể nào quên.

Hà Sơn xinh đẹp không còn tồn tại nữa. Hủy hoa xong, hắn lại cầu thân với tôi.

Tôi phái người đem đóa hoa sơn trà bị đóng băng, trả lại nguyên vẹn, lại cự tuyệt hắn.

Thời thượng cổ, yêu tộc không có đạo đức, cũng không để ý những chuyện xấu tam quan bất chính của Xi Ly Quân. Thời đại đó con người cũng không có lễ giáo, nam nữ theo đuổi tình yêu đều là chuyện rất hiển nhiên. Điều kiện của Xi Ly Quân trong đám nam yêu cùng loại chẳng khác gì kim cương vương lão ngũ bây giờ: trẻ tuổi, đẹp trai, có tiền, dịu dàng, thâm tình; thế nên mọi người đều cho rằng tôi nên si tình cảm động vì hắn. Họ không tới cửa cầu tình thì cũng lên bàn tán, nói tôi là nữ yêu độc ác. Trước khi chân tướng hồ yêu chết chưa được điều tra rõ, ngay cả trong đám thủ hạ của tôi cũng có người lên nói linh tinh, cảm thấy tôi không biết hưởng phúc, đời này chắc chắn sẽ không gả đi được, sẽ làm mèo già vạn năm.

Xi Ly Quân hàng ngày đều đến, tôi không gặp hắn.

Suốt ba ngày, tôi đều ngơ ngác ngồi trên cây cao nhất ở Hắc Sơn, nhìn Hà sơn trở trụ xa xa.

Xi Ly Quân không biết.

Tính khí tôi không tốt nhưng không có nghĩa là trong lòng tôi cũng vậy. Thật ra tôi có một bí mật nhỏ khó có thể nói ra ngoài được...

Tuy tính khí không tốt, cứng miệng, ghét mùi hoa, ghét phấn hoa. Nhưng thích nhất là vào tiết mưa phùn mùa xuân hàng năm, mang theo mấy con cá nướng, ngồi trên đại thụ ở Hắc Sơn, nhìn về phía Hà Sơn ngập hoa đào phía xa. Trong mưa bụi mịt mù, màu đỏ rực rỡ, tuy rằng xung quanh rất ẩm ướt, cũng sẽ có cảm giác ấm áp.

Nhưng hắn vĩnh viễn không hiểu tôi.

42. Q.12 - Chương 42

Trong tay cầm đóa hoa sơn trà đóng băng nặng trĩu, nhớ tới chuyện cũ năm xưa, tôi có chút khó chịu.

Liễu Oánh Oánh này là yêu quái được hưởng thụ nền xã hội mới, không biết bao nhiêu năm rồi chưa từng chịu khổ. Thấy tôi mãi mà không đáp lời, cuối cùng không chịu nổi, bắt chắp gương mặt mỹ nhân dịu dàng, gào khóc: “Mèo lão đại, mèo lão đại, Hoa sư huynh chết rồi.”

Tôi lấp bắp kinh hãi.

Sư huynh của Liễu Oánh Oánh tên Hoa Bán Phàm, tôi rất có ấn tượng với anh ta. Là một con báo yêu dễ xấu hổ, tính tình rất ôn hòa, da lông dày đẹp, bộ dạng rất đáng yêu, ưu điểm lớn nhất là có thể ăn chay.

Vì báo và mèo cùng là động vật họ nhà mèo, tôi thấy anh ta vô dụng nên lên giúp đỡ vài lần. Anh ta là một trong số ít yêu quái còn dám có ý với tôi, nhưng lại ngại thanh danh khủng bố của tôi trong đám yêu quái nên không có gan bày tỏ. Chỉ thường xuyên gọi điện thoại nói chuyện phiếm, nhìn thấy có loại cá gì tươi mới thú vị trong chợ, cũng sẽ mang đến cho tôi ăn. Từ khi William đến khiến tôi hờ hững chạy đi chơi game online, dù tôi có đến server nào anh ta cũng thề sống thề chết đi theo. Đầu tiên là điên cuồng luyện cấp vượt tôi, đập tiền, rồi cho tôi trang bị đánh được, mang đi luyện cấp, giúp PK, còn vạ năng hơn hack, còn chịu khó hơn cu li, khiến William rất áp lực, thường xuyên lên tranh đua với anh ta. Vì tôi chơi game hay cả thèm chóng chán nên chỉ được khoảng mười ngày nửa tháng là bỏ, anh ta cũng không có một câu oán hận, cho nên tôi rất có thiện cảm với anh ta.

Liễu Oánh Oánh và Hoa Bán Phàm là sư huynh muội đồng môn. Cô ta bị cái chết của sư huynh làm cho sợ hãi, hai mắt hoang mang, cũng không hiểu vì sao sư huynh không tranh sự đời, tính khí ôn hòa lại gặp phải đại ma đầu Xi Ly Quân. Hơn nữa lúc Xi Ly Quân giết Hoa Bán Phàm rất phô trương, dường như cũng không tính giấu cô ta chuyện này. Cho nên cô ta khóc suốt suốt kể hết mọi chuyện với tôi, trong câu nói đều ẩn chứa sự mong mỏi tôi nghĩ cách giúp đỡ cô ta báo thù.

Khi Xi Ly Quân vào ngục, Hoa Bán Phàm còn chưa sinh ra, hai người đó chưa bao giờ gặp mặt.

Vì sao Hoa Bán Phàm chết?

Dáng vẻ hồ yêu ôn hòa thành thật năm nghìn năm trước lại hiện lên trong đầu. Anh ta là yêu quái tốt nhất trên đời, đối xử với ai cũng ôn hòa, mùa đông sẽ dùng da lông làm ổ chăn ấm áp giúp tôi, mùa hè sẽ dùng lá chuối tiêu quạt cho tôi, còn có thể nướng cá, đánh nhau, giúp tôi trộm này trộm nọ. Khi cảm xúc của tôi tồi tệ nói lung tung, anh ta sẽ thu dọn tàn cục, giúp tôi an ủi mọi người. Có người chọc giận tôi, nếu không phải chuyện gì lớn, anh ta sẽ cầu xin giúp họ. Cho nên yêu quái Ngũ sơn đều thích anh ta.

Chuyện duy nhất anh ta làm sai, chính là lên thích tôi.

Chuyện duy nhất tôi không ngờ đến là Xi Ly Quân ghen tuông đến mức không thể chịu nổi nửa hạt cát.

Nhớ tới cái chết oan của hồ yêu, lại thêm Hoa Bán Phàm chết thảm, nửa phần áy náy của tôi với Xi Ly Quân trong giây lát biến mất. Bị nhử trúng vẫy ngược khiến lửa giận đã tắt từ lâu lại bùng lên trong lòng.

Hoa sơn trà đóng băng trong tay bị bóp nát thành mảnh nhỏ. Tôi tự biết việc này không dễ dàng, báo Liễu Oánh Oánh tìm cơ hội chạy trốn. Sau đó sải bước đi về phía kẻ thù, chuẩn bị dụ dỗ trước, rồi sẽ tìm cơ hội xuống tay.

Trên đảo chính giữa hồ tràn ngập hoa sơn trà, hoa rơi đầy đất, đóa hoa sắp tàn đang dùng hết thời gian cuối cùng bùng bùng nở ra vẻ đẹp cuối cùng. Hương hoa gay mũi xông vào mũi làm tôi hít thở không thông, hít sâu vài cái, tâm trạng mới bình tĩnh lại. Trong khóm hoa sơn trà, Xi Ly Quân đang yên lặng nhìn một gốc cây Sái Kim Bảo Châu, giống hệt cảnh tượng mỗi lần tôi nhìn thấy hắc ở Hà sơn. Loài hoa thời thượng cổ vốn khó có nay đã trở thành bình dân. Hoa như trước, cảnh như trước, chỉ có mái tóc đen của Xi Ly Quân nay hóa thành trắng, có chút tang thương, nhưng... Yêu quái sẽ không già.

Bên cạnh Xi Ly Quân có bốn tên yêu quái đứng hầu tôi chưa gặp bao giờ. Tôi nghĩ đến sổ đen Hồng Vũ nói cho tôi trước khi đi, nhận ra đó đều là bạn ngục cùng trốn khỏi Hắc Ngục với hắc. Chúng mặc áo thể thao với quần thể thao chẳng ra thể thống gì, nhìn kiểu gì cũng thấy mất tự nhiên. Trong đó còn có một nam yêu tóc dài quăn rũ mặc nhảm váy phụ nữ, chắc hẳn tưởng đây là áo bào thay thế cho đồ nho sinh. So sánh tương đối mà nói, trang phục của Xi Ly Quân coi như bình thường nhất rồi.

Tám con mắt nhìn chòng chọc vào tôi, nhìn đến mức tôi hơi xù lông lên, liếm liếm móng vuốt hỏi: “Vay chớ gốc đâu?”

Xi Ly Quân chậm rãi quay đầu, sau đó lại chậm rãi cúi đầu.

Tôi theo cửa hắt ánh mắt nhìn về khóm hoa sơn trà, thấy William bị trói gô, miệng nhét giấy, quăng trên mặt đất.

Bạn hữu của Xi Ly Quân, hình như là lợn rừng nam yêu tiến lên, quát to với tôi: “Con đàn bà chết tiệt, người còn có mặt mũi đến đây?”

“Có thể không tới sao?” Về mặt tôi phức tạp nhìn William, liên tục lắc đầu cảm thán, “Nút thắt là ai buộc vậy? Rất nghệ thuật, thật ỉn, quả thật có thể vào câu lạc bộ có sở thích đặc biệt rồi.” Trói William thành hình chữ X, quần áo bị vật lộn xé rách, da dẻ trắng nõn lộ ra không ít. Anh ta thấy một mình tôi đến, hình như rất cảm động, hai tròng mắt rưng rưng, diễm đam đáng yêu, giãy giụa nhìn tôi, muốn nói mà nói không nên lời, trên mặt đất còn có mấy vũng máu chó...

Tình cảnh này mà chụp được rồi đăng lên blog, thể nào cũng khiến đám hủ nữ hét diết tai, YY ra tiểu thuyết đam mỹ 18+ ngược luyến tình thâm vô cùng đặc sắc.

Yêu quái sao có thể hủ được?

Mèo còn lâu mới vô đạo đức vô giáo dục đi đọc tiểu thuyết đam mỹ!

Quý công, Tiểu Bạch thụ, niên thượng, niên hạ gì gì đó tôi cũng không biết!

Đồng truyện tranh shounen-ai Nhật Bản với tiểu thuyết đam mỹ trong ngăn tủ kia tất cả là của vệt, tôi tuyệt đối không nhìn bên trong có thứ quái dị gì!

Đang muốn mở miệng trách kỹ thuật trói của họ rất dễ làm người ta hiểu sai Xi Ly Quân lại nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt, nhíu mày: “Dạ Đồng Quân, hơn năm nghìn năm không gặp, cô trở nên phóng đảng rồi.”

Hại hấn bị giam vào ngục với “Phóng đảng” thì có quan hệ nhân quả quái gì?

Tôi nghe mà ngây người, đầu quay hàng trăm vòng, gần như cùng lúc đó, theo ánh mắt khinh bỉ của mọi yêu quái, tôi mới chú ý đến quần áo của mình.

Thân là trạch mèo ngày nào cũng ở nhà không ra ngoài, sao lại để ý đến quần áo làm gì?

Trước khi William chưa đến, tủ quần áo của tôi là do Hồng Vũ với vệt quản lý. Sau khi William đến, vệt tuyên bố phải tay mặc kệ, tôi liền đem việc mua quần áo giặt quần áo thu áo gấp quần, tất cả ném hết cho anh ta.

Thường thức của William là gì, người địa cầu ai cũng biết.

Đang lúc bắt tri bắt giác, trong tủ quần áo của tôi toàn là đồ Lolita Gothic viền đăng-ten, còn có vô số áo ngủ in hình mèo đủ màu, ngay cả quần lót cũng là một tá mèo KITTY, một tá mèo Garfield, một tá mèo máy Doraemon. Còn có đồ nữ vương, đồ maid và quần áo nhân vật trong anime để cosplay. Tôi tự nhận mình mặc cái gì cũng được, gương mặt mười bốn tuổi, cũng không bị để ý lắm. Ngoại trừ đồ COSPLAY, quần áo ở nhà khác đều là tiện thì mặc, chỉ có gặp khách mới mặc quần áo nghiêm túc.

Giờ vội ra ngoài, trên người tôi vẫn mặc bộ đồ ngủ mặc ở nhà chơi, nửa người trên là dây đai nơ con bướm màu đen, nửa người dưới là váy phồng ngắn công chúa ren đen, chân đi dép lê hoạt hình “mèo bus”. Thẩm mỹ của bọn Xi Ly Quân dừng lại ít nhất từ nghìn năm trước, nhìn tôi muốn quái dị thể nào thì có quái dị thể này. Nhất là chồn yêu kia, trong tài liệu viết là bị nhốt vào ngục từ đầu triều Minh, quan niệm nam nữ rất mạnh, mặc váy, cả người bị bọc kín mít, sao đã được nhìn thấy áo tắm bikini, áo quây với cả váy ngắn? Hấn đang nói nhỏ, “Không biết liêm sỉ! Sa đạo! Phóng đảng! Dim lông heo!”

Voi yêu có mức tiếp thu sự việc mới tương đối cao đang mặc đồ thể thao hàng hiệu, trong tay đang cầm IPAD không biết cướp được ở đâu, tra xét xong, tuyên bố: “Cái này gọi là lỗi mốt.”

Tôi nghe mà hết giật mí mắt bên trái đến giật mí mắt bên phải, mắng voi yêu: “Người mới là đồ lỗi mốt! Cả nhà người đều lỗi mốt!”

“Có đánh không? Còn không bắt đầu đánh đi? ” Voi yêu không quan tâm đến tôi, nhìn không khí hai bên, hình như cảm thấy rất bình tĩnh, liền ôm IPAD, rêu rao với Xi Ly Quân, “Lão đại, tôi biết chém hoa quả, khi nào đầu vô nhớ bảo tôi.” Sau đó lui sang một góc.

Lợn rừng yêu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đập hần một phát, “Chém cái lông! chém có thể ăn sao? Còn làm loạn nữa, lão tử sẽ vứt thứ chết tiệt đó xuống hồ!”

Voi yêu kinh hãi, vợi ôm bảo bối trốn ra rất xa, còn nói thầm: “Lần đầu tiên nhìn thấy, không phải người còn giết mình, tưởng kỳ trân đại bảo, suýt chút nữa quỳ xuống vái lạy sao? Đã chơi đến cửa thứ tám rồi, dám ném thì ta chém người.”

Lần đầu tiên William nhìn thấy sản phẩm điện tử cũng là cảm xúc này.

Tôi đỡ trán, có ý giải quyết việc này hòa bình: “Xi Ly Quân, chuyện năm đó cũng là do người nhiều nghiệp chướng, cho dù ta không xuống tay thì sớm hay muộn người cũng phải vào Hắc Ngục. Ta nhiều lắm chỉ khiến người ngồi nhiều thêm hai ba trăm năm thôi. Nam nhân đại trượng phu, phải biết khoan dung, đứng có tính toán chi li như chó. Người xem thế giới hiện đại bây giờ đã khác với chúng ta khi đó, bay trên trời là máy bay, trên biển là tàu biển, trên mặt đất là ô tô, còn có tivi, rạp chiếu phim, máy tính, internet, điện thoại ..., đánh đánh giết giết đã sớm lạc hậu rồi. Thật vất vả mới thoát khỏi cái nơi quỷ quái như Hắc Ngục, nên hưởng thụ cuộc sống chứ. Người bỏ qua cho chó ngốc, ta mời người đi xem phim ăn kem.”

Xi Ly Quân hỏi: “Đám yêu quái Hà sơn đâu?”

“Năm nghìn năm rồi, mấy trăm năm thay đổi một triều đại, chiến loạn liên tục, khắp nơi đều biến hóa long trời lở đất,” tôi thở dài, “Đám yêu quái Ngũ sơn đều tan tác, có kẻ đã chết, có người tàn tật, có người thì đi xa tha hương, ở gần đây chỉ còn mình ta thôi.”

43. Q.12 - Chương 43

Xi Ly Quân nhìn sàn đá dưới chân, hỏi lại: “Nơi này thật sự là hồ Kính Nguyệt?”

Tôi đáp: “Đúng vậy, đây là hồ Kính Nguyệt ở Hà sơn.”

Chó lưu luyến người, mèo lưu luyến nhà, ngoại trừ những người độc lớn tuổi có vốn lịch sử sâu rộng, không ai biết, ngoại thành phố B từng là Hắc Sơn, còn nội thành là Hà Sơn. Vị trí biệt thự của tôi và Hồng Vũ ở bây giờ thật ra là nhà tôi mấy nghìn năm trước. Năm qua năm, ngày qua ngày, Ngũ sơn dần dần biến đổi, thay đổi về ngoài của nó. Gần mấy chục năm nay, thay đổi giống như sang Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ vậy, ngọn núi bị san bằng từ lâu, nhà cao tầng đột ngột mọc lên từ mặt đất, nơi nơi biến hóa long trời lở đất, gần như khiến người ta quên đi về vốn có của nó.

Tôi chỉ vào ngọn đèn xa xa, nói với Xi Ly Quân: “Anh xem, toàn nhà cao nhất bên cạnh trung tâm công viên kia, vốn là ổ của anh, chợ hoa quả bên kia là rừng đào...”

Khu đất ngàn vạn hoa cúc đại nở rộ đã biến thành rạp chiếu phim, ruộng tốt phì nhiêu biến thành McDonald, rừng cây tùng tang thương cao ngất biến thành tiệm cà phê truyện tranh, sơn cốc có suối trong bướm lượn biến thành trường tiểu học trọng điểm, còn có tảng đá to đầy rêu xanh mà tôi thích nằm phơi nắng nhất, giờ là đầu con phố xe cộ tấp nập, bầu trời trong xanh bị khí thải từ ống khói bao phủ, bị đèn đường thành thị ô nhiễm, đã không còn thấy cả bầu trời đầy sao nữa rồi. Năm tháng xóa đi tất cả dấu vết chúng tôi để lại, ngư diều xì trùng trôi giạt khắp nơi, chỉ còn lại mặt trời và ánh trăng vẫn như thế. Xi Ly Quân lần này ra khỏi ngục, đã không còn được nhìn thấy Hà Sơn trong trí nhớ. Chỉ có hồ Kính Nguyệt này, ngoại trừ bị con người lấp một chút ở bên ngoài thì hầu như vẫn còn giữ lại hình dạng năm đó, ít nhất vẫn chưa bị nhận nhầm thành Tây Hồ.

Là mèo lỗi thời sống hơn vạn năm, nghĩ đi nghĩ lại, tôi lại có chút thương cảm .

Xi Ly Quân nói: “Tất cả mọi thứ đều khác trong trí nhớ của ta.”

Tôi đứng trên xi – măng cốt thép, hít vào một hơi thật sâu: “Năm tháng qua đi, vạn vật thay đổi. Thời đại rồi sẽ phải thay đổi, tuy tốc độ có hơi nhanh.”

Xi Ly Quân im lặng.

Con dao găm của lợn rừng yêu đặt cách cổ William nửa tấc, tôi lo cho an nguy của anh ta, giấu sát ý, trên mặt càng cười thân thiết hơn, tiếp tục đề nghị: “Đã nhiều năm như vậy rồi, bao nhiêu hận thù cũng nên buông xuống, anh cũng đừng cực đoan cố chấp như vậy. Tuy anh giết Hoa Bán Phàm, nhưng tên kia chẳng qua chỉ là con báo đốm vô dụng, anh là đồng hương của tôi, quen biết lâu hơn anh ta, tôi không so đo với anh. Năm đó anh giết trợ thủ đắc lực của tôi, tôi hại anh bị giam vào ngục, tôi mời anh uống rượu, giúp anh trốn đến đất nước có chiến tranh, coi như huề nhau, thế nào?” Tôi nhấn mạnh mấy chữ “Giết trợ thủ đắc lực của tôi” nhắc nhở là do hấn ta xuống tay trước nên tôi mới phản kích, sau đó tiếp tục mềm giọng khuyên nhủ, “Lúc đầu tôi không biết Hắc Ngục như thế nào, cứ nghĩ chỉ là một nhà giam, không để trong lòng. Sau đó tôi cũng vào, mới biết được hoàn cảnh ở đó tồi tệ thế nào. Anh chịu tội lớn, việc này tính ra là tôi quá đáng.”

Hắc Ngục là thế giới âm u không có ánh sáng mặt trời, khắp nơi tràn ngập mùi hôi chết chóc, không có chút sức sống nào, chỉ có sự tuyệt vọng không thể nói thành lời. Yêu quái bị phán chung thân không tự sát thì cũng cam chịu sa đọa. Để cướp được chỗ có thể phơi nắng một tiếng mỗi ngày, tôi đã từng đánh nhau với yêu quái khác hơn một năm, từng gãy xương, bị thương ở mắt, đến giờ vẫn còn lại chút di chứng. Mỗi ngày mỗi đêm, nhớ lại mà vẫn sờn da gà. Xi Ly Quân ở trong đây nhiều năm như vậy mà không chết, quả thật là kỳ tích.

Hắc Ngục rất lớn, chia thành nhiều khu. Xi Ly Quân ở khu phòng chữ Thiên, tôi ở phòng chữ Địa, cho dù tôi không biết cũng rất bình thường. Tốc độ nói chuyện của hấn ta hơi ngừng một chút, mỉm cười hỏi: “Cô xưa nay giáo hoạt, luôn giữ lại ba phần đường sống với quy tắc thiên giới, làm việc thích lợi dụng sơ hở. Sao lại làm việc tội ác tày trời? Bị phán hình phạt gì, số nhà tù, ở lại bao lâu? “

Tôi nói thẳng: “Vốn phán không thời hạn nhưng chỉ ở đây năm trăm năm, được nộp tiền bảo lãnh ra ngoài.”

Xi Ly Quân nghiêng đầu, nửa đùa nửa thật hỏi: “Nộp tiền bảo lãnh phải do thượng tiên bảo đảm, tư sắc của cô vẫn chưa đủ để dụ dỗ thượng tiên thiên giới đâu.”

Giờ là Xi Ly Quân ban đêm đang nói chuyện với tôi, thế nên chuyện gì cũng có thể nghĩ đến quy tắc ngầm. Tôi nhin xúc động muốn học máu xuống, giải thích với hấn ta: “Bắt tôi vào Hắc Ngục là Tắt Phương Thần Điều, là cô gái tên Hồng Vũ đó. Cô ấy là môn đồ của Chân Hư Thiên Quân, nên tìm sự phụ cô ấy xin người bảo lãnh cho tôi, rồi tìm Lam Lăng ngu xuẩn chịu trách nhiệm giám sát, lấy điều kiện ra ngoài giúp thu thập yêu quái lợi hại thả tôi ra.”

Chồn yêu nghe vậy, kêu lên: “Tên Sư tử yêu lợi hại mười năm trước vào ngục kia không phải đã nói hấn bị con mèo ném vào đây à?” Sau đó hèn mọn nói, “Thì ra cô là con chó săn của thiên giới!”

“Rõ ràng là mèo cơ mà!” Tôi nóng nảy, chỉ vào William vẫn lẩn lộn giãy dụa trên mặt đất, chứng cứ rõ ràng có sức thuyết phục, “Mèo với chó rất khác nhau đấy!”

Giờ tôi và Hồng Vũ ở cùng nhau, quan hệ thân thiết, Hồng Vũ là thần điều, từ nhỏ đã thân với thiên giới. Tôi không nói dối, Xi Ly Quân cũng không tìm ra sơ hở gì trong lời tôi nói, thần nhiên hỏi: “Phạm nhân bị giam cả đời thuộc loại cực kỳ tàn bạo, không phải chỉ một câu của Tắt Phương Thần Điều là có thể được thả ra?”

Tôi ấp úng nói: “Đại khái là sự phụ thích nghịch đẽm thịt của tôi, đáng tiếc không con mèo nào thích ông ấy, cho nên ông ấy thu tôi làm đồ đệ.”

Sư phụ tôi Chân Hư Thiên Quân nhìn vẻ ngoài rất nghiêm túc lạnh lùng, nhưng trong lòng có một bí mật nhỏ không muốn ai biết. Ông ấy có sở thích kỳ quái là sờ động vật nhỏ, nhưng đáng về ông ấy hung dữ, có khí thế trời sinh không được động vật thích cực kỳ nghiêm trọng. Dù là con thỏ, chó hay là mèo, chỉ cần ông ấy đến phía đông, đám thú liền trốn về phía tây, tới gần hơn nữa thì tứ chi run rẩy, miệng sùi bọt mép. Khi đó hai kẻ dễ bắt nạt là vẹt và William chưa đến, đồ đệ duy nhất của ông ấy là Hồng Vũ không chỉ hay cáu còn là Tắt Phương Điều muốn sờ cũng không được, khiến ông ấy vô cùng oán hận. Cơ duyên xảo hợp, Hồng Vũ đi cầu xin ông ấy, ông ấy thấy mèo tôi da lông bóng loáng trơn nhẵn xinh đẹp, đẽm thịt chân trước hồng hào mềm mại liền đồng ý. Sau đó tôi mới phát hiện ra ở bên cạnh ông ấy không hạnh phúc bằng lúc ở Hắc Ngục. Tôi đã tốn rất nhiều công sức, gỡ ra rất nhiều thủ đoạn mới thoát khỏi tay kẻ có khí thế làm tắt cả động vật nhỏ chán ghét này, trở lại nhân gian...

Xi Ly Quân mỉm cười, tiếng cười lại có chút lạnh lẽo: “Cô làm chuyện xấu gì mà lại khiến thiên giới phải làm như vậy?”

Tôi quay đầu: “Chuyện nhỏ không đáng nhắc đến, không nên hỏi kỹ như vậy.”

“Để ta đoán,” Xi Ly Quân nhẹ nhàng nâng cằm lên, dung mạo vốn đã phi giới tính, nay khoe miệng tươi cười càng tỏa ra sự quyến rũ kỳ lạ, khiến lòng tôi lạnh run. Hắn đá chân William, dẫm lên cái đầu màu vàng của anh ta, “Không phải vì người kia chứ?”

Yêu lực của William rất yếu, cơ bản không sức chống cự, bị đá rên rỉ một tiếng.

Tôi không thể ra tay tùy tiện, bởi vì nhìn động tác của Xi Ly Quân như vô ý nhưng thực chất đều là cố tình dẫn người ta mắc mưu tạo sơ hở, chỉ đành để anh ta chịu đựng. May mắn là bình thường tôi đánh William còn ác hơn Xi Ly Quân nhiều, hơn nữa khả năng chịu đau của yêu quái mạnh hơn con người nhiều, bị đánh một tý, tôi tin người có kinh nghiệm rèn luyện như anh ta có thể chịu được, cho nên không hề vội. Làm tôi hoang mang nhất là hàm nghĩa trong câu nói của Xi Ly Quân, không khỏi hỏi lại: “Anh ngồi tù đến choáng váng rồi sao? Anh ta mới thành yêu quái có một năm.”

Xi Ly Quân vỗ tay cười lớn: “Cô không biết?”

Tôi không hiểu: “Biết cái gì?”

Xi Ly Quân hỏi lại: “Hong Vũ chưa nói?”

Tôi hoang mang: “Nói cái gì?”

Tôi và William trên mặt đất cùng nhau ngẩng đầu nhìn tên ngồi tù đến điên này.

Xi Ly Quân nhẹ giọng hỏi: “Như vậy, cô biết Tô Trọng Cảnh chứ? “

Giọng nói tuy nhẹ, tên lại nặng, tựa như ... sét đánh xuống, khiến toàn thân mèo tôi đều cháy sém.

Tôi bỗng hiểu ra, tỉnh ngộ, vươn móng vuốt, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Hóa ra chuyện của tôi anh đều đã biết, còn giả ngây giả dại chọc tôi?”

Xi Ly Quân cười nói: “Tiểu Dạ Đồng, chỉ đùa nàng thôi, đừng nóng giận, xưa nay ta luôn để tâm đến người mình thích với kẻ thù muốn giết thôi.”

Tôi lớn tiếng hỏi: “Tô Trọng Cảnh là Tô Trọng Cảnh, William là William, chó thì có thể có quan hệ gì với người? “

Xi Ly Quân thở dài: “Quả nhiên nàng chẳng hiểu gì cả.”

Nổi bất an mơ hồ lại truyền đến, tôi lo lắng quát hỏi: “Tôi cần biết cái gì? “

Xi Ly Quân ngẩng đầu, nhìn bầu trời đen như mực không có ngôi sao nào, nói: “Lúc đầu, ta nghĩ nàng trời sinh vô tình, vĩnh viễn sẽ không động lòng, cho dù bị đưa vào Hắc Ngục cũng chỉ là do ta không có mắt, đành chịu. Lại không ngờ rằng, nàng cũng sẽ có ngày vì đàn ông mà rơi vào Hắc Ngục... Nàng nói xem, chuyện này sao có thể khiến ta cam tâm được? Cùng là quần lấy làm phiền, cùng là chiều theo tính tình của nàng, cũng bao dung, cũng làm mọi việc cho nàng, cũng vượt qua chủng tộc. Hắn không có tướng mạo, không có quyền thế, không có yêu lực, thậm chí làm tổn thương nàng sâu sắc, nàng bất chấp gian nguy vì hắn, làm trái thiên luật, tự ý cải mệnh. Khi ta ở Hắc Ngục biết được việc này, ta vẫn luôn muốn hỏi nàng, vì sao ta không bằng hắn? !”

Mũi chân hắn dùng sức, tiếng xương William gãy truyền đến, anh ta không kêu đau, chỉ ngơ ngác nhìn tôi, không hiểu ý của Xi Ly Quân.

Tôi đã từng đoán rất nhiều lần vì sao Hong Vũ nhận chó làm sư đệ.

Tôi đã từng đoán rất nhiều lần William và tôi là nghiệt duyên gì.

Nhưng khi chân tướng dần dần hiện ra trước mắt, tôi ngơ ngác đứng tại chỗ, sững sờ.

Đoạn chuyện cũ không muốn nhớ lại kia dần dần hiện lên trong đầu.

44. Q.12 - Chương 44

Chuyện mới mẻ ở thế giới con người thật nhiều, hôm nay là nam hoàng đế, ngày mai lại nhảy ra một nữ hoàng đế.

Thế giới yêu quái thì lại chẳng có gì mới, cùng lắm là đám xà yêu phía đông bị tiêu diệt, phía tây lại sinh ra tiểu hoa yêu quyến rũ xinh đẹp.

Xi Ly Quân không còn, mèo yêu Dạ Đồng tôi hoành hành khắp Ngũ Sơn không còn địch thủ, khiến tất cả yêu quái nhìn thấy đều quay đầu bỏ chạy khiến tôi ngày nào cũng rảnh rỗi làm tổ trong nhà, muốn tìm chút việc để làm. Huynh đệ ở núi Bạch Sơn uống rượu tán gẫu với tôi nói rằng Nam Sơn có Thần Điều Tất Phương tên là Hồng Vũ, thân thủ rất cao cường. Mọi người nghe vậy, liền truyền tai nhau rằng chim mạnh hơn mèo. Tôi gói cá khô lại, chạy tới Nam Sơn nghìn dặm xa xôi, một mình tìm Tất Phương Điều quyết đấu.

Tất Phương Điều còn có thể phun lửa, giống pháp sư trong game online, khi tức giận thì có thể đốt trụ vài đỉnh núi trong nháy mắt, còn rộng hơn giới hạn pháp thuật.

Nghề nghiệp của tôi là cận chiến gần giống như thích khách, nhưng độ nhanh nhạy cao, càng gần thì càng có thể phát huy sức mạnh, kìm chế đối phương hết mức.

Khổ nỗi gặp phải Thần Điều nghề nghiệp ẩn nấp, môn phái cấp cao lại thêm trang bị thần thánh gia tăng thuộc tính. Thao tác của tôi lại bị thất tình quấy rầy, cộng thêm lửa giận của cô ta bùng nổ quá mức, tăng tăng giảm giảm cộng lại... Trận này, tôi thua rất thảm.

Đuôi bốc khói, hơn một nửa lông trên người bị đốt trụ, tai cháy khét, xương gãy bảy tám cái, gãy móng, liều mạng dùng chút sức lực cuối cùng chạy trốn khỏi biển lửa, biến về thành nguyên hình, gục ở ven đường rồi cuối cùng không nhúc nhích nổi nữa. Yêu lực tạm thời không thể phục hồi được như cũ, đừng nói trộm cướp, đến cả con chuột cũng chẳng bắt được.

“Đói bụng quá...” Tôi đói đến mức nhìn thấy cả ảo giác, trong đầu hiện lên toàn là gà quay, cá nướng, thịt dê cắt lát với thịt hun khói. Với yêu tộc mà nói, nỗi khổ đói khát còn cao hơn lễ nghĩa liêm sỉ nhiều. Tôi nhìn trái nhìn phải, phát hiện ra xung quanh không có yêu quái nào tôi quen, không sợ bị mọi người nhìn thấy bộ dạng mất mặt lúc này, liền hạ quyết tâm bỏ tự ái, bắt chước con mèo bình thường, chịu đựng cơn đau do gãy xương, lảo đảo đứng dậy, đi lên trước hai bước, mở to đôi mắt to ngập nước, cố gắng kêu một tiếng đáng yêu với đám người cầm cá khô đi ngang qua: “Meo meo —— “

“Ở đâu ra con mèo xấu thế này?” Một công tử quần áo gọn gàng đi ngang qua, ghét bỏ lấy quạt che, lùi về sau hai bước.

Bác gái mang theo cá muối đi qua, nghiêng người sang bên cạnh, nói thầm: “Cái gì mà xấu vậy trời?”

Đám trẻ con không hiểu chuyện cầm hòn đá, hò hét vây quanh: “Nhìn này! Có trò chơi rồi!”

Mẹ chúng ở phía sau nhắc nhở: “Đừng có để tay bẩn, sắp ăn cơm rồi.”

Dù là hình mèo hay hình người của tôi đều rất đẹp, đầu từng gặp phải chuyện như lúc này. May mắn mặc dù thân thủ chậm chạp nhưng bản năng vẫn còn, tôi nhịn đau xoay người chạy vài bước, chui vào chuồng chó góc tường, đến khi trời tối mới dám ra ngoài. Dưới ánh trăng sáng ngời, tôi liếm lông một lúc, bình tĩnh đi ra hồ, lấy nước làm gương soi, nhìn mình trong nước tôi phát hoảng, kẻ quái dị mất to mắt nhỏ tai lệch không lông trong nước là ai đây?!

Tình người ấm lạnh, mèo không có lông là không có người chăm.

Con chuột kêu chít chít, đi thành hàng qua trước mặt tôi.

Tôi có ý muốn bắt, nhưng không biết sao người đau đến mức không thể đuổi theo được.

Bọn chuột cũng không chịu ngoan ngoãn tắm sạch sẽ nhảy đến bên miệng tôi.

Đại khái tôi sắp chết đói rồi...

Trong lúc mơ màng, trên hồ bắt đầu gợn sóng, trong bụi cỏ có tiếng sột soạt, một cây gậy chọc chọc trên đầu tôi, thấy tôi không nhúc nhích, lại dùng sức chọc chọc. Tôi không kiên nhẫn giật giật tai, ngẩng đầu nhìn lại. Đứng dưới ánh trăng là một kẻ ăn xin quần áo lam lũ, chân đi giày rách, đeo cái sọt, trên mặt quần miềng vải xám to, toàn thân rách nát không ra hình người, chỉ có đôi mắt là xinh đẹp sáng lấp lánh trong đêm.

Anh ta thấy tôi còn sống, liền bỏ cây gậy ra, đi tới, nhặt tôi lên đặt vào sọt. Rồi lấy hồ lô hót ít nước, khắp khiêng đi vào ngôi miếu đồ nát trong núi sâu, nhóm lửa, treo cái hũ vỡ miệng lên đun nước.

Tôi nghe nói phía nam Trung Nguyên có người xấu ăn thịt mèo. Nhưng vị trí hiện tại của tôi là ở Lạc Dương, Trung Nguyên, nếu không xảy ra nạn đói thì không có loại vô lại này. Tên ăn xin này tám phần là đói đến điên rồi, thấy thịt là muốn ăn. Kết quả của thủ lĩnh Hắc Sơn tôi không chết trên tay Tất Phương Điều, lại chết trong bụng ăn mày, thật đúng là truyện cười hoang đường! Sớm biết như thế, tôi đã không ngu ngốc, tùy tiện đi tìm Thần Điều Tất Phương khiêu chiến!

Trên đời không có hối hận.

Mèo trước khi chết đều muốn rời khỏi quê cũ, không cho người quen thấy. Phong cảnh Lạc Dương tú lệ, coi như thuộc loại đẹp.

Nhưng chưa được ăn hết cá ngon trên đời khiến tôi chết có chút hối tiếc.

Tên ăn xin đun nước, lấy ít muối từ trong túi vải thô nhỏ bên người, bỏ gia vị vào, chờ sôi xong, đổ ra nửa bát, nếm thử vị, sau đó ấy miềng vải rách sạch vào luộc. Tôi nhìn mà chẳng hiểu gì, mèo nấu với vải thô ăn rất ngon sao?

“Ngoan, đừng cử động.” Anh ta trói chặt tứ chi của tôi, lấy dao cạo nhỏ thuần thực cạo hết lông bị cháy của tôi đi, dùng nước muối ấm rửa miệng vết thương. Muối vào miệng vết thương, đau đến mức tôi kêu thảm thiết, nếu không phải không còn yêu lực, tứ chi bị trói, thế nào cũng phải cào ặt anh ta nở hoa. Khi tôi đau đến mức sắp khóc, cuối cùng anh ta cũng thả móng vuốt của tôi ra, lấy ít thảo dược trong cái sọt, giã ra rồi bôi lên vết thương của tôi. Cảm giác mát lạnh, xoa dịu cơn đau do bị bỏng khiến lòng tôi dễ chịu hơn rất nhiều. Anh ta lại lấy mảnh vải buộc lên miệng vết thương, sau đó vỗ vỗ đầu tôi nói: “Mèo con, kiên cường một chút.”

Thịt đến tay không ăn, lại trị thương cho thịt? Người này nhất định là đồ ngốc.

Trong nháy mắt thấp thỏm trong lòng tôi được buông xuống, tò mò đánh giá tên ăn mày ngốc nghếch này.

Anh ta thấy tinh thần tôi tốt hơn, lấy nước với bánh ngô ra, chia cho tôi hơn một nửa. Mùi vị bánh ngô kém xa thịt, khô cứng khó nuốt, nhưng vì mạng sống, tôi cố gắng cắn, sống chết nhét vào bụng. Đáng tiếc là làm yêu quái nên sức ăn của tôi lớn hơn mèo bình thường, ăn xong non nửa cái bánh ngô, tôi liền nuốt nước miềng nhìn chằm chằm cái bánh ngô anh ta mới nhai được có hai miếng, dùng mắt phải không mở ra được liếc mắt đưa tình với anh ta để ám chỉ.

Tên ăn mày ngốc hiểu ám chỉ của tôi, ngoan ngoãn đưa phần bánh ngô còn lại đến cho tôi, bụng anh ta thì lại kêu hai tiếng.

Tôi thấy hứng thú và vừa lòng với sự hiểu biết của anh ta, quyết định ở cạnh anh ta dưỡng thương.

Về phần báo ân? Có yêu quái xinh đẹp như hoa, mạnh mẽ dũng mãnh là tôi ở cạnh anh ta, tương lai không ăn thịt anh ta chính là báo ân rồi! Còn muốn điều kiện gì nữa?

Con người rất sợ yêu quái, nếu phát hiện ra yêu quái, kẻ yếu thì quay đầu bỏ chạy, lợi hại thì tiến lên chém giết.

Tôi không xác định được khả năng chịu đựng của tên ăn mày ngốc này, thế nên trong lúc dưỡng thương, không dám để lộ thân phận của mình. Chỉ ngồi trong giỏ trúc của anh ta, lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của anh ta.

Đồ ngốc này tên là Tô Trọng Cảnh, gầy yếu ốm yếu ít nói. Buổi sáng mỗi ngày anh ta đều dậy vào giờ Thìn (từ 7h-9h sáng), lấy nhánh cây viết chữ vẽ tranh trên cát. Khi đó tôi còn chưa biết đọc chữ, xem không hiểu lắm, chỉ cảm thấy như anh ta lắm nhảm kinh văn, có chút lợi hại. Viết khoảng hơn nửa canh giờ, chợ mở cửa, ăn mày ngốc sẽ chống gậy, đội nón, mang theo tôi, khắp khiêng đi đến góc chợ phía Bắc, mở cái sạp nhỏ, lấy bút giấy, đọc thư viết thư cho người ta.

Giọng Tô Trọng Cảnh rất êm tai, nhẹ dịu dàng, thật giống khúc hát ru. Tôi thích chìm vào giấc ngủ trong tiếng đọc sách của anh ta, nhưng cơ hội như vậy rất ít. Bởi vì ở chợ Bắc có không ít người bày quầy đọc thư viết thư, cạnh tranh rất khốc liệt, tuy rằng chữ anh ta viết rất đều, thái độ cũng rất ôn hòa, nhưng người tìm anh ta viết thư rất ít, trẻ con ném đá vào anh ta cũng rất nhiều, khuê nữ nàng dâu nhỏ thấy anh ta thì quay đầu đi. Ngồi cả ngày cũng chỉ có những kẻ thực sự không có tiền, keo kiệt đưa vài đồng tiền để anh ta đọc giúp thư nhà hoặc viết mấy chữ, anh ta cũng không thèm để ý. Chỉ có bác gái bán bánh ngô bên cạnh quán viết chữ tốt bụng, nếu thấy ngày nào anh ta không làm ăn được, sẽ nhét cái bánh ngô cho anh ta về nhà lấp bụng. Anh ta lại giúp miễn phí bà ấy viết thư cho con trai ba năm trước được phái đi giữ biên ải.

Con người là loài ham món lợi nhỏ. Rõ ràng giá rẻ, thái độ phục vụ tốt, sao lại làm ăn không tốt?

Tôi cân nhắc rất lâu, cảm thấy vấn đề nằm ngay trên gương mặt của anh ta.

Quanh năm ăn cơm không đủ no nên Tô Trọng Cảnh rất gầy, buổi tối khi tôi dựa lên người anh ta sưởi ấm ngủ đều có thể cảm thấy rõ xương sườn; chân anh ta có hơi cà nhắc, tư thế đi nhìn không đẹp lắm; quan trọng là khắp người anh ta từ trên xuống dưới đều có vết bồng, kể cả trên mặt, chỗ nào cũng gồ ghề; cái mũi lệch, khóe miệng cũng nghiêng, chỉ còn đôi mắt đẹp kia là giữ được phong thái tướng mạo vốn có, tổng thể còn xấu hơn tôi lúc bị cháy khét. Phải biết rằng con người thích ăn hiếp kẻ yếu, đến cả mèo bị đốt trụi cũng ghét bỏ, huống chi là đồng loại quái dị? Diện mạo Tô Trọng Cảnh trong mắt bọn họ, làm cho người ta vô cùng sợ hãi, cho dù anh ta luôn đội nón, trên mặt che vải rách, thì vẫn sẽ bị người ta bắt nạt cười nhạo như trước.

Ngược lại tôi không vì thế mà ghét bỏ anh ta, dù sao yêu tộc ai ai cũng đẹp, con người nhỏ bé trên người ngay cả sợi lông mèo cũng không có, dù là quý công tử tiêu sái hay kẻ quái dị bên đường đối với tôi mà nói thì chẳng có gì khác nhau. Ngược lại hai người đều trải qua nỗi khổ lửa thiêu, khiến tôi có cảm giác đồng bệnh tương liên với anh ta, đáng thương cho cuộc sống ăn không đủ no mặc không đủ ấm của anh ta, quyết ý chờ vết thương tốt lên rồi giúp đỡ một phen, để anh ta ăn cho no bụng.

Tốc độ lành bệnh của yêu tộc rất nhanh, tôi chấp nhận ăn bánh ngô nửa tháng, tuy yếu lực vẫn chưa khôi phục, nhưng đa số ngoại thương đã lành. Tôi nhân lúc Tô Trọng Cảnh còn đang chăm chú bày quầy, lén rời khỏi giỏ trúc, chạy tới cửa hàng gà quay gần đấy, sai sử mấy con chuột nhỏ chạy vào trong quán, thừa dịp bà chủ đang hét lên, rời khỏi quầy hàng, tìm đồ đi đánh con chuột, ngậm con gà quay ngon béo, quay đầu bỏ chạy. Thừa dịp không có ai phát hiện, nhét vào trong giỏ trúc của Tô Trọng Cảnh, vùi vào trong giỏ trúc anh ta làm cho tôi, chỉ chờ trở về cho anh ta một sự bất ngờ.

Cảnh tượng náo nhiệt tiếp theo thật phấn khích.

Ông chủ keo kiệt của quầy gà quay phát hiện không thấy gà đâu nữa, hùng hù hổ hù tát bà chủ một cái, nói là đồ đàn bà tham ăn ăn vụng.

Bà chủ dậm chân, chỉ lên trời thề mình trong sạch, sau đó lại mắng đối phương keo kiệt thành tính rồi, bà gả vào hàng gà quay mà chưa ăn gà được mấy lần. Hai người cãi cọ, càng cãi càng hăng, cuối cùng đánh nhau bên đường, đánh cho vạt áo lộn xộn, trâm cài tán loạn. Ông chủ hùng hổ muốn bỏ vợ, bà chủ khóc sướt mướt đòi treo cổ, cả con đường đều ồn ào âm ỹ, vô số người chen vào xem cãi nhau. Tôi nằm trong giỏ trúc, nhìn mà buồn chán, chỉ hận không thể biến thành người đi đánh hai chưởng.

Dường như Tô Trọng Cảnh không có hứng thú với vụ cãi nhau, anh ta thấy không thể bán được, thở dài, lấy hai đồng tiền mua hai bánh ngô cho bác gái cách vách, sau đó dọn đồ, muốn về sớm một chút.

Có thêm một con gà, giỏ trúc nặng hơn vài cân, không thể giấu được.

Tôi lấy móng vuốt bới một góc giỏ trúc, để anh ta nhìn thấy cái chân gà béo mập.

Tô Trọng Cảnh thấy đồ ăn ngon, sừng sốt.

Tôi tự nhận kỹ thuật ăn trộm thiên hạ vô song, kêu một tiếng đặc ý với anh ta, khoe khoang.

“Là người trộm?” Có lẽ Tô Trọng Cảnh vui đến hồ đồ rồi, anh ta không cười, chỉ sững sờ hỏi tôi.

Tôi đặc ý dựng thẳng cái đuôi, lại kêu một tiếng, ám chỉ anh ta tối nay có thể sùng bái bản mèo tiếp, mau chạy lấy người, mang giỏ trúc về chuẩn bị ăn mới là đúng đắn.

Nhưng tôi tuyệt đối không thể ngờ được việc lạ đã xảy ra.

Một tay Tô Trọng Cảnh ôm lấy tôi, một tay lấy gà quay ra khỏi giỏ trúc, đám người ghét bỏ lùi ra nhường đường cho anh ta đi vào hàng gà quay đứng trước mặt hai người đang cãi nhau khóc lóc âm ỹ, đưa gà quay lên trước, dùng giọng bình tĩnh nhẹ nhàng giải thích: “Xin lỗi, làm vợ chồng hai người bất hoà. Gà là mèo nhà tôi trộm, bao nhiêu tiền, tôi sẽ đền hai người.”

“Meo meo! Đồ ngốc! Tự đâm đầu vào chỗ chết rồi!” Tôi hỗn hển, hung hăng cắn anh ta một miếng phát tiết.

Con gà nướng khoảng bốn năm cân, mèo tôi nặng cùng lắm là bảy tám cân, theo thể lực mèo bình thường mà tính, sao có thể tha được một con gà nặng như vậy?

*1 cân = 0.5kg

Ai tin là tôi trộm, kẻ đó chính là đồ ngốc.

Quả nhiên, ông chủ tát vào mặt Tô Trọng Cảnh một phát, hùng hùng hổ hổ nói: “Người lừa trẻ con sao! Người thấy con mèo yếu thế này sao có thể ngậm mang con gà đi được? Rõ ràng là người trộm, còn muốn đổ oan cho con mèo!”

Bà chủ nhỏ một bãi nước bọt, chỉ vào mũi anh ta mắng: “Đồ vô liêm sỉ xấu hơn cả quỷ, nhìn người đã biết ngay không phải loại tốt đẹp gì! Quả nhiên tay chân không sạch sẽ! Suýt chút nữa hại bà đây bị bỏ!”

Tô Trọng Cảnh bị đánh cho sắc mặt trắng bệch, vừa lùi vừa xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi sẽ đền, nhất định sẽ đền.”

“Người thì có tiền quái gì!” Ông chủ càng mắng càng hung, cuốn tay áo lên, lấy gậy cán mì tiến lên, hung hăng đánh, “Ăn mày như mày cũng không biết xấu hổ, lấy tiền đâu ra?”

Bà chủ ở bên cạnh ra oai: “Chém con mèo xấu xí kia đi! Bắt người lên quan phủ!”

Quần chúng nhao nhao lên theo, đều ủng hộ đưa anh ta lên quan, để thanh thiên đại lão gia trừng trị tên ăn trộm này.

Tô Trọng Cảnh không thể cãi lại được, thể kém lực yếu, trên người đã trúng mấy phát đánh. Anh ta không đánh trả, chỉ muốn giải thích, khổ nỗi việc này lại rất kỳ lạ, muốn xin lỗi cũng không biết nói thế nào, lời giải thích cũng rất yếu ớt, vì thế rất nhanh đã bị đánh ngã xuống đất, cả người bầm tím, vết máu loang lổ, lại cắn răng ôm tên đầu sỏ là tôi vào trong ngực, bảo vệ không để gây gộc đánh trúng người tôi.

“Mèo con không hiểu biết, tôi không trông chừng nó, rất xin lỗi...” Anh ta ôm rất chặt khiến tôi hơi đau.

Nhiều năm trộm cắp, chưa bao giờ tôi trải qua thất bại lớn như vậy, máu cả người đều dâng lên đầu, mặt nóng bừng, trong lòng hận Tô Trọng Cảnh không tranh giành, đến cả con gà quay cũng không giữ được, cũng hận người vây xem cười nhạo, một đám có mắt không trông, càng hận hai vợ chồng kia không rõ phải trái đánh nhầm người tốt. Nếu không phải yếu lực không đủ, không biến thành yêu quái được thì tôi đã cho tên vô dụng này một cái tát, rồi cào mạnh những kẻ khốn kiếp không biết xấu hổ vu oan người khác kia.

45. Q.12 - Chương 45: Chương 35

Cuối cùng ,vẫn là bác gái bán bánh ngô tốt bụng, thấy tình hình không ổn vội tiến lên khuyên can: “Mọi người đừng nóng, có chuyện từ từ nói, tâm địa đứa nhỏ này không xấu, chắc là bị vu oan rồi.”

Bà ấy thì có thân phận gì mà tham gia vào? Đương nhiên những lời bà ấy nói đều bị mọi người bỏ ngoài tai. Mọi người nhất quyết muốn đưa lên quan xét xử, cho dù bác gái thông cảm muốn giúp nhưng bà ấy chẳng những không có tiền mà nghe nói trong nhà còn có ba đứa cháu. So với người ngoài thì cháu vẫn quan trọng hơn, bà đành phải lên rút đầu lại.

Tô Trọng Cảnh đứng là kẻ bất lực vô dụng, bị đánh cho thâm mũi sưng mặt, suýt nữa thì ngất xỉu. Tôi thấy quá chướng mắt, nhảy ra khỏi lòng anh ta, móng vuốt cào lên người ông chủ gà quay còn đang đánh người ta. Ông ta hét lên, ôm căng chân nhảy tung tung, trên chân là ba vết máu dài. Ông ta ôm vết thương, mắng càng dữ : “Không trộm được gà còn thả mèo làm người khác bị thương!”

Trên đời này làm quái gì có tên gốc nào có thể sai mèo làm việc? Câu này khiến đám người cười nghiêng ngả, ngay cả bà chủ cũng ngừng mắng, xách tai ông chủ lên, không cho phép ông ta ăn nói lung tung dọa người. Sau đó bà ta tiến lên, mang theo cái gậy lẫn bột nói: “Tôi cũng không muốn làm khó dễ cho cậu, gà quay hai mươi đồng, mèo cào người bị thương, vết thương này... Đền nửa xâu tiền là được rồi, hơn nữa cậu là nguyên nhân khiến vợ chồng chúng tôi cãi nhau, cũng phải bồi thường chút tiền, hôm nay cậu đền một xâu tiền thì cho cậu đi, nếu không thì đến gặp quan!”

Tôi ở Hắc Sơn ngồi ôm núi vàng núi bạc, sao lại có thể để một xâu tiền vào mắt? Đáng tiếc Hắc Sơn cách Lạc Dương khá xa, bây giờ tôi cũng không đi được. Thấy nó bọc không dễ gì bắt được của mình sắp bị bỏ tù, sau này mình không có người chăm sóc, tôi không khỏi thầm lo lắng.

Tô Trọng Cảnh do dự rất lâu, cuối cùng lấy một miếng ngọc nhỏ trong suốt từ trong ngực ra, lưu luyến không nỡ nói: “Tôi dùng vật này để đền, sau này sẽ chuộc đồ.”

“Loại như mày mà cũng có đồ quý?” Ông chủ bán tín bán nghi cầm lấy, bỗng nhiên hét âm lên, “Miếng ngọc tốt thế này, không phải là mày ăn trộm đấy chứ? Bên trên còn có chữ Tô gia, không phải là Tô gia phía nam thành chứ? Nhưng Tô gia, Tô gia...”

Tô Trọng Cảnh vô cùng lúng túng, cúi đầu nói: “Tại hạ họ Tô.”

Tôi không biết Tô gia rốt cuộc là cái quái gì, đang thầm khó hiểu lại thấy ánh mắt mọi người thay đổi, có đồng tình, có oán hận. Có chưởng quầy hiệu cầm đồ vội đi ra, tốt bụng bảo vệ lẽ phải: “Quên đi, Tô gia cũng rất đáng thương, lão thái gia Tô gia năm đó cũng là người tốt, không ai muốn chuyện như vậy xảy ra. Đứa trẻ này tám phần là đói lắm rồi mới phải làm vậy. Miếng ngọc này chế tác không tồi, cầm đồ cũng đáng giá ba bốn xâu tiền, tôi trả ông một xâu tiền, cho Tô công tử ba xâu tiền, ăn bữa cơm no, chờ sau này kiếm sống.”

Tôi ở nhân gian cũng đã khá lâu, kiến thức không ít, ngọc đẹp như vậy, chạm trổ tinh tế, giá cầm đồ ít nhất phải được năm lượng bạc.

Đáng tiếc người ở phố Bắc đều là dân chúng bình dân, chỉ nhạy cảm với mỗi tiền bạc, không biết gì về đồ cổ ngọc ngà cả, thấy tình cảnh như vậy, đều nhao nhao nói chưởng quầy cầm đồ luôn khắc nghiệt hôm nay lại sơ tài trượng nghĩa hiếm thấy, có thể thấy lương tâm chưa mất hết.

Tô Trọng Cảnh nhận tiền, rời khỏi đám đông. Mặt anh ta xám như tro, không muốn tranh chấp, yên lặng bế tôi, nhắc sọt lên, xoay người rời đi.

Tôi thấy chuyện đã xong, nhảy nhanh ra khỏi sọt, ngậm lấy con gà quay kia, dưới con mắt trợn còn to hơn chuông đồng của mọi người, nhanh nhẹn nhảy vào sọt, sau đó móng vuốt ôm chặt lấy con gà quay không chịu buông. Tô Trọng Cảnh giằng co với tôi nửa khắc, qua cái ám hiệu bằng móng vuốt mèo cào của tôi, đầu gối cứng nhắc kia đột nhiên thông suốt: con gà quay kia chúng tôi đã đền tiền rồi. Cuối cùng anh ta cũng không ngóc nữa, ngoan ngoãn đặt con gà lên rồi đi. Chúng tôi đi càng lúc càng xa, sau lưng vẫn còn tiếng bàn tán.

“Mẹ ơi, đúng là mèo công đi thật.”

“Con mèo này là mèo thần à? Súc đầu mà lớn vậy?”

“Oan uổng cho Tô công tử.”

“Vốn là con cháu nhà giàu, rơi vào nước đường này thật là đáng tiếc...”

Đường về miếu đổ nát rất xa, tôi ôm gà quay, càng nghĩ thấy càng đói, cuối cùng không chịu được nữa, xé khối thịt giành ăn trước. Thịt gà thơm ngào ngạt vào bụng, càng ăn càng đói, càng đói càng ăn, tôi ăn một miếng rồi thêm một miếng, ăn đến hết luôn. Khi Tô Trọng Cảnh bế tôi ra khỏi giỏ trúc, gà quay béo ngậy chỉ còn lại mỗi đầu, mông với một cái cánh gà. Đói mặt với đầy tớ bị đánh bị mắng, còn bán vật quý đổi lấy đồ ăn, chỉ giữ lại chút phần bã ấy, dù là da mặt dày như tôi, cũng cảm thấy hơi ngượng, vội dùng móng vuốt rửa mặt, cúi đầu thật thấp mà đi, nghĩ xem có nên tìm chút gì về thay thế không.

“Con mèo này... Khẩu vị cũng tốt thật.” May mà chỗ Tô Trọng Cảnh chú ý đến không giống với ý những gì tôi nghĩ. Anh ta bế tôi lên, chọc chọc bụng tôi, cực kỳ ngạc nhiên, “Bụng vẫn chưa đỡ đói sao?” Sau đó buồn rầu nói với tôi, “Tiểu Hắc, trước kia mày là mèo được nhà giàu nuôi sao? Ăn nhìn như thế... Giờ ta không nuôi nổi mày, chỉ có thể cố gắng hết sức thôi.”

Tiểu Hắc? Tiểu Hắc là cái gì? Chẳng lẽ là con chó mực đám thợ săn nuôi dưới chân núi Hắc Sơn?

Tôi ngập ngừng khoảng nửa khắc, cuối cùng phát hiện ra anh ta đang nói tôi. Tôi nổi điên ngay tại chỗ, nhảy dựng lên cào cho anh ta hai phát lên mu bàn tay, thô lỗ mắng bằng tiếng người: “Anh mới Tiểu Hắc! Hắc con gấu nhà anh ý!”

“Mèo... Mèo biết nói?!” Tô Trọng Cảnh ôm mu bàn tay bị thương, lấy ánh mắt sững sờ nhìn tôi.

Tôi thở hổn hển, đầu giật giật, đột nhiên cảm thấy việc che giấu thân phận này thật mệt mỏi và ngu ngốc, hơn nữa tôi có cảm giác chỉ tiếc rên rết không thành thép hành vi xử sự của anh ta, nên quyết định phải dạy dỗ lại anh ta cẩn thận. Dù anh ta có muốn hay không thì tôi vẫn bắt đầu giảng giải về các loại kỹ thuật trộm cắp lừa gạt cao siêu với cách sống sót trong nhân gian hiểm ác. Nói ròng rã hơn nửa giờ, nhìn anh ta có cái vẻ vẫn chưa hiểu ra, tôi dựng thẳng đuôi lên, tuyên bố mình chín nghìn năm qua lần đầu tiên có lòng từ bi, bỏ qua thân phận con người thấp hèn của anh ta, cho phép anh ta được ở bên cạnh tôi, được tôi bảo vệ, học kỹ xảo sinh tồn, để báo ơn gà quay.

Tô Trọng Cảnh vẫn giải thích: “Nhưng...”

Tôi giận dữ xù lông: “Nhưng cái gì? Bản mèo là thủ lĩnh Hắc Sơn thân phận cao quý còn không xứng làm chủ nhân của anh sao?”

Tô Trọng Cảnh như trước dong dài: “Tôi không cần chủ là trộm...”

Tôi bắn móng vuốt, diều võ dương oai: “Còn lắm nhảm nữa tôi ăn anh luôn!”

Tô Trọng Cảnh ngoan luôn.

Tôi mắng nửa ngày, bụng lại đói, tạm ngừng kiêu căng, dùng khí thế sai bảo thuộc hạ ở Hắc Sơn, sai anh ta lên trần trên mua ít gạo trắng dầu muối, mua nồi tốt, rồi bỏ xương gà với cánh gà vào, nấu một nồi cháo gà để lấp đầy bụng. Chờ anh ta đi một lúc lâu, bỗng nhiên tôi nhớ ra anh ta biết tôi là yêu quái, nếu một đi không trở lại thì phải làm sao bây giờ? Nếu là kẻ độc ác, sau khi bị yêu quái ăn hiếp nhất định sẽ tìm pháp sư đạo sĩ, nhân lúc tôi suy yếu, tới giết tập thể, lấy ít xương yêu quái da yêu quái bán đi lấy tiền, cũng không phải là một món nhỏ.

Mặt trời dần dần ngả về tây, trăng sáng từ từ mọc lên ở phía đông. Tôi là thủ lĩnh lũ yêu quái Hắc Sơn quen kiêu ngạo ương ngạnh, luôn quên mất hoàn cảnh hiện tại, dễ xúc động làm việc. Giờ trong lòng tôi đủ loại lo lắng sợ hãi mà Tô Trọng Cảnh vẫn chưa về. Bên ngoài miếu đổ nát có tiếng dế mèn kêu, bắt đầu là vài tiếng đơn sau đó kêu liên tục, âm ỉ khiến mèo không thể yên tĩnh suy nghĩ. Xa xa thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng sói tru, dưới ánh trăng ảm đạm, trong rừng rậm ngập tràn hơi thở nguy hiểm.

Tôi bò dậy, dùng yêu lực ít ỏi chuẩn bị bảy trận pháp Quỷ Đả Tường trong miếu, kiểm chế hành động của kẻ địch, sau đó tìm nơi trốn.

Nhiều năm rồi tôi không bày cái trận pháp thấp kém này, khi đang cố gắng nhớ xem trận pháp về thể nào thì Tô Trọng Cảnh trở lại. Trên mặt anh ta đầy mồ hôi, giầy rơm sớm bị thủng, trên ngón chân có vài giọt máu do bị bụi cỏ quệt vào, tay trái cầm một bao gạo, tay phải cầm một miếng thịt, trong giỏ trúc trên lưng còn tỏa ra mùi tanh, bên trong là một con cá lớn. Tôi sững sờ nhìn anh ta, anh ta nhanh nhẹn buông hết mọi thứ xuống, nhóm lửa nấu cơm. Hai đồng lửa, một bên nướng thịt, một bên nấu cháo cá. Sau đó anh ta lấy thuốc trị thương và vải trắng thay vải băng trên người tôi, xin lỗi: “Miếng ngọc kia là di vật của gia mẫu, vẫn do dự luyến tiếc không nỡ bán đi, hại cô chịu khổ theo tôi. Về sau tôi sẽ cố gắng làm việc, cố gắng kiếm tiền, đồ ăn ngon đều cho cô, cô đừng ăn trộm nữa được không?”[1]

[1] Vì xưng hô trong tiếng Trung chỉ có ta-người nên đoạn này dù Tô Trọng Cảnh vẫn chưa biết giới tính thật của Dạ Đồng, nhưng mình vẫn để tôi-cô nhé.

Tôi cảnh giác quan sát sau lưng anh ta rất lâu, không phát hiện ra có tên yêu quái nào theo dõi, ngập ngừng hỏi: “Sao anh không tức giận?”

Tô Trọng Cảnh hỏi lại: “Sao tôi phải tức giận?”

Tôi lấp bắp nói: “Tôi ăn hiếp anh...”

Tô Trọng Cảnh sờ sờ đầu tôi, dịu dàng nói: “Ừ, cô rất tốt, là yêu quái tốt.”

“Nói linh tinh!” Yêu quái bị con người khen là việc rất xấu hổ rất mất mặt, tôi nóng nảy: “Ai là yêu quái tốt?! Tôi là thủ lĩnh Hắc Sơn giết người phóng hỏa, không có chuyện ác nào là không làm!”

Tô Trọng Cảnh lắc đầu nói: “Cô là mèo, phải tuân theo yêu đạo, khác với thiện ác thị phi của con người, có một số việc tôi không thể trách cô. Cô là yêu quái, mấy ngày nay đi theo tôi đều ăn bánh ngô vốn không đủ no bụng, lại chịu đựng không ăn thịt tôi. Hôm nay cướp gà quay, vốn có thể vào một góc lén ăn xong rồi về, nhưng lại mang gà vào giỏ trúc của tôi, là muốn cho tôi ăn cùng. Hơn nữa, cô vừa mới tức giận mắng tôi, thật ra là quan tâm đến tôi, lo tôi yếu đuối vô dụng, khó sống được trên thế gian này.”

Tôi giận: “Anh nghĩ nhiều quá đấy! Tôi ở lại đơn giản chỉ vì anh dễ nhìn, ở cạnh soái ca còn tốt hơn ở cạnh người quái dị!”

Dáng vẻ bây giờ của Tô Trọng Cảnh còn giật mình hơn cả khi tôi tuyên bố mình là yêu quái, anh ta sờ khuôn mặt bị thương của mình, không dám tin hỏi: “Tôi dễ nhìn?”

“Đó là so với con người thôi.” Tôi khinh thường, “So với đám yêu quái xinh đẹp ở Hắc Sơn thì vẫn kém xa! Tôi bỏ qua chủ đề này, xoay người nhìn chỗ thịt anh ta đang nướng trên giá, mùi thơm ngào ngạt, hình như ăn rất ngon.”

Tô Trọng Cảnh đuổi theo hỏi: “Cô không thấy dáng vẻ của tôi rất đáng sợ sao?”

“So với con rắn vô liêm sỉ, lòng dạ hiểm độc năm ngàn năm trước ở Hà Sơn kia thì sao anh có chỗ nào đáng sợ?” Nhớ tới nguyên thân của Xi Ly Quân là hai đầu toàn thân có vảy là tôi lại rung mình, kể cả hình người của hắn ta tôi cũng không thích.

Tô Trọng Cảnh bắt đầu cười ngu ngơ, khoe miệng gần như toét đến mang tai, còn lảm bảm nói: “Cũng đúng, cô là mèo yêu, thẩm mỹ khác người, đương nhiên sẽ không ghét tôi, chẳng trách cô lại sẵn lòng ở lại giúp tôi, làm bạn với tôi.”

“Bạn bè cái gì? Nghe câu ‘Người và yêu không thể cùng tồn tại’ chưa? Yêu quái và con người làm bạn, sẽ bị cười nhạo ba trăm năm!” Tôi thấy anh ta tự ý xác lập quan hệ bạn bè, cảm thấy quá mất mặt, vội chống cằm chọc khiêu khích, “Thân phận của anh là đây đó! Tất cả con người đều là lũ đáng ghét, nhưng một bước là định lẩn một thước! Tôi tạm thời không đi là vì tìm không thấy tên hầu nào tốt hơn anh, đừng có ‘thấy người sang bắt quàng làm họ’! Mấy ngày nữa chờ vết thương của tôi tốt lên tôi sẽ đi.”

“Cô phải đi?!” Trong nháy mắt, vẻ vui mừng trong mắt của Tô Trọng Cảnh tắt lịm, như hai ngôi sao cô đơn nhất trong đêm tối mênh mông. Đột nhiên tôi phát hiện ra tuổi của anh ta ở trần gian cũng lắm là mười sáu mười bảy tuổi, anh ta đọc sách, nhưng thân thể tàn tật đã cướp mất quyền đi thi khoa cử của anh ta, khuôn mặt xấu xí nửa đêm ra đường còn bị người ta nghĩ là quỷ, dù đi đến đâu cũng không có ai thích anh ta. Tính cách anh ta còn hướng nội không giỏi cãi nhau với người ta, một mình ở trong ngôi miếu đồ nát

trong núi này không biết đã bao nhiêu năm. Không có người nhà, không có bạn bè, ở bên anh ta chỉ có bức tượng Bồ Tát bằng đất sét vĩnh viễn im lặng.

Trên đời này, đâu đâu cũng có chuyện bi thảm, tôi đã từng gặp rất nhiều người còn đáng thương hơn anh ta.

Nhưng Tô Trọng Cảnh thì khác, anh ta cho rằng tôi nói bề ngoài anh ta để nhìn nhưng thực ra cái tôi nói đến là ‘linh hồn’.

Tôi đã từng gặp rất nhiều người thân tàn tật, nghèo rớt mùng tơi giống anh ta. Họ không cảm phần thế gian bỏ quên mình thì cũng tuyệt vọng đau khổ. Nhưng trên gương mặt Tô Trọng Cảnh không có vẻ oán hận vì hoàn cảnh của bản thân, anh ta không ham muốn không yêu cầu, thích ứng trong mọi tình cảnh, dù cho bị người ta mắng chửi hay đánh đập. Cuộc sống tàn khốc không để lại dấu vết trên người anh ta, còn đắp nặn cho anh ta một trái tim mạnh mẽ hơn. Xuyên qua vẻ ngoài khó nhìn, tôi có thể thấy linh hồn anh ta sạch sẽ trong suốt như bóng bầu trời xanh chiếu lên mặt nước, nó còn xinh đẹp chói mắt hơn đá quý, khiến người ta không thể rời mắt đi được.

Đây là linh hồn đẹp nhất thiên hạ, nếu có cơ duyên, chắc chắn có thể thành tiên.

46. Q.12 - Chương 46

Đây là linh hồn đẹp nhất thiên hạ, nếu có cơ duyên, chắc chắn có thể thành tiên.

Ở trần gian, rất nhiều quan lại quyền quý mong hão muốn thành tiên. Có vài người rất thủ đoạn, trải qua sắp xếp tỉ mỉ cũng quen biết được vài nhân vật trong yêu giới thiên giới. Khi cầu được cơ duyên, họ mới phát hiện ra từ lúc luồn cúi dựa vào quyền thế thì linh hồn của họ đã trở nên không sạch sẽ, như bẩn đến mức không thể lên thiên giới. Mà rất nhiều người có linh hồn sạch sẽ lại vì không có dã tâm mà chỉ vùi mình vào ruộng đồng, rất khó được tiên nhân phát hiện cho nên mất cơ duyên khó được lên trời.

Tu tiên là cái vòng luẩn quẩn, muốn thành tiên nhưng không thể thành tiên, có thể thành tiên lại không ai phát hiện ra.

Tô Trọng Cảnh là một viên ngọc quý có thể thành tiên, người đời chỉ nhìn vẻ ngoài thì sẽ bỏ qua anh ta.

Tôi là yêu quái, không quan hệ với thiên giới, cũng không nỡ dùng ma đạo vấy bẩn linh hồn đẹp như vậy, rất tiếc nhưng lại bất lực.

Tô Trọng Cảnh những năm gần đây rất khó kết bạn, mặc dù tôi xấu tính, nói chuyện thích châm chọc khiêu khích còn thích điều võ dương oai kẻ về lịch sử oai phong của mình ở Hắc Sơn, nhưng dù sao vẫn có thể ngồi bên cạnh anh ta, nghe anh ta nói, nói chuyện cùng anh ta. Hơn nữa tôi cũng không kỳ thị vẻ ngoài của anh ta, không để ý đến cảnh ngộ của anh ta, muốn mắng liền mắng, muốn đánh là đánh, hành động thẳng thắn của yêu quái đó lại khiến người không thích bị người ta thương hại như anh ta vui mừng, cũng coi đó là tri kỷ. Ngoại trừ việc không chịu ra ngoài ăn trộm thì anh ta gần như ngoan ngoãn phục tùng tôi, chỉ thiếu nước đào tìm gan ra cho tôi nhắm rượu.

Ném qua mặt đường rồi sao lại muốn uống hoàng Liên lần nữa.

Có người làm bạn còn hơn cô đơn một mình.

Rõ ràng Tô Trọng Cảnh không nỡ để tôi đi nhưng không cố chấp giữ lại, còn giúp tôi đóng gói hành lý và lương khô, để tôi thuận tiện chuồn êm bất cứ lúc nào. Tôi cũng là kẻ thích làm trái ý người khác, ai không để tôi đi thì tôi càng muốn đi, còn người sẵn sàng cho tôi đi, trong lòng tôi lại thấy thoải mái, có thể yên tâm ở lại. Hơn nữa tôi còn nợ anh ta ơn cứu mạng với mười mấy bữa cơm, tuy miệng nói là không cần, nhưng trong lòng vẫn để ý chút ít. Cứ bỏ tên vô dụng này lại như vậy, tôi không yên tâm. Hơn nữa yêu lực vẫn chưa khôi phục lại, nếu trở về Hắc Sơn, sợ là đám yêu quái lắm le địa vị của tôi phát hiện ra rồi lại cố giết tôi. Vì thế tôi cân nhắc thiệt hơn quyết định ở lại bên cạnh anh ta, chỉ không nói rõ khi nào thì đi.

Mấy râu tiền đổi bằng miếng ngọc kia quả không bỏ dính răng trước kẻ tham ăn như tôi. Cho dù Tô Trọng Cảnh rất cố gắng tiết kiệm nhưng vẫn dùng hết tiền rồi. Vì đề phòng đám yêu quái có ý xấu muốn nhân lúc tôi bị thương đến giết tôi, tôi tạm thời cũng không tiện trở về lấy vàng bạc của tôi ở Hắc Sơn. Lạc Dương dưới chân thiên tử, thiên giới giám sát rất nghiêm, yêu quái ở đây đều là loại an phận hiền lành, sinh sống có quy củ, rất ít khi ăn hiếp nhau, gặp chuyện cần tranh chấp thì đều có yêu quái cầm đầu giảng hòa. Hoàn cảnh hài hòa này cũng rất hợp để tôi dưỡng thương, vì thế tôi quyết định ở lại Lạc Dương đến khi thương tích tốt lên.

Đối với tôi, việc tha cho cái tên đầy tớ vô dụng này đổi sang kẻ có tiền cũng không quá khó khăn.

Nhưng so với loại người thủ đoạn gian xảo, ý nghĩ xấu xa, tôi thà ở cạnh người có linh hồn sạch sẽ như anh ta còn hơn, ít nhất là không cần phải lo có thể bị ám sát hay bị bán đứng hay không. Khi anh ta mở quầy viết chữ, tôi liền nằm bên cạnh phơi nắng, nghe tiếng đọc sách của anh ta, lại có ảo giác thế giới thật bình yên.

Thỉnh thoảng tôi sẽ nhảy lên tường góc ngõ, nghe đám bà tám buôn chuyện thu thập tin tức.

Tô Trọng Cảnh không quá thích nói về chuyện quá khứ của mình. Đáng tiếc mấy ngày trước anh ta bị người ta phát hiện ra thân phận, trở thành đề tài nóng hổi nhất lúc này. Tôi chạy đông chạy tây nghe một ngóng, cũng hiểu được tình hình chung của toàn bộ sự việc.

Năm năm trước, Tô gia ở Lạc Dương cũng là danh môn thế gia, ông nội đức cao vọng trọng, lúc mất đại tang náo nhiệt, cả dòng họ đều đến dự lễ. Không ngờ, đêm túc trực bên linh cữu, tôi tớ buồn ngủ, không để ý đến nền, nửa đêm vô ý để lửa bén. Lúc ấy đúng lúc thời tiết đang có gió to khô hanh, lửa từ phòng chứa củi lan sang phòng khác. Khi mọi người bừng tỉnh khỏi cơn buồn ngủ đã không kịp cứu hỏa nữa, gây nên thảm kịch, một nửa thành Lạc Dương bị đốt cháy, khiến nhiều người cửa nát nhà tan, chết trong lửa. Tô gia ở ngay chính giữa biển lửa, không kịp chạy trốn, dù cố gắng cứu giúp nhưng cả nhà gần như chết hết, chỉ còn Tô Trọng Cảnh vừa mới mười hai tuổi ở trong phòng gần hồ nước, được người đầy tớ tình nghĩa đưa ra ngoài trốn. Hai người đều bị bỏng, nghĩa bộc đã chết, dù anh ta còn sống, nhưng vốn là một người tư chất thông minh, tiền đồ vô hạn, lại bị trận hỏa hoạn thay đổi hoàn toàn. Ở thời đại thi khoa cử phải là người không bị thương tật thì có thể nói anh ta đã không còn tiền đồ gì nữa rồi.

Nguyên nhân hỏa hoạn do Tô gia, tai họa ảnh hưởng đến nhiều gia đình, tổn thất rất lớn, quan phủ yêu cầu bồi thường.

Ông Tô thi thư gia truyền, xưa nay tích đức, cũng không biết tại sao lại gặp phải đại họa này. Tôn thất Tô gia không tránh khỏi bị liên lụy, nhưng họ kịp nhanh chân không lưu tình tìm đủ lý do xua đuổi chi của cha Tô Trọng Cảnh ra khỏi gia phả. Những người gặp tai họa thì hận Tô gia thấu xương, Tô Trọng Cảnh tuy còn nhỏ, cũng biết lễ nghĩa liêm sỉ. Anh ta lấy danh nghĩa là nhược quán (1) gánh trách nhiệm cho Tô gia, bán tất cả gia sản điền trang, dốc hết sức bồi thường ọi người, sau đó không biết kết cục ra sao. Tất cả mọi người đều cho rằng anh ta sẽ không ngốc đến mức bán hết gia sản, ít nhất còn có thể giữ ỉnh ít bạc, đi xa tha hương sinh sống, không ngờ anh ta thật sự ngốc như vậy, kết cục bản thân mình rơi vào tình cảnh không xu dính túi, sống nhờ trong ngôi miếu đổ nát, bán chữ mà sống.

(1) Nhược quán: Thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi.

Vốn là con cháu của nhà có tiền có học, ngoại trừ chữ nghĩa đầy mình thì còn có thể làm gì?

Am hiểu duy nhất của Tô Trọng Cảnh chính là đọc sách viết chữ viết văn, đáng tiếc làm ăn thất bát; muốn đi kho hàng giúp đưa hàng, đáng tiếc người khác nhìn thấy thân thể xương xẩu gió thổi đã gục của anh ta, chẳng ai muốn thuê. Chính anh ta muốn chuyển bao lớn, mới đi ba bước đã ngã quỵ. May mắn ông chủ kho hàng không có lòng dạ hiểm độc, ném ười đồng xem như tiền thuốc men.

“Vẫn nên đi trộm thì hơn.” Tôi nhiệt tình đề nghị lần thứ bốn mươi hai, “Vừa mới đi do thám, phía tây thành có nhà vải, nhìn qua làm ăn không tệ. Lén trộm lấy của họ mười mấy lượng bạc sẽ không bị phát hiện đâu.”

Tô Trọng Cảnh đã sớm bó tay với việc giáo dục tôi theo đạo đức, đổi sang bắt đầu từ thực tế: “Nhà vải mất trộm sẽ báo án, mọi người đều biết ta là người nghèo ở trong ngôi miếu đổ nát, bỗng nhiên bắt đầu có tiền

thịt cá thì sẽ nghĩ thế nào? Đến lúc đó lại tra ra ít tiền ăn trộm, phải ăn cơm tù, con chuột trong nhà lao ăn cũng không ngon đâu.”

Thiên giới giám sát rất nghiêm, kiểm được cơm ở nơi lũ yêu quái sinh sống hòa bình cũng không dễ.

Tôi buồn bực...

Cuối cùng, đường đường là thủ lĩnh Hắc Sơn như tôi việc duy nhất có thể làm là chạy đến bên hồ bắt lấy hai con cá để cải thiện cuộc sống. May mà Tô Trọng Cảnh thông minh, rất có thiên phú nấu nướng, lại được tôi chỉ bảo, tay nghề nướng cá tiến bộ thần tốc, sắc hương đủ cả. Tuy rằng ngày nào ăn cá cũng không phải không thể sống được, nhưng lấy thói quen soi mói như tôi, ăn hai tháng liên tục, dù là gân rỗng tủy phượng cũng sẽ ngấy. Vì thế tôi lại đưa ra đề nghị: “Ngày mai là phiên chợ, nghe nói còn có kịch dân dã, trên phía bắc chợ không thiếu sạp hàng bán đồ ăn vặt, chỉ bằng chúng ta cũng mở sạp hàng bán nước trà với cá nướng, buôn bán không cần vốn, có thể kiếm vài đồng.”

“Chủ ý này không tồi,” Tô Trọng Cảnh nghĩ nghĩ, lại hậm hực nói, “Nhưng khuôn mặt này của ta, đứng cạnh quán cá nướng sẽ chẳng ai ăn nổi.”

“Xem ra vẫn phải để bản mèo ra tay rồi.” Miệng vết thương của tôi cũng đã khép lại, da lông dài ra hơn nửa, mắt phải không mở ra được với tai bị lệch cũng đã khỏi, yêu lực khôi phục được một phần, không còn bộ dạng quái dị như lúc trước. Tôi bò từ trong ổ ra, cong người duỗi thắt lưng, đọc khẩu quyết biến thành hình người, sờ sờ tai, rung rung cái đuôi, cảm giác rất tốt, sau đó nói như đinh đóng cột với Tô Trọng Cảnh: “Ta bán cá, anh nướng cá, ta không tin họ nhìn yêu quái xinh đẹp như ta mà không ăn nổi ba con cá!”

Đĩa cá nướng trong tay Tô Trọng Cảnh rơi vào trong lửa.

Tôi thấy cá sắp chín, nhanh tay lẹ mắt đỡ được, giận dữ mắng: “Làm gì đấy? Chưa thấy yêu quái biến thành người bao giờ à?”

Tô Trọng Cảnh vẫn đang sững sờ.

Tôi đức cao vọng trọng dạy anh ta: “Hiếm thấy nhiều trách chính là chỉ người như anh đấy! Nói cho anh biết, yêu quái chỉ cần tu luyện ba trăm năm là có thể biến thành hình người. Chẳng qua biến đẹp hay không còn phải xem chủng tộc và yêu lực mạnh yếu thế nào. Sau khi biến rất khó thay đổi, trừ phi dùng ảo giác để tạo bề ngoài khác. Ta là yêu quái hơn chín nghìn tuổi, thời gian biến hóa lại tương đối muộn, cho nên #@#%...” Tôi lớn tuổi, lịch sử vô cùng phong phú, phần sau lặc đề đến chỗ nào rồi ngay đến cả tôi cũng quên...

Khi tôi bắt đầu nói năm đó uy phong tay đánh hổ vuốt cào cá sấu, mặt Tô Trọng Cảnh mặt bắt đầu đỏ lên, đỏ đến mức máu như sắp chảy ra. Anh ta lúng túng nói: “Ta... Ta không ngờ rằng cô là cái... là nữ.”

Ở cùng nhau lâu như vậy, đến mèo đực mèo cái cũng không biết, anh ta đáng bị xấu hổ đến chết!

Tôi hết sức khinh bỉ anh ta.

Không biết vì sao, sau khi anh ta nhận ra tôi là cái thì bản tính cổ hủ lại phát tác, không chịu thay thuốc trên móng tôi, cũng không cho phép tôi ngủ trên bụng anh ta. Đáng tiếc anh ta không mua nổi lò sưởi, bị tôi dùng bạo lực trấn áp tiếp tục dùng cơ thể anh ta làm lò sưởi.

Hôm sau, chúng tôi dậy thật sớm, Tô Trọng Cảnh dẫn tôi biến thành người cũng đừng biến đẹp quá, sau đó công tôi đang mơ màng màng gật đầu đi ra chợ, tìm một chỗ bình thường ở phía bắc chợ, lấy số tiền còn lại nộp phí bảo hộ, bày một quầy cá nướng ở bên cạnh một chú bán rượu. Đến khi mùi thơm phức của cá nướng bay lên, tôi mới dần tỉnh lại, ngáp một cái, đi đến một góc không có người biến trở về hình người, xốc tinh thần, ăn hết điểm tâm sáng mới đến trước sạp hàng, để Tô Trọng Cảnh đội nón vùi đầu vào nướng cá, còn mình thì đi kêu gọi bán cá.

Tính xấu của tôi trong yêu tộc được xếp vào hàng đầu, gương mặt xinh đẹp của tôi trong yêu tộc cũng được xếp vào hàng đầu.

Con người là loài không có sức chống cự với vẻ đẹp bên ngoài.

Vì thế, mỹ nữ bán cá, muôn người chú ý. Thỉnh thoảng tôi ném ra ánh mắt quyến rũ, cũng không để ý khi bị người ta ‘lợi dụng’ một chút. Kết quả dù là ông già, chú lớn tuổi, anh trai lớn hay em trai nhỏ đều xếp hàng nhào tới, ai cũng muốn mua một xiên. Mua xong lại mua thêm một xiên rồi một xiên nữa, mọc rễ trước quầy hàng không chịu đi. Có tên mập ăn hết hai mươi xiên cá, suýt chút nữa no chết ngay tại chỗ. Có người mang vợ đi theo cũng rục rịch, khiến đại chiến gia đình bùng nổ ngay tại đây, khiến tất cả các bác gái các chị các cô đều trợn mắt nhìn tôi, không biết mắng bao nhiêu tiếng “Hồ ly tinh”. Tôi có quan hệ tốt với hồ yêu nên không thèm để ý. Chỉ cảm thấy lần đầu tiên buôn bán mà đã bội thu thật sự rất có cảm giác thành công, rất đắc ý vênh váo, không để ý đến sự phản đối của Tô Trọng Cảnh, tăng giá lên gấp hai, mà vẫn cung không đủ cầu.

Quang cảnh thật náo nhiệt, tay tôi thu tiền như nhũn ra, mua hết tất cả cá, gà của những người xung quanh, còn mua không ít thịt dê, mở rộng sang cả gà nướng, thịt dê xiên nướng, ngay cả khoai lang nướng cũng bán với giá cao.

Trong đám người bên cạnh tôi có một người đàn ông rất tức giận, nhưng khi nhìn mặt Tô Trọng Cảnh, lửa giận lại hạ xuống. Có kẻ thông minh, kìm chế sự ghen ghét, làm quen với anh ta, chảy nước miếng muốn nghe chuyện về tôi.

Tô Trọng Cảnh sớm cảm thấy không ổn, nhưng lá gan lại nhỏ, từ lúc mở hàng đến bây giờ, vài lần lén đi đến bên cạnh tôi, cẩn thận nói; “Đừng bán nữa, chúng ta đi thôi. Ta bảo cô hóa thành cô gái bình thường, không ngờ cô lại hóa thành đáng vẻ này, quá mức xinh đẹp rất bị chú ý, như vậy không tốt.”

“Con gái bình thường thì sao bán được nhiều như vậy? Ta rất hiểu thói hư tật xấu của con người” Tôi đã quen với việc sau khi biến thành người bị người ta nhìn ngó nên không để trong lòng, hỏi lại, “Anh cứ lo bò trắng răng, kiếm được tiền có gì không tốt?”

Anh ta lại đỏ mặt, lắp bắp không biết nói thế nào, đành nói thẳng: “Có rất nhiều người xấu, sẽ không hay đâu.”

“Phi!” Tôi ôm đồng tiền lớn có thể đổi được rất nhiều món ngon, coi thường anh ta, “Cái này không tốt, cái kia cũng không tốt, chẳng trách anh lại nghèo như vậy! Bần mèo đánh nhau lợi hại, buôn bán cũng là thiên tài! Chẳng lẽ mỗi ngày ăn cá đói bụng thì tốt sao?”

Tô Trọng Cảnh gấp đến độ trán đầm mồ hôi, mà tôi lại không thích nghe người ta nói, anh ta chỉ đành chấp nhận.

Tôi vỗ vai an ủi anh ta: “Tiền kiếm được, chia anh một nửa, chúng ta ngày nào cũng ăn.”

Tô Trọng Cảnh thở dài, vẻ mặt đầy lo lắng.

Mỗi ngày lời đầu vàng, chap tối, có một chiếc xe ngựa hai khắc hoa và chim nhạn dẫn theo vô số gia nô đầy tớ chậm rãi đứng ở đầu phố phía bắc. Sau màn che trang trí thêu hoa tinh xảo là một chàng trai trẻ tuổi mặc áo xanh đeo ngọc bội, bộ dạng cũng coi như tuần tú, nhưng khi nhìn thấy tôi thì lộ ra vẻ ngạc nhiên, sau đó bất động.

Mặt trời lặn về phía tây, sức tôi còn thừa nhưng đáng tiếc thể lực của Tô Trọng Cảnh không chịu nổi nữa, lưng lay sắp đổ. Tôi thông cảm thể chất của con người khác yếu đuối, tiền kiếm được cầm trong tay cũng đã được bảy tám xâu, đủ để sống qua rất nhiều ngày, vì thế quyết định dọn quán đi về.

Chúng tôi tạm biệt mọi người trong tiếng giữ lại với sự lưu luyến không rời của họ, anh chàng trẻ tuổi mặc áo xanh giơ cây quạt vẽ nguyệt ngoác ra, thản nhiên đi tới, nhìn như rất nhã nhặn hỏi: “Sao ta chưa bao giờ gặp tiểu nương tử? Nàng đến từ nơi khác sao?”

Tuy bộ dạng hấn đẹp, nhưng vẻ mặt thì giả dối tăn ra loại hơi thở không tốt, thậm chí còn khiến tôi thấy ghê tởm hơn cả tên côn đồ quấy rối ở bên đường, ngay cả nói cũng không muốn nói, kéo Tô Trọng Cảnh đi, cất ki bọc tiền, gạt cây quạt mà hấn lấy để cản đường ra, xoay người định đi.

Tên áo xanh thấy thái độ của tôi gay gắt, hình như hiểu lầm cái gì, sắc mặt cũng không tốt lắm, đến khi thấy Tô Trọng Cảnh, bỗng nhiên lại ngừng một lát, mở cây quạt ra, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: “Là Tô huynh sao? Năm năm trước học ở từ đường, thật sự là lâu rồi không gặp.”

Tô Trọng Cảnh thở dài, ưỡn thẳng ngực, không kiêu ngạo không siểm nịnh lấy lễ tiết của một sĩ tử thường dùng nói: “Chu huynh, trong nhà có việc, không tiện ở lâu, xin thứ lỗi.”

Kẻ áo xanh vội đáp lễ, ngôn từ khiêm tốn trong giọng điệu lại để lộ ra sự khinh thường: “Năm đó Dương tiên sinh giảng bài, Tô huynh mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng cách nói năng lại không hề tầm thường, làm thơ còn đoạt thủ khoa. Dương tiên sinh khen huynh mới học đã hơn người, đầu óc nhanh nhẹn, rất có tiền đồ, dặn nếu không sót ruột thi cử đang hoang, vào hàn lâm làm sĩ. Còn loại không ra gì giống ta, chỉ biết rượu chè ăn chơi, bị ông ấy mắng, về đã lại chịu đòn đau của phụ thân. Chuyện cũ rành rành lại mới như một cái chớp mắt, không biết bây giờ Tô huynh tài cao đang làm gì? Nói để tiểu đệ còn học tập.”

Đều là hậu nhân của danh môn, tiểu bá vương dựa hơi gia tộc mình ngày ngày nhàn hạ, thăng chức rất nhanh; Còn bé ngoan thật sự đi học chẳng những không thể tham gia khoa cử, người thân mất hết, ngay cả cơm no ấm cũng không có. Hai người này gặp nhau, giống như mây và bùn. Lâu năm không gặp, kẻ áo xanh hỏi câu này khiến Tô Trọng Cảnh vô cùng xấu hổ.

Tô Trọng Cảnh tốt tính, không tức giận, chỉ thản nhiên nói: “Thiên hành kiện, khổ ma luyện, quân tử dĩ tự cường bất tức.”

(2) Trời ạnh mẽ xoay vần, chăm chỉ rèn luyện, người quân tử phải biết quyết tâm tự cường. – Âm Phù Kinh.

Bỗng nhiên tôi nhớ ra trong ngôi miếu đổ nát còn có mấy cuốn sách rách, hằng ngày có thời gian rảnh anh ta đều lấy cành cây viết vẽ lên cát, chắc là đang ngâm nga văn thơ mình đã từng học. Thỉnh thoảng còn có thể đứng ngoài học đường, nghe lén lũ học sinh đọc sách, sau đó trở về bỏ hết đồ trên lưng xuống, chép lại vô số lần, cho đến khi thuộc mới thôi. Cho dù thân thể có khiếm khuyết, không thể thi cử, anh ta cũng không vứt bỏ học thức và bản tính của mình.

Kẻ áo xanh nhất quyết không bỏ qua, cười nhạo nói: “Hay là huynh rơi xuống bước đường này nên thật sự cứ nghĩ mình có thể học theo Nghiêu Thuấn Vũ?”

47. Q.12 - Chương 47

Editor: đồ béo Betor: mềomở

Đạo này tôi muốn xây dựng sự nghiệp bắt cóc tổng tiền ở Hắc Sơn, đang cần quân sư viết thư tổng tiền.

Tô Trọng Cảnh suy nghĩ, nói: ” Thân cư ti vi ứng ưu quốc, quân tử chi nghĩa bất cảm vong.”[1]

[1] Dù sống nghèo khó vẫn lo cho nước nhà, nghĩa của người quân tử không dám quên.

Kẻ áo xanh gần như cười ra nước mắt: “Chỉ là một tên què, còn dám nói đến lo cho đất nước?”

Tô Trọng Cảnh lạnh nhạt nói: “Chu huynh, huynh thất lễ rồi.”

Tiếng cười im bật, kẻ áo xanh nhìn chăm chăm anh ta, có chút tức giận.

Mặc dù tôi không hiểu bọn họ nói gì, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra đầy tớ của mình đang bị người ta bắt nạt.

Đường đường là thủ lĩnh Hắc Sơn, sao có thể để một phạm nhân nhục nhã? Năm trăm năm tôi không đến nhân gian, vốn đã không còn nhớ rõ đạo lý đối nhân xử thế, bình thường lại quen tác oai tác quái, coi thường con người, cho dù hoàng đế cũng không để vào mắt, huống chi là thằng oắt con không có thiên mệnh kia? Vì thế, tôi giận tím mặt, giận dữ lật bàn, bỗng nhiên nhớ ra không nên tạo thêm kẻ thù cho Tô Trọng Cảnh, đành nín giận nuốt cơn tức xuống, đen mặt đi thu dọn quán nướng, vừa dọn vừa nói thầm: “Mèo tốt không so đo với chó dữ, tương lai dạy dỗ sau.”

Sắc mặt kẻ áo xanh càng ngày càng đen, tay cầm cây quạt vờ phong nhã đã nổi từng đoạn gân xanh. Tô Trọng Cảnh lên đẩy tôi, vội xin lỗi: “Xả muội khờ khạo không hiểu chuyện, mong Chu huynh thứ lỗi.”

Tôi nén giận đến mức cái đuôi nhỏ cũng đau, nghiến răng thầm muốn cắn người.

Kẻ áo xanh nhìn anh ta mấy lần, phẩy tay áo bỏ đi.

Sau chuyện này, cảm giác thích thú của tôi cũng biến mất sạch, cảm thấy việc buôn bán rất phiền phức. Hơn nữa từ sau khi buôn bán có lời, đồ ăn Tô Trọng Cảnh mua cho tôi cũng được nâng cấp, vậy nên cũng tôi lười ra quán bán hàng. Thật ra Tô Trọng Cảnh cũng đi bán hàng hai lần, nhưng vì không có chiêu ‘mỹ miều’ nên việc buôn bán xuống dốc không phanh. May mắn tay nghề của anh ta không tồi, thực khách đã từng nếm thử hương vị cũng sẽ quay lại. Mấy khách nam ngưỡng mộ tôi vẫn chạy tới hỏi thăm anh ta về tung tích của tôi, anh ta nói không quen tôi, chỉ là tình cờ gặp người tốt bụng giúp đỡ mà thôi. Mọi người không tin, thăm dò khắp nơi, thậm chí còn lén theo dõi anh ta về nhà, nhưng tra đi tra lại vẫn không có tung tích gì, đành phải từ bỏ.

Tôi nằm trong giỏ trúc của anh ta, ngáp một cái thật dài, cố gắng liếm đám lông mèo mới mọc.

Ngày qua ngày, gió êm sóng lặng, ngay cả con chuột cũng không gây chuyện.

Người trong giang hồ hỗn loạn, không dựa vào nắm đấm thì dựa vào bạn bè, yêu quái cũng vậy.

Yêu lực của tôi dần dần khôi phục, đã sắp đạt được tiêu chuẩn ngàn năm. Những tiểu yêu quái ở Lạc Dương đã biết tôi ở đây, kết bè kết đội đưa thiệp mời cho tôi, xây dựng mối quan hệ. Hôm nay là hươu yêu mời tôi đi uống trà, ngày mai là thỏ yêu mời tôi đến tiệm ăn, tôi bận rộn xoay như chong chóng, mỗi ngày ăn uống no đủ đến sáng mới chậm chạp về nhà, càng không có hứng với việc kiếm tiền nữa.

Nhưng Tô Trọng Cảnh lại bất chấp mưa gió ra phố làm việc, qua tuyên truyền của tôi, có khi anh ta bán đồ nướng, có khi vẽ tranh viết biển hiệu cho tiệm cơm lầu trà. Anh ta viết chữ rất đẹp, lấy tiền rất rẻ, cho nên không ít người ham rẻ đều ùn ùn tìm đến anh ta, vì thế tiền anh ta thu vào tăng gấp mấy lần so với trước kia. Thịnh thoả cũng bị bối rối, nhưng tính khí anh ta tốt, chịu thiệt một chút cũng không so đo nhiều, hơn nữa hàng quán xung quanh cũng thương anh ta thân tàn, nếu có thể cũng sẽ giúp đỡ một chút, không để xảy ra chuyện gì lớn.

Sau này, tiểu yêu mời ăn cơm càng ngày càng nhiều, tôi ăn hết tiệc gà rét yêu mời rồi lại ăn tiệc cá trầu yêu mời, tiếp theo ăn thịt nướng dê yêu mời. Ăn suốt ba ngày mới dựng đuôi, cao hứng phần chân về ngôi miếu đổ nát lại thấy Tô Trọng Cảnh đã sớm ra ngoài, trong miếu lộn xộn, tiền giấu trong cái bình cũng không thấy đâu, chỉ còn lại con gà sấy khô cất trên nóc nhà cho tôi. Gà sấy khô hình như là bán thừa, không còn tươi lắm, tôi dùng sức xé thịt ăn, bỗng nhiên nhớ tới mình mỗi ngày đều sành ăn lại để anh ta ở ngôi miếu đổ nát ăn cháo loãng với cái trắng, cuối cùng cũng có chút ngượng ngùng. Tôi sờ sờ mấy lượng bạc trong ngực mà bọn tiểu yêu hiếu thuận đưa cho, quyết định chờ anh ta trở về sẽ đến cửa hàng thịt dê của lão Ngô mua mười cân thịt ngon, mời anh ta ăn bữa cơm thật ngon.

Tôi phơi nắng, ngáp, đợi từ giữa trưa đến buổi tối, trăng sáng ló lên từ phía tây, rồi mặt trời lại mọc lên từ đằng đông. Tôi chờ đến khi bụng thăm réo, mơ mơ màng màng ngủ không biết bao nhiêu lâu, đợi cho sương sớm làm ướt lông, con kiến bưng bình trèo lên cái mũi, hắt xì thật mạnh mấy cái, Tô Trọng Cảnh vẫn chưa trở về.

Tôi bắt đầu bất an.

Tôi hỏi yêu quái ở gần đây: “Người có thấy tăm hơi cái tên trong miếu nát kia đâu không?”

Con dê mèn lú rú: “Hắn ta thấy ngài ngày nào cũng không quan tâm đến hắn ta, nói thăm rất lâu, sau đó chạy rồi! Không trở lại nữa! Còn có người đến giúp hắn ta thu dọn bạc tiền rồi!”

Con chuột yêu mấy ngày trước bị tôi trêu, vui sướng khi người gặp họa: “Chắc chắn là bị ngài ăn hiếp nên sợ rồi.”

Thỏ yêu nhất gan, bị tôi quát hỏi mấy lần, mới dùng cái giọng yếu ớt không thể nghe được nói: “Mèo đại nhân, hình như ba ngày rồi anh ta không trở lại, có lẽ có việc ...”

Tô Trọng Cảnh không quen không biết, còn phải nuôi mèo, nào có tư cách ở ngoài qua đêm không về?! Anh ta không ghét tôi ăn của anh ta, ngủ của anh ta còn muốn đánh anh ta, việc nhỏ như lỗ kim ấy thì việc gì phải chạy?!

Tôi giận không thể kiềm chế được, móng vuốt cào lên cây tùng, cây tùng rụng cành, cành rụng đến một đám chim, rơi xuống hai con sóc. Đám tiểu yêu mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ai cũng cúi đầu bất động, không dám thở mạnh. Tôi tức phát điên, bốn chân bay lên không, nhanh chóng đến thành Lạc Dương, muốn bắt cái tên khốn kiếp vứt mèo bỏ chủ kia về, giáo dục một phen.

Thành Lạc Dương lúc này đang đúng lúc họp chợ sáng, người người đi lại tấp nập trên đường.

Tôi chạy đến nơi Tô Trọng Cảnh mở quán, giờ chỗ đây đã thay bằng lão thư sinh già râu tóc bạc trắng bán tranh chữ. Tôi lo Tô Trọng Cảnh bỏ rơi tôi, nhờ mọi người giấu diếm hành tung, vì thế đi đến góc, miệng niệm chú, biến thành dáng vẻ thư sinh hào hoa phong nhã, đầu đội khăn vuông, tay cầm quạt giấy, lấy giọng điệu cổ hủ nhất hỏi bác gái bán đậu phụ: “Ta và Trọng Cảnh từng là bạn cùng lớp, sau mỗi người một ngã, năm năm không gặp, thật rất tưởng niệm. Mới đây về kinh, nghe nói huynh ấy gặp đại nạn, cảm thấy lo lắng, đặc biệt đến tìm, mong bác gái nói cho ta biết huynh ở đâu? Cũng tiện để tôi đi tìm huynh ấy.”

Thế gian này, người đọc sách có địa vị rất cao, bác gái bán đậu phụ không dám chần chừ. Bà ấy lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn trắng, chấm chấm khóe mắt, thương cảm nói: “Tiên sinh đã tới chậm một bước rồi.”

Tôi ngạc nhiên: “Sao lại nói vậy?”

Bác gái bán đậu phụ lắc đầu thở dài: “Ngày thường thấy nhân phẩm cậu ta rất tốt, không biết có phải bị trúng tà hay không, đang yên đang lành lại nổi lên ý xấu chạy đi giết người. Mấy ngày trước đã bị quan phủ bắt rồi, mới thăng đường hai lần đã nhận tội, nói là giết người vứt xác xuống sông, bị phán sau mùa thu xử trảm.”

Tôi kinh ngạc, ngày thường thấy tên Tô Trọng Cảnh kia giết cá giết gà rất nhanh nhẹn, không ngờ còn biết giết người?

Thời nay, thật đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, nước biển không thể đo được, đến cả linh hồn cũng không đáng tin nữa sao?

Tôi bắt đầu cân nhắc có nên cướp đường đưa người tốt này về Hắc Sơn hay không?

Bác gái bán đậu phụ còn đang nói thắm: “Cô nương đẹp như vậy, thật đáng thương...”

Tôi không nghe kỹ chỉ hỏi rõ ràng vị trí nhà giam, cao hứng phấn chấn rời đi. Trong đại lao phủ Lạc Dương âm u ẩm ướt, khắp nơi đều là rắn, côn trùng, chuột, kiến, tối tăm như địa ngục, gian ngục trong góc khuất nhất kia đang giam Tô Trọng Cảnh. Quần áo vốn sạch sẽ biến thành quần áo tù bẩn thỉu, chỗ nào cũng loang lổ vết máu, miếng vải rách quần trên mặt rơi xuống, lộ ra khuôn mặt bị lửa thiêu hủy, càng thêm dữ tợn, ngay cả ác hán cùng phòng cũng không muốn tới gần anh ta.

Tôi chờ đến nửa đêm, niệm chú ‘nhập mộng’, làm mọi người buồn ngủ. Sau đó nhảy từ cửa sổ, hạ xuống trước mặt Tô Trọng Cảnh, cái đuôi nhếch lên, nghênh ngang vỗ vỗ cho anh ta tỉnh: “Này, thằng nhóc nhà anh cũng giỏi thật đấy đấy!”

Tô Trọng Cảnh vẫn đang nửa tỉnh nửa mê, bị tôi lay tỉnh, mở đôi mắt vẫn chưa bị đánh sưng, nhìn tôi ngẩn người, không nói.

Tôi kể anh ta, cứ tự nói một mình: “Con người ở cùng Dạ Đồng tôi sẽ giết người phóng hỏa, lòng dạ độc ác, cũng không sai. Đạo này tôi muốn xây dựng sự nghiệp bất cóc tông tiên ở Hắc Sơn, đang cần quân sư viết thư tông tiên. Nếu không bản mèo mở lòng từ bi, động ngón tay, cướp anh ra khỏi đây nhé?”

Tô Trọng Cảnh lẩm bẩm nói: “Ta không giết người.”

“Sống cùng yêu quái, giết đám người đó cũng không có gì đáng ngại ... Cái gì, cái gì?” Tôi đang moi ruột gan tìm từ an ủi anh ta, bỗng nhiên khôi phục tinh thần, vênh tai lên, cho rằng mình nghe lầm “Anh không giết người? ! Không giết người vào đại lao đi đạo à?!”

Tô Trọng Cảnh xấu hổ cúi đầu, đôi mắt xinh đẹp ảm đạm mất đi ánh sáng.

Tôi ghét con người nhất, nên thích nhất là lôi kéo đạo đức người ta đi về phía tăm tối. Nhưng Tô Trọng Cảnh thật sự rất ngốc rất ngây thơ, rất khó để người ta tìm ra được chỗ nào không tốt. Nhìn anh ta chịu khổ, bỗng nhiên tôi cảm thấy hổ thẹn vì suy nghĩ ngu ngốc của mình, nhưng lại không muốn mở miệng nhận sai với con người. Sau khi cân nhắc lại, tôi không dám đoán bừa nữa liền kéo kéo ống tay áo anh ta, cẩn thận hỏi: “Không phải Phủ doãn Lạc Dương là hôn quan chứ? Nghe nói hôn quan con người còn nhiều hơn cả yêu quái! Cũng không bằng chó với chuột!”

Tô Trọng Cảnh cười khổ, hai tay rứt vào trong tay áo dài rộng.

Tôi phát hiện ra hai tay anh ta da tróc thịt bong, lại nghĩ tới tin đồn quan ác lạm dụng vũ lực gấu yêu nói. Tôi biết mấy ngày anh ta ở trong ngục chịu rất nhiều khổ sở, bị vu oan giá hoạ kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay. Còn người suốt ngày thề thốt bảo vệ cho anh ta như tôi lại ở ngoài ăn chơi trác táng, vậy nên càng đỏ mặt, vội cúi đầu, liếm móng vuốt an ủi: “Đừng buồn, con người cũng chẳng tốt lành gì, nếu không... Tôi điều tra manh mối giúp anh, tìm ra chân tướng, rồi tìm yêu quái đánh trống kêu oan cáo trạng, trả lại trong sạch cho anh nhé? Dù sao gấu yêu cũng là tên da thô thịt dày, có bị lẩn lên bàn đĩnh cũng không sao.”

Tô Trọng Cảnh lắc đầu: “Là tôi tự nguyện nhận tội, tôi còn nhớ cô từng nói, Lạc Dương dưới chân thiên tử, yêu quái không thể phạm tội ở đây, nếu không sẽ bị phạt... Dạ Đồng, mặc dù cô thông minh, nhưng làm việc lại hay xúc động, làm càn sẽ xảy ra sự cố. Giờ yêu lực của cô vẫn chưa khôi phục, nên đừng gây chuyện, sớm trở về Hắc Sơn đi.”

“Ai xảy ra sự cố?! Anh muốn chết à? !” Tôi thấy vẻ mặt như đã thấu hiểu hồng trần, sắp bay lên thành tiên của anh ta thì trong lòng giận dữ, “Bọn chúng nói anh giết ai? Nói cho tôi! Tôi giúp anh điều tra!”

Tô Trọng Cảnh nhìn tôi, lắc đầu, nhún nhó vẫn không muốn nói.

Hỏi đến lần thứ ba thứ tư, chẳng những anh ta bao che hung thủ, còn bao che cho người bị hại?!

Trên đời sao lại có đồ ngốc như vậy cơ chứ?

Tôi thấy anh ta sống chết không chịu nói, tức giận quay đầu bước đi, quyết định tự mình đi thăm dò.

Yêu quái đều có thủ đoạn, tôi biến thành quả phụ bán rượu phong lưu thanh tú gần nha môn Lạc Dương, dụ dỗ ba tên nha dịch, quyến rũ liếc mắt cộng thêm trút rượu, bọn nha dịch lảng lảng, tên nào cũng đều cảm thấy giết người không phải đại án phản nghịch, cho nên hề biết thì sẽ nói, đã nói thì sẽ nói hết, chen nhau muốn nói cho tôi biết trước.

“Vậy là do Đại Lang nhà Chu Hưng Chu đại nhân tự mình đưa đơn kiện.”

“Nói là giết một cô gái xinh đẹp, không tên không họ, chết nơi đất khách quê người, rất đáng thương.”

“Chu Đại Lang tự mình đưa chúng ta đi lục soát, cái miếu nát bé như vậy liếc mắt một cái là nhìn hết luôn, làm sao giấu thì thể được? Chúng ta cũng đi tìm quanh sườn núi gần đấy, cuối cùng phát hiện ở bờ sông có dấu vết của vật nặng. Trở về thẩm vấn, tên học trò lang tâm cầu phước đó cuối cùng cũng nhận tội, nói là dìm xác xuống sông.”

“Cô nương xinh đẹp ấy ta từng gặp ở chợ, chắc mới mười bốn, thật sự là quốc sắc thiên hương, lại bị tên quái dị này hãm hại.”

“Ta thấy nhất định là tên này không cường gian được nên giết người diệt khẩu!”

“Thật đúng là tội ác tày trời! Không bằng heo chó!”

48. Q.12 - Chương 48

Editor: đỗ béo Betor: mèmỡ

Tôi có chút ấn tượng với dấu vết bên bờ sông. Hình như là mấy ngày trước, tôi bắt tiểu yêu nộp một cái đầu heo nướng thơm nức bên bờ sông, còn vớt hết xương ăn thừa xuống sông. Tô Trọng Cảnh vậy mà cũng đau lòng, nói xương có thể hầm nấu canh, không thể lãng phí, anh ta xắn tay áo rồi vớt hết lên.

Nhưng anh ta quen cô nương xinh đẹp khi nào vậy? Sao tôi chưa gặp bao giờ?

Tôi đè nén cơn tức, liếc mắt đưa tình, dụ dỗ nha dịch.

Hai nha dịch uống đến mức đầu óc choáng váng, một tên còn có chút ý thức, khó khăn nói: “Không biết tên là gì, chỉ... chỉ nhớ hơn một tháng trước, cô nương ấy bán cá nướng với tên giết người, đáng về yếu điệu... Ha ha, mất hạnh má đào, eo dương liễu, da dẻ non mềm có thể nhéo ra nước, lúc ta mua cá còn sờ một lần... mịn lắm... Ha ha...”

Cô gái hân tả hình như hơi quen.

Tôi chống cằm, nghĩ khoảng nửa khắc, cuối cùng cũng hiểu ra, đập bàn đứng lên: “Người bị hại kia không phải là tôi sao?”

Đừng trách tôi chậm chạp, ai có thể ngờ được người chết trong án giết người lại chính là mình?

Bỏ lại tên nha dịch uống say, tôi sững sờ đứng trên ngã tư Lạc Dương, trong lòng bi thương như có mấy chục con chó gào thét chạy qua. Rút cuộc tôi lại là nguyên nhân khiến Tô Trọng Cảnh nhận tội. Từ ngày bán cá nướng thường có người dòm ngó gần miếu nát. Tô Trọng Cảnh nói dung mạo của tôi sẽ gây chú ý nên tôi không dùng nữa, thỉnh thoảng cùng anh ta dạo phố sẽ biến thành bộ dáng già nua. Nhưng chúng tôi không ngờ rằng, cô nương xinh đẹp ngày đó lại rất được chú ý, những người kia không tìm thấy tôi, liền đi hỏi Tô Trọng Cảnh nhà tôi ở đâu. Bởi vì yêu quái không có hộ tịch và thân thể, cũng không thể bại lộ thân phận ở nhân gian, cho nên Tô Trọng Cảnh luôn im lặng hoặc nói không biết.

Từ đó về sau, trong con mắt của mọi người tôi như biến mất khỏi thế gian, đương nhiên khiến sẽ khiến họ nghi ngờ.

Chu Đại Lang mấy ngày trước kết thù kết oán với anh ta ỷ vào phụ thân quyền thế, nhân cơ hội vu cáo anh ta giết người, để phủ Lạc Dương bắt anh ta, ép hỏi tung tích của tôi. Thời Đại Chu con người đều có hộ tịch, đi đâu cũng phải thông báo với quan. Tô Trọng Cảnh không biết tôi từ đâu tới, tôi đi đâu, tính danh, quê quán, thậm chí còn không thể giải thích chính xác quan hệ giữa tôi và anh ta, không thể giải thích cô nương xinh đẹp giúp anh bán cá nướng ai dù quan hệ hai người thoát nhìn có vẻ rất thân thiết. Hơn nữa Chu Đại Lang đã ác ý sắp xếp, chuẩn bị từ đầu đến cuối, ác quan tra khảo, anh ta chỉ có thể thừa nhận tôi đã chết, là tự tay anh ta giết.

“Vì sao không nói tôi là yêu quái?” Tôi quay lại đại lao, lay cho anh ta tỉnh lại, vẻ mặt nghiêm chỉnh hiềm có, hỏi: “Anh chỉ cần nói với mọi người anh gặp phải yêu quái, bị cô ta mê hoặc là xong không phải sao? Hơn nữa ở Lạc Dương nhiều cao tăng, trong miếu nát còn lưu lại yêu khí của tôi, thậm chí còn có đồ dính vết máu khi tôi bị thương, chỉ cần điểm chút pháp thuật là có thể tra ra hết. Dù sao con người cũng không bắt được tôi.”

“Nhưng...” Tô Trọng Cảnh do dự rất lâu, cuối cùng không giấu giếm nữa, “Ta đã hứa tuyệt đối không tiết lộ thân phận của cô.”

Tôi lại gõ đầu anh ta, găm nhẹ: “Anh sắp chết đấy! Đồ ngốc!”

Tô Trọng Cảnh ôm đầu đi đến góc tường, khóe mắt lấp lánh nước mắt oan ức: “Cô đã nói, Lạc Dương dưới chân thiên tử, thiên giới giám sát rất nghiêm, yêu quái phải an phận thủ thường, bại lộ thân phận gây rối, có thể sẽ bị phạt nặng.”

Tôi ngẩn ra.

Tô Trọng Cảnh lấp ba lấp bắp nói: “Năm năm qua, chỉ có cô là không chê khuôn mặt của ta, đối xử rất tốt với ta, ta rất... Thích cô... Thích làm bạn với cô, cho nên dù là yêu quái, ta cũng không muốn cô bị phạt.”

“Ai đối tốt với anh! Tôi lợi dụng anh! Bắt nạt anh! Nhận anh làm đầy tớ thôi! Ai cần anh sống chết bảo vệ tôi?! Cho dù bại lộ thân phận cũng chỉ bị phạt, mà cũng chưa chắc đã bị phạt! Cần thận một chút là trốn được thôi! Con người là loài vật đáng ghét nhất, anh cũng chẳng phải là mèo đẹp trai, tưởng rằng làm mấy việc nhỏ bé ngu ngốc ấy để lấy lòng tôi, tôi sẽ vui sao?! Ngu ngốc! Ngu ngốc! Ngu ngốc! Khốn kiếp!” Đời người vừa khổ vừa ngắn, giống như con kiến, sống được mấy chục năm đã là quý lắm rồi. Tô Trọng Cảnh chỉ mới mười bảy tuổi, đối với yêu quái mà nói số tuổi này chỉ bằng một cái chớp mắt. Vậy mà anh ta

lại tự nguyện vứt bỏ quãng đời còn lại vì tôi. Dù là đề nghị bán cá nường, biến thành mỹ nữ mời chào bán hàng hay ngày nào cũng chuồn đi chơi không để ý đến anh ta, tất cả đều là sai lầm của tôi, nhưng anh ta chưa bao giờ trách tôi lấy một câu. Mũi tôi hơi xót, trong lòng khó chịu như ‘đến tháng’. Muốn mở miệng xin lỗi nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, tật xấu độc miệng hơn vạn năm đã ăn sâu vào xương tủy, chẳng những không nói được câu nào dễ nghe mà giọng điệu còn cứng đầu hơn, mỗi câu đều mang theo sự châm biếm, khiến tôi xấu hổ.

“Dạ Đồng, cô đừng buồn, không phải ta cố ý chọc cô mất hứng đâu?” Tô Trọng Cảnh tay chân còn luống cuống hơn cả tôi, “Chuyện này ... Dù sao ta cũng không còn người thân, chuyện này... Con người sống không lâu, chết sớm hay chết muộn cũng chẳng khác gì nhau. Ta đã sớm ‘Tứ đại giai không’ rồi [1], cứ coi như sớm chút để tích đức.”

[1]Tứ đại giai không : thế gian tất cả đều là hư vô (theo cách nói của đạo Phật)

“Đưa móng vuốt ra đây!” Tôi hung dữ hét lên với anh ta.

Tô Trọng Cảnh ngập ngừng vươn tay.

Trong đời tôi chưa từng dùng chú trị thương cho con người bao giờ, chầm chậm giảm đau ở vết thương cho anh ta mà thấy không quen tay. Nổi lại đoạn xương đã bị gãy, yêu lực không ngừng bị tiêu hao, số lần thành công lại cực thấp.

Tôi niệm chú ngữ hơn trăm lần, mới miễn cưỡng nổi lại được xương sườn và xương đùi bị gãy của anh ta, khổng chế được da thịt bị thương nghiêm trọng không để vết thương chuyển biến xấu nữa.

Trong đại lao u tối, không khí rất ghê tởm, áp lực làm cho người ta không nói nên lời.

Tô Trọng Cảnh bỗng nhiên nói: “Dạ Đồng, cô lau mắt đi.”

Tôi nhẹ nhàng sờ lên mặt, lại phát hiện ra ở khóe mắt có giọt nước mắt không biết đã chảy ra từ lúc nào.

Tôi lau khô nước mắt, thẹn quá hóa giận, tát nhẹ một cái lên mặt anh ta: “Lắm chuyện! Điều kiện ở địa lao kém như vậy, gió thổi cát vào mắt tôi!”

Trong địa lao làm gì có gió? Tô Trọng Cảnh lập tức cúi đầu giả vờ như không phát hiện ra.

Trị liệu rất lâu, tôi biết mình chữa nữa cũng vô ích đành an ủi anh thêm: “Nhịn thêm một thời gian nữa, anh sắp được ra ngoài rồi, đến lúc đó tôi mời hoa yêu biết chữa trị đến chữa thương cho anh, rồi cho anh ít linh dược của yêu giới.”

Tô Trọng Cảnh lén nhìn tôi rất nhiều lần, nghe vậy có chút kinh ngạc, khuyên nhủ: “Dạ Đồng, cướp ngục sẽ kinh động đến thiên giới.”

“Ai muốn cướp ngục?” Tôi khinh thường nhìn anh ta một cái, khinh bỉ nói, “Chỉ biết đánh đánh giết giết, không có đầu óc! Tôi muốn tên phủ doãn ngu ngốc kia tự mình đưa anh ra ngoài!”

Tôi nói với anh ta phương án hành động đã được vạch sẵn yêu cầu anh ta phối hợp. Sau đó liên hệ với đám yêu quái Lạc Dương giúp tôi một tay. Mọi người cảm thấy giúp đỡ chỉ là chuyện nhỏ, hơn nữa nếu giúp đại yêu quái lợi hại như tôi sẽ nợ bọn họ, tương lai có thể có tác dụng, vì thế đều đồng ý.

Qua hai ngày, tôi điều tra rõ hành tung của Chu Đại Lang, sau đó đặt sẵn bẫy trên đường hắn đi qua. Tôi kéo theo một cụ già chết bệnh (ngao yêu là diễn viên khách mời), khóc sụt sùi “Bán mình chôn cha”, nhưng giá ban đầu lại không hề thấp. Người bị hại còn đang sống sờ sờ, vụ án Tô Trọng Cảnh giết người đương nhiên cũng được lật lại, có không ít người nhận ra tôi, ồn ào bàn tán. Không lâu sau, Chu Đại Lang hại Tô Trọng Cảnh vào tù đi ngang qua, nhận ra tôi cũng hoảng hốt, vội vàng đi đến hỏi nguyên do.

Tôi “điềm đạm đáng yêu” lau nước mắt, giải thích: “Phụ thân tiểu nữ là người Tây Vực, mẫu thân là người Trung Nguyên, tiểu nữ thường theo phụ thân đến Đại Đường buôn bán, năm nay phụ thân thay đổi ý định, muốn đến Lạc Dương, không ngờ trên đường lại bị cướp tiên. Phụ thân bệnh nặng hấp hối, ở trong gia trang Lý gia ngoài thành. Tiểu nữ lòng nóng như lửa đốt lại biết chút y thuật bèn lên núi hái thuốc lại không cẩn thận bị rắn độc cắn bị thương, may mắn có Tô ân công ở miếu nát ngoài thành đi ngang qua ra tay cứu giúp. Tiểu nữ cảm tạ ân huệ này, thấy ân công không vụ lợi, liền bớt chút thời gian dạy ân công

cách nướng cá, để ân công tìm kế sinh nhai, sau đó trở về hầu hạ phụ thân. Nhưng phụ thân tâm bệnh khó chữa, tiểu nữ ngày ngày hầu hạ trước giường, cuối cùng không địch lại được với số trời. Bây giờ tiểu nữ không một xu dính túi lại không đành lòng để thân xác của phụ thân phải chịu khổ, đành phải bán mình đổi ít bạc, an táng phụ thân, cũng báo đáp ơn cứu mạng của Tô ân công.”

Chu Đại Lang hỏi: “Vì sao Tô Trọng Cảnh không biết tính danh lai lịch của cô?”

Tôi nói: “Tô ân công nói cứu mạng người không mong báo đáp, khuê danh của con gái cũng không nên nói, nên không hỏi thân thế của tiểu nữ.”

Chu Đại Lang nghi ngờ: “Cô phải tự giới thiệu trước chứ?”

“Đúng,” tôi cúi đầu, đáp nhanh, “Cha tiểu nữ họ Keruisipiniyanuobisikefu, tên là Constantinovich.”

Xung quanh lặng ngắt như tờ, có vài người cố gắng muốn đọc lại cái tên này, đáng tiếc dừng nói họ không đọc được, ngay cả tôi cũng chẳng đọc được lần thứ hai.

Tôi lại lấy ra văn kiện thông quan và giấy tờ thân phận đã làm giả từ trước cho Chu Đại Lang xem, tỏ vẻ yếu ớt, “Gia phụ không còn nữa, nên vẫn chưa đăng ký ở quan phủ Lạc Dương.” Sau đó tôi nghiêng nhìn hắn, “Lần trước đắc tội với Chu Lang, là vì tiểu nữ mới đến đất quý, không hiểu quy củ, có mắt như mù...”

Chu Đại Lang bị làn nước mùa thu của tôi làm cho rung động, nhưng vẫn cẩn thận hỏi: “Lần trước cô nói ‘mèo tốt’ là sao?”

Tôi ‘không hiểu gì’ nhìn hắn: “Tuy tiểu nữ là người Tây Vực, nhưng thường đến Trung Nguyên, sao lại không phân được người với mèo? Chu Lang đang nói gì vậy?”

Chu Đại Lang sững sốt, hình như cũng hiểu trong lời tôi nói khi đó có nghĩa khác, tự xưng “mèo tốt” nghe thế nào cũng không giống đang chửi người. Hắn khoanh tay suy nghĩ rất lâu, dưới mọi ám chỉ lấy lòng của tôi, rốt cuộc cũng cảm thấy là mình nghe lầm. Khi mèo lấy ánh mắt quyến rũ nhìn người, thì đến cả Xi Ly Quân kinh nghiệm tình trường dày mình còn không chống cự được, huống chi là con người bé nhỏ? Hắn bị tôi nhìn đến mức sắc tâm nổi lên, lập tức lấy bạc ra muốn mua người.

Tôi lấy bạc, dùng ánh mắt nhìn ân nhân nhìn hắn, muốn hắn phái người giúp tôi an táng cha.

Hắn mua được mỹ nhân, mừng rỡ giả làm người tốt, liền đồng ý ngay.

Tôi lại nhắc đến chuyện muốn đưa số bạc còn lại cho Tô ân công, báo đáp ơn cứu mạng của anh ta.

Hắn có chút há hốc mồm, ban đầu còn muốn nói dối là Tô Trọng Cảnh đã rời khỏi Lạc Dương, nhưng trước khi hắn đến đám người đã nói Tô Trọng Cảnh bị quan phủ bắt đi nên không thể lấp liếm được. Hơn nữa người bị hại trong án giết người đã trở về, còn đứng ở trước mắt bao người, muốn vu oan giá họa cũng không có chứng cứ nữa.

Tôi tự động cho hắn bậc thang: “Lúc ấy tiểu nữ nhân lúc ban đêm rời đi, Tô ân công không tiễn, ân công cứ nghĩ rằng tiểu nữ gặp phải sói hoang, chết trên đường, trong lòng áy náy mà nhận tội. Hơn nữa ngày ấy ân công đang đau buồn, chưa hẳn đã không có ý tự sát. . .”

“Đúng vậy.” Chu Đại Lang vỗ vỗ cây quạt trong tay, đồng ý với lý do của tôi, cũng cảm thán, “Trọng Cảnh đúng là đồ ngốc, tội giết người mà cũng nhận bừa được sao? Sống không tốt thì cứ nói một tiếng, huynh đệ còn có đến cứu huynh ấy sao?”

Tôi hành lễ, nghiêm mặt nói: “Chu Lang thật đúng là ‘nghĩa bạc vân thiên’[2], là tiểu nữ nhìn lầm ngài rồi.”

[2] Nghĩa bạc vân thiên: Tình nghĩa bạc bẽo như mây.

Chu Đại Lang phồng mũi, nói phụ họa: “Rất nhiều người đều cho rằng ta kiêu ngạo, kỳ thật ta thích nhất là lén làm việc tốt.”

Lời vừa nói ra, đám người vây xem đều có vẻ mặt ghen hòng, đến cả tôi tố hắn mang theo cũng không ngoại lệ.

Đã nói ra khỏi miệng thì chắc chắn sẽ phải làm. Nhân phẩm Chu Đại Lang tuy xấu, tốc độ làm việc lại không tệ. Hắn phái gia đình đi tìm Phủ doãn Lạc Dương thả Tô Trọng Cảnh ra, lo anh ta nói lung tung,

còn thưởng ấy lượng bạc, lệnh cường chế anh ta lập tức ra khỏi thành, không cho phép trở về nữa. Tôi đã phái mấy tiểu yêu đứng chờ, chỉ đợi Tô Trọng Cảnh quang minh chính đại rời khỏi đại lao, liền lập tức đưa đi, cũng kiêm chức bảo vệ bên cạnh anh ta.

Ngao yêu đợi mọi người cất nó vào quan tài chôn xuống đất xong, tự mình đọc thuật độn thổ lên.

Chu Đại Lang không đợi nổi một khắc, vội vàng muốn tôi về phủ cùng hắn.

Tôi cũng không đợi nổi một khắc, lập tức đi theo.

49. Q.12 - Chương 49

Rượu thơm món ngon đầy bàn, để tiện động tay động chân tôi xui hắn đuổi đầy tớ nha hoàn ra ngoài, sau đó chúc rượu cho hắn. Đêm qua canh ba, rượu qua ba tuần, người đã say chuẩn choáng, tôi cầm bầu rượu cười tủm tỉm tiếp tục chúc rượu hắn.

Chu Đại Lang mắt say lơ đãng mê ly, nhìn tôi khen: “Ta chưa bao giờ gặp mỹ nhân nào đẹp hơn nàng.”

Tôi biến về dáng yêu quái: “Đương nhiên.”

Chu Đại Lang lắc lắc lư lư hỏi: “Mỹ nhân, trên đầu nàng có cái gì đấy?”

Tôi rung rung tai mèo: “Là tai.”

Chu Đại Lang mơ mơ màng màng hỏi: “Mỹ nhân, trên móng tay nàng là cái gì thế?”

Tôi liếm liếm móng vuốt: “Là móng vuốt.”

Chu Đại Lang dụi dụi đôi mắt, hỏi lại: “Mỹ nhân, cái lông xù dưới váy nàng là cái gì thế?”

Tôi cười hì hì nói: “Là cái đuôi.”

“A, là cái đuôi, cái đuôi...” Chu Đại Lang đột nhiên tỉnh rượu, đôi mắt trợn to như chuông đồng, nhìn chăm chăm vào tôi, dùng cả lằn chân bò lùi về phía sau, “Yêu, yêu...”

Phản ứng của con người khi thấy yêu quái chẳng có gì mới mẻ. Tôi không đợi hắn lên tiếng, đã bịt kín cái miệng của hắn, hung ác nói: “Con người ti tiện, dám động thổ trên đầu thái tử bà đây? Chấn sống rồi sao?”

Sắc mặt Chu Đại Lang xanh mét, rất giống cô gái yếu ớt bị xâm phạm không ngừng giãy dụa.

Tôi đá một phát thật mạnh vào hạ thân của hắn.

Chu Đại Lang chảy nước mắt nước mũi, ngũ quan đau đớn vặn vẹo. Nghe nói hắn là con trai độc nhất của Chu gia, cha hắn luôn làm chuyện xấu, ngày nào cũng bị người ta nguyên rửa đoạn tử tuyệt tôn... (Dạ Đồng thân thiện nhắc nhở: cứ nguyên rửa nhiều là sẽ linh nghiệm, tốt nhất là đừng nên làm quá nhiều chuyện xấu).

Tôi nhét ‘phần Vong Ưu’ lấy từ chỗ bướm yêu vào miệng hắn, xóa bỏ trí nhớ đêm nay. Đáng tiếc tôi sử dụng độc dược không thành thạo lắm, quên mất là phải cho bao nhiêu, nên đổ hết vào. Miệng hắn sùi bọt mép, ngất xỉu, sau khi tỉnh thì ngay cả tên mình là gì hắn cũng quên. Tôi thấy rất vừa lòng, lấy nước trà nước rửa thuốc nước dính trên tay, biến về hình dáng mèo.

Sáng hôm sau, người Chu gia phát hiện ra Đại Lang biến thành kẻ ngốc, nghi ngờ tôi là thích khách kẻ thù phải tới, dán thông cáo truy nã treo giải thưởng khắp nơi, nhưng tôi và Tô Trọng Cảnh đã cao chạy xa bay rồi.

Trên đường, Tô Trọng Cảnh nắm lấy tay tôi, anh ta nói: “Dạ Đồng, cảm ơn cô.”

Bỗng nhiên tôi có cảm giác như bị sét đánh, vội rút tay về, không nói gì.

Tôi chưa bao giờ tiếp cận trái tim loài người gần như vậy, gần đến mức khiến mèo không biết phải làm sao.

Tôi không ghét người đàn ông này, anh ta rất ấm áp giống như ánh sáng mặt trời tôi yêu nhất, dù tôi có kỳ quặc đến cỡ nào, anh ta vẫn có thể chiếu đến nơi sâu nhất trong lòng tôi. Tôi cũng không để ý khi bị anh ta nhìn thấu, sự tin tưởng này xuất phát từ nội tâm cho dù anh ta không phải là người trong tộc tôi. Thậm chí tôi còn cảm thấy ở cạnh anh ta rất vui vẻ, cảm giác đó là gì vậy?

Tô Trọng Cảnh đợi thật lâu, hỏi: “Dạ Đồng, khỏe miệng cô cong lên kìa, nhớ đến chuyện gì buồn cười sao?”

Tôi lấy lại tinh thần, phát hiện ra mình đang nghĩ linh tinh, vội quay mặt đi, cười lớn che giấu: “Tôi phát hiện ra tên anh không hay lắm, Trọng Cảnh Trọng Cảnh, không thuận miệng. Yêu quái ngốc chắc chắn sẽ không nhớ được, tôi đặt cho anh tên mới là ‘Bánh Chưng’ nhé! Bánh chưng bánh chưng, đồ ăn ngon sẽ nhớ lâu hơn!”

Tính tình Tô Trọng Cảnh rất tốt, anh ta cười không phản đối.

Tôi thấy anh ta im lặng, gọi “Bánh Chưng Bánh Chưng” vô số lần.

Tô Trọng Cảnh hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Không thể ở lại Lạc Dương được”, tôi nghĩ kỹ, “Yêu lực của tôi khôi phục hơn nửa rồi, cũng đủ để đối phó với yêu quái tầm thường. Anh theo tôi về Hắc Sơn đi, đó là địa bàn của tôi, không có ai dám bắt nạt anh. Nếu anh không thích...”

Phần lớn con người không thích ở cùng yêu quái thế nhưng Tô Trọng Cảnh lại cười gật đầu với tôi, không có chút không tình nguyện nào.

Tôi mừng rỡ, lấy miếng ngọc từ trong ngực ra, ném cho anh ta, đặc ý nói: “Thấy anh biết điều, thưởng của anh.”

Tô Trọng Cảnh nhận lấy miếng ngọc, vui mừng như nở mày, vội vàng hỏi: “Sao cô lấy về được?”

“Không phải trộm.” Tôi biết anh ta không nhận những đồ ăn trộm, cho nên giải thích, “Buổi sáng ra khỏi Chu phủ, tôi mang theo mấy nữ yêu giả làm nha hoàn Chu phủ đến hiệu cầm đồ, nói với ông chủ hiệu cầm đồ chủ nhân miếng ngọc là ân nhân của tôi, ân nhân của tôi cùng trường với Chu Đại Lang, Chu Đại Lang bảo tôi chuộc nó, trả lại cho ân công. Chu Hưng có ác danh là ác, thường xuyên tùy tiện bịa đặt tội danh bắt người vô tội. Ông chủ hiệu cầm đồ cũng chỉ là dân chúng bình dân, nào dám để lão ta biết mình ăn hiếp bạn cùng trường và người của con trai ông ta? Ông ta sợ đến nhũn chân, bị tôi dọa cho hai lần, khóc lóc muốn tặng không, nhưng tôi theo giá gốc trả bạc cho ông ta ... Cho nên cũng không tính là lừa đảo!”

Miếng ngọc được ông chủ hiệu cầm đồ xâu cho sợi tơ hồng, làm thành dây cài cát tường.

Tô Trọng Cảnh vui mừng vuốt ve hoa văn trên miếng ngọc, ngay cả đôi mắt cũng cười.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy không làm trộm cũng không tồi.

Anh ta lại vươn cánh tay đầy sẹo ra, kéo tay tôi.

Lần này tôi cứng ngắc trong giây lát nhưng không rút về.

Dây tơ hồng quấn lên cổ tay trắng nõn, ngọc thạch xinh đẹp áp lên da thịt, mịn màng thoải mái. Anh ta cúi đầu, cẩn thận buộc thành một nút thắt xinh đẹp, như một món đồ gốm thiêng liêng thần kỳ nhất được thợ thủ công của hoàng gia chế tác. Ánh mắt anh ta mang theo tình ý nhân nhật nhưng không có chút khinh nhờn nào, giống như tín đồ ái mộ Phi Thiên trên bức bích họa Đôn Hoàng. Tôi có thể cảm nhận được hơi thở của anh ta dồn dập, nhiệt độ cơ thể tăng cao, còn cả nội tâm tràn đầy sự dịu dàng.

Mặt tôi nóng bừng, lại sợ anh ta phát hiện ra tôi đỏ mặt, vội vàng ngạo mạn “Hừ” một tiếng để che giấu, đưa tâm mắt ra chỗ khác nhìn núi rừng xanh mướt cố gắng bình tĩnh, trong lòng không hiểu sao lại vui vẻ.

Tôi lo cho thể chất con người của Tô Trọng Cảnh nên dọc đường đi du sơn ngoạn thủy mất hai tháng mới về đến Hắc Sơn.

Đám yêu quái có mức tiếp nhận rất cao với diện mạo của con người, đàn ông đẹp trai và đàn ông xấu xí chẳng khác gì nhau, cho nên chúng không kỳ thị vẻ ngoài của Tô Trọng Cảnh. Nhưng đa số con người đều

ghét yêu quái, yêu quái cũng ghét con người. Bọn chúng thấy tôi đưa con người về nhưng không phải làm đồ ăn đều cảm thấy không hiểu, đến cả cấp dưới thân tín của tôi cũng oán giận. Nhưng chúng sợ phong cách bá đạo của tôi cho nên chúng oán giận thì oán giận, chứ không dám tùy tiện làm hại Tô Trọng Cảnh.

Tôi đã đánh không ít yêu quái nói xấu Tô Trọng Cảnh để cảnh cáo nhưng vẫn có chút lo lắng.

May mà nhân phẩm Tô Trọng Cảnh tốt đến cả yêu quái cũng thích, không chỉ không làm xằng làm bậy, ý thể hiếp người, mà những lúc tôi bắt nạt yêu quái, anh ta còn có thể nói giúp, giảng hòa, dẹp yên cơn giận của tôi. Dần dần, mọi người cũng chấp nhận sự tồn tại của anh ta, thỉnh thoảng cũng sẽ trò chuyện với anh ta.

Có một hôm, bướm yêu đến tìm Tô Trọng Cảnh tán gẫu, hỏi anh ta về trang phục cung nữ mới nhất ở Lạc Dương. Tô Trọng Cảnh trong lúc vô tình đã nhắc tới một bài thơ hay, còn hết lời ca ngợi. Chỉ khổ nỗi Hắc Sơn ở biên giới Trung Nguyên, hoang vu hẻo lánh, con người biết chữ cũng không nhiều huống chi là yêu quái? Nói về việc học hành, lật tung toàn bộ yêu quái Ngũ Sơn lên cũng không tìm ra được một tên, ấn tượng đầu tiên của chúng về người đọc sách chỉ là thịt mềm, có thể không nhầm ‘Tử viết’ (– Khổng Tử nói) với ‘Tử Nhật’ () đã là rất giỏi rồi.

Bướm yêu vô cùng coi thường sách vở, khẳng khái cho rằng tốn thời gian đọc sách không bằng đi học trang điểm còn hơn. Vì thế, Tô Trọng Cảnh tìm được một cái đàn cổ trong cái phòng kho lộn xộn chất một đống đồ linh tinh của tôi, tấu khúc ‘Xuân Giang hoa nguyệt dạ’, tiếng đàn réo rắt, tiếng ca văng vẳng. “Xuân giang triều thủy liên hải bình, hải thượng minh nguyệt cộng triều sinh”, câu hát miêu tả sinh động cảnh đẹp hoa trăng, khúc nhạc kết thúc nhưng dư vị còn văng vẳng mãi. Tô Trọng Cảnh giải thích cho cô ta ý thơ trong cảnh đẹp, tôi ở cách vách giả vờ ngủ nghe lén, từ từ suy ngẫm từng chữ, bỗng cảm thấy cảnh đẹp đến mức làm lòng người dâng trào, có chút xúc động. Bướm yêu lại nhẹ nhàng cúi lạy, cam nguyện làm đồ đệ, học tập bác đại tinh thâm của văn hóa con người.

Tô Trọng Cảnh trở thành thầy đồ, anh ta thích dạy thơ nên thường xuyên kể chuyện cho cô ta nghe, giảng thi từ ca phú, giảng lịch sử, cuối cùng là đến tứ thư ngũ kinh. Anh ta giảng bài hay hơn thầy đồ loài người xung quanh Ngũ Sơn nhiều, không theo một khuôn mẫu, sinh động dễ vào, thường đưa các ví dụ và những câu chuyện lý thú sinh động vào bài, thường xuyên kể chuyện cười khiến mọi người cười liên tục, chỉ hận không thể giảng từ sáng đến tối, không ngừng nghỉ. Bướm yêu học đến nghiện, kéo chị em đến, nam yêu quái thấy nơi này tập trung mỹ nữ, cũng chạy tới. Kết quả người đến nghe giảng bài ngày càng nhiều lên, đến cả đám yêu quái Bạch Sơn Hà Sơn bên cạnh cũng không ngại vất vả, ngày nào cũng chạy đến học bài. Khi mọi người học sơn chủ như tôi sao có thể ngồi yên? Ngoài việc chiếm vị trí tốt nhất trong lúc nghe giảng bài, đánh kẻ có thành tích tốt hơn tôi, buổi tối nào tôi cũng bắt Tô Trọng Cảnh nấu ăn cho tôi, giảng giải các tin đồn chuyện bịa kỳ quái trên đời. Lúc một liên nằm trên đùi anh ta, chìm vào giấc ngủ trong tiếng đọc sách khe khẽ.

Phong trào yêu giới đi học thịnh hành từ đó, rất nhiều yêu quái nhìn thấy Tô Trọng Cảnh, đều sẽ tôn kính gọi một tiếng: “Thầy”. Gặp chuyện tranh cãi đánh nhau, thỉnh thoảng tôi cũng bảo anh ta thay mặt đứng ra giải quyết. Anh ta hiểu lòng người, tính cách tốt hơn tôi, xử sự công bằng, lấy lý phục người, thường hay làm mọi người tâm phục khẩu phục, địa vị ngày càng tăng lên, mới có năm năm đã bắt đầu có tư thế của quân sư.

Sau mùa xuân Tiểu Thiên xuất giá, tôi cảm thấy ánh mắt Tô Trọng Cảnh nhìn tôi càng ngày càng tha thiết, đó là dấu hiệu giống đực muốn tìm giống cái làm bạn đời. Tôi sớm đã được Tô Trọng Cảnh cưng chiều vô điều kiện, không muốn rời khỏi anh ta nửa khắc. Trải qua một thời gian trần trọc không yên, nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng tôi quyết định nếu anh ta đến cầu hôn, trước hết cứ cự tuyệt quyết liệt, chờ anh ta đau khổ cầu xin vài lần thì ra vẻ cố gắng chấp nhận, từ bi đồng ý!

Nhưng tôi cứ chờ mãi chờ mãi, lời cự tuyệt đã chuẩn bị xong, lí do cự tuyệt vừa có vẻ độc ác vừa để lại chút cơ hội cũng đã học thuộc lòng, mà Tô Trọng Cảnh lại chậm chạp không tới tìm bạn đời.

Tên đàn ông đáng chết này!!

Tôi chờ đến mức chẳng kiên nhẫn nổi nữa, nhờ Tiểu Thiên thỉnh thoảng về thăm Hắc Sơn đi nói bóng nói gió với anh ta.

Tin tức được truyền về là anh ta không muốn cưới tôi.

Chỉ là một con người mà dám không cưới tôi?

Tôi giận, tôi nổi giận, tôi giận dữ lật bàn, tôi kéo anh ta đang giảng bài ọi người đi về, một móng vuốt đặt trên cổ anh ta, hung ác hỏi: “Bánh Chưng chết tiệt, tôi đường đường là thủ lĩnh Hắc Sơn, mèo yêu vạn năm, muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn bản lĩnh có bản lĩnh, anh lại dám không thích tôi? Chán sống sao? ! Nói, có phải chê tôi là yêu quái! Xấu tính! Nóng nảy! Lớn tuổi! Không có văn hóa? ! Không xứng với cái tên đọc sách yếu ớt chết tiệt nhà anh không hả! Có văn hóa thì giỏi lắm à!”

Tô Trọng Cảnh mặt mũi trắng bệch, qua một lúc lâu mới sống chết lắc đầu, chán nản giải thích: “Ta rất xấu...”

“Kiếm cớ!” Tôi không đợi anh ta nói xong, lập tức gạt đi, “Xấu cái gì mà xấu? Con người trên thế giới này sinh ra chẳng khác gì nhau! Hai mắt một mũi, chẳng có gì đặc sắc. Ít nhất thì đáng vẻ này của anh dù có đi lẫn vào trong đám người, tôi còn tìm được! Rõ ràng là anh chê tôi xấu tính!”

Tô Trọng Cảnh nói: “Không phải, nàng tốt lắm.”

Tôi giận: “Tôi nổi tiếng là xấu tính! Tốt chỗ nào?!”

“Tính khí nàng quả thật không tốt lắm, nhưng con người nàng rất tốt.” Tô Trọng Cảnh nói rất nhỏ, không để ý đến sắc mặt của tôi lại nói những lời tôi không thích nghe, “Dù nàng xấu tính, thích ngang ngược, không hiểu chuyện, thích đánh nhau, thích ăn hiếp người khác nhưng nếu không phải gặp bọn trộm cướp kẻ ác thực sự, nàng sẽ không giết người. Hơn nữa dưới sự thống trị của nàng, tỉ lệ yêu quái Hắc Sơn tử vong là thấp nhất, yêu quái Hắc Sơn bị bắt nạt cũng ít nhất. Thôn làng ở gần Hắc Sơn dù thỉnh thoảng bị nàng trộm đồ, nhưng nàng sẽ không để đám yêu quái ra tay giết người. Dân chúng xung quanh Ngũ Sơn hàng năm đều thờ đại tiên, bày đồ cúng heo dê, nhưng chỉ có nàng khi thấy nạn châu chấu, hồng thủy, khô hạn là phái yêu quái đi giúp họ vượt qua cửa ải khó khăn.”

Ở yêu giới, yêu quái hiền lành chỉ có nước bị bắt nạt.

Mấy nghìn năm trước tôi đã từ bỏ tấm lòng lương thiện rồi! Càng không cần anh ta khen tôi tặng bóc tôi. Tôi chỉ muốn biết vì sao anh ta thích tôi lại không chịu đồng ý cưới tôi!

Nếu hôm nay anh ta không thể trả lời, tôi sẽ đánh anh ta nửa tháng không xuống giường được!

Tô Trọng Cảnh không chịu nổi sự vô lại, chèn ép của tôi, đành phải giải thích: “Ta là con người, cuộc sống ngắn ngủi, trong giây lát sẽ già đi ...đến lúc đó hồng nhan tóc bạc, sao xứng...”

Đáp án bất ngờ này khiến tôi sững sờ.

50. Q.12 - Chương 50

Tôi chợt nhận ra sáu năm đi qua, thiếu niên mười bảy tuổi ngày nào đã trưởng thành. Những chỗ không bị bóng đã lúm phúm râu, đáng vẻ đã trưởng thành, đáng người cũng trở nên cao lớn. Ngày tháng trôi qua, anh ta vẫn sẽ tiếp tục thay đổi, mái tóc đen mềm mại hóa thành hoa râm, đôi mắt trong suốt xinh đẹp trở nên đục ngầu, khóe mắt sẽ có vô số nếp nhăn, cái lưng thẳng dần dần cong đi, đi đứng dần khó khăn, thậm chí trí nhớ bắt đầu lú lẫn, cho đến khi sinh mệnh kết thúc. Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày tôi mất anh ta.

Trong chuyện xưa yêu quái kết hôn với con người, thường thường chỉ kể đến khi họ hạnh phúc bên nhau rồi hết.

Không yêu quái nào nói với tôi, khi người tôi yêu mất tôi nên làm thế nào?

Tô Trọng Cảnh nói: “Quen biết nàng đã là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời ta. Từ khi Tiểu Thần vì Thái Thần vứt bỏ yêu cốt, rơi vào luân hồi, ta đã suy nghĩ rất lâu. Chúng ta làm bạn đã trọn rồi, làm vợ chồng... Ta sợ ta già rồi chết đi, nàng sẽ đau lòng.”

Tôi khác Tiểu Thần, nếu tôi vứt bỏ yêu cốt sẽ biến thành mèo, càng không thể ở cạnh con người.

“Không sao...” Tôi càng nghĩ càng loạn, đầu óc rối như mớ bòng bong không gỡ ra được.

Nhưng vì sao lại phải gỡ ra?

“Con người cứ thích suy nghĩ linh tinh, anh đọc nhiều sách như vậy...” tôi hỏi lại, “Cũng biết trong rừng loài nào yếu ớt có thể chết dưới miệng mãnh thú bất cứ lúc nào. Nhưng chúng vẫn hưởng thụ sương sớm trên lá xanh, ánh sáng mặt trời xuyên qua xem tán cây cổ thụ, sống vui vẻ lúc đấy?”

Tô Trọng Cảnh nghe vậy liền ngẩn ra.

Tôi ngẩng đầu, nhón chân, nhắm mắt, nhẹ nhàng hôn lên những vết thương trên mặt chàng, sau đó hôn khẽ lên cánh môi chàng, rồi nhìn chàng. Rất nhiều lời tôi không nói ra miệng nhưng tôi biết chàng hiểu.

Tô Trọng Cảnh và tôi nhìn nhau thật lâu, bỗng nhiên tỉnh ngộ. Chàng ôm chặt lấy tôi, tiếng tim đập nhanh như nhịp trống dồn dập.

Trong hang động có giọt nước nhỏ xuống, trên vai tôi truyền đến cảm giác ấm nóng, chàng nói: “Dạ Đồng, xin lỗi. Biết rõ không thể đi cùng nàng cả đời, biết rõ càng yêu sẽ càng làm nàng đau lòng, ta vẫn không kìm chế được mà yêu nàng.”

Chàng vĩnh viễn không nỡ làm tổn thương tôi, cho nên mới do dự, cho nên mới kháng cự.

Tôi vỗ vỗ lưng chàng: “Không sao, em là yêu quái, có thể dùng pháp thuật biến hóa để từ từ già đi cùng chàng. Chờ chàng chết rồi em sẽ quên chàng đi tái giá. Đừng coi thường em, trên đời này yêu quái đẹp trai nhiều lắm, em hứa sẽ quên chàng, hứa sẽ tái giá, có được không...”

Ít nhất, hiện giờ chàng thích tôi, tôi cũng thích chàng.

Chúng tôi có thể cố gắng hưởng thụ những năm tháng chàng còn sống!

Lần đầu tiên trong đời, tôi muốn làm người khác vui vẻ...

Sau khi kết hôn, tôi có thử làm một vài hoạt động của con người, ví dụ như nấu cơm.

Đáng tiếc nguyên nhân tôi nấu cơm là chuyện hoang đường, quá trình là chuyện kinh dị, kết cục là chuyện bi kịch. Tô Trọng Cảnh rất cố gắng biến bi kịch thành hài kịch, nhưng bi kịch nhiều lần, dạ dày của chàng cuối cùng cũng không chịu được khiến tôi vô cùng xấu hổ, buồn bực trốn trong góc. Cuối cùng chàng suy nghĩ một lúc sau đó chạy tới nói: “Với con người, ‘Hiền’ thật ra là ‘Nhàn’, thê tử nhàn rồi không làm gì mới là thê tử tốt. Cố gắng đừng làm gì cả, nàng làm nhàn thê không làm việc nhà là được rồi.”

Tôi bị chàng lừa cho xoay vòng vòng: “Tiểu Thiển không nói như thế.”

Tô Trọng Cảnh vô cùng đau đớn nói: “Cho nên cô ấy mới không phải thê tử tốt, nàng ngàn lần đừng nghe lời cô ấy.”

Tôi cảm thấy có lẽ chàng đang an ủi tôi, nhưng an ủi rất xuôi tai, vì thế tôi nghe theo.

Cuộc sống không làm việc nhà của tôi gọn gàng ngăn nắp, phòng ở sẽ không biến thành hiện trường gây án, yêu quái Hắc Sơn sẽ không bị quấy rầy, ai nấy đều rất vui vẻ.

Có đôi khi tôi sẽ cùng Tô Trọng Cảnh vào trong thành của con người chơi, ngắm hoa đăng, xem thuyền rồng, dạo hội chùa, xem tuồng. Tô Trọng Cảnh không thích gây chuyện thị phi luôn đeo khăn che mặt. Còn tôi, đời này tôi đã gây ra quá nhiều chuyện, không thiếu mấy trò côn con này. Mỗi lần vào thành đều cố ý biến thành bộ dáng vừa gây vừa thấp, xương gò má ưỡn hếch miệng dày, mặt rỗ, nhìn qua biết là phụ nữ không ai muốn, đỡ bị mấy tên như Chu Đại Lang bám lấy.

Hắc Sơn giàu có, tôi lại tham ăn. Khi Tô Trọng Cảnh còn nhỏ cũng cầm y ngọc thực, rất hiểu cách ăn uống, đến hàng ăn ngon chàng còn giúp tôi chọn những món ăn ngon nhất. Thỉnh thoảng gặp phải một tên quân áo là lượt vô dụng, thấy dung mạo chàng xấu liền châm chọc khiêu khích, Tô Trọng Cảnh cũng không để ý. Cuối cùng vẫn là tôi đen mặt xông lên, lại nhớ đến lời hứa không gây chuyện, lại đen mặt quay về.

Trên đường chiêm trống rung trời, truyền báo tin vui, là Nhị Lang nhà họ Trương ở thành đông đồ cử nhân. Quần áo mới đẹp đẽ, khí thế hăng hái bừng bừng, cha mẹ già vui mừng nước mắt lưng tròng, đặt tiệc trên sông, ăn mừng gia môn có quý nhân. Hàng xóm xúm đến chúc mừng, những tiểu thư chưa ra khỏi khuê phòng xấu hổ nhìn, khen ngợi Nhị Lang là sao Văn Khúc hạ phàm, thật đẹp trai. Quán rượu bên cạnh, có thư sinh ngưỡng mộ ào ào bàn luận, sau đó liếc mắt nhìn bàn hai chúng tôi, lại liếc mắt nhìn Tô Trọng Cảnh ăn mặc thư sinh, không nhìn được cười trộm: “Không biết kẻ quái dị với người đàn bà nhà quê từ đâu đến mà còn cố làm ra vẻ? Tưởng mặc trường bào là có thể thành người đọc sách đấy à?”

Tô Trọng Cảnh cảm thấy bọn họ không đúng, định mở miệng trao đổi với họ vài câu sách thánh hiền, không ngờ gió lớn thổi bay khăn che mặt để lộ khuôn mặt.

Biểu cảm của mấy tên thư sinh kia giống như thấy quỷ, sợ tới mức nhảy dựng lên, lùi về phía sau, còn tỏ vẻ xem thường, đến cả nhìn cũng không muốn nhìn chàng một cái chứ đừng nói đến nói chuyện.

Tô Trọng Cảnh cúi đầu, có chút cô đơn.

Tôi cũng đau lòng cho chàng.

Dù có rất nhiều yêu quái thích chàng, nhưng cũng không thể thay đổi được sự thật chàng là con người. Tôi từng nghe thấy chàng cùng bạn bè đàm luận cao xa trong mộng, tranh luận thời sự từ thời xưa đến nay. Cũng thấy chàng nằm mơ rưng rưng gọi cha mẹ đã mất. Đáng tiếc ước mơ chàng giấu trong lòng chỉ nằm mơ mới thấy được.

Tôi nhìn cử nhân tân khoa cười con ngựa cao to đi qua ngã tư đường dưới sự tung hô của mọi người, trong lòng có chút không cam lòng. Nếu lang quân của tôi không bị trận hỏa hoạn kia phá hủy dung mạo thì chắc chắn sẽ đẹp trai hơn kẻ quái dị này một trăm lần. Nếu con người không trông mặt mà bắt hình dong, chặt đứt đường học hành của chàng thì sự tài hoa của chàng sẽ cao hơn một vạn lần tên cử nhân ngu ngốc này!

Chỉ vì tướng mạo mà cách xa như trời với đất.

Vì sao tên cử nhân ngốc như vậy lại được tim hô? Người đàn ông của tôi tốt như vậy lại bị cười nhạo? !

Tô Trọng Cảnh tốt tính, có thể chịu đựng đồng loại cười nhạo, an phận sống trong núi.

Tôi không tốt tính, không cam lòng thay chàng!

Tôi nghĩ nát óc cách chữa những vết thương trên mặt chàng, đáng tiếc vết thương đã quá lâu rồi, rất khó khỏi hẳn. Năng lực tự phục hồi của đa số yêu quái đều rất mạnh, cũng không quá để ý đến chuyện đẹp hay xấu, đương nhiên không học cách chữa bằng. Thật ra trên thiên giới có linh đan diệu dược, nhưng trộm tiên được là trọng tội, hơn nữa còn có lính gác canh phòng cẩn mật, rất khó trộm.

Đến thiên giới có phải cách để giải quyết vấn đề không?

Khi tôi nghĩ trăm phương ngàn kế, sốt ruột đi qua đi lại trong thành lại nghe thấy một cô gái khóc sụt sùi: “Trước đây không gả cho hắn thì tốt rồi.” Mẹ cô ấy khuyên nhủ: “Sớm biết như thế lúc trước tội gì?”

Nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, tôi chợt nảy ra một phương pháp tuyệt diệu.

Tôi vội vã chạy tới hỏi Tô Trọng Cảnh: “Nếu có thể bắt đầu một lần nữa, chàng có muốn gương mặt mình trở lại như xưa, tất cả người nhà sống lại, vui vẻ sống qua ngày không?”

Tô Trọng Cảnh đang nấu cơm, không quay đầu trả lời: “Muốn, đương nhiên muốn.”

Tôi hỏi lại: “Thật sự muốn sao? “

Tô Trọng Cảnh bị tôi gọi lên chuyện thương tâm, do dự nói: “Ai lại không nhớ người nhà? Ta cũng chỉ mong vậy thôi.”

“Ha ha.” Tôi cười hai tiếng, chạy đi.

Tôi quyết định cho chàng một sự ngạc nhiên lớn nhất trên đời!

Tôi muốn ngăn trận hỏa hoạn năm đó, không để chàng bị thương, cũng sẽ không để chàng cửa nát nhà tan! Chàng sẽ tiếp tục học hành, sẽ thi khoa cử, sẽ có chức vị, hơn nữa còn là một vị quan tốt. Tuy tôi không quá thích cuộc sống trong thành, nhưng vì chàng, tôi cũng có thể cố gắng làm phu nhân nhà quan.

Chúc Cửu Âm là yêu quái duy nhất trong yêu giới có năng lực khống chế thời gian, hẳn rất thích ngủ, đã ngủ thì nghìn năm luôn.

Là một yêu quái có thâm niên trong nghề, tôi biết tung tích của hắn.

Mất hai tháng chuẩn bị, tôi lén lút lẻn vào hang Chúc Cửu Âm ngủ say, lấy trộm hộp báu thời gian, còn mượn dùng trận pháp đảo ngược dòng thời gian. Lần này không có bất cứ sai sót nào, tôi lập tức trở về mười hai năm trước.

Tô phủ đang làm đám tang, người đến người đi, rất náo nhiệt, đám người hầu vội chạy đi chạy lại. Đáng vẻ Tô Trọng Cảnh còn nhỏ còn rất trẻ con, khuôn mặt trắng hồng hào, kiểu thanh tú giống bé gái, vô cùng đáng yêu. Chàng đang khóc đến đau lòng vì ông nội đã mất. Nghĩa bộc ở bên cạnh lau nước mắt, vừa gào khóc vừa khuyên chàng đừng quá đau lòng, có hại cho thân thể.

Tôi ngồi xổm trên mái hiên, vừa nhìn chàng vừa chờ đợi màn đêm buông xuống.

Đám người khóc thật, khóc giả dần dần tản đi. Bởi vì khách đến vượt quá dự tính rất nhiều, Tô phủ dự toán không chu toàn, Tô phu nhân quản sự bị bệnh, quản sự mới thường phạt lung tung, lượng công việc của đám tôi tớ nhiều hơn gấp bội, ai cũng mệt đến mức hai chân run rẩy, mí mắt nặng trĩu, oán thán mấy ngày liền. Tiểu nha hoàn phụ trách trông coi nền ở linh đường ngủ gà ngủ gật như gà mổ thóc, những người còn lại cũng mệt mỏi nằm la liệt.

Tôi nhẹ nhàng nhảy từ nóc nhà xuống, đến trước phòng Tô phu nhân, tránh nha hoàn cũng đang ngủ gà ngủ gật, ném một viên linh dược của yêu giới vào miệng bà ấy, sau đó chạy tới linh đường trốn ở góc tối.

Con chuột nhỏ định trộm dầu, lúu rúu từ trong góc chạy ra, muốn nhảy lên cây nến lại bị tôi nhảy ra từ trong bóng tối tát ột cái, đánh cho kêu cha gọi mẹ, chạy trốn chết, thề không dám chạy đến đây nữa.

Nền yển lặng chạy đến tận hừng đông.

Tôi sợ xảy ra chuyện nên nán nã ở Tô gia mấy ngày, đến khi tang lễ xong xuôi, Tô phu nhân khỏi bệnh, mọi việc khôi phục bình thường mới thôi.

Tô Trọng Cảnh hẳn là không xảy ra chuyện gì.

Trước khi đi, tôi chạy về phía sau viện nhìn chàng, thấy chàng vẫn còn thút thít vì ông nội qua đời, nhân lúc nghĩa bộc ra ngoài, liền nhảy lên bàn trà, dụi dụi vào chàng, kêu hai tiếng “Meo meo” muốn dỗ chàng vui vẻ.

“Mèo con?” Tô Trọng Cảnh từ trong nỗi buồn ngẩng đầu lên, thấy tôi đang lẩn lộn dỗ chàng, mắt sáng rực lên, nở nụ cười khê, lộ ra cái lúm đồng tiền tôi chưa nhìn thấy bao giờ. Chàng bưng một đĩa điểm tâm từ trên bàn xuống, lặng lẽ đưa tới trước mặt tôi, khê nói: “Xin lỗi mèo con, giờ trong nhà không có cá, mà ăn bánh ngọt không?”

Đừng quá đau lòng, so với chết cả nhà giờ chỉ chết mỗi ông nội là may mắn lắm rồi.

Tôi dùng móng vuốt cào cào lên tay chàng tỏ vẻ an ủi, sau đó thật nể tình ngậm miếng bánh ngọt, quay đầu chạy.

“Mèo con, đừng chạy.” Tô Trọng Cảnh đuổi theo vài bước, đáng tiếc tốc độ không nhanh bằng tôi.

Ta nhảy lên mái hiên, chớp mắt đã rời khỏi Tô gia, khởi động pháp trận.

Trở lại mười hai năm sau, tôi vui sướng biến về hình người chuẩn bị đi báo tin vui, chợt phát hiện trên tay trống rỗng, hình như vừa mất cái gì. Tôi ngờ ra một lúc lâu, mới phát hiện miếng ngọc Tô Trọng Cảnh đưa tôi chẳng biết đã mất từ lúc nào

Cảm giác khủng hoảng trào lên trong lòng, tôi chợt phát hiện dường như quá vui mừng nên đã quên gì đó rồi.

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời chạy về Hắc Sơn.

Bây yêu Hắc Sơn vẫn như trước, nhưng Tô Trọng Cảnh đã không còn.

Trong hang của tôi không có bất cứ dấu vết nào của chàng.

Tôi ngẩn ngơ, đi ra ngoài bắt lấy tiểu yêu quái hỏi: “Bánh Chưng đâu?”

Tiểu yêu quái không hiểu: “Đó là ai? “

Tôi giận: “Là con người!”

Tiểu yêu quái chảy nước miếng: “Ăn ngon không?”

“ ”

Nếu Tô Trọng Cảnh không bị thương, chàng vẫn là lang quân Tô gia, học hành trong xã hội loài người, hiếu thuận cha mẹ, không thể nào đến nơi hoang vu rồi nhặt được tôi đang bị thương, đương nhiên cũng sẽ không thể yêu tôi, ở bên tôi.

Tay chân của tôi dần lạnh lẽo, trong đầu trống rỗng.

51. Q.12 - Chương 51

Trên bầu trời truyền đến giọng nói quen thuộc, âm điệu bình tĩnh như hồ nước nhưng bên trong lại cất giấu nhiệt độ nóng cháy như lửa. Là Hồng Vũ: “Hóa ra là súc sinh Dạ Đồng! Phụng lệnh thiên hoàng, bắt cô về quy án!”

Tôi kinh ngạc ngẩn đầu, không biết mình đã phạm phải chuyện gì mà lại khiến thiên giới đuổi giết.

Trong nháy mắt, lửa xung quanh Hồng Vũ lao đến.

Tôi đang thất hồn lạc phách, không có lòng dạ nào mà đánh nhau với chị ta, vội cướp đường mà chạy.

May mắn mèo trời sinh vốn giỏi trốn chạy, tôi mất rất nhiều sức cuối cùng cũng cắt đuôi được Hồng Vũ. Nhưng tôi không ra nước ngoài an toàn, mà mạo hiểm đi vào Lạc Dương bị thiên giới giám sát. Tôi không tin Tô Trọng Cảnh đã quên tôi, tôi tin chỉ cần bắt chàng đi, dạy dỗ mấy tháng, chàng nhất định sẽ yêu tôi một lần nữa!

Quang cảnh Tô phủ không khác mười hai năm trước là mấy, chỉ có sư tử bằng đá và bảng hiệu trước cửa đã cũ hơn.

Tôi lén chạy vào, ngửi theo mùi quen thuộc nhanh chóng tìm được Tô Trọng Cảnh.

Trên gương mặt Tô Trọng Cảnh không có vết thương nào, mũi cao thẳng, mặt mày như ngọc, rất xứng với đôi mắt đen trong suốt kia. Chàng mặc áo gấm đẹp dễ, đeo ngọc bội quý giá, cử chỉ tao nhã, lời lẽ mạnh mẽ, từ trên xuống dưới đều tản ra nét điềm đạm. Cho dù gộp toàn bộ quý công tử ở thành Lạc Dương, cũng không tuần tú bằng một nửa chàng.

Hào quang đá quý đã bộc lộ, từ tảng đá ven đường không ai thèm nhìn đã hóa thành vật báu.

Đây là chàng khi đã rũ sạch những vẩn đục, là chàng tràn đầy tài hoa.

Con cưng của trời khiến toàn bộ thiếu niên trong thành Lạc Dương hâm mộ.

Nhưng... Nhưng Bánh Chưng của tôi đâu?

Thiếu niên ngồi nghiêm túc đọc sách trước thư phòng thật xa lạ.

Tôi khẽ kêu một tiếng.

Chàng ngẩng đầu, dùng ánh mắt xa lạ nhìn về phía tôi. Sau đó chàng bỗng nhiên mỉm cười, khoe miệng hiện lên hai cái lúm đồng tiền dịu dàng giống như hoa đào mùa xuân nở, chàng nói: “Mèo con, hình như ta đã từng gặp mày rồi.”

Tim tôi ngừng đập.

Chàng cố gắng lại.

Thời gian trở nên rất dài, dường như đã ngừng tại giây phút này.

Chàng lại mỉm cười, sờ sờ đầu tôi nói: “Ngày ông nội qua đời, có một con mèo đen rất giống mày vào phòng ta, nó đi quanh ta rồi cọ cọ như muốn an ủi ta, rất đáng yêu.”

Trái tim tôi lặng như nước, đang lúc tôi định mở miệng thì cách đó không xa truyền đến tiếng gọi “Con ơi” khe khẽ. Một người phụ nữ mặt mũi hiền lành đã lớn tuổi mang theo một cô gái còn trẻ và rất nhiều nha hoàn đi đến. Đi gần đến nơi, người phụ nữ lớn tuổi cười nói, “Vật cực tất phản [1], đã trúng cử nhân rồi đừng tham việc lại hại thân thể.”

[1] Vật cực tất phản: Sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại

Cô gái trẻ tuổi đã lộ bụng bầu, trên mặt còn nở nụ cười thẹn thùng, cô ấy cầm hộp thức ăn nhẹ nhàng đặt lên bàn, sau đó nâng tay lên đau lòng quát cho chàng, giọng nói hiền dịu như mặt nước hiền lành nói: “Lang quân, trời nóng, thiếp làm canh đậu xanh ướp lạnh cho chàng.”

Tô Trọng Cảnh mở hộp thức ăn ra, lại cười nói: “Cảm ơn nương tử tri kỷ.” Sau đó hỏi mẹ, “Phòng bếp hôm nay có cá không?”

Hai người kia phát hiện ra sự tồn tại của tôi, khẽ hô: “Mèo con ở đâu ra vậy? Thật đáng yêu quá, sao lại chạy vào thư phòng? Cẩn thận nó cào rách sách vở đấy.” Sau đấy họ tranh nhau tiến lên, tò mò nhìn tôi, có vẻ đều rất thích. Còn sai bọn nha hoàn xuống phòng bếp chuẩn bị cá rán cho tôi. Cô gái trẻ tuổi còn bàn với Tô Trọng Cảnh muốn nuôi tôi trong nhà.

Mẹ hiền con thảo, cha con vui vầy, gia đình ấm áp.

Thê hiền phu quý, vợ chồng tôn trọng nhau, cả đời hạnh phúc.

Tôi chưa bao giờ thấy Tô Trọng Cảnh thỏa mãn như thế, vui vẻ như thế.

Giấc mơ của chàng thành hiện thực rồi.

Nhưng tôi thì sao? Nói ra sự thật, bắt cóc chàng về núi, lại phá tan mộng đẹp của chàng sao?

Bầu trời đã bị mây nhuộm đỏ từ lâu, đó là điềm báo Hồng Vũ đã đến. Chị ấy đứng trên tường, không biết đã nhìn tôi bao lâu rồi.

Tôi quay đầu, yên lặng rời khỏi gia đình ấm áp này.

Đi đến ngoại thành, Hồng Vũ hiện thân, ho nhẹ một tiếng, dường như mang theo chút giải thích tuyên đọc tội trạng của tôi: “Cô tự ý sửa lại thiên mệnh của mấy ngàn người, làm trận hỏa hoạn lớn nhất lịch sử thành Lạc Dương biến mất, làm vận mệnh vô số người bị thay đổi. Đây là tội không thể tha, ta phạt mệnh thiên giới tới bắt cô về quy án, khuyên cô đừng nên chống cự, đỡ phải chịu đau đớn.”

Tôi cúi đầu yên lặng.

Hồng Vũ tiếp tục nói: “Ta đã điều tra mọi chuyện, cô đúng là con mèo ngu ngốc. Cứu người cũng không nên như thế, nể tình cô không có đầu óc, xuất phát từ thiện ý để ta hỏi Lam Lăng Tiên Nhân quản lý trên thiên giới xem có cách nào thay đổi được chuyện này không...”

Tôi tiếp tục im lặng.

Hồng Vũ lắc đầu: “Quên đi, chuyện cũng đã xảy ra rồi, đừng nghĩ đến anh ta nữa. Cái tên Tô gì... Tô Trọng Cảnh đúng không? Tuệ căn không tồi, con người cũng không tồi, đáng tiếc giờ đã có vợ con, lại không có duyên phận với cô nên không tính là vong ân được. Đừng phá hoại gia đình người khác nhé. Cứ coi như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra là được.”

“Rõ ràng đã xảy ra rồi!” Cuối cùng tôi hối hận, cuối cùng không chịu được nữa, bắt đầu gào khóc, “Tôi không cần Tô Trọng Cảnh đẹp trai bây giờ, không cần cử nhân, tôi muốn Bánh Chưng của tôi! Tôi muốn tên ngốc sẽ nói đùa, sẽ kể chuyện cho tôi nghe! Tôi muốn Bánh Chưng của tôi! Tôi muốn tên quái dị không có ai quan tâm, không có ai cần! Tôi muốn tên khốn kiếp dạy tôi viết chữ đọc sách! Tôi muốn người đàn ông chưa bao giờ làm tôi tổn thương!”

Hồng Vũ thấy tôi khóc thì luống cuống tay chân, lại bắt đầu an ủi: “Đừng khóc, đừng khóc, ai nha, việc này cũng chịu thôi.”

Tôi không ngừng khóc: “Bánh Chưng của tôi sẽ không nở để tôi rơi một giọt nước mắt, Bánh Chưng của tôi...”

Tô Trọng Cảnh sẽ đau lòng vì tôi, sẽ dỗ dành tôi đã không còn nữa.

Chàng sẽ sống cuộc sống hạnh phúc nhất trên đời, nhưng trong hạnh phúc của chàng không có tôi.

Tôi đã làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn, nhưng chưa từng cảm thấy hối hận như hôm nay. Nếu giao hết tất cả tiền bạc châu báu, nếu giao hết địa bàn, nếu giao hết yêu lực liệu có thể cho tôi một cơ hội nữa không?

Trước mắt hiện lên nụ cười hạnh phúc của Tô Trọng Cảnh.

Lại hủy diệt hạnh phúc của chàng, đẩy chàng xuống địa ngục một lần nữa.

Tôi không làm được.

Đứng ở nơi hoang vu, tôi quên hết tôn nghiêm, quên sĩ diện, tha hồ khóc lóc. Cơ thể còn đau hơn xương cốt bị đánh gãy, đau hơn bị đốt trụi lông, đau hơn cả ngã bị thương nội tạng, đây là nỗi đau tê tâm liệt phế, đau đến linh hồn cũng không thể thở được. Nước mắt cứ không ngừng chảy ra như suối, tôi không biết hóa ra mình cũng có tình cảm, cũng không biết hóa ra mình không muốn mất chàng đến vậy.

Tôi khóc mãi, khóc mãi, khóc đến khi mặt trời lặn xuống, sao giăng đầy trời.

Không biết Lam Lăng đã đến từ lúc nào. Hồng Vũ lú lú thương lượng với anh ta rất lâu, sau đó đề nghị: “Tội của cô rất lớn, có thể sẽ bị giam ở Hắc Ngục cả đời, nhưng hành động cô cứu người lại rất đáng thương, không bằng cô đẩy trách nhiệm sang cho tên họ Tô, nói anh ta lừa cô. Làm vậy có thể giảm bớt hình phạt đấy.”

“Nói linh tinh! Dạ Đồng tôi là ai cơ chứ! ” Tôi khóc mắng mắng tên không biết điều kia, “Tôi là thủ lĩnh Hắc Sơn, nếu bị con người sai khiến, mặt mũi tôi biết đặt vào đâu đây? ! Cái tên Tô... Trọng Cảnh kia cùng lắm chỉ là một kẻ bắt lực bảo sao nghe vậy! Tôi không cần anh ta! Sao có thể nghe lời anh ta! Loại vong ân phụ nghĩa! Loại khốn kiếp lên lút sau lưng chủ! Không đánh chết anh ta đúng là sai lầm!”

Hồng Vũ không tức giận, sờ sờ đầu tôi: “Đừng khóc nữa, nghĩ cách khác.”

Tôi nức nở, tiếp tục mắng anh ta: “Ai khóc! Mắt nào của cô thấy tôi khóc?!”

Lam Lăng ở bên cạnh nhìn trời: “Hai mắt đều thấy.”

Tôi giận: “Khoét nó xuống đi!”

Lam Lăng không nói gì, Hồng Vũ cười trộm, tôi tiếp tục gào khóc.

Trên núi hoang, gà bay chó sủa, rối như tơ vò.

Sau đấy, tôi theo Lam Lăng về quy án, ngoan ngoãn thừa nhận tất cả tội danh, bị nhốt vào Hắc Ngục năm trăm năm. Vì biểu hiện của tôi lúc ở trong ngục rất tốt, lại được Hồng Vũ và Lam Lăng cùng hợp lực, nhờ quan hệ tìm hậu thuẫn, bảo lãnh cho tôi ra ngoài, lập công chuộc tội cho thiên giới.

Lúc ấy nhân gian đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, tôi lên tra chuyện của Tô Trọng Cảnh. Chàng trúng tiến sĩ trong thời Đại Chu, nhưng vì quá chính trực thanh liêm, bất hòa với quan trên nên nhanh chóng bị miễn chức bãi quan, nhờ có mọi người cố gắng bảo vệ mà giữ được tính mạng. Sau khi về nhà chàng mở một học đường, truyền dạy sách thánh hiền, học trò khắp thiên hạ, không gió không sóng, con cháu cả đây nhà, sống đến tám mươi tám tuổi, chết già.

Như vậy cũng tốt...

Tôi quyết định thực hiện một nửa ước định, cố gắng quên chàng.

Cho nên tôi ghét nhất ánh mắt của con chó đáng ghét kia.... bởi nó làm tôi nhớ đến chàng

52. Q.12 - Chương 52

Editor: đồ béo Betor: mèo mỗTôi đắm chìm trong hồi ức, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Xi Ly Quân nhăn mũi chân, lại ép hỏi: “Ta có chỗ nào không bằng hần?”

William nhin đau, hình như rất muốn nói chuyện, đáng tiếc chỉ có thể hừ hừ được vài tiếng.

“Nên nói thế nào nhỉ? Để tôi thử ví dụ nhé.” Giải thích với biến thái thật sự rất vất vả, tôi đỡ trán suy nghĩ, sau đó bảo anh ta giải chú cầm âm cho William, ra hiệu để anh ta đừng xen vào, sau đó xoay người hỏi, “William, không phải anh lại trộm đồ ăn cho chó trong nhà đi ấy con chó hoang bắn thủ dơ dấy xung quanh đấy chứ?”

William không biết nói dối, đảo mắt lia lịa, thật thà thừa nhận, sau đó giải thích rất đáng thương: “Đồ ăn cho chó trong nhà đều là của tôi, tôi ăn ít đi một tẹo cũng không sao. Nhưng những chú chó này rất đáng thương, tôi còn cho ba con mèo lạc ăn nữa...”

“Quả nhiên, ” tôi thở dài, lại hỏi, “Tôi đã từng nói tôi rất ghét đám chó kia chưa? Mỗi lần bọn chúng thấy tôi đều cắn lung tung, còn làm bẩn quần áo với váy của tôi nữa, anh đuổi chúng đi nhé?”

William hiền lành đồng ý: “Vâng.”

Tôi hỏi: “Tôi nói rồi đấy nếu anh tiếp tục nuôi chúng, tôi sẽ tức giận không quan tâm đến anh nữa?”

William khẩn trương, ngữ điệu liền thay đổi: “Vâng...”

Tôi hỏi: “Biết mà anh còn nuôi?”

“Nhưng, nhưng...” William lắp bắp cầu xin, “Những chú chó đó thật sự rất đáng thương, đặc biệt là chú chó già kia. Trước kia chúng tôi cũng có quen, sau khi bị bệnh nó bị nữ chủ nhân đuổi ra khỏi nhà, cũng không có sức để đi nữa. Tôi không cho ăn thì nó sẽ chết mất. Bọn họ rất tốt, tôi không thể không quan tâm đến họ. Dạ Đồng, cô đừng giận, tôi sẽ bảo họ cách xa cô một chút, không để họ sủa cô nữa...”

Tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Xi Ly Quân, nói thật: “Đây là đáp án.”

Xi Ly Quân ngây người rất lâu, tức giận nói: “Nói linh tinh! Thế này sao tính là đáp án được!”

Tôi quay đầu, tiếp tục hỏi William: “Nếu tôi thích Hoa Bán Phàm trước, đuổi anh đi, anh có giết anh ta không?”

William sửng sốt thật lâu mới đáp: “Làm sao có thể...”

Tôi hỏi: “Anh sẽ làm thế nào?”

William oán giận nói: “Tuyệt đối sẽ không hết hi vọng, hết sức nỗ lực, ra sức tiến bộ, tiếp tục làm người thứ ba quần quýt cạy góc tường.”

Tôi sửa đúng: “Ngu ngốc, cạy góc tường xong mới có khả năng làm người thứ ba!”

Xi Ly Quân tức giận đến mức đen mặt rồi.

William thừa dịp còn có thể nói chuyện được, vội vàng khinh bỉ Xi Ly Quân: “Xi Ly Quân, anh dù gì cũng là một người đàn ông có suy nghĩ, gặp phải vấn đề sao lại không bằng một con chó? Tôi biết Dạ Đồng chưa được lâu, cũng biết cô ấy bốc đồng, chỉ giỏi nói miệng. Tuy thích nổi giận lung tung, nói linh tinh, nhưng không có nghĩa là cô ấy sẽ làm thật. Phải phân tích tình huống cụ thể, đám chó lạc xung quanh tôi đã chăm từ lâu này, nếu cô ấy thật sự rất ghét thì đã tự ra tay đuổi chúng đi rồi, còn cần mắng tôi sao? Hơn nữa Chu Tư Tư đã từng nói, con gái nói ghét có đôi khi là thích, giống như cô ấy ngày nào cũng bảo

tôi thu dọn đồng truyện tranh doujinshi cô ấy ghét nhất, khinh bỉ vệt giấu truyện đam mỹ, nhưng sau này cô ấy lại thường trốn trong ổ mèo xem trộm, còn cười không ngừng...”

“Đợi đã!” Tôi vội vàng ngăn cản lời phát biểu thiếu não của anh ta, “Tôi không xem, chỉ tiện thì lật qua thôi... Nhân tiện đây, kiểm tra xem sách báo được xuất bản bây giờ có đảm bảo không, tốt hơn hết là nhanh chóng báo cho cảnh sát để xử lý. Tôi không thích truyện doujinshi ấu trĩ giống anh, càng không thích đam mỹ đen tối quái dị của vệt đâu! “

William ra vẻ đã hiểu gật gù đầu, nói với Xi Ly Quân: “Nhìn đi, chính là như thế đấy.”

Xi Ly Quân không để ý đến sắc mặt của tôi, lại lôi hện cũ hoa sơn trà năm đó ra, hỏi: “Chẳng lẽ nàng chỉ tiện miệng nói thôi sao?”

“Dạ Đồng dị ứng với phấn hoa, cô ấy nói không hề đặt chân đến Hà Sơn là thật.” William rất chuyên nghiệp giải thích, “Nhưng cô ấy đâu nói không cho phép anh chạy tới Hắc Sơn quán lấy cô ấy! Anh chuyển nơi ở qua đây, ngày ngày tản bộ về Hà sơn xem hoa cũng được. Hơn nữa... Với tính cách và tâm tư của cô ấy, cho dù có ghét hoa của anh thật thì cùng lắm cũng chỉ chạy đến nhổ ít lá cây, ngắt mấy bông hoa, làm chút trò đùa dai, thả lên hoa chút nắm để anh tức giận đến buồn bực chứ không phá hoa thật. Dù sao cô ấy thích đánh người vô tội, nhưng sẽ không giết kẻ vô tội.”

William rất hiểu tôi, Tô Trọng Cảnh năm đó cũng vậy.

Tôi đã từng nói với Tô Trọng Cảnh về chuyện Xi Ly Quân, chàng cũng từng nói giống như William: “Nàng thích đánh nhau, thích bới móc, thích trêu người, thích làm một ít chuyện xấu, nhưng nàng rất ít khi giết người vô tội. Năm đó nếu Xi Ly Quân không phải giết hổ yêu, chạm vào cấm kỵ của nàng, cho dù anh ta cuốn quýt lấy nàng, cùng lắm cũng chỉ bị châm chọc khiêu khích, ba ngày hai bữa đánh vài trận, cho dù không có tình cảm nàng nhất định cũng sẽ không thẳng tay như vậy.”

Bóng dáng William và Tô Trọng Cảnh dần dần trùng lên nhau.

Tôi bỗng nhiên nhớ ra, trước lúc mình bị nhốt vào Hắc Ngục, Lam Lăng từng nói, anh ta sẽ nói tốt cho Tô Trọng Cảnh trước mặt thượng tiên. Lấy tuệ căn và phẩm chất của Tô Trọng Cảnh, dù lên thiên giới làm công thì vẫn thành tiên. Sao chàng lại có thể rơi vào luân hồi chịu khổ, còn biến thành một con chó được?

Thiên giới đều là lũ lừa đảo! Chỉ giỏi bắt nạt người tốt!

Mũi tôi đã lâu không chua xót thế này, có chút khó chịu, hện không thể lập tức bắt Lam Lăng ra đây hỏi cho rõ ràng.

William không sợ chết, tiếp tục chỉ trích Xi Ly Quân: “Anh không hiểu gì về cô ấy đã làm xằng làm bậy, quả nhiên là điên!”

Xi Ly Quân làm sao chịu được cơn giận vô cớ này, đập mạnh một phát lên đầu William, đá mạnh đến mức có thể làm bay óc anh ta ra mắt.

Tôi đã chuẩn bị trước, bay lên, ngồi xổm xuống duỗi vuốt ngăn lại một cước kia. Trong lòng tôi biết, dù thế nào hôm nay Xi Ly Quân cũng phải lấy mạng William. Dù anh ta có phải là Tô Trọng Cảnh chuyển thể hay không tôi cũng không thể để anh ta chết được. Vì thế tôi nhanh chóng phục hồi tinh thần, mỉm cười: “Bánh Chưng mạnh mẽ hơn anh nhiều! William cũng mạnh hơn anh! Năm nghìn năm trước anh là đồ ngốc, năm nghìn năm sau anh vẫn là đồ ngốc! Họ thích tôi đều tự mình cố gắng. Anh thích tôi nhờ vào việc không ngừng tổn thương người khác! Nếu có ngày, anh có người trong lòng, chẳng lẽ lại giết tôi vì cô ấy sao?! Đồ ngốc vô tình vô nghĩa như vậy, sao tôi có thể thích được! Bị nhốt năm nghìn năm là đáng lắm! Anh giết hổ yêu, giết Hoa Bán Phàm, hôm nay tôi sẽ tính sổ hết với anh!”

Hai mắt Xi Ly Quân biến thành màu đỏ rực như lửa, tóc bạc bay phấp phới giống như ác ma địa ngục. Đôi tay anh ta run lên, hai cái roi thép mang theo kịch độc xuất hiện trong lòng bàn tay. Anh ta quát thẳng vào không trung, hòn đảo nhỏ trên hồ Kính Nguyệt bắt đầu rung chuyển, mặt đất xuất hiện vết nứt, cây cối hoa cỏ héo rũ, ngay cả mặt trăng trên trời cũng bị khói độc che mất ánh sáng. Đến cả đồng bọn anh ta mang theo cũng không dám tới gần khí độc này, đứng lùi ra xa, bày trận, canh giữ bốn hướng ở đảo nhỏ để phòng chúng tôi bỏ chạy.

Tôi tóm lấy William đang nằm trên mặt đất, cắt đứt dây thừng. Đang định ném anh ta vào trong hồ, lại bị Voi yêu ngăn lại.

William giãy dụa: “Dạ Đồng, tôi không biết bơi!”

Tôi ném anh ta ra một xô, tức giận mắng: “Đồ vô dụng! Trốn đi, tìm được cơ hội thì xéo ngay, về rồi tôi sẽ xử lý anh!”

Đáng tiếc tên kia xem quá nhiều phim truyền hình thiếu não, còn muốn xông vào: “Chúng ta đồng sinh cộng tử! Có chết thì cùng chết!”

Tôi muốn dùng ánh mắt xé xác cái tên ngu ngốc này.

Cuối cùng anh ta cũng hiểu, tử thân cụp tai xuống: “Biết rồi, tôi vương váu ...”

Năm nghìn năm, Xi Ly Quân ở trong Hắc Ngục, ngoài tu luyện ra thì cũng chỉ tu luyện.

Tôi không chăm chỉ như anh ta, thường chỉ đi đánh nhau linh tinh, thực lực giữa hai chúng tôi không chỉ chênh lệch lớn bình thường thôi đâu. Tôi chỉ có thể dùng ý chí, nén chân khí cố gắng tránh né roi độc của anh ta, chỉ hận William không phải là Athena giúp tôi bùng nổ tiểu vũ trụ giác quan thứ sáu nào đó.

Tôi thừa dịp khỏi độc cản trở tầm nhìn, hóa ra rất nhiều phân thân, che mắt kẻ địch.

Xi Ly Quân đánh vào một trong số những phân thân đó.

Trong nháy mắt phân thân đã nát bét.

Anh ta chần chờ trong giây lát, lại quay đầu tấn công những phân thân còn lại.

Tôi ẩn thân cách đám phân thân bị đánh không xa, che hơi thở, liều mạng tập trung số chân khí còn lại, thừa dịp anh ta nhìn đi chỗ khác, tôi tiến vào góc chết lặng lẽ chém vào lưng anh ta. Xi Ly Quân đã sớm phòng bị, nhanh chóng quay lại, chỉ bị móng vuốt của tôi sượt qua, tượng đồng hình thị trường bị chặt mất một bên tay, rơi vào trong nước. Anh ta chỉ bị thương mấy vết không sâu, sau đó anh ta ném vôi trong tay trái về phía tôi, phá giải thuật ẩn thân của tôi.

“Trước đây đi qua nhà của một thợ thủ công, phát hiện ra vật này phá giải được thuật ẩn thân của nàng.” Xi Ly Quân không nhanh không chậm nói, “Đã bao nhiêu năm rồi nàng vẫn dùng cách cũ rích này, không có trò gì mới mẻ hơn sao?”

Tôi bị nghẹn đến ho sặc sụa, chảy cả nước mắt.

53. Q.12 - Chương 53

Cách ám sát tốt nhất thất bại, tôi đành phải đánh bừa. Tôi bắt đầu dùng Cuồng Phong Dao hóa thành rất nhiều phân thân, với mắt người thường thì không thể nhìn được tốc độ di chuyển, chỉ thấy như vô số vạch đen đan xen nhau trong không khí, vừa lướt qua sẽ tan thành mảnh nhỏ.

Xi Ly Quân không nhanh không chậm giơ roi lên phòng thủ.

Nhìn hai người nhìn như sức mạnh ngang nhau, nhưng cách chiến đấu của tôi lại tổn rất nhiều sức. Đợi đến khi tôi dùng hết sức rồi sẽ phân rõ thắng bại ngay. Nhưng thiên giới đang đuổi giết Xi Ly Quân, tôi không tiếc mất nhiều sức hơn, cố tình để trận đánh này trở nên rầm rộ hơn, chỉ cần chống đỡ thêm mấy tiếng chờ khi nhân viên công ty quản lý đi làm, đến đảo nhỏ này quét dọn sẽ phát hiện ra chuyện kỳ lạ rồi báo cảnh sát. Lam Lăng sẽ lập tức đưa thiên binh tới bắt tên vô liêm sỉ này.

Tình hình thuận lợi như trong dự đoán, khoảng hai mươi phút sau, mặt trời bắt đầu nhô lên. Trong lúc phòng thủ Xi Ly Quân bỗng nhiên mở miệng nói: “Nàng chỉ biết sức mạnh lúc bình thường của ta, lại không biết rằng khoảnh khắc giao nhau giữa ngày và đêm là lúc sức mạnh rần rần hai đầu tăng lên.”

Tôi nhận ra không ổn, lùi lại vài bước: “Anh nói một đồng thứ linh tinh là muốn kéo dài thời gian.”

Xi Ly Quân liếm liếm môi, trong mắt lóe lên từng sự tàn nhẫn: “Ta kéo dài thời gian cũng chỉ chờ đợi thời khắc này.”

Sức mạnh của anh ta tăng vọt, khói độc từ cây roi có thể làm tan chảy cả sắt thép, roi tăng tốc quất thẳng đến chỗ tôi.

Nhịp điệu chiến đấu rối loạn, tôi trở tay không kịp, bị roi đánh trúng vào trước ngực, bay ra ngoài đập vào bức tượng thị trưởng bằng đồng. Da thịt lại đốt tỏa ra cái mùi khó ngửi, độc được bắt đầu ăn mòn da thịt, tôi đau đến mức hít một hơi lạnh. William chạy tới, chắn trước mặt tôi, liều chết bảo vệ.

Xi Ly Quân phe phẩy roi, hỏi tôi như kiểu đùa bỡn với con chuột: “Tiểu Dạ đồng, ta thích nàng như thế, có muốn ta cân nhắc cho nàng một cơ hội nữa không? Chỉ cần nàng gọi một tiếng Xi Ly ca ca, thành tâm nhận sai, nói không chừng ta sẽ tha cho nàng một mạng, phé đi yêu lực của nàng giữ lại làm thiếp.”

Với tình thế trước mắt, đến đồ ngốc cũng biết anh ta chỉ muốn làm nhục tôi mà thôi, cho nên tôi nhổ nước miếng về phía anh ta.

William ôm tôi, rưng rưng hét về phía Xi Ly Quân: “Cút! Anh không yêu Dạ Đồng, mà chỉ yêu chính bản thân mình! Dạ Đồng bị cái loại biến thái như anh thích đúng là sỉ nhục! Sỉ nhục!”

Tôi sờ sờ đầu chó của anh ta, khen ngợi: “Măng đúng lắm.”

Sau lưng Xi Ly Quân, bầu trời dần xuất hiện một rặng mây đỏ. Tôi mừng như điên, bám vào William cố gắng đứng lên, cười nói: “Anh cho rằng chỉ có anh mới kéo dài được thời gian sao? Anh cho rằng tôi còn có chuyện gì để nói với tên biến thái như anh sao? Tôi cũng chỉ kéo dài thời gian đợi cứu binh thôi!”

“Cứu binh?” Xi Ly Quân dường như nhận ra điều gì, lắc đầu, “Đừng phô trương thanh thế, ta đã sai yêu quái phong tỏa toàn bộ pháp chú truyền tin ở biệt thự của nàng, theo dõi hành động của vết, cắt điện thoại và internet trong biệt thự, còn phải người theo dõi nàng nữa. Nàng không thể có cơ hội gọi cứu binh được.”

“Nói anh là đồ nhà quê đúng là đồ nhà quê! Thời đại Internet rồi! Cách liên lạc không hơn một nghìn cách thì cũng có mấy trăm, ai còn dùng điện thoại nữa?” Tôi đau đến mức mặt cũng giật giật nhưng vẫn còn vui sướng khi người gặp họa, “Con người thời đại mới đều dùng mạng di động! Đánh chữ nhắm mắt cũng đánh được, còn phải nhìn bàn phím sao? Lúc ấy tôi đang dùng QQ chế giễu cái ảnh tự sướng của Chu Tư Tư dẫn độ, phát hiện ra không thấy William tôi đã nhét di động vào túi. Lúc nói chuyện với anh, tôi cố ý bước vào ra khỏi phạm vi kết giới, tín hiệu GPRS rất mạnh. Tôi vừa nói chuyện với anh vừa lén chế độ chat voice, sau đó nhắm mắt đánh chữ, rồi gửi số điện thoại và địa chỉ của Hồng Vũ cho cô ấy, để cô ấy đi báo cho Hồng Vũ biết.”

Rặng mây đỏ tới gần, hơi nóng ùn ùn kéo đến.

Xi Ly Quân không dám tin nhìn lên Hồng Vũ oai phong lẫm liệt và Lam Lăng với đội thiên binh thiên tướng đứng giữa không trung.

Yêu quái mạnh đến đây cũng không thể đánh lại mười vạn thiên quân, anh ta đã hết hy vọng rồi.

Sống hay chết phải xem quyết định của Thiên giới.

Tôi mơ hồ nhìn thấy trong đám chúng tiên có một khuôn mặt đen sì râu ria xồm xàm, tay trái cầm pháp khí, tay phải nắm đại đao. Tôi vội rụt vào trong lòng William, đẩy cái đầu chó của anh ta lên trên để không bị nhìn thấy.

William hỏi: “Ai thế?”

Tôi nuốt nước miếng, khẽ nói: “Sư phụ.”

William chưa bao giờ gặp sư phụ, cũng nuốt nước miếng có vẻ rất căng thẳng.

Ai nói dáng vẻ của thần tiên phải tiên phong đạo cốt? Bộ dạng sư phụ nhà tôi như đồ tể giết heo bán chó, gương mặt hung tướng, còn có một đồng râu xồm vừa thô lại vừa cứng, ai thấy cũng tưởng là Chung Quỷ [1]. Ham mê lớn nhất của ông ấy chính là biến tôi về thành hình mèo, đầu tiên là ấn đệm thịt, sau đó ôm chặt vuốt lông tôi, còn nói mấy câu vô tích sự buồn nôn, tôi bị vuốt đến chảy nước mắt ra mà vẫn không dám nói “Không” với ông ấy.

[1] Thần Chung Quỷ: vị thần có thể đánh quỷ trong truyền thuyết, dân gian xưa thường treo ảnh của Thần, cho rằng có thể trừ được tà ma.

Lam Lăng thấy người đông thể mạnh, đi đến giải độc chữa thương cho tôi. Tôi nhân cơ hội đuổi William đi, hỏi anh ta: “Tô Trọng Cảnh ở đâu?”

Lam Lăng liếc mắt nhìn William một cái: “Em cho rằng Hồng Vũ sẽ nhận sự đệ lung tung sao?”

Tôi giận: “Anh ta tốt thể sao lại biến thành chó được?”

Lam Lăng im lặng rất lâu, từ từ nói: “Sau khi nhớ lại tất cả, Tô Trọng Cảnh vốn có thể thành tiên lại cam nguyện rơi vào Súc Sinh Đạo vì em. Anh ta nói đối tượng em thích là mèo, nên chỉ trông mong có kiếp có thể biến thành mèo để tới tìm em. Đáng tiếc luân hồi không thể đoán trước, vận khí của anh lại xui khủng khiếp, không thành chuột thì cũng thành kiến. Mấy trăm năm liền, vất vả lắm mới có một lần thành gấu mèo, nhưng lại là con cái. Bọn anh cảm thấy anh ta thật sự rất đáng thương nên nhân lần này biến thành chó, theo nguyên tắc chó mèo chung nhà thân thiết nên mang anh ta về nhà cho em làm quen trước. Không ngờ em lại kháng cự như vậy nên bọn anh chưa kịp nói...”

“Anh ta là đồ ngốc!” Tôi tức giận đến mức miệng vết thương cũng đau, đau đến mức nước mắt cũng chảy ra, “Chẳng trách làm quan cũng không nổi! Mấy kiếp mà vẫn ngu ngốc như vậy! Vô dụng! Đáng đánh đòn!” Bây giờ ngẫm lại, thái độ của Hồng Vũ với William tốt đến bất ngờ, dù William xử sự rất ngốc nhưng chỉ số thông minh lại rất cao, tốc độ học tập cũng nhanh hơn các yêu quái mới sinh khác.

Lam Lăng vô cùng đồng cảm: “Cậu ấy rất thích em đấy.”

Tôi quay đầu: “Ai muốn anh ta thích!”

Lam Lăng gật đầu: “Có thể chịu được tính cách kỳ quái này của em đã không dễ rồi. Chẳng trách em lại thích cậu ta.”

Tôi giận: “Ai thích anh ta! Nói lung tung em cắn chết anh!”

Lam Lăng lập tức sửa lời: “Muốn nói với cậu ta không?”

“Không nói!” Tôi tức giận: “Bánh Chưng cũng là tên khốn kiếp, cho dù có biến thành chó thì vẫn bị bắt nạt đến chết!”

Lam Lăng buông tay ra: “Dù sao cũng không phải chuyện của anh, tùy em thôi. Đây, giúp em việc lớn như vậy, có rảnh thì phải nói tốt anh với Hồng Vũ đấy...”

Tôi gật đầu: “Em sẽ nói với chị ấy anh được phú bà bao nuôi.”

Tay Lam Lăng đang băng vết thương cho tôi dùng sức, tôi hét thảm một tiếng “Oa oa oa”. William ở đằng xa đau lòng dựng thẳng đuôi lên, sau đó bỏ nhào đến, vội vàng hỏi Lam Lăng: “Cô ấy có sao không?”

Lam Lăng thần nhiên nói: “Lòng dạ không được tốt cho lắm.”

Đầu óc William đã rối như tơ vò, anh ta hỏi như cha mẹ chết: “Lòng dạ hỏng rồi thì sẽ chết sao?”

“Sẽ tức chết!” Tôi đập một phát lên đầu anh ta.

Xa xa truyền đến tiếng gọi thân thiết: “Đồ nhi ngoan.”

Hỗn chiến đã chấm dứt, sư phụ không biết xấu hổ của tôi mang theo đồng râu xồm dùng ánh mắt “yêu thương” nhìn về phía chúng tôi, hình như muốn chạy đến để thể hiện tình thầy trò.

Tôi rùng mình, kéo tai William nói: “Chạy mau.”

Người hiền lành như William mà cũng bị ông ấy nhìn đến mức dựng thẳng đuôi, vội biến về hình chó, công tôi trên lưng, nhảy lên thuyền thiên nga chạy trốn.

Hồng Vũ hiếm khi nể tình tình cảm sư tỷ muội, ngăn sư phụ lại, nói chuyện với ông ấy.

William sống chết giãy chân đạp, vội vàng rời khỏi hiện trường khủng bố.

Trăm ngàn năm qua, kiến trúc thay đổi, rừng rậm thay đổi nhưng ánh mặt trời vẫn ấm áp như xưa.

Trên đường trở về, tôi nằm sấp lên lưng chó Golden Retriever, bộ lông dài mang theo hương vị ấm áp, miệng vết thương hình như cunxg không còn đau nữa rồi. Trong công viên cây cối xanh mướt, dường như chúng

tôi trở về rất nhiều năm trước, từng cơn gió nhẹ thổi qua, nước suối róc rách, tôi và chàng nhàn nhã sưởi nắng.

Xóa bỏ tổn thương, dứt bỏ thành kiến, cởi bỏ khúc mắc, tôi có cảm giác thật thoải mái.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy như thế này rất tốt.

Tôi gọi điện cho Chu Tư Tư: “Thời cổ đại vàng là đồng, không cho phép quyt nợ, trả nợ nhanh lên.”

Chu Tư Tư ngây người một lúc mới hoan hô một tiếng, vui vẻ đi tìm mẹ đòi tiền.

William hỏi lại lần thứ một ngàn không trăm linh một: “Dạ Đồng, đợi vết thương khỏi rồi, cô đến công viên trò chơi với tôi nhé?”

Lần đầu tiên tôi sảng khoái đáp: “Được.”

William mừng như điên: “Cuối cùng cô cũng đồng ý hẹn hò với tôi rồi?”

“Ai nói là hẹn hò?” Tôi đập cái đầu chó của anh ta, lên án mạnh mẽ: “Chỉ là bị thương ở nhà lâu ngày sẽ chán nên muốn đi ra ngoài chơi thôi! Tóm lại tôi muốn có người xách túi trả tiền làm cu li!”

William cười đến mức miệng không khép lại được: “Tôi là cu li! Tôi thích làm cu li nhất! Tôi thích Dạ Đồng nhất!”

Tôi giận: “Tôi ghét anh nhất!”

William vui vẻ chạy: “Ghét đi ghét đi!”

Bầu trời tràn ngập ánh nắng, xe cộ như mắc cửi.

“Nhìn kìa, có một con chó lông vàng công mèo trên lưng đang chạy kìa?”

“Đáng yêu quá, mèo chó một nhà thân thiết!”

“Chụp nhanh đi rồi đăng lên Microblogging!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-vat>